

CĂRȚI ROMANTICE

*Un târg
neobișnuit*

MARY JO
PUTNEY

MARY JO PUTNEY

Un târg neobişnuit

Sfârșitul jocului

Turnul Londrei, toamna anului 1835

Pietrele turnului clocoteau a neliniște și disperare. Câți prizonieri străbătuseră aceste încăperi, rugându-se să scape? Clopotul unei biserici din apropiere bătuse de șapte ori, însă Gavin Elliott rămase întins pe patul îngust, cu ochii închiși. În curând trebuia să se ridice și să se pregătească pentru procesul ce avea să înceapă în ziua aceea, însă prefera să se agate cât mai mult de rămășițele unui vis frumos. Apa albastră, transparentă, nisipul alb, Alexandra râzând cu vitalitatea care făcea să pălească toate celelalte femei.

Alex. Visul se zdrobi și se prăbuși. Se ridică fără chef și își dădu jos picioarele din pat. Podeaua de piatră era rece ca moartea. În cameră cu el se aflau întotdeauna doi gardieni, la fel de omniprezenți precum curentul rece din încăperea de piatră. Când plecase pentru prima dată pe mare, ca marinar, trăise cot la cot cu alți bărbați, însă petrecuse prea mulți ani în calitate de căpitan, de proprietar, de tai-pan, ca să îl bucure gândul că va avea din nou parte de companie permanentă.

Ușa se deschise, apoi se închise din nou.

- A sosit micul dejun, domnule.

Gardienii erau din cale-afară de politicoși. Nu era vina lor că ceaiul fusese preparat atât de departe încât se răcise până ce ajunsese la prizonierul din Turnul Sângeros.

Îndreptându-se către lavoar, Gavin își turnă apă rece pe față ca să-și limpezească gândurile, apoi se bărbierii cu mare grijă. În ziua aceea nu trebuia să arate ca un tâlhar. Totuși, chipul din oglindă nu-i inspiră prea mare încredere. Durerea, agitația și săptămânile de încarcerare îi umbriseră ochii, iar anii de soare și de mare

îi înăspriseră și îi întunecaseră pielea, așa cum britanicii nu considerau că i se cuvenea unui gentleman.

Haina și pantalonii pe care îi îmbracă erau negre, din cauza doliului. Se întrebă dacă jurații aveau să îl considere ipocrit din acest motiv.

Ușa se deschise din nou. Cel mai înalt dintre gardieni, Ridley, mormăi un protest. Răspunsul veni mult mai deslușit.

- Am permisiunea.

Recunoscând vocea, Gavin se întoarse să îl salute pe contele de Wrexham. Se întâlniseră pentru prima dată în India, în urmă cu șapte ani. Pe vremea aceea, Kyle Renbourne era lordul Maxwell, un moștenitor nepotolit care fugea de plictisitoare sa viață englezească. Gavin era la ananghie, fiindcă un șir de catastrofe aproape că îi conduseseră la faliment compania de negoț pe nume Casa Elliott.

După o noapte de discuții și de băutură bătuseră palma și deveniseră prieteni și parteneri. Legătura dura și acum, deși Kyle moștenise titlul tatălui său, iar Gavin era subiectul celui mai mare scandal din Londra.

Kyle traversă încăperea, cu pardesiul lung ud de la ploaie.

- Mă gândeam să te însoțesc la proces.

Astfel, avea să își arate în mod public sprijinul.

- Frumos din partea ta, spuse Gavin aspru, dar nu are sens să-ți pătezi reputația.

Prietenul său zâmbi ușor.

- Unul dintre avantajele unui titlu nobiliar este acela că nu prea contează ce cred oamenii despre mine.

- Contează atunci când e vorba despre un criminal.

Cu un gest, Kyle îi dădu pe gardieni afară din încăpere. Când rămaseră singuri, spuse:

- Anchetatorul are câteva piste care ar putea demonstra cine a încercat să te facă să pari vinovat. Pierce sau afurisitul tău de văr sunt capabili să facă asta.

Gavin ridică din umeri.

- E mai ușor de crezut că sunt un criminal decât că sunt ținta unei conspirații ample și complicate.

- Nu ești un criminal.

- Nu am omorât-o pe Alex, dar am pe conștiință alte vieți. Poate că justiția divină m-a ajuns din urmă.

- Nu ești un criminal dacă îți aperi viața și îi protejezi pe alții. Așa-zisele dovezi privind faptul că ai fi ucis-o pe Alexandra sunt absurde.

- Sunt suficiente pentru a spânzura un biet negustor scoțiano-american. „În special un negustor care supărase oameni puternici“, se gândi el. Având în vedere circumstanțele, nu e greu să faci pe cineva să creadă că am vrut să scap de o soție care nu îmi convenea, adăugă.

- Nici un om care te-a văzut cum o priveai pe Alex nu ar crede asta.

Gavin înghiți în sec. Prietenul său era perspicace.

- Chiar dacă sunt achitat, asta n-o va aduce înapoi.

- Nu renunța, la naiba! izbucni Kyle. Nu are sens să fii spânzurat pentru o crimă pe care nu ai comis-o.

Ușa se deschise, iar gardienii se întoarseră, însoțiți de patru paznici care veniseră să îl ducă pe prizonier la locul judecării. Înconjurat, Gavin coborî pe scările turnului și ieși în ploaie, la trăsura care îi aștepta. Kyle rămase cu el, consolându-l în tăcere. Într-o lume nebună, măcar un om credea în nevinovăția lui Gavin.

În timp ce trăsura părăsea zona turnului, un grup de trecători strigă: „Ucigaș de soții!“ și „Spânzurați-l pe nenorocit!“ Vehiculul fu lovit de pietre.

Privirea lui Gavin fu atrasă de un grup de trei bărbați, mai bine îmbrăcați decât restul șlehtei. Cei trei care îi doreau cel mai mult moartea. Barton Pierce, cu chipul obosit și cu o figură împietrită, care îl ura de ani de zile. Philip Elliott, care avea cel mai mult de câștigat dacă Gavin era spânzurat. Maiorul Mark Colwell, care considerase că numai un soldat o merita pe Alexandra. Se citea triumful în ochii vreunuia dintre ei? Imposibil de deslușit în ploaie, dar cu siguranță toți urmau să danseze pe mormântul lui atunci când avea să vină vremea.

Își luă privirea de la fereastră, mâhnit. Viața începuse să îi scape de sub control din ziua în care o întâlnise pe Alexandra. Cine ar fi crezut că dorința de a ajuta o femeie în necaz ar fi putut să-l ducă la ștreang?

Cartea întâi
Prețul vieții unei femei

capitolul 1

Indiile de Est, primăvara anului 1834

Tăcerea o trezi. Vântul nu mai urla, lemnul nu mai scârțâia, valurile puternice nu mai încercau să zdrobească nava. Aproape nevenindu-i să creadă că *Amstel* reușise să supraviețuiască furtunii, Alexandra Warren se dezlipi cu grijă de fiica ei de opt ani, care încă dormea, dezlegă frânghiile pe care le folosise ca să se fixeze de pat și se ridică în picioare. O durea fiecare părțică a corpului din cauza agitației la care fuseseră supuse. Stătuse trează două zile și o noapte, dar în final adormise, epuizată, strângând-o protector la piept pe Katie.

Hubloul de deasupra cușetei înguste îi înfățișă un cer pe cale să se lumineze. Zorii se apropiau. Nava părea să fie ancorată într-un golf mare, liniștit, înconjurat de dealuri neregulate. Deschise repede hubloul, pentru ca aerul proaspăt să poată îndepărta mirosul neplăcut din cabină.

Briza caldă, parfumată îi mângâie chipul ca o binecuvântare. Alex îi mulțumi Celui de Sus pentru că supraviețuiseră. Deși nu îi împărtășise lui Katie temerile ei, crezuse că *Amstel* era sortită pieirii și că nu avea să mai revadă Anglia.

Pe când avea douăzeci de ani, acceptase cu bucurie propunerea maiorului Edmund Warren. Tatăl ei, tatăl vitreg și bunicul fuseseră ofițeri, iar copilăria și-o petrecuse pe vapoare, în timpul Războiului Peninsular, sub privirea atentă a mamei sale. Ce putea fi mai normal decât să se mărite cu Edmund, atât pentru el, cât și pentru aventurile pe care urma să le trăiască alături de el?

Deși Edmund fusese un soț bun, noile pământuri ale Australiei îi oferiseră mai degrabă un snobism sufocant, nu aventuri, iar lui Alex îi era dor de casă și de familie

mai mult decât se așteptase. Când născuse, teama îi spori-
rise, fiindcă o întrista faptul că Katie nu își cunoscuse
niciodată bunicii, unchii, mătușile sau verii.

- Mama?

Alex coborî privirea și își văzu fiica căscând cu poftă.

- Aici sunt, turturico.

- A trecut furtuna?

- Da. Vrei să te uiți afară?

Katie ieși de sub pătură și se urcă pe pat, ca să poată
vedea prin hublou.

- Unde suntem?

- Nu sunt sigură. Când a început taifunul, eram la
vreo două zile la sud-est de Batavia, spuse ea netezin-
du-i părul blond, care, în timpul somnului, îi scăpase
din coada împletită. În Indiile de Est sunt mii și mii de
insule, mai multe decât stelele de pe cer. Unele sunt ci-
vilizate, unele sunt pline de sălbatici, pe unele n-a ajuns
vreodată picior de european. Dar căpitanul Verhoeven
trebuie să știe unde suntem. E un marinar bun dacă a
reușit să depășească furtuna fără să naufragiem.

Spera că, cel puțin, căpitanul avea să știe unde se
aflau. Părea un om capabil. Atunci când începuse să își
revină după moartea lui Edmund, provocată de friguri,
Alex fusese atât de nerăbdătoare să ajungă acasă încât
rezervase bilete pe nava olandeză *Amstel*, în loc să aștep-
te la nesfârșit un vas britanic. Nava de comerț trebuia
să ajungă la Calcutta prin Batavia și Singapore. În In-
dia avea să-i fie ușor să găsească transport către Anglia.
Deși echipajul era mult mai mic decât cel al vaporului
care îi dusese pe ea și pe Edmund în Noua Țară a Gali-
lor de Sud, Alex și Katie fuseseră tratate bine, iar călă-
toria fusese plăcută, cel puțin până ce nava fusese lovită
de taifun.

- Mi-e foame, spuse Katie pofțicioasă. Putem să mân-
căm acum?

Și lui Alex îi era foame. Focul din bucătăria navei fu-
sese stins, fiindcă era prea periculos în timpul furtunii.
Chiar dacă aveau mâncare, fuseseră prea nervoase ca să
poată mânca.

- Să văd ce găesc în bucătărie. Poate că bucătarul e deja treaz și pregătește micul dejun.

Fiindcă dormise îmbrăcată, nu trebui decât să își ia pantofii înainte să iasă din cabină. Nava era cufundată în tăcere, dacă nu punea la socoteală trosnetul permanent al lemnului și scârțâitul parâmelor. Probabil căpitanul se hotărâse să își lase echipajul greu încercat să se odihnească înainte să evalueze daunele.

Imaginea insulei devenea din ce în ce mai clară, deși suprafața apei era întunecată de petice de ceață. În apropierea cârmei zări silueta ofițerului de gardă. După înălțime și alură, se gândi că era tânărul ofițer secund olandez. Ridică mâna în semn de salut și i se răspunse cu o reverență respectuoasă.

În timp ce se îndrepta către bucătărie, nu departe de navă se auzi un pleoscăit în surdină. Se încruntă. Vreun pește care sărea?

Sunetul se auzi din nou. Scrută ceața și își ținu respirația atunci când își dădu seama că umbrele erau de fapt două pirogi lungi, înguste, din cele pe care le foloseau localnicii de pe insulă. *Amstel* primise de mai multe ori vizita unor astfel de pirogi atunci când naviga în apropierea insulelor, care ofereau fructe, pește și carne de pasăre echipajului și pasagerilor. Alex cumpăraseră de la o femeie o păpușă pentru Katie.

Dar știa prea bine că aceștia nu erau negustori prietenoși. Nu la ora aceea matinală și cu siguranță nu încercând din răzputeri să nu facă zgomot. Știind că insulele erau pline de pirăți, se grăbi către ofițer, rugându-se să nu aibă dreptate.

- Uitați-vă!

Privirea lui urmări direcția brațului ei, iar bărbatului îi scăpă o înjurătură. Strigă cât putu de tare, ca să afle toată lumea de pericol și se grăbi către tambuchiul principal ca să strângă restul echipajului. Din prima pirogă se ridică un malaiez mătăhălos, care aruncă o sulită. Lancea zbură pe deasupra apei și se înfipse în gâtul tânărului ofițer. Alex tresări, paralizată de repeziciunea cu care liniștea se transformase în groază.

Fără să se mai străduiască să rămână neobservați, indigenii începură să vâslească din ce în ce mai repede, acompaniați de bubuitul adânc, înfiorător, al tobelor de război. Când se apropiară de navă, se despărțiră, ca să o poată aborda de pe ambele părți. La nici un minut de când Alex îi observase prima dată, carenele grele se izbiră de nava de comerț, cârligele zburară peste balustrade, iar pirații începură să mișune pe punte. Alex estima că în fiecare pirogă erau vreo patruzeci-cincizeci de bărbați, cu mult mai mulți decât echipajul de pe *Amstel*.

Treziți de strigătele ofițerului și de tobele de război, marinarii înarmați cu hangere, sulite și pistoale săriră să apere nava. Silueta masivă și puternică a căpitanului Verhoeven trecu pe lângă Alex, cu câte un pistol în fiecare mână.

- Jos, acum! urlă el în engleza sa stricată.

Fără să încetinească, trase un foc. Un pirat cu tatuaje, cu trupul învelit într-o cârpă, scoase un țipăt și căzu pe spate, peste balustradă.

Venindu-și în fire, Alex fugi spre cabină. Katie o aștepta în prag, cu ochii măriți.

- Ce se întâmplă, mami?

- Ne-au atacat pirații, dar marinarii se luptă. Căpitanul a zis să rămânem aici până e sigur să ieșim.

Rugându-se ca atacul să poată fi respins, Alex își împinse fiica înapoi în cabină și zăvorî ușa. Apoi, cu mâinile tremurânde, își scoase geamantanul de sub pat și căută printre haine până ce găsi cutia în care se afla pistolul lui Edmund. Slavă Domnului că învățase să tragă încă de mică. După ce încărcă pistolul, se ghemui pe marginea patului și-și înconjură fata cu brațele.

- Ce o să se întâmple acum cu noi? întrebă Katie, chinuindu-se să-și stăpânească teama.

Nu avea sens să o mintă.

- Nu știu, scumpa mea. Trebuie să fim pregătite pentru... orice.

De deasupra se auziră împușcături și strigăte amenințătoare, apoi un pleoscăit puternic. Alex se ridică și privi

prin hublou. Una dintre bărcile navei fusese coborâtă, iar o parte dintre membrii echipajului vâsleau în grabă către insulă. Un alt marinar sări în apă și începu să înoate stângaci spre barcă.

Îngrozită, își dădu seama că bătălia era pierdută. Pirații erau mai interesați de jaf decât de crimă, deci probabil nu aveau să se străduiească să îi urmărească pe marinari. Dar ea și Katie erau prinse într-o cabină cu un hublou prea mic ca să poată fugi. Cea mai bună șansă era să fie luate captive și apoi să fie răscumpărate. Cea mai rea... O privi pe Katie și se cutremură. Nici nu se putea gândi la asta.

Se așeză din nou lângă fiica ei.

- Ți-am spus vreodată ce frumos este să te plimbi pe dealurile înverzite din Anglia prin ceața magică a dimineții?

- Spune-mi din nou, mami, șopti Katie.

Alex își depănă amintirile preferate până ce o mână nerăbdătoare încercă ușa, iar o voce răgușită mormăi o înjurătură în malaieză, descoperind că era încuiată. Mai multe voci, apoi o izbitură puternică în ușă. În timp ce scândurile scârțâiau din cauza loviturilor repetate, Alex armă pistolul, îl îndreptă către ușă și încercă să-și recăpete glasul.

- Orice s-ar întâmpla, turturica mea, nu uita cât de mult te iubesc.

- Și eu te iubesc, mami, spuse Katie lipindu-se de ea atât de strâns, încât îi putea simți inima bătând.

Ușa fu zdrobită, iar bucățile de lemn zburară prin cabină. Aplecându-și capul înfășurat într-un turban, un malaiez uriaș, pe jumătate dezbrăcat și cu o barbă neagră, deasă, intră. Avea în mână un pumnal zimțat, iar cea mai mare parte a pielii îi era acoperită de tatuaje complicate. După alură și după bogăția podoabelor pe care le purta, ghici că era căpetenia piraților.

- La distanță, comandă ea, încercând să inspire autoritate.

- Aruncă pistol, spuse el cu voce groasă și cu un accent aproape neinteligibil.

Disperată, Alex își dădu seama că era neajutorată, fiindcă un singur glonț nu era suficient ca să se salveze.

Șeful piratilor înaintă un pas, urmat de subordonații săi. Alex ridică pistolul la nivelul inimii lui. Se aflau prea aproape ca să rateze.

- Încă un pas și te omor.

Piratul zâmbi, dezvelindu-și dinții piliți și pătați de nucă de betel¹:

- Te predai, trăiești. Tragi, mori amândouă.

Mâna lui Alex șovăi. Putea folosi glonțul ca s-o salveze pe Katie de viol sau de sclavie. Dar, Dumnezeuule, nu-și putea omori propriul copil!

Profitând de ezitarea ei, piratul îi smulse pistolul din mână, îi puse piedica și și-l puse la brâul sarongului. Le examinează cu atenție pe captive. Era un barbar, dar ochii săi întunecoși erau pricepuți. Evaluează chipul și silueta lui Alex așa cum un fermier cântărește din priviri vitele.

Femeia tresări când o mână aspră îi mângâie obrazul. Cât timp trăiau, mai aveau o speranță. Avea să ceară să fie răscumpărate. Familia ei era o familie suspusă, deci ea și Katie erau mult mai valoroase ca ostatice decât ca sclave.

Apoi mâna căpeteniei trecu la părul lui Katie, auriu în bătaia soarelui de dimineață.

- Frumoasă, spuse el întinzându-se s-o ridice de pe pat.

- Nu! urlă Alex lovindu-și adversarul și agățându-se de fiica ei cu ambele brațe.

Înjurând, bărbatul se feri, iar piciorul ei îl atinse doar în coapsă. Făcu un semn cu mâna și doi bărbați se grăbiră să o țintuiască pe Alex de pat în timp ce șeful o smulse pe Katie din brațele mamei ei. Panicată, fata îl lovi cu pumnii.

- Mami! Mami!

- Katie!

¹ Fructul cărnos al palmierului areca, o plantă tropicală ce crește în insulele Pacificului și în sud-estul Asiei, consumat de localnici pentru efectul său stimulant (n.tr.)

Alex încercă îngrozită să se apropie din nou de fiica ei. Cu o privire disprețuitoare, căpetenia își apucă pumnul de lamă și o lovi în cap cu mânerul.

Femeia căzu inconștientă pe dată, chiar înainte ca piratii să o scoată din cameră pe fata care striga înnebunită.

capitolul 2

Golful Maduri, Indiile de Est, toamna anului 1834

Insula Maduri era apărată de bancuri periculoase și de stânci vulcanice amenințătoare, astfel încât singurul golf prielnic părea și mai primitiv. În timp ce goeleta *Helena* arunca ancora, tânărul prim ofițer al lui Gavin Elliott spuse:

- E un oraș frumos, căpitane. Credeam că Maduri pare mai periculos.

Gavin surâse. Benjamin Long era un bun marinar yankeu, cu multă experiență, dar aceasta era prima lui călătorie în Indiile de Est.

- Insulele sunt periculoase prin însăși diversitatea lor. Nu e loc mai frumos pe lumea asta, dar nici vreunul mai înșelător. Aici locuiesc unele din cele mai bune persoane pe care le vei întâlni vreodată, dar și unele din cele mai înfricoșătoare. De insulele care par civilizate, precum Maduri, trebuie să te ferești cel mai mult. Este ușor să crezi că oamenii care locuiesc aici sunt ca noi. Nu-i adevărat.

Benjamin scrută cu atenție palatul alb, strălucitor, care încorona cel mai înalt deal al insulei.

- Oamenilor nu prea le convine că am venit aici. Tâmplarul portughez spune că sultanul Kasan mănâncă oameni.

- Mai degrabă îi torturează, dar e un conducător ager, care prețuiește comerțul. N-am auzit niciodată ca o navă occidentală să aibă probleme aici.

Maduri era un loc sigur fiindcă oricine încălca legele sultanului risca să fie jupuit de viu, foarte încet, sau

poate chiar prăjit, dar Gavin nu mai spusese asta. Marinaarii erau tare superstițioși. Nu avea sens să îi necăjească fără motiv.

- Poate că n-au fost probleme până acum, dar trebuie să recunosc că și pe mine mă neliniștește acest loc.

Privirea serioasă a lui Benjamin urmări o pirogă mare și împopoțonată care se apropia cu viteză de ei. Era un vas oficial în care se aflau probabil administratorul golfului și vameșii.

- Nu stăm aici decât o zi sau două. Cât să lăsăm marfa și să mai luăm provizii.

Fiindcă Gavin nu fusese niciodată în Maduri, se bucurase atunci când un agent de expediții din Manila îl rugase să transporte câteva cutii mici, ce trebuiau predate personal sultanului Kasan. Având în vedere onorariul pe care îl primise, trebuia să fi fost, într-adevăr, foarte valoroase, iar oprirea nu avea să îl abată de la itinerarul planificat decât cu câteva zile.

Această insulă îndepărtată era o legendă în Orient. Bogați, puternici și secretoși, sultanii din Maduri nu acceptau stăpânirea olandeză a Indiilor de Est, iar olandezii erau suficient de înțelepți încât să nu forțeze nota. Circulau tot felul de povești înfiorătoare despre acești oameni, despre insulă, dar mai ales despre sultan. Poveștile erau exacerbate de faptul că străinii nu aveau voie să pătrundă decât pe debarcader și în câteva cârciumi. La fel precum chinezii, sultanii din Maduri nu voiau ca supușii lor să fie corupți de ideile occidentale legate de educație, de comerțul liber, de dreptatea pentru omul de rând.

Personal, lui Gavin îi plăceau idealurile occidentale subversive. Privi către steagul american ce flutura în vânt. *Helena*, numită după fata cu care se căsătorise și pe care o pierduse prea devreme, era cea mai rapidă și cea mai frumoasă navă din flota sa. Era construită ca o variantă mai mare a suplelor veliere din Baltimore și era potrivită pentru comerțul în China. Avea un spațiu generos pentru depozitarea mărfurilor, era rapidă și rezistentă, astfel încât se putea feri de pirați și putea face față celor mai

rele taifunuri. De asemenea, era bine aprovizionată cu pistoale, fiindcă numai nebunii aveau curaj să navigheze neînarmați pe aceste mări.

Avea să îi fie dor să fie comandantul *Helenei*. Deși își începuse activitatea ca marinar, pe măsură ce afacerea creștea ajunsese să petreacă tot mai mult timp pe uscat. După plecarea din Maduri, urma să se îndrepte către Anglia, unde Benjamin avea să o preia pe *Helena*, iar Gavin să înființeze o filială londoneză a Casei Elliott.

Operațiunile din Macao și Canton se aflau pe mâini bune și cinstite, la fel ca sediul principal din Boston. Londra era ultima mare provocare, capitala comerțului european, obiectivul pe care pusese ochii în urmă cu mai multe decenii. Avea să se stabilească acolo, ca un american puternic, bătaios, care avea să îi înfrângă pe negustorii londonezi pe propriul lor teren. Cu ocazia asta, putea să plătească și niște polițe mai vechi. O altă *Helena* nu avea să mai găsească, dar poate urma să întâlnească o altă tânără blândă, de care să se îndrăgostească. Și dacă vreunii o să-și amintească de tatăl său sau dacă cineva o să afle că Gavin Elliott fusese născut și crescut în Anglia înainte să fie dus în America, triumful o să fie mult mai dulce.

Nu voia să se mai întoarcă în Orient cel puțin pentru câțiva ani, asta dacă urma să se întoarcă vreodată, deci această călătorie era, pentru el, un rămas-bun. Deși Anglia și America îi erau întipărite în suflet, avea să-i fie dor de strălucirea Indiilor, de insulele răspândite prin cele mai albastre mări de pe pământ ca niște bijuterii aruncate neglijent de mâna unui uriaș. Avea să-i fie dor și de China, unde își petrecuse mare parte a timpului în ultimii ani, în vila spațioasă din Macao sau în înghesuală din misiunea străină de la Canton, sursa celei mai mari părți a averii sale.

Reveria îi fu întreruptă de ofițerul secund.

– Căpitane, autoritățile din Maduri vor să vă vorbească.

Presupunând că știau că transporta o livrare specială pentru sultan, se apropie de cei trei bărbați care

coborâseră din pirogă. Doi păreau funcționari portuari obișnuiți, dar al treilea era chinez, nu malaiez. După părul încărunțit și îmbrăcămintea numai din mătase, era cu siguranță o persoană importantă.

Gavin își înclină capul respectuos.

- Bun venit pe nava *Helena*, domnilor, spuse el, în dialectul malaiez simplu care se folosea frecvent pe insule. Umila mea ambarcațiune este onorată de prezența dumneavoastră.

Spre surprinderea lui, funcționarul chinez îi răspunse într-o engleză corectă:

- Onoarea este a noastră, căpitane Elliott. Sunt Sheng Yu, prim-ministrul din Maduri și vă adresez o invitație din partea Înălțimii Sale, sultanul Kasan.

Experiența îl ajută pe Gavin să-și ascundă uimirea. De unde știa Sheng cum îl cheamă din moment ce el și nava lui nu mai fuseseră în acest port? Și cum de sultanul îi adresa o invitație unui căpitan de vas american? Desigur, Gavin era un negustor de succes, un tai-pan, fiindcă așa se numea directorul unei companii de comerț. Dar această invitație nu corespundea cunoștințelor pe care le avea el cu privire la obiceiurile locale. Poate că sultanul era doar preocupat de prețioasele sale cutii.

- Aș fi încântat să conduc personal mărfurile sultanului la palat.

- Nu-i nevoie, mă voi ocupa eu de transport. Înălțimea Sa dorește să mă însoțiți la Palatul Alb, unde veți cina și veți petrece noaptea ca oaspete al sultanului.

Ce naiba se întâmplă? Desigur, nu îi putea refuza invitația decât dacă era pregătit să plece imediat înapoi în larg. În fine, nu simți nici o amenințare și întotdeauna fusese prea curios.

- Sunt copleșit de onoarea pe care i-o faceți unui umil căpitan. Vă rog să serviți câteva răcoritoare în timp ce mă pregătesc să vă însoțesc.

Gavin îi lăsă pe localnici în grija lui Benjamin și se duse să își schimbe hainele. În această parte a lumii se punea mare preț pe aspectul fizic, așa că îi ceruse

unui croitor din Macao să împodobească o uniformă navală simplă cu cantități orbitoare de fire de aur și medalii strălucitoare. Pălăria tip bicorn avea chiar și pene. Îi era greu să nu râdă în timp ce purta acest costum, dar impresiona întotdeauna.

Înainte să se îmbrace, îl chemă pe Suryo Indarto, un malaiez ale cărui îndatoriri puteau fi cu greu definite, deși, în general, erau asimilate funcției de steward. Suryo îl însoțea pe Gavin de mai bine de doisprezece ani și era un izvor neprețuit de informații despre Orient, un bun profesor de arte marțiale indiene și, în primul rând, un prieten.

Malaiezul intră în cabină cu pași ușori, ca de piscă. De obicei, în larg purta sarongul specific insulelor, dar în porturi îmbrăca o tunică și pantaloni de bambac alb.

- Da, căpitane!

- Am fost invitat să petrec noaptea la Palatul Alb și aș vrea să mă însoțești, explică Gavin. Ce-ar trebui să știu despre sultanul Kasan?

Suryo se încruntă.

- Ai grijă, căpitane. Kasan nu te-ar chema dacă nu ar vrea ceva de la tine. I se spune Leopardul din Maduri și îi place să se joace cu oamenii așa cum se joacă pisica cu șoarecii.

- Și ce-ar putea vrea de la mine?

- Poate că vrea nava. Nu mai e nici una la fel de bună în regiunea asta.

Gavin își atârnă la centură sabia de ceremonii, cu mânerul cizelat și împodobit, dar căreia nu îi lipsea un tăiș extrem de ascuțit.

- Helena nu e de vânzare.

- Nu e ușor să refuzi un sultan.

- Crezi că e periculos că i-am acceptat invitația?

Suryo se gândi.

- Nu, Kasan nu ar omorî un căpitan străin, fiindcă i-ar afecta comerțul. Dar să nu faci nici o înțelegere cu el. Leopardzii sunt parteneri înșelători.

- Am înțeles.

Gavin descuie un dulap în care avea mai multe obiecte de artă scumpe, din Europa, potrivite pentru a fi oferite în dar în astfel de împrejurări. Se hotărî asupra unei casete muzicale minunat sculptate, care cânta piese de Mozart în timp ce figurile lucioase ale unui cuplu din secolul al optsprezecelea se învârteau de parcă dansau un menuet.

- Ambalează cutia asta și adu-o împreună cu un schimb de haine.

La întâlniri cu sultanul nu se mergea cu mâna goală.

Până ce ajunsese în uriașa și somptuoasă sală de audi-ențe a sultanului Kasan, Gavin avu suficient timp să își dea seama de bogăția insulei Maduri. Nu mai văzuse atâta marmură strălucitoare și atâtea statui aurite de când îl vizitase pe maharajahul din Mysore, din India. Camerele în care fusese cazat erau demne de un prinț. Cinic, se gândi că, mai mult ca sigur, sultanul voia ceva important.

Când sună gongul, încetară pe dată șoaptele zecilor de curteni care se îngrămădiseră de-a lungul pereților sălii de audiențe. Sheng Yu anunță:

- Înălțime, permiteți-mi, vă rog, să-l prezint pe căpitanul Gavin Elliott, tai-pan al Casei Elliott, stăpânul navei *Helena*.

- Bun venit în Maduri, căpitane Elliott.

La fel ca Sheng, sultanul Kasan vorbea excelent limba engleză. Era un bărbat înalt, solid, de patruzeci și ceva de ani, înveșmântat în mătase și giuvaieruri. Tronul masiv era construit ca o coroană de păun și era incrustat cu o sumedenie de pietre prețioase albastre, verzi și violet, demne de un rege.

- Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, răspunse Gavin, luându-și privirea de la tron. Am auzit multe despre minunile din Maduri, dar niciodată nu am crezut că voi avea șansa să le văd în persoană. Vă rog să acceptați acest umil cadou, ca semn al recunoștinței mele pentru onoarea ce mi-o faceți, adăugă el făcându-i un semn lui Suryo, care se apropie cu cutia lustruită din lemn de nuc.

Suryo scoase caseta muzicală din cutie și i-o dădu unui servitor care urcă treptele către tron și îngenunche pentru a-i oferi darul sultanului. Kasan luă cutia muzicală și o studie mulțumit. Gavin se pregătea să îi arate cheia care declanșa mecanismul, însă sultanul își dădu seama singur.

Cuplul migălos sculptat începu să danseze în timp ce notele vesele ale unei piese de Mozart se revărsară în încăperea luminoasă. Curtenii ce străjuiau pereții încăperii priviră cu interes și chiar și sultanul zâmbi.

- Un cadou foarte frumos, căpitane. Ți mulțumesc.

Mai roti cheia de două ori și lăsă mecanismul să meargă până la capăt, iar apoi îi înapoie cutia servitorului care rămăsese îngenuncheat. Cutia alunecă din mâinile servitorului și se izbi de podeaua de marmură. Din sală se auziră exclamații de uluire, iar figurinele dansatoare se desprinseră și se făcură bucățele.

Amenințător, sultanul Kasan scoase un bici scurt din cingătoarea aurie și îl lovi sălbatic pe servitor peste față. Acesta strigă, apoi își plecă grumazul supus, în timp ce sângele îi țâșnea din obrazul stâng. Doi centimetri mai sus și biciul i-ar fi distrus ochiul.

Impasibil în fața acestei brutalități gratuite, Gavin își dădu seama că în palat lucrau cu siguranță sclavi, nu servitori. Nici un om care lucra pe bani nu ar fi acceptat un asemenea tratament din partea stăpânului său.

Punând biciul la loc în cingătoare, Kasan se ridică de pe tron și coborî spre Gavin. De aproape, ochii săi întunecați aveau strălucirea amenințătoare a unui șarpe.

- Haide afară, căpitane.

Gavin îl urmă pe Kasan pe sub o boltă care conducea către o largă curte interioară, ale cărei bănci erau umbrite de pâlcuri de palmieri și flori. Privind panorama impresionantă a orașului și a golfului, el spuse:

- Vorbiți perfect limba engleză, Înălțimea Voastră.

- Vorbesc și olandeza, și franceza la fel de bine. Tatăl meu mi-a adus profesori din Europa ca să învăț limbile și obiceiurile dușmanilor noștri.

- Mă considerați dușman, Înălțimea Voastră?

- Ești american, nu englez. Neamul vostru a purtat două războaie cu Anglia. Dușmanul dușmanului meu mi-e prieten.

În partea din dreapta a verandei se afla o lunetă montată pe un suport rotativ, astfel încât putea fi îndreptată în orice direcție. Sultanul se apropie de ea și o îndreptă către golf. După ce o ajustă, îi făcu semn lui Gavin să vină să privească.

- Nava ta arată foarte bine.

Gavin văzu imaginea *Helenei* atât de clar, încât îl putea zări pe Benjamin Long la pupa și pe matelotul care ancora catargul. Vedea chiar și unduirile părului auriu ale figurii de galion, o tânără angelică inspirată de ade-vărata Helena. Bănuind că Suryo avea dreptate, Gavin se îndepărtă de lunetă.

- Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră. *Helena* este biju-teria flotei mele.

Spera că asta dădea de înțeles că nava nu era de vânzare.

Părând să înțeleagă ceea ce nu i se spusese, Kasan făcu sec:

- Ești un bărbat care preferă franchetea, căpitane. De ce nu spui direct ce gândești?

- Prea bine, Înălțimea Voastră. De ce mă aflu aici, un loc în care au fost poftiți puțini vestici, dacă o fi călcat vreunul vreodată? Cu siguranță nu pentru amabilități sociale.

- Ai dreptate. Nu o vreau pe *Helena*, căpitane Elliott, spuse sultanul cu un zâmbet vag și rece. Vreau întreaga flotă.

capitolul 3

Întrebându-se dacă nu cumva sultanul glumea, Gavin spuse:

- Afacerea mea nu e de vânzare.

- Nu vreau să o cumpăr, ci mai degrabă să stabilim un parteneriat care ar fi avantajos pentru amândoi. Ești

cunoscut pentru competența și onestitatea ta. Maduri e o insulă bogată și aș vrea să îmi dezvolt comerțul mondial astfel încât să nu îmi fie afectate posesiunile. Asta înseamnă că trebuie să angajez un agent în care să am încredere absolută. O companie comercială occidentală, care să nu fie europeană.

- Deci mă vreți fiindcă cunosc piețele și obiceiurile vestice, dar nu mă voi supune controalelor britanice sau olandeze.

- Exact, căpitane. Ești interesat?

Gavin ezită. Un acord de comerț exclusiv cu Maduri ar fi putut fi foarte profitabil, dar își aduse aminte de avertizarea lui Suryo: un leopard e un partener înșelător. Dacă Gavin era de acord cu propunerea lui Kasan, fiecare navă și fiecare marinăr care ajungeau în Maduri puteau cădea pradă temperamentului năvalnic al sultanului.

- Sugestia voastră e interesantă, dar mă pregătesc să mă mut la Londra ca să deschid un nou birou. Interesele voastre comerciale ar trebui supravegheate de cineva cu sediul în Orient.

- Ar trebui să petreci mult timp în Maduri, dar nu cred că vei considera asta o neplăcere, spuse sultanul privindu-l aprig. Ai mare succes acum, dar te pot transforma într-un prinț al Orientului, cu averi și puteri cum nu ți-ai putea închipui.

Gavin muncise întreaga viață ca să adune avere și putere și, totuși... un leopard e un partener înșelător.

- Mi-ați dat o temă grea de gândire, Înălțimea Voastră. Voi avea nevoie de timp ca să iau o decizie.

Sultanul zâmbi fermecător.

- De asta te-am și invitat să rămâi peste noapte. Ți voi arăta splendorile orașului meu. Poate asta te va ajuta să te hotărăști.

După o scurtă plimbare prin palatul uriaș, ajunseră la două lectici, care erau mai potrivite pentru străzile abrupte ale orașului decât o trăsură. Fură însoțiți de un grup de paznici bine îmbrăcați. Gavin nu văzu nici măcar un cerșetor, ceea ce nu i se mai întâmplase în vreun

alt oraș. Se întrebă cum se proceda cu cerșetorii și spera că nu erau biciuiți sau schingiuiți.

Plimbarea se concentrează mai mult pe zona din jurul golfului, unde sultanul deținea toate depozitele și închiria spații pentru negustori. Aromele de lemn de santal, ceai și mirodenii înmiresmau căldura sufocantă, împreună cu mirosurile naturale de sare și de pești morți. Turnurile mari, moderne, poziționate astfel încât să poată acoperi tot golful nu contribuiau însă nici pe departe la această atmosferă liniștită. Mai mult ca sigur, dacă britanicii sau olandezii încercau să invadeze insula, aveau să fie proiectați în aer.

Orașul ar fi putut deveni unul dintre cele mai mari centre comerciale din Orient, însă, cu cât vedea mai multe, cu atât Gavin devenea mai neliniștit. Kasa insistă să aibă control absolut asupra împărăției sale, iar aceasta includea orice om care lucra pentru el. De fapt, bănuia Gavin, sultanul era genul de om căruia îi făcea mare plăcere să supună parteneri puternici și independenți. Acest preț era prea mare, oricât de mult ar fi putut câștiga din transportul și comercializarea produselor insulei.

După o vizită pe șantierul naval, sultanul le ordonă purtătorilor lecticilor să se întoarcă la palat. Drumul trecea printr-o piață mare, unde mai mulți oameni erau îngrămădiți în jurul unui pavilion deschis.

- Acesta este un târg? întrebă Gavin.

- Da, și e una dintre cele mai profitabile afaceri ale mele. Vino să vezi.

Purtătorii lasă lecticile mai jos, astfel încât ocupanții lor să poată coborî. Când localnicii își văzură conducătorul, prin mulțime se deschise un drum care dezvăluia o platformă unde se aflau doi bărbați. Tăcerea fu mormântală până ce Kasa făcu semn să continue vânzarea.

Gavin înghiți în sec atunci când văzu că obiectul atenției era un tânăr malaiez înlănțuit și învelit doar într-o cârpă. Privea rece către mulțime, în timp ce vânzătorul mergea de colo-colo, vorbind în dialectul local,

apucând bicepsii tânărului și lovindu-l cu palma pe coapsele musculoase.

- Este cel mai mare târg de sclavi după Sulu din Filipine, spuse sultanul studiind figura lui Gavin. Nu ești de acord? Sclavia face parte din viață. Deși britanicii au interzis-o, țara ta încă nu a făcut-o.

- E un subiect asupra cărora există opinii împărțite.

Odinioară, în Boston, Gavin fusese întrebat discret despre posibilitatea de a transporta sclavi în Caraibe. Îl dăduse afară pe cel care îi adresase întrebarea și își dublase contribuția anuală pentru sprijinirea eforturilor aboliționiste ale quakerilor.

- Atunci să nu mai zăbovim, spuse sultanul politicoș, însă amuzat de stinghereala oaspetelui său.

Vânzarea tânărului se încheie după o licitație scurtă și fu dus la o masă unde banii și biletele de vânzare trecură de la un proprietar la altul. Scârbit, Gavin privi în altă parte și văzu cum se aducea următorul „produs” dintr-un adăpost aflat în spatele pavilionului: o femeie înaltă, cu părul negru încâlcit, cu privirea în pământ și cu un căluș la gură. Prin sarongul și cămașa ponosite se vedeau murdăria și vânătăile, iar lanțurile îi adânceau cicatricile de la încheieturi și de la glezne.

Observând direcția privirii lui Gavin, sultanul spuse:

- Deși e murdară, e o fetișcană frumoasă, dar călușul înseamnă că are o limbă spurcată. Probabil e și sălbatică, altfel n-ar fi vândută la un târg public, ca o sclavă de bucătărie.

Pentru un bărbat care fusese educat să cinstească toate femeile, era de neconceput ca o femeie să fie umilită în acest mod. Simțind că ar fi fost laș să privească în altă parte, Gavin se forță să se uite în timp ce era adusă pe platformă.

Pe prima treaptă, un paznic făcu o remarcă necuviincioasă și sfâșie jumătate din cămașa care acoperea bustul femeii, dezvelind un sân mult mai alb decât chipul bronzat. Agilă ca un șarpe, tânăra își apucă lanțurile de la încheietură și le roti ca pe o armă, izbind cu zalele

de fier chipul asupritorului ei. Paznicul urlă și căzu pe spate, cu sângele șiroind din nas.

În timpul mișcării de atac, Gavin putu observa chipul secătuit al femeii și ochii albaștri mânioși. Dumnezeuule, era europeană!

Tânăra îl zări și avu și ea aceeași revelație. Dându-și jos călușul, se aruncă spre Gavin.

- Ajutați-mă, vă rog!

Amuți atunci când trei paznici o trântiră la pământ. Se luptă feroce până ce unul dintre paznici o palmui și îi puse călușul la loc.

Când Gavin făcu, instinctiv, gestul de a interveni, sultanul observă, cu voce joasă:

- Te interesează sclava asta?

Reamintindu-și în ce situație se afla, Gavin se opri, încleștându-și pumnii.

- Da. Aș putea să o cumpăr?

- Credeam că nu ești de acord cu sclavia.

- Nu sunt. Vreau să o eliberez.

Își dădu seama ce greșală comisese atunci când văzu gândurile intense de pe chipul lui Kasan. Arătându-și interesul, îi oferise celuiilalt bărbat un avantaj periculos. Sultanul rosti mai multe porunci în dialectul local. Paznicii înclinară din cap, apoi o duseră înapoi pe femeie la adăpostul unde erau păstrați sclavii până la vânzare. Tânăra îl privi disperată pe Gavin până ce nu o mai văzură.

- Pot să vorbesc cu vânzătorul? întrebă Gavin încercând să nu pară foarte preocupat. O femeie sălbatică nu trebuie să aibă un preț prea mare, deci am putea ajunge la un acord.

- Creștinii nu au voie să cumpere sclavi, spuse Kasan, dar poate că am putea aranja asta. Vino. E timpul să ne întoarcem la palat.

Întrebându-se dacă nu cumva Kasan tocmai inventase legea potrivit căreia creștinii nu aveau voie să cumpere sclavi, Gavin se întoarse în tăcere la lectică. Trebuia să aibă răbdare ca sultanul să fie pregătit să discute despre această femeie. Însă în timp ce purtătorii se chinuiau

să îl urce pe dealul abrupt, nu putea să nu se întrebe care era povestea ei.

La banchetul din seara aceea fusese invitată probabil jumătate din nobilimea din Maduri și păru că nu se mai termină. Gavin stătea în dreapta sultanului, iar în stânga acestuia se afla Sheng Yu. Ministrul chinez vorbea pe un ton agreabil, dar Gavin se întreabă ce părere avea bărbatul despre faptul că sultanul îi arăta asemenea favoruri unui străin. Bănuia că sub mâna de fier a lui Kasan sălășluiau mai multe grupuri rivale, care se luptau pentru favorurile conducătorului.

Bău vinul de orez și gustă din mâncarea exotică în timp ce Kasan îi testa cunoștințele și discuta despre modurile în care Casa Elliott ar fi putut fi de folos pentru Maduri. Sultanul era foarte bine informat și îi puse întrebări inteligente. Deși avea dubii, pe Gavin îl interesa posibilitatea de a dezvolta o piață mondială pentru această insulă. Provocările urmau să fie mari, iar riscurile și recompensele chiar și mai mari.

Într-o pauză între nesfârșitele feluri de mâncare, intrară nouă dansatoare, zvelte și elegante ca niște căprioare. Muzica de fundal fusese asigurată de o orchestră tradițională compusă în principal din instrumente de percuție, care acum abordă un ritm mai captivant. Femeile începură să danseze la unison. Mișcările sinuoase și mișcările subtile de brațe erau diferite față de dansurile occidentale, dar orice bărbat era încântat de grația și frumusețea dansatoarelor.

- Ai dori să te însoțească o dansatoare în seara asta? întrebă Kasan.

În pofida anilor petrecuți în Orient, conștiința presbiteriană a lui Gavin nu căzuse niciodată pradă unor asemenea capricii.

- Vă mulțumesc, dar nu. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc și nu aș vrea să fiu distras.

- Te gândești la sclava aceea? întrebă sultanul zâmbind leneș.

Băuse destul de mult pentru un bărbat care, cel puțin teoretic, era musulman. Deși vorbea clar, ochii i se încețoșau pe măsură ce trecea seara.

Bucuros că fusese deschis subiectul, Gavin răspunse:

- După cum am spus mai devreme, aș vrea să o cumpăr, dar nu ca pe o parteneră de pat. Nu m-a interesat în acest fel.

Recunosc, stingherit, în sinea lui, că acest lucru nu era adevărat. Chiar și așa zdrențăroasă și bătută, era o femeie uimitoare. Genul de femeie care avea să atragă întotdeauna privirile bărbaților.

- Ești... cum se spune în engleză? Ești un puritan, căpitane.

- Poate, spuse Gavin, dar vă interesează onestitatea și munca, iar acestea sunt valori puritane.

- Punct ochit, punct lovit, spuse Kasan pocnind din degete, iar sclavul din spatele său îi întinse o pereche de obiecte cu douăsprezece fețe, nu mai mari de cinci centimetri. Kasan se jucă puțin cu ele. Erau sculptate în fildeș și aveau simboluri gravate cu aur pe fiecare fațetă pentagonală. Maduri are un tip unic de zaruri, adăugă el. Vrei să îți încerci norocul?

- Nouă, puritanilor, nu ne plac jocurile de noroc, răspunse Gavin sec. Mai ales atunci când nu știm regulile.

- Zarurile cu douăsprezece fețe sunt foarte vechi. În pereche, se folosesc pentru jocuri de noroc sau pentru prezicerea viitorului. Unul singur se folosește la ceea ce noi numim Singa Mainam. Jocul Leului.

Kasan aruncă un zar pe masă. Când acesta se opri, adăugă:

- Atunci când un războinic voia să își provoace maimarele, pentru a prelua șefia, arunca zarul de cinci ori. Fiecare simbol pune la încercare puterea, înțelepciunea sau curajul pe care trebuie să le aibă un bun lider. Sabie sau șah. Înot sau tir. Scufundări sau lupte cu dragonul. Acest simbol înseamnă luptă fără arme. Mâinile zeilor stabilesc cu ce provocări se înfruntă nou-venitul, continuă el cu un alt zâmbet leneș. Înțelegi că asta se întâmpla cu mult timp înainte ca islamul să ajungă

în insule și să ne civilizăm. Dar Jocul Leului încă e o parte din noi.

- Maduri e cu siguranță unică între insule, făcu Gavin intrigat.

- Și așa va rămâne. Nu vom ajunge carne de tun pentru europeni, spuse Kasan pe un ton moale și ucigător.

Gândindu-se că bărbatul era deopotrivă admirabil și înfricoșător, Gavin ridică paharul cu vin de orez.

- Vă doresc ca țara să nu vă fie niciodată invadată de europeni, Înălțimea Voastră.

Kasan surâse și răspunse ridicând paharul la rândul său, iar conversația deveni mai lejeră. Totuși, fu o ușurare atunci când banchetul se termină în sfârșit. Gavin își urmă obosit ghidul prin coridoarele palatului întins. Se întrebă dacă și ghidul era un alt sclav. Probabil. De ce ar fi plătit sultanul salarii când avea la dispoziție atât de mulți sclavi?

Își aduse din nou aminte de sclava europeană. Oare se afla în vreo celulă mizeră, rugându-se ca el să o poată ajuta? Sau era bătută, plină de sânge, fără vreo speranță? Spera ca Suryo să fi aflat ceva despre ea, fiindcă își trimisese prietenul să socializeze cu personalul de serviciu de la palat ca să afle mai multe despre viața adevărată din Maduri.

Gavin intră în apartamentul ce îi fusese rezervat și se opri uluit. În mijlocul salonului se afla o cușcă uriașă, hexagonală, din gratii masive, lucioase. Iar într-un colț, ghemuită, era sclava.

capitolul 4

Alex adormise în sfârșit într-un colț al cuștii, dar sări în sus atunci când auzi pași. Sclavia o învățase că schimbările nu reprezentau aproape niciodată o îmbunătățire și se îngrozise atunci când paznicii o aduseseră la palat și o închiseseră în această cușcă cu trei lacăte, într-o încăpere ciudată, foarte luxoasă.

La început, lumina firavă a singurei lămpi îi arătă doar sosirea unui bărbat înalt, intimidant. Apoi îl recunosc pe europeanul care venise la târgul de sclavi. Începuse să se întrebe dacă nu cumva fusese o halucinație, dar era adevărat, era un bărbat înalt, puternic, cu un aer autoritar. Ochii căprui și părul aproape blond trebuiau să aparțină unui european. Se ridică și străbătu podeaua cuștii, lipindu-se de gratii și studiindu-l cu neșaf. Uniforma țipătoare nu era britanică, poate germană sau scandinavă.

Își înăbuși speranțele gândindu-se că faptul că era european nu însemna neapărat că o va ajuta. Deși, instinctiv, îi ceruse ajutorul la târgul de sclavi, acum, că erau față în față, își aminti că vesticii care frecventau târmuri așa de îndepărtate erau aventurieri și renegați. Poate că acesta îi ceruse sultanului să o folosească pe sclava europeană.

Nu conta. Chiar dacă motivele lui erau necurate, era cea mai bună șansă a ei la libertate și avea să facă orice numai ca el s-o ajute.

Bărbatul se opri uluit atunci când o văzu. Bucuroasă că probabil el nu era responsabil pentru prezența ei acolo, Alex îl întrebă:

- Vorbiți engleză? *Parlez vous français?*

- Ambele, îi răspunse el în engleză. Cum ați ajuns în camera mea?

- Nu am idee. Incapabilă să își ascundă amărăciunea, ea adăugă: Sclavilor nu prea li se spune de ce li se întâmplă anumite lucruri.

- Îmi pare rău, spuse el crispat. A fost o întrebare prostescă.

Deși își cususe cămașa zdrențuită cât de bine putuse, își dădea seama că sânii îi erau sugrumați de materialul subțire, uzat. Era mai mare decât majoritatea femeilor de pe insulă și nu găsiseră o *kebaya* pe mărimea ei.

Când ajunse cu privirea la sânii ei, Gavin se uită repede în altă parte. Femeii i se păru un semn bun: dacă era un bărbat onorabil, era mai probabil să o ajute.

El intră în dormitor și se întoarce cu o cămașă împăturită cu grijă.

- Vreți cămașa asta?

- O, da, vă rog.

Îi întinse cămașa printre gratii și ea o trase imediat pe cap. Îi ajungea aproape până la genunchi. Înainte să-și suflece mânecile, își frecă fața de materialul alb și proaspăt.

- Miroase atât de bine. E atât de curată.

Gavin se uită în cușcă, dar acolo nu erau decât ea și o oală de alamă.

- Mai aveți nevoie de altceva? Mâncare sau băutură?

Femeia își umezi buzele. Nu mâncase și nu băuse nimic de dimineața devreme, iar prima oră în cușcă și-o petrecuse privind cu jind la un castron cu fructe de pe o măsuță.

- Apă, vă rog. Și apoi... ați putea să-mi dați niște fructe?

- Sigur că da, spuse el punând castronul cu fructe pe podea, astfel încât ea să le poată apuca printre gratii.

În timp ce ea decojea și mânca o portocală specifică acelei zone, pe nume *jeruk manis*, bărbatul strânse perne de pe o banchetă și le împinse printre gratii. Recunoscătoare, Alex se sprijini pe o pernă. În ultimele luni învățase să aprecieze și cele mai mici conforturi.

- Mi-e teamă că nu am apă, doar vin de orez, spuse el, așezându-se pe altă pernă, lângă cușcă, ținând în mână o sticlă și două pahare. Să beți cu grijă. Este destul de puternic.

- Mulțumesc. Vinul de orez mergea destul de bine cu banana pe care o alesese și se bucură de căldura care îi relaxă mușchii încleștați. Închise ochii pentru o clipă, savurând compania. Îmi pare rău, am uitat complet de bunele maniere. Mă numesc Alexandra Warren și sunt din Anglia.

- Eu sunt Gavin Elliott din Boston, stăpânul unei nave de comerț. Apoi adăugă, observându-i privirea: Ignorați uniforma, a fost creată numai ca să ia ochii.

Un american? Nu la fel de bine ca un conațional, dar pe aproape.

- Și ce căutați la târgul de sclavi?

- Din întâmplare. Sultanul Kasan vrea ca firma mea de comerț să devină agentul său de transport exclusiv, așa că mi-a arătat orașul.

Femeia zâmbi cinic.

- V-a arătat și flota de pirați? Probabil că nu. Cred că se află de cealaltă parte a insulei.

Gavin se holbă la ea.

- Sultanul are nave de pirați?

- Nu sunt sigură dacă e chiar șeful lor sau dacă pur și simplu îi lasă să îi folosească insula ca bază, în schimbul unui procent din prăzi. În orice caz, Maduri este căminul unor zeci de pirogi ale piraților.

Chipul lui Elliott se înăspri.

- Știu că în această parte a lumii pirateria e considerată o simplă afacere de familie, dar nu sunt de acord cu acest punct de vedere. Ați fost capturată de pirați?

- Soțul meu a fost militar și era cantonat la Sydney. Acum vreo șase luni, după moartea lui, ne întorceam în Anglia când ne-au atacat pirații, după o furtună. Poate că era mai bine dacă ne scufundam, spuse ea cutremurându-se. Am încercat să-i conving pe răpitori că putea fi răscumpărate la un preț bun, dar nu m-au luat în seamă. Alex își încleștă mâinile pe gratiile care îi despărțeau, iar degetele i se albiră. Fetița mea Katie a fost luată de lângă mine imediat cum ne-au prins.

Lui Elliot i se tăie respirația.

- Îmi pare rău. Câți ani are?

- Opt. Acum aproape nouă.

Alex se gândi la Katie, la cum o văzuse ultima dată. Oare cât de mult crescuse? Oare unde era acum?

- Opt ani, spuse el încet. Atât de mică.

Văzând compasiunea de pe chipul lui, îl imploră:

- Mă puteți ajuta, căpitane Elliott? Dacă mi-ați cumpăra libertatea, vă jur că vă voi plăti de două ori pe atât.

Bărbatul se încruntă.

- În după-amiaza aceasta l-am întrebat pe sultan cum pot proceda, dar mi-a zis că e imposibil.

Deci încercase deja și eșuase. Dezamăgită, ea întrebă:

- De ce nu mă lasă sultanul să fiu vândută? Nu valorez nimic. Mi s-a tot spus asta în fiecare zi de când m-au capturat.

- Sultanul Kasan are o... o minte complicată. Fiindcă nu i-am acceptat oferta, ar putea vrea să vă folosească drept mijloc de convingere.

- E absurd. Nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră, spuse Alex întinzându-se spre încă un fruct. Cum ar putea conta soarta mea în decizia dumneavoastră de a deveni sau nu reprezentantul lui comercial?

- Pentru el a fost evident că nu suport să văd subjugată o femeie din neamul meu, spuse Elliott gânditor. Probabil de asta v-a adus în camera mea. Dacă eram îngrijorat de soarta unei femei pe care nu o cunoșteam, voi fi și mai preocupat odată ce ne vom cunoaște. Se ridică repede și dădu ocol cuștii, verificând gratiile lucioase. Cușca e prinsă și de podea și de tavan, iar lăcățele sunt formidabile. Cu timp și cu uneltele potrivite v-am putea elibera, dar nu avem cum să facem asta în seara asta, ca să vă duc la nava mea. Nu putem decât să vorbim. Să devenim prieteni, în loc să rămânem străini, mai spuse el dând din cap cu admirație reținută. Kasan e diabolic de inteligent.

- Deci acum nu sunt numai o sclavă, ci și un pion.

Îi venea să plângă la gândul că depindea complet de bunăvoința unui străin. Elliott părea un om bun, dar mai mult ca sigur avea limite în a ajuta o persoană pe care abia o cunoscuse. Își îngropă chipul în mâini, aproape disperată.

- Și când te gândești că atunci când eram tânără voiam să fiu băiat, ca să pot avea parte de aventuri! Ar fi trebuit să rămân în Anglia.

- Din cauza fiicei? întrebă el așezându-se din nou și umplând la loc paharele.

Ea încuviință din cap, străduindu-se din răputeri să se stăpânească.

- Katie e atât de minunată, e blondă, este frumoasă. A fost cel mai vesel copil pe care l-am cunoscut vreodată. Acum, când încerc să dorm, o aud cum striga când a luat-o piratul acela nenorocit. Mă întreb încontinuu unde-o fi. Cum se poartă cu ea. Cum s-o iau înapoi. Dacă scap vreodată din locul ăsta de mizerie, mă duc la Singapore. Poate ne vor ajuta militarii, fiindcă tatăl ei a fost ofițer.

- Sunt sigur că vor face tot posibilul.

Simțind reținerea din vocea lui Elliott, Alex spuse crispată:

- Probabil credeți că sunt o fraieră fiindcă sper că îmi voi revedea fiica. Probabil e ascunsă în haremul vreunui bărbat bogat și e imposibil de găsit. Poate... poate e chiar moartă.

- Mai mult ca sigur se poartă bine cu ea, spuse el liniștitor. Oamenii de pe insule sunt prietenoși și blânzi cu copiii, iar ea e suficient de mică încât să se adapteze. Deși probabil a fost vândută ca sclavă, va fi prețuită cu siguranță, atât pentru propria persoană, cât și fiindcă o fetiță blondă și frumoasă e rară și valoroasă.

Dar Elliott nu spuse că credea că Alex și-ar putea revedea fiica.

- Mă rog să aveți dreptate. Puteți... puteți să vă închipuiți ce înseamnă să-ți pierzi copilul?

După o tăcere îndelungată, el răspunse:

- Puțin. Soția mea a murit la naștere, iar fiica noastră a doua zi. O botezasem Anna. Acum ar avea vreo opt ani.

Alex simți un nod în gât și pentru o secundă uită de propria durere. Îl privise pe căpitanul Elliott doar din perspectiva dorințelor ei. Acum îl vedea ca pe o persoană independentă. Era cu câțiva ani mai mare ca ea, probabil avea în jur de treizeci și cinci de ani. Deși chipul bronzat era puternic, pe el se citeau umor, inteligență și înțelepciunea greu încercată a unui bărbat care trăise o viață intensă, plină.

Își dădu seama că era și foarte chipeș. Aproape că nici nu observase, în starea de surescitare în care se afla.

- Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, căpitane.

- Înceți să înduri, ridică el din umeri.

Dar durerea nu dispărea niciodată pe de-a întregul, și Alex încă o vedea la el.

- Sunteți atât de puternic, spuse ea încet. Sper să nu trebuiască să învăț să fiu și eu așa.

- Ați învățat deja. Ați supraviețuit șase luni în sclavie și sunteți la fel de puternică, spuse el sorbindu-și vinul de orez. Ați așteptat să fiți vândută toate lunile astea?

- Asta a fost a treia vânzare, răspunse ea sprijinindu-și capul de gratii. Nu sunt o sclavă prea bună. M-au cumpărat doi bărbați pentru haremurile lor, fiindcă eram o străină exotică, dar apoi li s-a părut că sunt prea nesupusă și rebelă ca să mă mai țină. A doua oară prețul a fost mai mic decât prima și, după cum ați văzut, de data asta mi-au pus căluș ca să nu pot vorbi și m-au adus la un târg public.

Gavin fluieră încet.

- Sunteți o femeie de neîmblânzit, doamnă Warren.

- Nu de neîmblânzit. Disperată, spuse ea simplu. Am luptat ca să mă pot duce după Katie. Dacă nu era ea, poate mă dădeam bătută. Ar fi fost mult mai ușor.

Și mai sigur. Avea să poarte cicatricile răzvrătirii pentru tot restul vieții.

- Katie e în Maduri?

- O femeie din primul harem, Amnah, a pus câteva întrebări pentru mine și i s-a spus că Katie a fost dusă pe altă insulă, dar nu știa unde. Katie ar putea fi oriunde, adăugă Alex făcând o pauză ca s-o binecuvânteze în gând pe Amnah, o femeie care fusese miloasă cu o străină înnebunită de durere. Dar o voi găsi chiar dacă trebuie s-o caut toată viața.

- Nimeni nu ar trebui să ducă de unul singur o asemenea povară, spuse Elliott întinzându-se printre gratii către mâna ei, apoi retrăgându-se, fără să o atingă, când ea făcu instinctiv un pas în spate. Vă jur că veți fi liberă, doamnă Warren. Și voi face tot posibilul să vă ajut să vă găsiți fiica.

Alex tresări, uluită că un străin îi făcea o asemenea promisiune, deși abia o cunoștea. Dar vorbea serios, i se citea în privire. Își dădu repede seama că faptul că își pierduse soția și fiica îl motiva să le salveze pe ea și pe Katie. Chiar dacă nu își putuse salva propria familie, poate că dacă o ajuta pe ea reușea să scape de o parte din vina și durerea care îl hăituiău.

Sclavia o învățase să fie nemilos de pragmatică. Nu era mândră de faptul că ar fi făcut orice ca s-o ia pe Katie înapoi, chiar și să se folosească de durerea unui om bun, dar asta nu conta. Mândria fusese unul dintre primele lucruri la care renunțase.

- Vă voi reaminti ce promisiune ați făcut, căpitane Elliott, spuse ea șovăind. Și Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru ajutor.

- Cum aș putea să nu ajut o femeie în situația dumneavoastră? Fără să-și dea seama că tocmai făcuse ceva extraordinar, Gavin se ridică și inspectă mobilele somptuoase din cameră. Presupun că vă veți petrece noaptea aici, deci trebuie să vă simțiți cât de cât confortabil. Acest paravan vă va oferi puțină intimitate.

Plie paravanul din lemn de santal și îl strecură printre grățiile înguste. Alex simți aroma înțepătoare a lemnului în timp ce trăgea paravanul înăuntru și îl așeza astfel încât să ascundă un colț al cuștii de camera principală și de dormitorul lui Elliott.

- E perfect. Nu vă închipuiți de cât timp visez la puțină intimitate.

În seara aceea avea să doarmă în spatele paravanului și avea să îl folosească și ca să ascundă umilitoarea oală de noapte. Modestia era o altă calitate la care trebuise să renunțe.

- Vă mulțumesc.

- Ce mai aveți nevoie?

- Aveți cumva o pătură sau o cuvertură pentru mine? Se face cam frig.

Dispăru în dormitor și se întoarse cu o țesătură groasă, de culoare maroniu-stacojie. Recunoscătoare, Alex se înfășură în ea, apreciindu-i frumusețea și căldura.

- Voi petrece o noapte în lux. Vă mulțumesc mult, căpitane.

- Gavin, spuse el, cu un zâmbet în colțul gurii. Dacă tot împărțim dormitorul, am putea să ne tutuim.

Într-o societate normală, o astfel de solicitare ar fi părut bizară, însă erau străini, singuri împreună într-o lume îndepărtată de casă, ceea ce crea între ei o intimitate mai puțin obișnuită.

- Cei care mă cunosc bine îmi spun Alex.

El se așează din nou în fața ei.

- Alex. Ți se potrivește.

- De fapt, când eram mică mi se spunea Amy. La cincisprezece ani m-am hotărât că nu mai eram Amy, zâmbi ea gândindu-se la vremurile mai simple, mai fericite. Al doilea nume al meu este Alexandra și mi s-a părut mai grandios, mai matur. Așa că n-am mai răspuns la Amy, și în curând toată lumea îmi spunea Alexandra sau Alex.

Chipul lui se luminează amuzat.

- Cred că erai o fetiță pe cinste.

- Eram. Poate fiindcă voiam să fiu băiat. Amuzamentul ei dispăru când se gândi la hotărârile care o aduseră într-o situație atât de cumplită. Nu a fost mereu ușor să o am pe mama în preajmă. Presupun că asta a fost unul dintre motivele pentru care m-am măritat cu un bărbat care să mă ia din Anglia.

- Mama ta e o persoană dificilă?

Alex se gândi la Catherine Kenyon. Îi era atât de dor de ea, încât îi venea să plângă. Vinul îi slăbea scutul de protecție pe care și-l construise pentru a supraviețui.

- Numai fiindcă e atât... atât de perfectă. Cea mai frumoasă femeie din Anglia, o mamă minunată, atât de bună și de blândă încât atunci când a însoțit flota în Portugalia și Spania i se spunea Sfânta Catherine. Grație ei, viața noastră a părut o mare aventură.

- Ai crescut în armata lui Wellington? Atunci nu mă mir că viața normală ți s-a părut plictisitoare.

- Fiindcă nu cunoșteam nimic altceva, îmi plăcea la nebunie viața noastră. Dar privind în urmă, mi-am

dat seama cât de greu trebuie să fi fost pentru mama. Ne avea în grijă pe mine și pe doi servitori, de multe ori fără prea mulți bani sau provizii, iar tata pleca în misiune câteodată chiar și săptămâni întregi.

Mai fuseseră și infidelitățile tatălui ei, dar acest subiect nu se deschidea absolut niciodată, nici măcar după ce Alex se căsătorise și ea.

- Odată aproape că ne-au prins bandiții. Mama ia gonit cu un pistol. Făcea totul bine, în timp ce eu, spuse ea cu vocea frântă, n-am putut nici măcar să-mi apăr propria fiică.

- Nu te poți învinui pentru asta, Alex, spuse el repede. Când pirații atacă o navă de comerț mică, nepregătită, pasagerii au mare noroc dacă supraviețuiesc.

Femeia își înghiți din nou lacrimile.

- Ai fost atacat de pirați?

- De patru ori, spuse el atingând pe fugă o cicatrice vagă, aproape invizibilă, de pe obrazul stâng. Prima dată eram doar un copil. Atunci am învățat că un vas bine condus nu poate renunța niciodată la vigilență. Atacurile ulterioare, când eram prim ofițer și apoi stăpân, nu ne-au provocat prea multe daune. Angajez numai căpitani care au aceeași opinie ca mine cu privire la importanța pazei, iar navele mele sunt mai bine înarmate decât majoritatea navelor de comerț. Deși pistoalele în plus reduc capacitatea de transport, n-am pierdut niciodată o navă, iar flota mea navighează în unele dintre cele mai periculoase ape de pe lume.

Deci nu era numai căpitan, ci proprietarul unei importante companii de comerț. Era clar de ce sultanul Kasan voia serviciile lui Gavin Elliott.

- Părinții tăi erau scoțieni? Accentul tău scoțian devine din ce în ce mai pronunțat.

- Cred că din cauza vinului, spuse el scuturând ușor paharul. Mama era din Aberdeen, era fiica unui vicar scoțian. Eu m-am născut acolo. Am locuit în Scoția și în Anglia înainte ca părinții mei să emigreze în America, atunci când aveam zece ani.

- Deci ești britanic, spuse ea, bucuroasă că se născuse în țara ei. Un avocat din Londra mi-a spus odată că dacă „te naști britanic, rămâi britanic“.

- E ceva adevăr în asta. Nu mi-am uitat niciodată căminul din copilărie, spuse el încet. Dar America mi-a format mintea și ideile. Avem problemele noastre, dar țara nu e ciuntită de o clasă de nobili aroganți, paraziți, așa cum se întâmplă în Europa. Un om se poate forma în feluri care în Anglia ar fi imposibile.

Alex se gândi că nu trebuia să-i spună că era rudă apropiată cu mai mulți nobili, iar o parte dintre aceștia erau chiar destul de aroganți.

- Și te-ai format ca un om nou, Gavin?

Bărbatul zâmbi amuzat.

- Am făcut tot posibilul.

Alex împărți ce mai rămăsese din vin în cele două pahare.

- E bine că nu mai avem, fiindcă aș fi în pericol să beau prea mult. De fapt, sunt surprinsă că este vin, fiindcă Indiile sunt musulmane.

- Stewardul meu malaiez, Suryo, este expertul meu legat de aceste insule. El spune că, deși în Maduri predomină musulmanii, încă există o influență hindusă, dar și credințe vechi, tradiționale. Cu alte cuvinte, localnicii îl venerază pe Allah, însă le place și băutura. Acoperindu-și un căscat, căpitanul se ridică în picioare. E târziu, și amândoi avem nevoie de odihnă. Măine avem multe de făcut.

- Noapte bună, spuse ea, simțindu-se în siguranță pentru prima dată în luni de zile. Și mulțumesc.

El zâmbi din nou, de data asta cu o căldură care străbătu camera și o făcu să se simtă mai bine. Expresia lui îi spunea că nu mai e singură. Gavin Elliott era nu numai blând, ci perspicace. Ce om remarcabil.

Când el se retrase în dormitor, ea se duse după paravan și își dădu jos sarongul și *kebaya*, după care luă la loc cămașa. Dumnezeule, ce lux să poată dormi într-o haină curată! Dacă... atunci când avea să fie liberă, avea să ia mult mai în serios astfel de lucruri.

Somnoroasă, se înveli în pătură și își așază capul pe pernă, sperând că oboseala avea să o lase să doarmă în pofida emoțiilor. A doua zi, cu voia Domnului, avea să devină o femeie liberă. Și toate acestea datorită unui străin care, într-o oră scurtă, devenise eroul ei.

capitolul 5

Gavin se trezi devreme, iar amețeaua îl făcu să se întrebe dacă nu cumva visase întâlnirea din noaptea precedentă. Nu, totul fusese real. Nu și-ar fi putut închipui niciodată o femeie ca Alexandra Warren.

Se ridică, se bărbieri și se îmbracă în stilul său normal, simplu, nu în uniforma țipătoare. Dacă tot avea să-i comunice sultanului decizia lui, avea să o facă fără ascunzișuri.

Intră încet în salonul principal. Cușca lucioasă strălucea în lumina răsăritului, și observă că modelele sinuoase din părțile de sus și de jos o făceau neașteptat de frumoasă pentru o cușcă de sclavi. Nu o văzu pe Alex, așa că dădu un ocol ca să se asigure că era acolo. Nu era imposibil ca sultanul să o fi luat în timpul nopții. Dar ea dormea ghemuită în spatele paravanului și i se citea relaxarea pe chipul cu trăsături fine.

Puterea ei îl uimea. Își petrecuse ultimele șase luni ca o pasăre în colivie, zbatându-se cu forță împotriva grătilor sclaviei, disperată să scape și să își găsească fiica. Știind cât de mult îl hăituiseră pierderea propriei fiice, nu putea decât să își închipuie pe departe cât de greu era să pierzi un copil de opt ani. Spera ca Alex să își reîntâlnească într-o bună zi fetița, deși șansele nu erau prea mari.

Femeia oftă și se întoarse pe spate. Cuvertura alunecă, arătându-i că purta doar cămașa lui, care o acoperea numai până la jumătatea coapsei.

Imaginea picioarelor ei goale și frumoase era extrem de erotică și îl săgetă pe dată.

După ce își reveni în fire, Gavin își mută repede privirea și se retrase în dormitor, rușinat de dorința pe care o simțea pentru o femeie atât de vulnerabilă. Sclavele frumoase nu erau cumpărate ca să devină fete în casă, iar Alexandra Warren îndurase cu siguranță abuzuri și violuri din partea stăpânilor ei, înainte să fie izgonită fiindcă nu era destul de docilă. O femeie mai slabă ar fi înnebunit sau ar fi paralizat. Alex se înăsprise. Deși el nu putea șterge umilințele pe care le suferise, îi putea respecta dorința tăcută de a nu discuta despre ceea ce se întâmplase și o putea trata cu respectul pe care îl merita.

Umblă printre lucruri, făcând zgomot intenționat, înainte să se întoarcă în salon.

- Alex?

- O clipă, răspunse ea.

Observă mișcări în spatele paravanului și auzi zgomotul unor materiale care se rupeau. Apoi ea apără cu sarongul strălucitor foșnindu-i în jurul gleznelor și cu cămașa lui largă transformată într-o tunică. Din cămașa zdrențuită își făcuse o eșarfă care îi accentua talia subțire, iar cu o mânecă ruptă își prinsese părul ciufulit. Arăta chiar uimitor, dacă nu s-ar fi pus la socoteală carnea vie de la încheieturi.

Abținându-se să urmărească cu privirea decolteul adânc format de cămașă, îi oferi pieptenele lui.

- Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta aseară.

- Un pieptene, spuse ea luându-l recunoscătoare. Ești un sfânt.

- Nu chiar, spuse el, gândindu-se că doar învățase câteva lucruri în anii de căsnicie. Stewardul meu, Suryo, ar trebui să ajungă în curând. El o să-ți facă rost de micul dejun și de ce mai ai nevoie. E priceput la orice. Până acum sigur s-a împrietenit cu bucătarul-șef, cu majordomul și cu șeful pazei.

Și, între timp, avea să descopere cel puțin jumătate dintre secretele palatului.

Alex își desfăcu părul și începu să pieptene vârfulurile încâlcite. Buclele groase erau castanii, nu negre, iar şuvițele roșcate și aurii arătau că era europeană.

- Și apoi ce se întâmplă, Gavin?

- Voi lua masa de dimineață cu sultanul Kasan. Îl voi ruga din nou să mă lase să îți răscumpăr libertatea.

Tăcut ca o pisică, Suryo intră în cameră, cu un coș în cameră. Nu păru surprins la vederea cuștii uriașe sau a ocupantei acesteia. După ce Gavin făcu prezentările, Suryo se înclină.

- Afiasem că sunteți aici, *puan*.

Puan însemna *doamnă*, așa cum *tuan* însemna *domn*. Deschise coșul în care avea pâine, orez, fructe și un urcior cu ceai fierbinte.

- Doriți să luați micul dejun?

- Eficient ca întotdeauna, aprecie Gavin turnând puțin ceai dulce într-o ceașcă și dându-i-o lui Alex printre gratii.

Femeia sorbi băutura cu un suspin de plăcere.

- Presupun că toată lumea din palat știe că aici se află o femeie închisă într-o cușcă, asemenea unui animal.

- La bucătăria unui rege se știe tot ce se întâmplă în palat, aprobă malaiezul.

Deși în cameră nu avea unde să se ascundă nici un spion, iar în Maduri nu aveau cum să existe prea multe persoane care să vorbească fluent engleza, Gavin întreabă în șoaptă:

- Ce cred oamenii sultanului despre el?

- E un conducător bun, deși poate nu e un om bun, spuse Suryo încet. Poate fi crud și se joacă cu oamenii așa cum se joacă un tigrul cu prada. Se consideră una cu Maduri și de dragul țării sale e nemilos. Deși e un sportiv foarte bun și îi place să câștige la jocurile de noroc, îi respectă pe cei care au capacitatea și curajul de a-l învinge. E un om periculos, căpitane, poate un tiran, dar nu e un nebun plin de vicii.

Asta confirmă propriile impresii ale lui Gavin și îl ajută să ia o decizie pentru abordarea sultanului.

- Dacă refuz să lucrez pentru el, mă va omorî pe loc?

- Nu cred, spuse Suryo serios.

Replica nu i se păru prea încurajatoare lui Gavin, însă înainte să poată întreba mai multe apăru în ușă unul dintre sclavii sultanului, care făcu o plecăciune adâncă:

- Căpitane Elliott, spuse el în malaieză, vă așteaptă Înălțimea Sa.

Gavin privi către Alex. Ca și cum încerca să se convingă singură, femeia spuse:

- Nu are nici un motiv să mă țină ca sclavă.

Gavin spera să aibă dreptate, însă instinctul său de marinar capabil să miroasă pericolele îi spunea că nu avea să fie atât de simplu.

Un sejur plăcut într-un palat aflat în paradis ar fi trebuit să fie relaxant, mai ales având în vedere briza tropicală înmiresmată care adia în camerele mari, împodobite cu statui aurite și cu covoare de mătase care ar fi valorat o avere în Occident. Totuși, Gavin era mai chinuit ca o frânghie de marinar. Deși nici el, nici Suryo nu credeau că sultanul era genul de om care să îi ucidă pe cei care nu erau de acord cu el, asta nu însemna că acest lucru nu se putea întâmpla dacă, în ziua respectivă, sultanul era însetat de sânge.

Când se ridică de pe masă ultimul fel de fructe, Gavin văzu cum o pasăre strălucitoare se furișă înăuntru ca să fure o bucățică, apoi ateriză pe capul unei statui aurite. Probabil o veche zeiță a norocului, fiindcă în palma întinsă se afla o pereche de zaruri din Maduri, cu douăsprezece fețe.

Spera ca zeița să fie de partea lui în ziua aceea, fiindcă avea nevoie de tot norocul din lume. În timpul mesei îndelungate își confirmase bănuiala că Kasan îl voia pe Gavin nu numai ca negustor cinstit, ci ca pe o fereastră către Occident, un ambasador care să reprezinte interesele insulei în negocierile cu Europa și America. Discuțase și despre cât ar câștiga Casa Elliott din parteneriat. Dacă Gavin accepta, peste zece ani avea să fie peste măsură de bogat.

Kasan se ridică și îl invită pe Gavin să iasă pe terasa de unde se putea admira o panoramă uluitoare a capătului vestic al insulei.

- Aceasta este o priveliște demnă de un sultan, spuse Gavin, sau poate de legendara pasăre *garuda* din aceste insule.

- Devino agentul meu și moșia ta se va întinde tot pe acest munte.

Comentariul arăta că venise vremea afacerilor. Rugându-se să aibă noroc, Gavin răspunse:

- Sunt adânc onorat, Înălțimea Voastră, dar nu pot accepta.

Atmosfera se încordă pe dată.

- De ce? întrebă sultanul. Profitul tău ar fi insuficient?

- Sunteți din cale-afară de generos, spuse Gavin sincer, însă mintea și ambițiile mele se află altundeva.

- Ce ambiție poate fi mai mare decât să ajungi prinț în Maduri?

- Drumul la Londra nu este doar o ambiție. Înseamnă... să plătesc niște polițe care mă bântuie de o viață.

Plata unor polițe vechi era un lucru pe care Kasan îl înțelegea.

- Plătește-le și apoi întoarce-te.

Schimbându-și abordarea, Gavin întrebă:

- De ce insistați atât de mult ca agentul vostru să fie Casa Elliott? Ați petrecut ani de zile studiind companiile comerciale occidentale, și cu siguranță mai sunt și altele potrivite pentru nevoile voastre.

- Nici una nu e ca a ta, replică sultanul cu ochii sticlind a un umor macabru. Onestitatea și încăpățânarea ta sunt cunoscute în tot Orientul. M-am gândit și la alți căpitani, la englezul Barton Pierce, la olandezul Nicolas Vandervelt, la francezul Foucault, printre alții. Toți sunt buni, dar nici unul nu ți se aseamănă. Se știe că nu ești o persoană supusă, dar dacă îmi juri loialitate îți voi acorda încredere totală.

Gavin se albi la față atunci când auzi numele lui Pierce. Veriga slabă într-o listă de negustori de altfel competenți.

- Există și alți oameni cinstiți.

- Tocmai cinstit nu ești acum, spuse Kasan ager. De fapt, de ce refuzi? Poate că obiecțiile tale ar putea fi depășite.

Gavin ezită, știind că risca să-și înfurie gazda, dar nu putea să nu răspundă unui apel la sinceritate.

- Accept că în Orient lucrurile stau într-un anume fel, dar nu pot să mă aliez cu un regat în care sclavia și pirateria reprezintă un stil de viață.

Sultanul se încruntă, dar nu se înfurie.

- Asta e o perspectivă foarte occidentală. Englezii și olandezii sunt cei mai mari hoți și tâlhari din lume, iar America ta și-a construit bogăția pe spinarea sclavilor.

- Nici cu asta nu sunt de acord, din acest motiv am lucrat întotdeauna pentru mine, nu pentru vreun guvern. Dacă aș reprezenta interesele insulei Maduri în fața întregii lumi, mi-aș încălca principiile spunând că sunt de acord cu sclavia și pirateria atunci când din asta obțin un profit.

- Admir principiile, dar nu și atunci când mă împiedică să obțin ceea ce vreau, zâmbi Kasan fermecător. Și ce spun principiile tale despre femeia aceea?

Nodul din stomacul lui Gavin se mări. Se întreba când avea să se aducă în discuție subiectul, doar Alex nu apăruse din întâmplare în camera lui.

- Vă rog să îmi permiteți să cumpăr libertatea englezoaicei Alexandra Warren, spuse el, rugându-se ca sultanul să fie rezonabil. Doresc să o înapoiez familiei ei.

- Nu e de vânzare. Nici acum, nici mai târziu.

De răspunsul acesta se temuse Gavin.

- Voi plăti o sumă generoasă.

- Nu mă interesează aurul tău, ci timpul tău, iar pe acela nu vrei să mi-l acorzi.

Deși Gavin își pregătise alte argumente, instinctul comercial îl avertiză că Kasan avea să se mențină pe poziții și să nu-l asculte. Dar cum s-o lase pe Alex Warren să rămână sclavă? Femeia începuse să nutrească o speranță, iar dacă acum i-ar fi zdrobit-o, captivitatea ar fi fost și mai greu de îndurat.

- Dacă nu vrei să o vindeți, poate vrei să o dați la schimb?

Surprins, apoi intrigat, sultanul întrebă:

- Ce vrei să-mi oferi în schimbul ei?

Știind că numai o ofertă foarte generoasă avea o șansă de succes, Gavin spuse:

- Sunt dispus să vă ofer nava *Helena* în schimbul doamnei Warren.

Sultanul fluieră încet.

- Atât de mult o vrei? Niciodată n-am întâlnit o femeie care să valoreze măcar a zecea parte dintr-o asemenea navă.

- Nu o vreau pentru mine, ci pentru onoare.

Deși avea să îl doară pierderea *Helenei*, și-o putea permite și, apoi, era în stare să construiască o altă navă, chiar și mai bună.

- Lucrează pentru mine și poți face ce vrei cu femeia asta, însă singurul preț pe care îl accept sunt serviciile tale.

Gavin se încordă atunci când își dădu seama că era încolțit. Era mai mult decât pregătit să plece din Orient.

Dacă rămânea, își distrugea ambițiile care îl motivaseră mai mult de jumătate din viață. Ce îi datora Alexandrei Warren? Făcuse tot posibilul ca să îi cumpere libertatea, oferise chiar nava care era mândria flotei lui. Nu era destul?

Îi dăduse cuvântul lui. Iar după noaptea precedentă, ea nu mai era o străină.

Încercă să se gândească la o soluție care s-o ajute fără să-l înrobească. Nu ar fi trebuit să-l lase niciodată pe sultan să creadă că îi păsa de soarta ei, însă acest lucru fusese evident încă din clipa când o văzuse smucindu-se din brațele paznicilor. Acum, din cauza acestui interes, Alex devenise un pion în jocul lui Kasan.

Privirea îi căzu asupra zarurilor din palma zeiței norocului. Îi veni o idee. Șansele nu erau prea mari, însă, dacă era de acord Kasan, poate că reușea s-o elibereze pe Alex fără să își lege viitorul de insula Maduri.

- Înălțimea Voastră e cunoscută pentru pasiunea pentru sport. Îmi permiteți să joc Jocul Leului pentru soarta acestei femei?

Șocat, sultanul răspunse:

- Vreți să-ți riști viața în Singa Mainam pentru o sclavă? Ești curajos și un om de onoare, căpitane, dar asta e o nebunie.

- Nu chiar. Nu am să încerc Jocul Leului dacă asta înseamnă moarte sigură. Așa e?

- Se poate muri, dar în foarte puține cazuri moartea e chiar inevitabilă. Pentru unele încercări e nevoie de curaj în război și de agerime, pentru altele de inteligență, iar două sunt activități foarte plăcute pentru bărbați, spuse Kasan foșnindu-și superba îmbrăcămintă exotică, de mătase, în timp ce se plimba de-a lungul boltelor elegante care despărțeau terasa de interiorul palatului. Ar fi un Joc al leului cum nu s-a mai văzut. Trebuie stabilite reguli speciale.

Gavin își încrucișă brațele și se rezemă de un stâlp, întrebându-se în ce se băgase.

- Nu știi nici măcar regulile normale. Ați spus că se aruncă zarurile de cinci ori?

Sultanul aprobă.

- Într-o provocare pentru tron nu ai avea altă alegere decât să accepți fiecare aruncare a zarurilor. Totuși, una sau două sarcini ar fi incorecte pentru un om care nu a crescut în insule, deci ai dreptul la un refuz.

Părea rezonabil.

- Iar atunci când o sarcină implică un concurs cu altcineva, cine ar fi opozantul meu?

Dinții albi ai lui Kasan se iviră deasupra bărbii negre.

- Eu, bineînțeles. Întotdeauna mă bucur să mă lupt cu un concurent care e dispus să încerce să mă înfrângă. Prea puțini localnici îndrăznesc.

- Ne vom lupta până la moarte?

- Nu. Îmi ești de folos viu, spuse sultanul, arătând că nu se aștepta să piardă.

- Ce înseamnă să câștig? Să îndeplinesc provocările periculoase și să le supraviețuiesc și să vă înving în orice competiție directă?

- Exact, se încruntă Kasan. Avem nevoie de un judecător neutru în caz de dispute. Îl propun pe *tuan* Daksa, liderul templului budist din Maduri, bine cunoscut pentru înțelepciunea și integritatea sa.

Înainte să aprobe, Gavin se întrebă dacă asta îi oferea vreun avantaj lui Kasan. Cunoscușe și alți călugări budiști și toți erau oameni înțelepți, capabili să judece un astfel de concurs.

- Îl accept pe *tuan* Daksa.

- Dacă câștigi, poți face ce vrei cu femeia. Dacă pierzi, vei servi Maduri după bunul meu plac pentru următorii douăzeci de ani.

Lui Gavin îi veni rău când se gândi că putea să piardă pentru atât de mult timp controlul asupra propriei vieți.

- Doar cinci ani. Planurile pe o perioadă atât de îndelungată sperie norocul.

Sultanul zâmbi ca un leopard ce își caută prada.

- Zece ani. Nu accept mai puțin.

Zece ani. Tot era mult, dar nu putea obține altă variantă.

- Zece ani atunci. În schimb, indiferent dacă eu câștig sau pierd, doamna Warren este eliberată și încercați să descoperiți unde a fost dusă fetița ei după ce au fost capturate.

Kasan ridică din umeri.

- Prea bine. Femeia nu mă interesează decât fiindcă bizara ta onoare te-a legat de soarta ei. Ne-am înțeles?

Pentru o clipă, Gavin se gândi că își ieșise din minți riscându-și atât de mult viața pentru a ajuta o persoană pe care tocmai o cunoscușe. Dar, la naiba, nu putea lăsa baltă o femeie la ananghie. Tatăl său îl învățase că bărbații aveau datoria să apere femeile, iar convingerea aceea îi era înrădăcinată adânc în mințe și în inimă. Helena îl numea, amuzată, cavalerul ei păzitor.

- Ne-am înțeles, spuse el întinzând mâna. Să știți că aș putea și să câștig.

Mâna închisă la culoare a lui Kasan o prinse pe a lui.

- Nu vei câștiga, căpitane, zâmbi el din nou, la fel de amenințător. Dar într-un joc așa de măreț nici nu mai contează riscul eșecului!

capitolul 6

Îi era greu să se tot plimbe într-o colivie mai mică de trei metri, dar Alex nu avu ce altceva să facă în lungile ore în care Gavin Elliott lipsi. Încerca să își dea seama dacă absența lui prelungită era un semn bun sau rău.

Când într-un sfârșit se întoarse, se grăbi către gratiile cuștii și se agăță de ele, încercând să-i interpreteze expresia de pe chip.

- Ce s-a întâmplat? Când el ezită, ea adăugă descurajată: Sultanul nu vrea să mă vândă ție.

- Nu chiar, recunoscui Gavin, dar îmi oferă șansa de a-ți câștiga libertatea jucând un joc tradițional din Maduri, Jocul Leului sau Singa Mainam. Se aruncă de cinci ori un zar special, cu douăsprezece fețe, iar eu trebuie să încerc sarcina indicată pe zar. Am dreptul să refuz o sarcină care îmi depășește capacitățile, deci șansele de a-ți câștiga libertatea sunt destul de mari.

Femeia se holbă la el, încercând să înțeleagă.

- Asta e... bizar. Dar, oricum, viața mea e bizară de când am fost capturată. Spune-mi, despre ce fel de sarcini este vorba?

- Nu sunt sigur în legătură cu toate, dar Kasan a vorbit despre lupte corp la corp, înot, scufundări, tir și șah. Una se numea lupta cu dragonul, spuse Gavin zâmbind ușor. N-am nici cea mai mică idee ce poate însemna asta.

- Pare periculos pentru tine. Prea periculos.

- Nu există dueluri pe viață și pe moarte, deci îmi închipui că acest Joc al leului va fi destul de interesant și nu cu mult mai periculos decât viața ca marinar.

Scavia îi ascuțise capacitatea de a ghici gândurile celor din jur și Alex își dădu seama că Gavin minimaliza intenționat riscurile. Îngrijorată, îi spuse:

- Nu e corect să te pui în pericol pentru mine.

- Îți apreciez preocuparea, dar asta vrea Kasan. Nici tu, nici eu nu avem nici un cuvânt de spus.

Nu era adevărat. Gavin putea pleca oricând. În schimb, alesese să rămână și să joace un joc barbar, doar ca să o salveze.

- Când începe concursul? întrebă ea.

- Mâine-dimineață. Sultanul intenționează să îl transforme într-un festival la curte. Un judecător budist, o grămadă de curteni, muzică, mâncare și băutură, surâse Gavin. Își distrează poporul cu lei și creștini.

Alex se cutremură.

- Chiar sper că nu.

- De fapt, asta seamănă mai mult cu încercările lui Hercule decât cu o arenă romană, iar Hercule a supraviețuit chiar bine, făcu Gavin aranjându-și gulerul. Te deranjează dacă îmi dau jos haina? E cald.

- E puțin spus. Fă-te comod, spuse ea, arătând spre sarongul pe care îl purta. Veșmintele autohtone sunt mult mai practice pentru o asemenea climă.

- E o pacoste să trebuiască să te îmbraci tot timpul ca un taipan occidental, observă Gavin dându-și jos haina de culoare închisă și desfăcându-și ușurat gulerul. Cea mai bună veste e că l-am întrebat pe sultan dacă poate să dea de urma lui Katie și va începe să facă asta imediat.

- Slavă Domnului! E mult mai în măsură să facă asta decât aș fi eu vreodată, exclamă Alex ghemuindu-se pe o pernă, copleșită de ușurare.

Gavin traversă camera ca să ajungă în bătaia vântului ce răcorea boltele.

- Ai nevoie de ceva?

- Nu, și Suryo, și sclavii de la palat s-au dat peste cap ca să am tot ce îmi trebuie.

Când prin aer șuieră o briză mai puternică, ea observă cum i se lipea de umeri și de bust cămașa udă de transpirație, accentuând puterea și silueta care, de obicei, erau ascunse. Nu ar fi găsit niciunde un luptător mai bun pentru libertatea ei. Sau unul mai chipeș. O femeie ar fi trebuit să fie moartă ca să nu observe cât de atrăgător era Gavin Elliott, însă, ce-i drept, partea aceea din ea murise. Mult mai mult decât aspectul său fizic contau blândețea și curajul.

Îndepărtându-se de fereastră, el spuse:

- Trebuie să mă duc pe *Helena* în după-amiaza asta, ca să îi comunic primului ofițer ce se întâmplă.

Își stăpâni un fior de teamă, la gândul că era posibil să nu se mai întoarcă.

- Ai putea să îmi faci rost de o carte? întrebă ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Viața într-o colivie este destul de anostă.

Înțelegând ceea ce îi ascundea, el spuse încet:

- Nu prea ai încredere în oameni.

Alex își încheștă mâna pe o gratie aurită, amintindu-și de zilele în care avea încredere în oricine.

- Am avut. Doar că... am pierdut-o.

El îi prinse mâna într-a lui.

- Nu mai e mult.

Căldura lui se transmise la ea, o căldură mai degrabă emoțională decât fizică. Puțin fâstăcită, ea răspunse:

- Încep să cred asta. Ești o influență bună. Dar...

Când vocea ei se sparse, el o întrebă:

- Dar ce?

- Chiar dacă se întâmplă ce poate fi mai bine, adică eu sunt eliberată, o găsesc pe Katie teafără și ne întoarcem în siguranță în Anglia, nu știu cum îmi voi putea recăpăta viața pe care o cunoșteam înainte. Singura viață pe care am vrut-o vreodată, spuse ea tremurând, deși era cumplit de cald. Dacă se află ce mi s-a întâmplat, oamenii mă vor privi întâi cu compătimire, apoi se vor

retrage în grabă, ca și cum aș fi murdară. Rușinea asta o va urmări pe Katie toată viața.

- Mama ta perfectă își va alunga fiica și nepoata?

Alex se gândi la Catherine, ale cărei brațe erau mereu deschise.

- Sigur că nu.

- Tatăl tău vitreg te va condamna?

Ea zâmbi.

- Va trebui să îl legăm ca să nu vină aici să îi învețe personal minte pe pirați.

- Societatea începe cu familia. Dacă ei te acceptă, restul nu mai contează, spuse el strângându-i mâna. Fii recunoscătoare că ai o familie iubitoare și care te sprijină. Mulți n-o au.

Își dădu seama că el vorbise foarte puțin despre rudele lui.

- Tu ai rude, Gavin?

- Nu din câte știu. Părinții mei au murit și nu am frați sau surori.

- Eu am o grămadă de rude, așa că poți lua câteva cu împrumut, spuse ea impulsivă. Și îți promit că nu ți le dau decât pe cele drăguțe.

- Ești amabilă. Poate am să fac asta când ajungem la Londra, spuse el trăgându-i mâna printre bare și sărutându-i politicos degetele. Totul o să iasă bine, Alexandra. Pe cuvânt de scoțian.

Încrederea lui o ajută să fie optimistă chiar și după ce Gavin porni spre golf. După-amiaza fu lungă și plictisitoare, cu excepția momentelor în care pe la ușă apăreau copii care chicoteau. Încercă să îi cheme înăuntru, fiindcă nu o deranja că devenise obiectul amuzamentului copiilor din palat, dar aceștia erau prea timizi să pătrundă în încăpere.

Ochii strălucitori și chipurile vesele îi amintiră de ceea ce spusese Gavin despre felul în care, probabil, fusese tratată Katie în captivitate. Chiar dacă nu avea să fie salvată niciodată, putea să aibă o viață fericită acolo, fiindcă era un copil vesel, însă Alex voia să fie cea care avea să o îndrume și să o protejeze pe fiica ei. Nici

un străin, oricât de blând ar fi fost, nu ar fi putut s-o iubească pe Katie la fel ca mama ei.

Cuprinsă de asemenea gânduri negre, se bucură foarte mult atunci când se întoarse Gavin. Îi adusese două cărți: o colecție de poezii de Byron și *Ivanhoe* de Sir Walter Scott.

- Dacă nu îți plac, pot să trimit după altele.

- Dumnezeu să te binecuvânteze, Gavin! spuse ea mângâind cu aviditate copertele din piele. Mă așteptam la o carte de navigație și chiar și asta ar fi fost o încântare.

- Am prea multe cărți în cabină. Mă bucur că îți plac astea.

Când el se retrase să își schimbe hainele pentru o altă cină la palat, ea deschise *Ivanhoe*. Pe prima pagină, o mână masculină, fermă, scrisese: *Pentru Helena la împlinirea a 22 de ani, cu toată dragostea mea, Gavin.*

Simți un nod în gât. Cât de generos fusese să îi împrumute cartea soției sale, o carte pe care o păstrase atâția ani.

Deschizând volumul de Byron, găsi scrisul clar, delicat al Helenei Elliott. Oare cum fusese Helena? Desigur, trebuia să fie frumoasă și dulce, își adora tânărul soț la fel cum o adorase și el pe ea. Ce tragedie că murise atât de tânără.

Mulțumindu-i în tăcere Helenei pentru cărți, Alex începu să citească *Ivanhoe*. Aproape că nici nu observă când plecă Gavin. După ce lumina deveni prea slabă ca să mai poată citi, mănca orezul, curry-ul și fructele pe care i le adusese Suryo. Apoi se înveli cu cuvertura și se ghemui în spatele paravanului, cu cărțile rezemate de pernă, ca simbol al vieții la care simțea că poate începe să spere din nou.

Era fericită pentru prima dată în luni de zile.

O trezi scânteierea unei torțe. Se ridică clipind și văzu patru gardieni înarmați lângă cușca ei, unul deschizând încet lacătele triple cu un set de chei. Însăpăimântată, încercă să-și aducă aminte câteva cuvine în malaieză

ca să întrebe ce se întâmpla, dar se opri atunci când șeful se încruntă și îi făcu semn să tacă.

Gândindu-se că nu voiau să îl trezească pe Gavin, își ținu gura. Dacă intenționau să o ia, Gavin nu îi putea opri și putea fi chiar periculos să încerce.

Ușa cuștii se deschise, iar ei i se făcu semn să iasă. Îngrozită, ascultă. Soarele începuse să răsară, dar coridoarele prin care fu condusă încă erau întunecoase. De ce o mutau? Nu ca să o execute, doar Kasan avea nevoie de bunăvoința lui Gavin. Mai mult ca sigur aveau să o ducă la închisoare până ce avea să se termine Jocul Leului.

Într-o aripă îndepărtată, după ce coborâseră câteva niveluri, șeful se opri în fața unei uși sculptate și bătute. O sclavă deschise ușa în spatele căreia întâlnea o femeie mică, îmbrăcată bogat, cu părul cărunt și foarte demnă. Urmă un schimb rapid de cuvinte, iar șeful se înclină și se retrase cu oamenii lui. Înainte să plece, îi căută privirea lui Alex și-și mângâie ostentativ cuțitul. Ea înțelese: el și oamenii lui aveau să fie afară, iar ei aveau să îi pară foarte, foarte rău dacă îi făcea probleme bătrânei.

De îndată ce se închise ușa, în cameră năvăli o grămadă de femei de toate vârstele. Sporovăiau curioase înconjurându-l, mângâindu-i părul, atingându-i pielea palidă, mirându-se de vânătăile ei și frecându-i cu salvie încheieturile zdrelite. Toate erau mititele, grațioase, îmbrăcate tare bine, iar Alex se simți ca un animal mare, stângaci, însă era o ușurare să se afle în odăile femeilor, nu într-o pivniță.

Femeia mai în vârstă spuse:

- *Mandi*.

Alex înțelese. Voiau să îi facă baie. Oare se pregăteau s-o elibereze? Femeile erau prietenoase și era tratată ca un oaspete, nu ca o sclavă. Să fie din nou curată...

- *Ya, mandi*, spuse ea nerăbdătoare.

Câteva dintre femeile mai tinere o ajutară să se spele, dându-i săpun și apă și chicotind întruna. În timp

ce i se usca părul, Alex se jucă prinselea cu o fetiță. Femeile nu protestară.

Deși Alex vorbea prea puțină malaieză, iar ele nu vorbeau engleză deloc, limbajul feminității era universal.

După ce luă micul dejun, fu îmbrăcată în veșminte noi, strălucitoare, care îi veneau perfect. Pe lângă sarongul cu modele și *kebaya*, fu înveșmântată într-un *selandang*, un fel de șal. Femeilor le făcu mare plăcere să o îmbrace și să îi aranjeze părul într-un stil complicat, ca și cum ar fi fost o uriașă păpușă străină.

Distrația lui Alex se încheie atunci când stăpâna aduse ceea ce părea să reprezinte un morman de bijuterii de aur. Cu regret în privire, ea scoase un lanț de aur.

Cătușe.

- *Ma'af*.

Cerându-și scuze, femeia prinse cătușele în jurul încheieturilor greu încercate ale lui Alex. Lanțurile pentru glezne îi fură înmânate unei tinere care îngenunche ca să le închidă. Erau foarte frumoase, zalele erau concepute și înlănțuite ca niște bijuterii, dar tot erau lanțuri, iar poleiala nu făcea altceva decât să ascundă un aliaj nemilos. Cu inima frântă, Alex înțelese de ce fusese adusă în odăile femeilor: fiindcă premiul afurisitului joc al lui Kasan trebuia să merite câștigat.

Încă era o sclavă.

Gavin se trezi agitat de gândul că în dimineața aceea avea să înceapă Jocul Leului. Urma să dureze cinci zile, o probă în fiecare zi.

În timp ce se spăla și se bărbiera, recunoscă în sinea lui că o parte mică, nebună din ființa lui aștepta cu nerăbdare provocarea: un negustor nu are succes dacă nu îi place să concureze. Dar miza din acest joc era mult prea mare. Nu îi spusese lui Alex ce consecințe avea să sufere el dacă pierdea; și-așa se simțea destul de vinovată pentru riscurile cu care urma să se confrunte. Cu noroc, putea să câștige jocul și amândoi să plece din

Maduri, iar ea nu avea de ce să afle că își riscase zece ani din viață.

După ce se îmbracă în haine mai lejere, intră în camera principală.

- Alex?

Nici un răspuns. O strigă din nou, dar nu îi răspunde nimeni, așa că se uită după paravan. Dispăruse. Inima începu să îi bată mai tare, când dintr-odată se deschise ușa dinspre coridor. Se răsuci, gata de luptă, dar nu era decât Suryo.

- Știi unde e doamna Warren?

- Am fost în camera gărzilor, și se spune că a fost dusă în odăile femeilor, răspunse stewardul. Nu i se va întâmpla nimic rău acolo.

- De ce naiba a mutat-o Kasan?

- Oamenii de rând nu înțeleg ce au în minte regii, spuse Suryo sec. Dar am aflat mai multe despre Singa Mainam. Te pricepi la majoritatea probelor: înot, scufundări, șah, cățărări, lupta cu pumnalul sau corp la corp. Ar trebui să te descurci bine, adăugă el încruntându-se. Însă datele despre lupta cu dragonul, dansul pe foc și adorarea zeiței sunt mai puțin clare.

- Numele par descrieri elaborate ale unor activități obișnuite, observă Gavin. Sper că nu va trebui să mă lupt cu Kasan. Chiar dacă spune că nu există dueluri pe viață și pe moarte, bănuiesc că e foarte periculos și cu pumnalul, și cu mâinile goale.

Suryo păru amuzat.

- Eu însumi te-am învățat arta *pentjak*-ului și cum se folosește pumnalul. Nu vei pierde.

- Aș vrea să am și eu la fel de multă încredere, spuse Gavin verificându-și ceasul de buzunar. E timpul să mergem. Presupun că știi unde e Grădina Leului.

- Într-adevăr. Urmează-mă, căpitane.

Parcurseră mai multe coridoare ale palatului și apoi o scară spiralată, din piatră. În capăt se afla o ușă masivă, flancată de doi gardieni. Gavin clipi atunci când dădu cu ochii de soarele puternic. Larma mulțimii îl asurzi.

Când privirea i se obișnuie, văzu că se afla într-un mic amfiteatru natural. Ușa pe care tocmai ieșiseră era tăiată într-o stâncă, care acum trona în spatele lui. Partea opusă a arenei fusese sculptată în rânduri de scaune, cu o poartă care conducea către oraș. Chipurile entuziasmate ale sutelor de privitori îl făceau să se simtă ca un gladiator roman.

Un demnitar de la palat se apropie și făcu o plecăciune, apoi îi conduse pe el și pe Suryo prin arena arsă de soarele ucigător către un pavilion dinspre nord. Sub acoperișul înalt, cu țiglă, se afla un tron tip păun sculptat din ratan, plus trei scaune similare, dar mici. Toate erau așezate în semicerc în jurul unui pedestal sculptat din obsidian strălucitor. În partea de sus a pedestalu-lui se afla un zar cu douăsprezece fețe, din fildeș vechi, mare cât un pumn de copil.

Când Gavin fu condus către scaunul din stânga, Suryo se așază în spate, pregătit să îl sfătuiască sau să traducă, după caz. Tuan Daksa, un bătrân senin, în haine de călugăr budist, era așezat în fața lui.

Gavin făcu o plecăciune ceremonioasă în fața călugărului, apoi a publicului, dorindu-și ca toată afacerea să nu fie atât de publică.

Tobele începură să bată din ce în ce mai tare, până ce aproape că zguduiră zidurile de piatră. Mulțimea tăcu, se ridică în picioare și privi spre intrare.

Primul care apăru fu Sheng Yu, prim-ministrul din Maduri. Apoi veniră doi gardieni în haine de sărbătoare, urmași de sultanul Kasan, înveșmântat regal în mătase și giuvaeruri, cu un rubin neprețuit strălucind în turban. Era imaginea ideală a unui conducător oriental puternic, bogat și solid, un om deasupra legilor muritorilor de rând.

Gavin se încordă atunci când o văzu pe Alex în alaiul sultanului. Îmbrăcată în haine tradiționale din Maduri, era frumoasă și furioasă, iar lanțurile de aur sclipeau în timp ce traversa arena legănându-și șoldurile.

Kasan ajunse la pavilion și se așază pe tron, în timp ce Alex fu îndrumată către scaunul dintre el și Gavin.

Era singura femeie din arenă, iar prezența ei arăta la ce se referea concursul. Gavin o întrebă încet:

- Ești bine?

Ochii ei se îngustară.

- În afară că sunt prinsă în lanțuri și tratată ca un premiu la curse, sunt bine.

Deși era foarte slabă, veșmintele bogate și părul aranjat cu migală o făceau să pară un premiu exotic, splendid, dorit de orice bărbat. O zeiță în lanțuri de aur. Nu era de mirare că ochii ei clocoteau de furie.

Kasan ridică ambele mâini, dând semnul să se facă liniște și începu să vorbească în malaieză cu o voce puternică, care îi cutremură cu ușurință pe toți cei de față.

- Ne-am adunat aici pentru un Singa Mainam în care *luan* Gavin Elliott, căpitan al căpitanilor și tai-pan al Casei Elliott, va încerca să câștige libertatea frumoasei Iskandra, o doamnă de neam din Anglia. Își va risca viața pentru onoare și pentru această femeie.

Când strigătele de aprobare ale mulțimii se potoliră, sultanul strigă:

- Să înceapă jocul!

capitolul 7

Gândindu-se că ceremonia era cam pretențioasă pentru un marinar din Noua Anglie, Gavin se apropie de pedestalul de obsidian când Sheng Yu îi spuse:

- Prima aruncare, căpitane.

Dodecaedrul de fildeș era cald, ca un trup viu. Gavin îl prinse în mâini și aruncă, închizând ochii și imaginându-și rezultatul dorit: să le debarce pe Alex Warren și pe fiica ei, de pe *Helena*, la Londra. Când imaginea fu atât de clară încât putea auzi pescărușii, deschise ochii și aruncă zarul pe obsidianul strălucitor. Acesta se roti de câteva ori până se opri într-un punct.

Sheng Yu analiză simbolul rezultat.

- Prima sarcină a lui *luan* Elliott este să se cațere pe Stânca Plângerilor.

În mulțime se auziră murmure.

Kasan arată către stânca înaltă care reprezenta zidul din spate al arenei.

- Trebuie să vă urcați acolo, să arborăți un steag și să coborâți, căpitane.

Gavin studie stânca aproape verticală, din piatră vulcanică de culoare neagră.

- De ce i se spune Stânca Plângerilor?

- De două ori invadatorii au încercat să atace palatul escaladând această stâncă. Mulți oameni au murit, răspunse Sheng Yu, iar după expresia ce i se citea pe chip se înțelegea că nu avea să-l deranjeze dacă și Gavin avea aceeași soartă.

- Dacă e nevoie de steag, trebuie să trimit pe cineva pe vapor după drapelul american.

- Ia asta, spuse Alex palidă, desfăcând *selendang*-ul îngust ce îi atârna de pe umărul drept până pe șoldul stâng, apoi oferindu-i-l ca o doamnă medievală care îi acordă campionului favorurile ei. Ai grijă, Gavin.

Bărbatul acceptă țesătura stacojie, apoi se înclină deasupra mâinii ei.

- Nu-ți face griji, spuse el încet. Mi-am petrecut o bună parte din viață ancorând catarge pe goelete în tangaj. Mă pricep să mă cațăr.

Alex îi zâmbi nesigură, însă în ochi încă i se citea îngrijorarea. Bărbatul își dădu jos haina pentru a-și elibera brațele, apoi își înconjură de câteva ori talia cu *selendang*-ul.

- Înălțimea Voastră, voi începe.

- Să urci bine, căpitane, spuse sultanul. Nu vreau să mori.

- Voi face tot posibilul ca această încercare să fie cât mai plictisitoare.

Gavin traversă arena și ajunse la poalele stâncii, bucurându-se că până la miezul zilei avea să se afle la umbră. Dacă soarele ar fi bătut pe stâncă, urcarea ar fi fost mult mai grea. Alese o rută promițătoare și începu să urce, ignorând privitorii cărora li s-ar fi părut mult mai distractiv să cadă și să își rupă gâtul.

Escaladarea unei stânci e o muncă lentă, pentru care ai nevoie de răbdare și pe care n-o poți grăbi. Suprafața era destul de neregulată încât să poată fi abordată, însă roca vulcanică fragilă îi impunea să verifice fiecare punct înainte să își transfere greutatea. Deși era mai ușor decât escaladarea unui catarg în timpul unei furtuni, era nevoie de putere și de concentrare deplină.

În arenă începu să cânte o orchestră, probabil pentru a întreține publicul în timpul urcării sale lente, dar el nu privi niciodată în jos. Îl interesa doar alunecarea pe piatră a mâinilor goale și a picioarelor în cizme, care căutau, verificau, se deplasau, știind că o eroare l-ar fi putut costa viața. O dată, o șopârlă scoase capul din crăpătură și îi scuipă în față. Fu atât de uimit încât aproape că se dezzechilibra. Din fericire, vietatea dispăru înapoi în adăpostul ei, fără să îi mai facă probleme.

Când ajunse în vârf, gâfâia, era plin de sudoare și fiecare mușchi din corp îi tremura de încordare. Vârful era un platou vulcanic îngust, de unde se putea admira o panoramă spectaculoasă a insulei și a mărilor de azur ce o înconjurau, dar și norii din depărtare, ce amenințau a furtună. În partea cealaltă, la o azvârlitură de băț, se afla acoperișul palatului. Înțelegea de ce stânca fusese considerată o bună cale de atac, dar și de ce invadatorii eșuaseră.

Privi către arenă și distinsese figurile sultanului și Alexandrei, care ieșiseră din pavilion ca să privească. Desfăcând *selendang*-ul, ridică brațul, lăsând vântul să fluture drapelul stacojiu.

– Pentru America și Alexandra! strigă el către cer.

Își savură pentru o clipă victoria, în timp ce jos se auzeau tobe. Se simți învingător. Apoi înnodă *selendang*-ul în jurul unei pietre mai ascuțite și începu să coboare. Din cauza oboselii și a pericolului ca o încredere exagerată să îl facă să fie neglijent, aceasta era cea mai periculoasă parte a încercării.

Pentru coborâre fu nevoie de mai multă concentrare. Era atât de preocupat încât nici nu observă că se întunecase cerul până ce, pe la jumătatea distanței, îl izbi

un vânt puternic. Tocmai atunci își transfera greutatea dintr-un punct în altul și se dezechilibra. Apoi îl lovi o rafală de ploaie și nu se mai putu ține. Din arenă se auziră strigăte de șoc atunci când, pierzându-și controlul, alunecă pe stâncă.

Pipăi instinctiv stâncă, agățându-se de un mănunchi de buruieni care aproape ieșiră din rădăcini, de un tufiș plin de spini care se rupse, de orice, ca să-și încetinească căderea. I se păru că trece o veșnicie până ce reuși să se prindă cu mâna stângă de o bucată de piatră. Brațul îi pocni dureros atunci când își transferă toată greutatea, dar găsi în timp util un sprijin îngust pentru un picior, apoi și pentru celălalt.

Rămase acolo, gâfâind, în timp ce ploaia îl izbea fără milă. Deși își dorea să ajungă pe pământ, nu reluă coborârea până ce nu își recăpătă suflul și concentrarea. În sfârșit, prudent, începu să coboare din nou.

Vijelia se termină la fel de brusc cum începuse. Până ajunse jos, soarele strălucea, iar hainele ude începeau să se usuce. Încercând să pară la fel de relaxat ca și cum tocmai s-ar fi întors de la o plimbare în parc, se îndreptă spre pavilion și făcu o plecăciune în fața sultanului.

- Înălțimea Voastră, am cucerit Stâncă Plângerilor și am ridicat steagul doamnei mele.

- Bravo! spuse Kasan cu un zâmbet sincer. Pe mâine, căpitane.

Gavin o privi pe Alex. Ea îi oferă un zâmbet cald, ușurat, părând la fel de obosită ca el.

- Chiar bravo, căpitane!

Cuvintele ei blânde îl făcură să înțeleagă de ce cavalerii medievali își riscau viața pentru favorurile unei doamne.

Apoi privirea îi poposi asupra zarului fildeșiu, care aștepta liniștit a doua zi. Triumful dispăru dându-și seama că, mai mult ca sigur, următoarele încercări aveau să fie mai dificile.

Alex fu bucuroasă să se întoarcă în cușca din apartamentele lui Gavin. El rămăsese în urmă, fiindcă mai mulți voiau să îl felicite pentru succes, așa că ea îl aștepta atunci când intră în salon. Pentru o clipă, pe chipul lui se puteau citi îngrijorarea și nerăbdarea. Apoi o văzu și fața i se lumină.

- Te-au adus înapoi! Mă bucur, deși probabil odăile femeilor erau mai confortabile.

Crescu inima în ea când îl văzu. Se întinse printre gratii, fără să ia în seamă zgomotul pe care îl făceau lanțurile când se loveau de metalul lucios.

- Slavă Domnului că ești bine! Am îmbătrânit cu zece ani când ai alunecat.

Îi luă mâinile într-ale lui, iar ea simți pâlپând între ei o emoție care o ului. Nu vru să analizeze problema, așa că spuse încet:

- E greu de crezut că abia ne-am întâlnit. Aceste circumstanțe ne-au dus atât de mult dincolo de amabilitățile sociale.

- Știu. Și eu simt același lucru.

Vocea lui adâncă semăna periculos cu o mângâiere.

Stingheră, ea își îndepărtă mâinile din ale lui și descoperi sânge pe palme.

- Ești rănit!

Gavin își examinează rapid mâinile ca și cum ar fi fost surprins.

- Doar zgârieturi din cauza pietrelor.

- Trebuie să le curățăm. Infecțiile se pot dezvolta rapid în clima asta, spuse ea mușcându-și buzele. Când eram la mine acasă, eram întotdeauna pregătită pentru urgențe, cu alifii, bandaje, pastile și tot felul de ceaiuri. Acum nu am cu ce să lucrez.

- Cred că am aici niște alifii. Cu cât stau mai mult, cu atât Suryo aduce mai multe lucruri de pe *Helena*.

- Dacă îmi dai o cârpă și un lighean cu apă, îți curăț eu zgârieturile.

Poate că era stupid să se ofere să facă asta când lui i-ar fi fost mai simplu să se oblojească singur, dar voia să facă ceva pentru el, oricât de ne semnificativ ar fost.

Cuvintele nu erau suficiente pentru a exprima cum se simțea.

Gavin aduse un lighean de apă din dormitor, împreună cu câteva cârpe împăturite și un borcănel de unguent cu busuioc. Luă o pernă și întinse o mână printre gratii. Alex spală cu grijă țărâna și sângele, apoi întinse unguentul pe pielea zdrelită. Cicatricile vindecate de mult îi arătară că avea mâini de om muncitor, mâini puternice, bine formate, capabile. Mâini în care se putea avea încredere.

Bărbatul părea că adormise rezemat de gratii, dar atunci când ea îi dădu drumul la o mână și o luă pe cealaltă, șopti:

- E bine să fii răsfățat.

- Presupun că de obicei căpitanul se ocupă de ceilalți și nimeni nu se ocupă de el.

- Suryo are grijă de mine, spuse el ridicând din umeri.

Deși stewardul era un om bun, situația i se păru foarte tristă. Din nou îi păru tare rău că soția lui Gavin murise. La răbdarea și căldura lui, se născuse cu siguranță ca să fie un soț și un tată iubitor. Merita o soție pură și dragăstoasă. În schimb, în momentul de față, nu o avea decât pe ea, o sclavă răvășită și distrusă. Dar cel puțin putea să facă tot posibilul ca să se asigure că mâinile nu aveau să i se inflameze.

Se încrunță când observă julituri pe fruntea și pe obrajii lui. Înmuie în apă o cârpă și se întinse printre bare ca să curețe ușor pielea zgâriată. Ochiul lui se deschisera la doar câțiva centimetri de ai ei. Inima lui Alex începu să bată mai tare, simțindu-se atât de aproape de el. Era nevoie de un bărbat puternic ca să fie atât de impresionată.

Dar nu, ceea ce simțea ea nu era atracție. Atracție ar fi putut simți vechea Alexandra, înainte să fie capturată. Un astfel de sentiment nu avea ce căuta în prezentul sau în viitorul ei. Privind în altă parte, îi termină de curățat fruntea și aplică alifia.

- Căpitane, ai nevoie de o baie și de un somn bun.

- Ca să pot visa mai bine la proba de mâine? făcu el o grimasă. Sper că va fi înot sau scufundări sau șah. La astea m-aș descurca destul de bine.

- Te-ai descurcat de minune astăzi. Și mâine te vei descurca la fel de bine, spuse ea, încercând să pară încrezătoare.

Gavin se ridică și se mișcă anevoie.

- Să sperăm că Dumnezeu vrea să fii liberă, fiindcă nici un ajutor nu-mi prisosește.

El dispăru în dormitor, iar Alex se gândi că probabil Dumnezeu era ocupat și de asta-l trimisese pe Gavin Elliott. Zâmbi, știind că acest gând l-ar fi jenat pe galantul căpitan dacă și l-ar fi exprimat cu voce tare.

Luă cartea de poezii de Byron și o răsfoi încet, oprindu-se la *Prizonierul din Chillon*. Descrierea unui bărbat încarcerat de multă vreme, care își privește disperat frații murind, era înspăimântătoare. Byron își imagina-se totul bine, până la sfârșit, când prizonierul spunea „*M-am împrietenit cu lanțurile mele...*” Ea nu își putea închipui o asemenea resemnare. La fel ca frații prizonierului, ar fi preferat moartea.

Când era mai tânără îi plăcuseră foarte mult scrierile lui Byron și ascunsese un volumaș de poezii fiindcă bănuia că mama ei nu ar fi fost de acord ca ea să citească așa ceva. Acum, că și ea era mamă, înțelegea de ce. Byron putea fi destul de obscen. Nu observase asta când era tânără. Ambianțele exotice o cuceriseră. Poetul crea lumi cu iubiri înălțătoare, cu eroi șarmanți, periculoși, care făceau isprăvi mari și iubeau cu patos.

Înalt, frumos și înfloritor, Edmund Warren era imaginea vie a unui erou al lui Byron. Poate că nu i-ar fi acceptat cererea în căsătorie dacă ar fi fost blond și ar fi avut un aspect fizic banal. Probabil că îi plăceau bărbații asemănători tatălui ei, care fusese un fermecător ofițer de cavalerie. Când se căsătorise, nu știuse să se uite mai departe de chipul omului și să îi caute sufletul.

Mare păcat că nu se îndrăgostise de un om normal, blând, onorabil, atunci când încă era capabilă de dragoste. Acum numai gândul unei relații fizice îi provoca

un gol în stomac. Era prea bătrână, prea obosită pentru dragoste. Își epuizase șansele. Căsnicia ei nu fusese neapărat un dezastru, dar fusese mult mai puțin decât sperase. Sperase la dragostea adâncă, veselă, care îi unea pe mama ei și pe tatăl ei vitreg. În schimb, căsnicia ei fusese o colivie la fel de strictă ca gratiile de aur care o țineau acum prizonieră.

Mustărându-se pentru imaginația prea vie de care dădea dovadă, se întoarse la *Ivanhoe*. Poezia o făcea să se gândească prea mult.

Dimineața următoare începu cam în același fel, doar că de data aceasta Gavin nu fu surprins să vadă că Alex nu mai era. Când el și Suryo ajunseră în arenă, ea aștepta în umbra pavilionului, cu părul negru lucios pieptănat altfel și purtând un *selendang* nou. Mai relaxată decât în ziua precedentă, îi zâmbi discret.

Gavin îi întoarse zâmbetul înainte să arunce din nou zarul. De data asta, când zarul se opri, Sheng Yu anunță:

- Lupta cu dragonul.

Europeanul se încruntă.

- Ce înseamnă asta?

- Dragonul este un animal de pe insula Komodo, pe nume *ora*, explică Kasan. Aceste animale sunt crescute în Maduri de secole întregi pentru capacitățile lor războinice. Trebuie să intri în ring cu cel mai mare dintre dragonii mei și să furi bijuteria mării din jurul gâtului său, înarmat doar cu un pumnal.

Bijuteria mării? Întrebându-se dacă nu cumva era un vis urât, Gavin spuse:

- Să vină dragonul, Înălțimea Voastră.

Se servi ceai, și în scurt timp fu chemat dragonul, iar în mijlocul arenei se asamblă o împrejmuire cu diametrul de aproape nouă metri. Tobele anunțară intrarea dragonului, care era legat cu frânghii de patru bărbați bine făcuți, ce se chinuiau să-și controleze povara vie.

Gavin aproape că își vărsă ceaiul când văzu animalul. Era o șopârlă uriașă, lungă de cel puțin trei metri și cu siguranță mai grea ca el. Mai era și urâtă, avea o piele închisă la culoare care semăna cu o țesătură de metal și o limbă galbenă și foarte lungă, care atârna din gură în timp ce capul greu se răsucea dintr-o parte într-alta. O perlă uriașă, neregulată atârna la gâtul său, pe o curelușă de piele. Gavin nu îl invidia pe omul care legase curelușa aceea.

- Am auzit de *ora*, spuse Alex încet. Să nu-l lași să te muște. Nu cred că e veninos, dar are o gură atât de murdară încât orice vietate pe care o mușcă moare infectată în câteva zile.

- O să fac tot posibilul să evit mușcăturile, o asigură Gavin. Nenorocitul scoate foc pe nări?

Alex zâmbi fără umor.

- Nu din câte știu.

- Trebuie să fiu recunoscător pentru astfel de mici binecuvântări.

Gavin se ridică și puse jos ceașca de ceai. Deși era cald, își păstră pe el haina. Poate că lâna de calitate avea să îl apere în vreun fel.

Paznicii dragonului reușiră să ducă vietatea în împrejurime, coordonând cu grijă eliberarea frânghiilor astfel încât, în același timp, să poată încuia. Un bărbat fu doborât, iar colegii săi îl luară repede din ring înainte ca dragonul să poată pune laba pe el.

Toate fiind pregătite, Kasan îi oferi lui Gavin un pumnal în teacă.

- Mult noroc, căpitane.

Pumnalul cu lama zimțată și teaca erau șlefuite cu talent. Cel mai important, însă, era faptul că lama era foarte bine ascuțită. Gavin își legă arma la cingătoare și întrebă:

- Ce se întâmplă dacă omor dragonul în timp ce mă apăr?

- Să nu-l omorâți, îl sfătui Kasan. *Ora* e un animal sacru. Uciderea sa aduce mare ghinion.

Minunat! Tobele se auziră din nou în timp ce el se îndrepta către împrejmuire. Aghiotanții deschiseră o ușă mică, pe care intră Gavin cu pumnalul în mână. Dragonul așteptă, nemișcat ca o stană de piatră, cu excepția strălucirii reci din ochii afundați în orbite. Părea... înfometat.

- Ai un avantaj asupra mea, domnule Dragon, spuse Gavin. Eu nu te pot omorî, dar pun pariu că tu nu ai astfel de rețineri.

Limba galbenă despicală șfichiui în aer, iar bestia sâsâi scurt, amenințător, făcându-i lui Gavin pielea de găină.

- Dacă stai cuminte și mă lași să desprind perla, totul va fi mai ușor pentru amândoi.

Mișcându-se cu o repeziciune impresionantă, dragonul își învârti coada masivă, trântindu-l pe Gavin la pământ. Bărbatul văzu ca într-un coșmar dinții lungi, curbați și se rostogoli chiar în clipa în care dragonul se pregătea să-i sfâșie beregata.

Nu îndrăzni să se oprească, așa că sări în picioare și se retrase, gâfâind ca să-și recapete suflarea.

- Ești rapid, dar, slavă Domnului, nu țintești prea bine.

Dragonul deveni din nou imobil. Gavin se furișă către stânga lui, într-un mod care spera că nu va părea amenințător. De obicei reptilele sunt mai puțin active decât creaturile cu sânge cald. Văzuse oameni apropiindu-se de crocodili încet, fără să provoace un atac și, cu noroc, tactica aceasta avea să funcționeze și pentru el.

Se apropiase la mai puțin de un metru când dragonul reacționează din nou, de data asta zgâriind aerul cu ghearele ascuțite. Gavin se feri, dar dragonul îi sfâșie mâneca dreaptă și antebrațul îi fu săgetat de durere. Speră că ghearele acelea urâte nu erau la fel de periculoase ca dinții.

Dragonul își răsuci capul într-o parte și se năpusti către Gavin. Lipit de gard, acesta nu văzu altă soluție decât să sară pe spatele spinos al bestiei. În timp

ce dragonul mormăia și sâsăia furios, Gavin se azvârli pe spatele lung, prinzându-se de trunchi cu genunchii și înconjurând gâtul gros cu brațele. Se afla într-o poziție precară, ca și cum ar fi călărit un tigr, dar nu îl mai amenințau colții mortali.

După câteva minute de frenezie, dragonul uimit se opri brusc, neștiind cum să scape de povara nedorită. Gavin profită de această clipă ca să taie curelușa cu pumnalul și să prindă perla cu mâna stângă. Apoi sări în spate, încercând să nu intre în raza vizuală a dragonului.

Gâfâind, se lipi de peretele împrejmuirii așteptând să vadă ce face animalul. Acesta sâsăia și zgâria pământul, dar nu se întoarse să vină după el.

Abia îndrăznind să răsuflă, Gavin se îndreptă spre poartă. Când aceasta se deschise, dragonul îl văzu și izbi din nou cu coada masivă. Dar de data asta Gavin era pregătit, așa că sări ca să nu îl nimerească. Agățându-se de un stâlp al porții, se azvârli sus, iar apoi sări afară.

Răsuflând greu, puse pumnalul în teacă și traversă arena în urale. Încercarea fusese mai rapidă și mai dramatică decât cățărutul pe stâncă. Ajunse în pavilion și făcu o plecăciune în fața sultanului, apoi îi oferă perla cu o mână și pumnalul cu alta.

– Bijuteria mării, Înălțimea Voastră și splendidul vostru pumnal.

– Păstrează pumnalul, căpitane. L-ai câștigat. Apoi, luând perla, Kasa se întoarse și i-o oferă lui Alex. La fel cum această bijuterie a mării a fost câștigată binemeritat pentru doamna voastră.

Alex se uită fix la perla care încă atârna de curelușă, ca și cum nu știa ce să facă cu ea. Apoi o puse în buzunarul sarongului și făcu un pas în față, scoțându-și *selendang*-ul.

– Brațul tău trebuie îngrijit, căpitane.

Fără să mai aștepte un răspuns, începu să înfășoare pânza, de această dată albastră, în jurul brațului lui drept. Gavin își dădu seama cât îl durea rana. Făcuse și multă mizerie. Haina și cămașa lui nu aveau să mai

arate niciodată la fel. Vorbind astfel încât numai ea să îl audă spuse:

- Prea multe încercări din astea și o să rămân invalid.

Deși el voia să glumească, Alex se cutremură.

- Și mie mi-e teamă de asta.

Vrând să-și poată retrage comentariul, el spuse:

- De fapt, garderoba mea suferă mai mult ca mine.

Nu e deloc grav.

Auzindu-l, Kasan interveni:

- Nu ai venit în Maduri așteptându-te la un Singa Mainam. Îți voi trimite haine în cameră.

- Înălțimea Voastră e amabilă ca de obicei.

Ochii sultanului străluciră malițios.

- Doar te ajut să te obișnuiești cu stilul de viață din Maduri. Te-ai descurcat bine până în prezent, dar mai ai trei încercări.

Gavin era conștient că nu ajunsese nici la jumătatea Jocului Leului. N-ar fi trebuit să accepte niciodată mărfurile care îl aduseseră în Maduri. Dacă ar fi refuzat, acum ar fi fost foarte aproape de Anglia.

Dar nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Alex. Privind-o cum îi lega bandajul improvizat, admirându-i maxilarul puternic și strălucirea ochilor albaștri, știa că ea merita toate riscurile pe care și le asumase.

capitolul 8

În dimineața a treia a Jocului Leului, Gavin începu să simtă un oarecare optimism. În seara precedentă, petrecuse câteva ore liniștite și straniu de normale împreună cu Alex, dacă nu ținea cont de gratiile dintre ei. Ea începuse să citească *Rob Roy* de Scott, iar el se uitase puțin pe registre, apoi începuse să își calculeze șansele de a reuși în acest joc.

Răspunsul îl bucură. Supraviețuise cățărării și dragonului, iar nevoia de a curăța și de a repara carena vapoarelor îl învățase să înoate și să se scufunde ca nimeni

altul. De asemenea, era bun țintaș și un jucător de șah destul de capabil.

Încă nu era sigur cu privire la anumite încercări, dar majoritatea trebuiau să fie realizabile, așa cum fusese și proba cu dragonul. Posibilitățile care îl îngrijorau cel mai mult se refereau la lupta cu sultanul, fie înarmat, fie cu un pumnal, care urma să fie riscantă atât fizic, cât și politic. Dacă avea noroc, nu trebuia să se înfrunte cu nici una dintre aceste probe de luptă. Dacă se întâmpla, ei bine, putea să folosească refuzul la care avea dreptul.

- Tuan Elliott.

Sheng Yu îi întinse ceremonios lui Gavin zarul de fildeș pentru a treia aruncare. Gavin se jucă puțin cu el, apoi îl aruncă.

Partea superioară a dodecaedrului era goală. Apoi își dădu seama că simbolurile se acopereau după ce se realiza o sarcină. Nu avea sens să lupte de două ori cu un dragon. Luă zarul și aruncă din nou.

- Dansul pe foc, anunță Sheng Yu.

Altă categorie unde Suryo nu găsisese informații clare.

- Ce înseamnă asta? întrebă Gavin.

- Este o veche tradiție din Maduri, explică Kasan. Trebuie să mergi pe un strat de cărbuni încinși.

Gavin se crispă.

- Glumiți.

- Deloc. Acest dans tradițional se numește *adat* și se dansează atunci când un băiat devine bărbat. De fapt, este una dintre cele mai ușoare încercări ale Singa Mainam. Speram să primești o sarcină mai dificilă, spuse sultanul cu proverbialul său zâmbet leneș și periculos.

- Și Înălțimea Voastră ați făcut asta? întrebă Gavin.

- Desigur, când aveam treisprezece ani.

Sclavii aranjau deja o bucată pătrată de lemn în fața pavilionului. Impasibil, Gavin se retrase să se consulte cu Suryo și cu Alexandra.

- Suryo, știi ce înseamnă acest dans al focului?

- Nu ca acesta, dar ceva de gen se face în Bali.

- Sfinții din India nu calcă pe foc? adăugă Alex. Un ofițer care fusese în India mi-a spus că a văzut asta.

- Și eu am văzut, recunosc Gavin, dar bănuiesc că e un truc. Poate un anumit traseu care e mai puțin fierbinte, spuse el privind lemnul în flăcări și simțind fiori pe șira spinării.

- Nu e nici un truc, spuse Suryo. Sau, mai degrabă, nu e o păcăleală. Dansatorul este... ca într-o „transă”. Rugăciunile și exaltarea îți transportă sufletul în altă parte și poți traversa focul fără să te rănești.

Gavin respiră adânc, neregulat.

- Pe mare nu e pericol mai grav ca focul.

- Ai fost prins într-un incendiu? întrebă Alex încet.

Încuviință din cap, incapabil să vorbească. La începutul carierei de marinar se pornise un foc în cabina unui prim ofițer bine cunoscut pentru pasiunea pentru băutură. Chiar și după optsprezece ani, Gavin își amintea de duhoarea cărnii arzânde. Trei bărbați muriseră, printre care și căpitanul, iar alți doi fuseseră grav răniți.

Gavin era ofițer secund și foarte tânăr pe vremea aceea, dar, fiindcă era singurul ofițer care supraviețuise, lui îi revenise comanda navei. După ce organizase o combatere eficientă a focului și reușise să îl stingă, adusesse corabia avariata înapoi la Salem, cu ce echipaj îi mai rămăsese. În mod ironic, incidentul fusese benefic pentru cariera lui. La următoarea expediție pe mare era prim ofițer, dar niciodată nu își depășise teama aproape paralizantă de foc.

Alex îi luă mâna repede, smulgându-l din trecut. El îi strânse cu putere degetele, recunoscător pentru înțelegere.

Flăcările din arenă începeau să se domolească, iar aghiotanții aranjă carbunii într-o suprafață netedă, care strălucea amenințător chiar și în bătaia soarelui tropical. Gândindu-se că putea traversa tăciunii foarte repede, astfel încât să nu se rănească, Gavin își suflecă pantalonii. Purta o tunică nu foarte strânsă pe corp și pantaloni, pe care i le trimisese sultanul în cameră

în noaptea precedentă, iar bumbacul fin, țesut în albastru și auriu, s-ar fi putut arde dacă se apropia prea tare de cărbuni.

- Focul este gata, anunță Sheng Yu. Scoateți-vă cizmele, căpitane.

Gavin îngheță.

- Trebuie să fac asta desculț?

Localnicii din pavilion părură surprinși.

- Desigur, răspunse sultanul. Acesta e obiceiul.

- Nu! se cutremură Gavin amintindu-și de oasele albe învelite în carnea arsă. Îmi invoc dreptul de a refuza o încercare.

Kasan păru uimit, apoi mulțumit.

- Ești sigur? Mersul pe flăcări chiar nu e greu pentru un om relaxat, stăpân pe propriile gânduri.

- Vă apreciez încurajarea, dar nu, spuse Gavin cu răceală.

- Cum dorești. Aruncă zarul din nou.

Tuan Daksa interveni:

- O clipă. Ar fi păcat să se irosească un foc așa de frumos.

Cu chipul senin, dar cu o scânteie ștregărească în ochii negri, călugărul budist ieși din pavilion și călcă pe cărbunii încinși. Îi traversă calm, cu pași ușori, cu tivul veșmintelor plutind în bătaia focului.

Gavin nu știa dacă să râdă sau să scrâșnească din dinți. Poate că mersul pe foc era chiar ușor pentru un localnic, dar simplul gând îl făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Știind că incapacitatea de a face față acestei încercări îl lăsa fără marja de siguranță pe care o avuse-se și că, într-un final, putea să-l coste libertatea, așteptă până se întoarse Daksa, apoi aruncă zarul a treia oară, rugându-se să iasă ceva realizabil pentru el.

- Respirația vieții! anunță Sheng Yu.

Ce naiba era asta? Înainte ca Gavin să poată întreba, sultanul spuse:

- Concursul de băutură! Una dintre cele două încercări ale Singa Mainam care sunt și plăceri.

- Cum funcționează concursul? întrebă Gavin cu precauție.

- Vom concura cot la cot, băutură cu băutură. Câștigă cel care rămâne conștient și poate merge cel mai mult.

- Aceasta e o încercare pentru un conducător? exclamă el, neîncrezător.

- Un conducător trebuie să conducă, în luptă sau la băutură, rânji Kasan. E mai plăcut să concurezi cu *arak* sau cu vin de palmier decât să te duelezi cu pumnalul.

- Aveți dreptate, spuse Gavin. Apoi, gândindu-se că avea să fie o zi lungă, Gavin adăugă: Nu se cuvine ca o doamnă să urmărească această probă. Doamna Warren poate fi condusă înapoi în apartamentul meu?

Sultanul aprobă și dădu ordinele. Alex vru să protesteze. În mod absurd, simțea că Gavin e mai în siguranță dacă îl privea ea, însă concursurile de băut erau lungi și plictisitoare în cel mai bun caz, nu neapărat periculoase, așa că plecă tăcută cu paznicii. Spera că Gavin rezista la băutură chiar dacă nu prea consuma alcool.

Tocmai intraseră în palat când se întâlniră cu *tuan* Bhudy, un mare negustor din Maduri și fostul ei stăpân. Mai scund ca Alex, dar mătăhălos și musculos, era o arătare înspăimântătoare, care mustea a bogăție, privilegii și cruzime.

Alex se opri îngrozită. Amintirile abuzurilor pe care le îndurase erau atât de intense încât parcă îi fuseseră înfierate în piele. Ar fi fugit dacă retragerea nu i-ar fi fost blocată de doi gardieni.

- *Issskandra*, sâsâi Bhudy numele ei în malaieză în timp ce își plimba privirea pe corpul ei cu o familiaritate insultătoare. Arăți fantastic. Poate că m-am grăbit să te trimit la târg după ultimul incident.

- Ai greșit când m-ai cumpărat în primul rând, spuse ea încordată. N-am să fiu niciodată proprietatea unui bărbat. Dacă m-ai fi ținut mai mult, te-aș fi omorât.

- Ai mult tupeu pentru o sclavă. Trebuie să fii pusă la punct, iar pentru mine va fi o plăcere.

Apoi o strânse tare de sânul stâng.

Aproape că urlă de durere și, mai rău, de amintirea durerii. Refuzând să-i ofere plăcerea de a o vedea suferind, căută privirea gardienilor. Aceștia priveau stingheriți, nevrând să intervină în treburile unui bărbat puternic.

Căutând cuvintele potrivite în malaieză, prinse privirea lui Wira, șeful gărzilor.

- Sultanul Kasan nu va vrea să i se întâmple ceva premiului său pentru Singa Mainam.

Bhudy vorbește repede cu Wira. Temându-se că avea să îi convingă să nu se amestece în timp ce el o molesta, Alex se răsuca brusc și îl lovi în cap cu lanțurile de aur. Simți o satisfacție sălbatică atunci când lanțurile îi izbiră tâmplele și îl lăsară năuc. Apoi îl lovi între picioare cu asemenea forță încât o durură degetele de la picioare. Bărbatul urlă și se prăbuși pe podea, în agonie, în timp ce din rana de la cap îi curgea sânge.

Imediat fură scoase patru pumnale. Știind că o mișcare bruscă o va costa viața, Alex rămase nemișcată.

- Sunt premiul din Jocul Leului organizat de sultan, le reaminti ea din nou, încercând să-și mențină calmul.

Nu avea sens să descrie cum fusese abuzată de Bhudy; la urma urmei, era proprietarul ei și putea face cu ea orice avea chef.

Invocarea sultanului o salvă de la înjunghiere. Wira lăsa un om să-l ajute pe Bhudy, iar pe ceilalți îi luă cu el către apartamentele lui Gavin. Alex merse încet, cu ochii plecați, zguduită de întâlnire și de posibilele consecințe. În mod ironic, cea mai bună apărare era faptul că, acum, era considerată proprietatea sultanului și era o impertinență să pui mâna pe ceva ce aparținea conducătorului.

Se simți ușurată când ajunsese din nou în colivie. Când rămase singură, se ghemui pe podea și își înconjură genunchii cu brațele, ca să-și stăpânească tremurul. Voia cu disperare să plângă, dar nu îndrăznea. Dacă începea, era posibil să nu se mai oprească niciodată. Întâlnirea cu Bhudy îi distrusese fărămă de siguranță pe care începuse să o simtă de când îl cunoscuse pe Gavin.

Când își reveni puțin în fire, căută urciorul cu apă. Se afla pe o masă, în partea cealaltă a încăperii, fiindcă îl mutase o cameristă. Chiar dacă ar fi murit de sete, nu ar fi putut ajunge la el. Lipsa de control asupra celor mai elementare nevoi ale vieții o făcu să se simtă, brusc, copleșită. *M-am împrietenit cu lanțurile mele...* Dumnezeu, nu, cu fiecare zi lanțurile îi ciunteau tot mai mult trupul și sufletul.

Frustrarea explodează în furie și începu să își izbească sălbatic lanțurile de bare, ciobindu-le poleiala și făcând pereții să răsunе. Cum putea cineva să îndure sclavia? Ce îi făcea pe oameni atât de nemernici de credeau că au drept de proprietate asupra vieții altcuiva? Și, mai ales, cât mai putea supraviețui fără să înnebunească?

Atrasă de zgomotele asurzitoare, în prag apărură o mică sclavă, cu ochii măriți de spaimă. Nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani, nu era cu mult mai mare decât Katie.

Nevrând să sperie și mai tare copilul, Alex se opri și încercă să își revină.

- Te rog, apă. *Tolong air putih.*

Bucuroasă că putea da curs acelei cereri, fata o zbughi la fugă. Alex se trânti din nou pe podea, rugându-se ca Gavin să aibă dreptate și să fie eliberată peste câteva zile. Cu cât libertatea părea mai aproape, cu atât sclavia devenea mai grea.

Deși se străduise din răspuțeri să se stăpânească, când mica sclavă îi aduse apă și orez Alex plângea necontrolat. Dar, într-un final, plictiseala învinse dezolarea. Epuizată de plâns, Alex folosi apa prețioasă pentru a-și spăla ochii umflați. Apoi își desfăcu părul, îl pieptănă puțin și reveni la *Rob Roy*. O liniște să revină în țara ei natală, chiar dacă doar prin intermediul unei cărți. De asemenea, cititul o ajuta să nu se gândească prea mult la probă.

Soarele se pregătea să apună când ușa se deschise la perete și în prag apărură Gavin împleticindu-se, pe jumătate susținut de Suryo. Părul lui blond era vâlvoi

și semăna cu o aură, iar tunica desfăcută îi dezvăluia pieptul. Alarmată, Alex se ridică.

- Ce s-a întâmplat?

- N-am mai fost... așa de beat de când aveam cincisprezece ani, îngăimă Gavin. Colegii de echipaj m-au dus la o cârciumă de ziua mea. Un număr fantastic de beri la Anvers.

Se împletici către colivie și se prinse de o bară ca să nu cadă. Clătinându-se, spuse cu precizia unui om beat:

- Nu-ți face griji, n-o să vomit. Am făcut asta deja. De câteva ori.

Se sprijini de bare, cu ochii aproape închiși.

Nerăbdătoare, Alex întrebă:

- Și ce s-a întâmplat la concurs?

- Căpitanul a câștigat, deși cam la mustață, răspunse Suryo în locul lui Gavin. Amândoi au capete tari.

- Dacă ar mai fi rezistat o rundă, Kasan ar fi câștigat, spuse Gavin alunecând ușor pe podea.

Suryo încercă să îl ridice.

- Căpitane, patul e mai comod.

Nimic. Gavin era terminat.

- Adu-i o pătură și o pernă, sugerează Alex. Dacă doarme aici n-o să se simtă mâine mai rău decât s-ar simți oricum.

Suryo zâmbi.

- Nimic mai adevărat, *puan*.

Îl întinseră pe Gavin lângă colivie, ca Alex să îl poată îngriji dacă era necesar.

- Mănâncă și tu ceva, îi spuse ea lui Suryo. Și pentru tine a fost o zi lungă.

- Mai aveți nevoie de ceva?

- Aprinde o lampă înainte să pleci, doar atât.

După ce Suryo îi îndeplini dorința și plecă, Alex se așeză lângă Gavin. Se întinse printre bare, având grijă ca lanțurile să nu facă zgomot și îl închise la tunică. O amuza să se gândească cât de scandaloaasă i s-ar fi părut această situație unei doamne din Anglia. Acum, că nu mai era o doamnă, acceptase ca un bărbat care nu era soțul ei să doarmă lângă ea, neîmbrăcat, fiindcă

nu voia ca marele ei campion să se trezească singur și amețit. Îi era greu să-și închipuie lumea aceea îndepărtată, în care cuviința conta atât de mult.

Captivată din nou de carte, tresări când auzi o voce gravă:

- E greu... să fii frumoasă?

Alex văzu că Gavin o privea cu ochi confuzi.

- Habar n-am. Cum te simți?

- Mi se învârte capul de parcă aş sta la gabie pe o mare agitată, numai că mai rău. Dacă acum aş încerca să mă mișc, ar fi un dezastru.

Cuvintele erau mai clare ca înainte, dar chipul bronzat era alb ca varul.

- Nu-mi place să fiu atât... atât de lipsit de control. De asta prefer să rămân lucid.

- Cât ai băut?

- Mult prea mult. Știi că țin vinul de palmier în niște țevi uriașe de bambus? Prima dată când a trebuit să-mi umple din nou paharul, m-am speriat la vederea unei țevi enorme, care mi-a sărit peste umăr ca un tun, schiță el un zâmbet. Vinul de palmier era tânăr, dar deloc inofensiv. Apoi am trecut la *arak*, un soi de țuică de orez, fiindcă vinul de palmier nu ne îmbăta destul de repede.

Închise ochii, apoi îi deschise repede la loc.

- Ciudat. Concursul de băutură a fost la fel de serios ca orice altă încercare, dar tot mi se pare ridicol.

Alex îi puse mâna pe frunte. Era puțin cald, dar nu avea febră.

- Ai o mână foarte fină, murmură el.

- Despre ce ați vorbit în timp ce ați băut atâtea ore?

- Am recitat poezii cu carul. Epopeile din Maduri au un ritm drăguț. După ce am rămas fără versuri englezești și latinești, am început să cânt cântece necuviințioase în cinci limbi.

Latinești? Căpitanul era bine educat.

- Oricât de greu ar fi fost, mă bucur că ai reușit. Eram îngrijorată fiindcă nu credeam că ești prea obișnuit cu băutura.

- Nici Kasan, spune că sunt un puritan. Dar marinarii învață să bea. Trebuie să ai cap tare ca să rezisti în meseria asta, spuse el trecându-i o mână prin păr și ciufulindu-l și mai rău. Kasan e un tip interesant, dar nu cred că aș rezista zece ani.

- De ce zece ani? Atât vrea să lucrezi pentru el?

Gavin se uită în altă parte.

- Tot nu mi-ai spus cum este să fii frumoasă, spuse el, ignorându-i întrebarea. Bărbații îți fac viața dificilă, nu-i așa?

Se gândi la Bhudy și încercă să nu se cutremure.

- Există bărbați care fac dificilă viața oricărei femei, frumusețea nu are nici o legătură. Să spunem, cel mult, că sunt atrăgătoare, dar acum sunt numai piele și os și mi-am pierdut și onoarea.

- Nu, spuse el prinzându-i mâna printre bare. Ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am cunoscut vreodată.

Privirea lui intensă o făcu să se bucure că între ei se afla o colivie. Era nedrept să îl învinuiască fiindcă era beat, doar se îmbătase pentru ea, dar nu știa dacă ar fi putut rezista avansurilor lui. Avea nevoie ca el să fie un domn, un bărbat care să știe să stea la distanță. Un prieten.

Înainte ca ea să se hotărască să se îndepărteze sau nu, ochii lui se închiseră. Alex se relaxă din nou. Deși băuse, bărbatul se comporta cu o reținere care vorbea de bine despre caracterul lui. Deși încă o ținea de mână, atingerea lui nu insinua nimic. Mai degrabă se agăța de ea ca de o ancoră pe o mare agitată. Probabil așa de confuz se simțea.

Când lampa începu să pâlpâie, își desprinse ușor mâna. În loc să-și facă culcuș în spatele paravanului, își întinse cuvertura și perna lângă Gavin. Gratiile o ajutau să se simtă aproape, dar și în siguranță.

După ce lampa se stinse într-un final, îi apucă din nou mâna printre bare. De data asta nu știa cine de cine se agăța.

capitolul 9

Gavin se trezi cu capul bubuind ca nenorocitele de tobe din Maduri. Deși nu deschise ochii, simți că în cameră era lumină.

O mână o ținea pe a lui. Deschise cu grijă ochii și își întoarse puțin capul spre dreapta. Alex dormea la numai câțiva centimetri și mai multe bare lucioase distanță față de el. Purta cămașa lui și un sarong vechi, iar părul bogat i se revărsa minunat peste față, cu reflexe roșcate și aurii în lumina zorilor. Ce spusese în noaptea trecută? Că era numai piele și os și că fusese dezonorată. Poate așa se vedea ea, însă frumusețea ei îl copleșise.

In vino veritas. Volumul exagerat de alcool distrusese cea mai mare parte a barierelor mentale pe care le ridicase între ei. Chiar și așa mahmur, o dorea cu intensitate, însă ea îi inspira un amestec puternic de tandrețe și respect. Nici o femeie nu îl mai impresionase într-o asemenea măsură de când o întâlnise pe Helena. Deși cele două femei nu semănau deloc, ambele erau puternice, inteligente și calde.

Încercase să nege ceea ce simțea, dar poate că nu era un lucru rău. Alex se îngrijora că faptul că fusese captivă urma să îi afecteze viața la întoarcerea acasă, dar dacă avea un soț prezentabil scandalul ar fi fost infim sau chiar nu ar fi existat deloc.

Plănuise, oarecum, să se stabilească în Anglia, apoi să caute o soție de neam, care să îi ușureze intrarea în societatea pe care o disprețuia. Totuși, niciodată nu se gândise la o simplă căsătorie de conveniență. Îi păsa de Alex și, cu timpul, sentimentul putea să se transforme în dragoste. Afecțiunea conta mult mai mult decât originea.

Dar asemenea gânduri erau mult prea premature. Mai întâi trebuia să plece din Maduri. Dacă nu câștiga Jocul Leului, el urma să-i facă semn de rămas-bun cu mâna, în timp ce ea avea să plece spre Anglia. Chiar dacă biruia în ultimele două încercări, Alex nu era

în stare să se gândească la căsătorie. Trebuia să fie liberă, trebuia să devină împăcată cu ceea ce suferise înainte să ia o decizie majoră cu privire la viitor. Poate avea să se decidă că nu voia să aibă nimic de-a face cu Gavin, fiindcă i-ar fi amintit de cele mai grele momente din viața ei. De asemenea, exista riscul să nu se vindece niciodată suficient încât să aibă curaj să i se încredințeze unui bărbat. Dacă nu își găsea fiica, putea rămâne afectată pe viață. Nu era suficient de altruist încât să se însoare cu o femeie afectată psihic. Voia o soție de a cărei companie să se poată bucura. O soție ca Helena. Simți un nod în gât.

Simțindu-și mușchii încordați, se întinse cu grijă, dar se opri atunci când îl cuprinse un val de greață. Urma să fie o zi lungă și dificilă. Alex deschise pleoapele și îl privi cu ochii albaștri, luminoși.

- Simți că ai prefera să mori?

- Nu sunt chiar așa de praf, dar pe aproape, spuse el inspirând încet ca să-și calmeze stomacul îngreșat. Am făcut sau am spus ceva necuvenit azi-noapte?

- Te-ai purtat foarte bine pentru starea în care te aflai, spuse ea dându-i drumul la mână ca să-și acopere un căscat. Vei fi în stare de o altă probă crâncenă în dimineața asta?

- Din fericire, nu e nevoie. Kasan a spus că, potrivit tradiției, ziua de după un concurs de băutură e zi liberă.

Alex râse.

- Ce insulă civilizată e Maduri.

Simțea nevoia să folosească oala de noapte, așa că strânse din dinți și se ridică ținându-se de gratii. Apoi se sprijini de cușcă până ce își reveni în fire.

- De ce nu a putut să-mi iasă înotul? bombăni el. Îmi place să înot.

- Poate că asta va ieși mâine. Ai epuizat patru opțiuni, deci șansele să primești ceea ce vrei trebuie să crească.

Șansele nu erau prea strălucite, dar nu avea chef să se gândească la matematică. Îl consola faptul că și Kasan trebuia să se simtă la fel de sfârșit ca el.

Ușa se deschise și intră Suryo, cu o tavă pentru micul dejun. Gavin se cutremură, iar bărbatul spuse:

- Am o băutură care te va face să te simți mai bine.

O clipă, să îi servesc doamnei micul dejun.

Gavin dădu din cap și se îndreptă spre dormitor, clătinându-se puțin. După ce închise ușa, Alex spuse:

- Azi-noapte căpitanul Elliott a spus ceva despre cei zece ani pe care îi va petrece aici. Încă se gândește la oferta sultanului?

Suryo îi întinse un mic ceainic printre gratii.

- Se referea la cei zece ani pe care trebuie să îi petreacă aici dacă pierde Singa Mainam.

Alex făcu ochii mari.

- Trebuie să rămână atât de mult timp aici?

- Nu v-a spus? Suryo părea gânditor. Poate e mai bine să știți. Fiindcă sultanul nu voia să vă elibereze, căpitanul a propus această provocare ca o șansă de a vă câștiga libertatea. Dacă triumfă în Jocul Leului, puteți pleca amândoi. Dacă pierde, veți fi eliberată, dar el trebuie să îl servească pe sultan pentru următorii zece ani.

Alex clătină din cap, consternată. Nu-i spusese nimic despre prețul pe care trebuia să-l plătească dacă pierdea. Crezuse că jocul acesta afurisit avea ca miză doar libertatea ei, însă Gavin pusese rămașag și pe propriul viitor. Dacă pierdea, urma să fie închis într-o colivie, așa cum era ea acum. Închisoarea lui avea să fie mai luxoasă, iar calitățile să îi fie respectate, dar tot ar fi fost prizonier, tot nu și-ar mai fi aparținut sieși.

Era lucrul cel mai galant, stupid, generos și enervant pe care-l auzise vreodată.

Părănd mai puțin neîngrijit, cavalerul păzitor se întoarse în salon și bău încet remediul lui Suryo pentru mahmureală. O parte din ea vru să îl întrebe de ce nu-i spusese ce târg făcuse, dar știa răspunsul: el nu voise ca ea să poarte povara de a ști ce preț ar fi putut să plătească pentru libertatea ei.

Avea dreptate; o îngrozise ceea ce aflase. Îndoită, se hotărî să îi respecte dorința. În acest moment, nimic din ceea ce putea face ea nu avea cum să-i schimbe

viitorul. Nu putea decât să se roage ca el să aibă succes, de dragul amândurora.

Sosise a patra încercare. Simțindu-se refăcut aproape complet după ce dormise mare parte din ziua precedentă, Gavin luă zarul, se rugă în gând și îl azvârli pe masă.

- *Pentjak silat* corp la corp, proclamă Sheng Yu.

- Splendid! exclamă Kasan. Tare mi-am dorit să pot compara artele marțiale din Maduri cu stilul european.

Gavin simți un nod în gât. Își dorise cel mai mult să evite o luptă fizică cu sultanul, iar lupta corp la corp era aproape la fel de periculoasă precum cea cu pumnalele. Dacă nu și-ar fi folosit deja dreptul la un refuz, l-ar fi invocat pe dată.

Kasan spera să câștige ușor, fiindcă artele marțiale orientale erau cu adevărat fantastice, nu semănau deloc cu ceea ce se practica în Occident. Totuși, și Gavin era instruit în arta *pentjak silat*, stilul de luptă din Indii, ceea ce însemna că amândoi își puneau viața în pericol. Știind că nu avea de ales, întrebă:

- Care sunt regulile, Înălțimea Voastră?

- Trebuie să rămânem într-un cerc care va fi trasat în arenă. Este permisă orice tehnică de luptă corp la corp, cu excepția mușcăturilor și a degetelor înfipite în ochi. Când umerii unui concurent ating pământul, se consideră o cădere. Câștigă cel care provoacă două din trei căderi. Ai nevoie de pregătiri, căpitane?

Fiindcă purta veșminte lejere, Gavin clătină din cap și se duse într-o parte a pavilionului ca să-și dea jos încălțările. Îl întrebă în șoaptă pe Suryo:

- Ce știi despre stilul de luptă din Maduri?

- Seamănă cu stilul din Java, se folosesc mâinile și picioarele deopotrivă. Nu se așteaptă să știi *silat*, deci surpriza ar trebui să-ți asigure cel puțin o cădere.

- Cel mult una. Este prea inteligent ca să nu se prindă repede, spuse Gavin privind în arenă, unde aghioțanții desenau un cerc cu un material care semăna cu pulberea de cretă. Dacă lupt bine, unul dintre noi

poate muri sau poate rămâne invalid pe viață. Dacă nu fac tot ce pot...

Gura i se strânse.

- Te-am învățat mișcări de control și de dezarmare. Folosește-le, spuse Suryo strângându-și buzele fără să zâmbească deloc. Și să nu uiți de celelalte lecții. Cel mai bine este să eviți lupta, dar, dacă trebuie să lupți, bucură-te.

Îndoindu-se că avea să se bucure, Gavin o privi încrezător pe Alex. Ea îi zâmbi înapoi temătoare.

- Știi că ai să te descurci bine, Gavin.

Ar fi fost și mai îngrijorată dacă ar fi înțeles despre ce stil de luptă era vorba. *Pentjak silat* nu semăna deloc cu boxul gentlemanilor din Anglia. Era un stil de luptă brutal și mortal, un soi de luptă de stradă foarte rafinată. Trebuia să te miști aproape și repede. Să lovești, să zgârii, să te agăți. Să faci tot ce e necesar pentru a supraviețui. Chiar și să omori.

Intră în arenă și făcu vreo câțiva pași în cerc, absorbind textura pământului, aerului și luminii, în timp ce se pregătea psihic pentru meci. Probabil că nu mai exista pe lume alt vestic care să știe atât de multe ca el despre *pentjak silat*. Distrus după moartea Helenei și disperat să se gândească la altceva, acceptase oferta lui Suryo de a învăța stilul de luptă din insule. Lecțiile îi deschiseseră o lume cu totul nouă, care impunea competență, disciplină și o mare rezistență la durere. Dincolo de asta se afla o dimensiune spirituală care, într-un final, îl ajutase să depășească momentele grele.

Gavin nu știuse că multe culturi asiatice au tradiții războinice secrete, competențele fiind predate de la maeștri la discipolii de încredere. Recunoscuse rapid onoarea de a fi ales ca elev al lui Suryo. Cei doi exersau oriunde călătoreau, cabinele înguste de la bordul navelor dovedindu-se a reprezenta o provocare deosebită.

În vremea petrecută la Macao, Gavin cunoscuse și alți practicanți de arte marțiale prin intermediul lui Suryo. Învățase despre diferite școli de arte marțiale din Asia și învățase cum să pareze atacul simultan din partea

a șapte bărbați. Aceste cunoștințe se dovediseră utile de mai multe ori.

Când tobele începură să bată ritmic, Gavin se găsi față în față cu Kasan, care se afla în partea opusă a cercului. Erau potriviți din punct de vedere fizic, Gavin puțin mai înalt, sultanul mai bine făcut, deși în *silat* dimensiunile nu contau. Trucul era să folosești puterea adversarului chiar împotriva acestuia. Suryo cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai puțin ca Gavin, dar tot își putea azvârli cu ușurință elevul la perete.

Respirând adânc, Gavin se concentrează pe bărbatul periculos, arogant, aflat de cealaltă parte a cercului. Nu își putea permite să piardă acest meci.

- Să înceapă lupta! strigă Sheng Yu.

Kasan își împreună mâinile pe piept, făcând semnul ritualic de salut de la începutul unei lupte. Gavin copie gestul cu stângăcie, ca și cum nu i-ar fi fost cunoscut.

Sultanul înaintă cu mâinile deschise și mișcările uniforme, fluide ale unui luptător versat. Probabil învățase *pentjak* încă din copilărie.

În loc să adopte aceeași postură, Gavin luă poziția unui boxer occidental, înaintând cu pumnii încleștați și cu corpul drept. În general adepții *pentjak*-ului preferă să își lase adversarul să atace mai întâi fiindcă un atacator rămâne expus unei game ample de contracărări feroce.

Deși era riscant să îi dea această șansă lui Kasan, Gavin se simulează că își lovește adversarul în plex, sperând ca sultanul să reacționeze cu mult prea multă siguranță.

Ksan evită lovitura cu o ușurință disprețuitoare, după care se apropie pentru o mișcare corp la corp pe care o putea folosi ca să-l trântescă pe Gavin la pământ. Pentru o clipă trupurile lor se încleștară, iar Gavin văzu ceva întunecat și interzis în ochii adversarului său.

- Astăzi devii al meu, mârâi Kasan. Ar fi trebuit să-ți păstrezi refuzul pentru această probă, căci sunt un maestru al *pentjak silat*-ului.

- Nu subestimați capacitățile marțiale occidentale.

Gavin, care anticipase mișcarea sultanului, se smulse și se lăsă la pământ ca să-l apuce de genunchi, dezechilibându-l, în timp ce îi trase cu sete un pumn în coaste. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, sultanul fu doborât la pământ.

- Prima cădere pentru *tuan* Elliott! proclamă Sheng Yu, în strigătele mulțimii surprinse.

Kasan se ridică în picioare, cu ochii sticlind de mânie.

- Ai avut dreptate. Ți-am subestimat capacitățile și viclenia. Dar nu se va mai întâmpla.

- Suntem chit, Înălțimea Voastră.

Gavin se relaxă într-o postură defensivă, știind că riscurile tocmai crescuseră rapid. *Silat*-ul avea la bază amintirile mușchilor. Suryo spunea deseori că o mișcare practică de trei mii de ori devine parte din corp, iar majoritatea mișcărilor ciunteau sau omorau. Kasan avea aceeași pregătire. Voia să câștige și, dacă i se părea că pierde, ei bine, Gavin mort îi era la fel de inutil ca Gavin plecat în Anglia.

Deși Gavin nu voia să îl rănească pe sultan, era posibil să-i rupă neintenționat spatele în tensiunea luptei, să îi rupă coastele și să îi perforoze plămânii sau chiar mai rău. Fiindcă amândoi luptau cât puteau de bine, se putea întâmpla orice, însă situația lui Gavin era mai gravă: dacă îl omora pe sultan, localnicii aveau să îl execute pe loc, chiar dacă moartea ar fi fost accidentală.

Kasan lovi către gâtul lui Gavin. Gavin pară lovitura, dar nu fu suficient de rapid încât să evite să îi fie prinsă și forțată încheietura. Se eliberă înainte să i se rupă vreun os și făcu o mișcare corp la corp care îl imobiliză pe Kasan pentru un scurt timp.

Se verificară metodic, alternând eschive defensive cu atacuri. Cui nu se pricepea la *pentjak* mișcărilor lor i s-ar fi părut un dans intim, grațios, nu o luptă crâncenă, care putea duce foarte ușor la moarte.

În timp ce se încleștau, parau și îndepărtau, sultanul spuse găfâind:

- Am dat de urma copilului femeii tale. A fost vândută haremului rajahului din Sukau de pe Java.

Un motiv de distragere a atenției de prima mână. Reușind cu greu să evite o lovitură sălbatică de genunchi în burtă, Gavin întrebă:

- Ce știți despre rajah?

- Se spune că este civilizat. Fata ar trebui să fie tratată bine.

Sperând că era adevărat, Gavin își mută privirea, vrând să pară că urma să atace pe stânga. În loc să muște momeala, Kasan contracară și îi prinse lui Gavin cotul stâng. Apăsă cu putere, iar pe Gavin îl cuprinse o durere cruntă și nu mai putu să se gândească decât la propria agonie.

Încercă cu greu să se elibereze, însă fu împins în jos și nu reuși să își recapete puterile. Își pierdu cunoștința din cauza durerii, iar când își reveni în fire, peste o clipă, se văzu întins la pământ.

- A doua cădere pentru sultanul Kasan!

De la o distanță politicoasă, sultanul întrebă cu răceală:

- Ți-am rupt cotul?

Gavin se ridică, încercând să-și ascundă greața. Își îndoi brațul cu grijă și durerea se intensifică, dar cel puțin încheietura încă era funcțională.

- E bine.

Kasan îl gratulă cu un zâmbet fermecător.

- Perfect. Nu vreau să îți întârzii prea mult intrarea în serviciul meu. Ești pregătit pentru ultima rundă?

Gavin dădu din cap, gândindu-se că ar fi trebuit mai degrabă să își pârlească picioarele mergând pe foc. Lupta îndelungată, solicitantă îl secătua de energie și îi era din ce în ce mai greu să își stăpânească reacțiile. O mișcare greșită putea fi dezastruoasă.

Dorind să încheie meciul, așteptă o șansă să aplice o mișcare prin care să îl controleze pe Kasan fără să îl rănească grav. Mai puțin preocupat de menajarea adversarului, sultanul îl prinse într-o mișcare de răsucire a capului care îl înclină pe spate și din care, foarte ușor, i-ar fi putut rupe gâtul.

Când capul unui om se mișcă, trupul urmează aceeași direcție. În loc să reziste, Gavin se relaxă în strânsoare, lăsându-și greutatea să cadă deasupra lui Kasan. Pentru o clipă, Kasan se dezechilibrează atunci când își schimbă poziția ca să susțină greutatea mai mare.

Gavin folosi momentul acela ca să se răsucească și să aplice un blocaj de nervi riscant la antebrațul adversarului său, știind că, dacă eșua, avea să fie vulnerabil la orice mișcare ar fi încercat Kasan. La naiba! Nervii erau protejați de mușchii prea solizi. Își înfipse din nou degetele cu brutalitate. Kasan gemu în agonie și corpul i se înmuie. Era o mișcare de control perfectă, își paraliza adversarul prin durere, dar nu îi provoca vătămări reale.

- Cedați, Înălțimea Voastră!

Sultanul înjură în malaieză, furios, dar incapabil să scape. Fără milă, Gavin îl împinse la pământ până ce Kasan pică jos și meciul se încheie.

Tobele izbucniră.

- Meci pentru *tuan* Elliott!

În pavilion, Alex sări în picioare ușurată și entuziasmată. Gavin făcu un pas în spate diplomatic și se înclină în fața sultanului.

- Luptați mai bine decât i se cuvine unui conducător, Înălțimea Voastră.

- Iar tu lupti mai bine decât i se cuvine unui occidental, răspunse Kasan mânios și frustrat. Roagă-te ca provocarea de mâine să fie una ușoară, căpitane, fiindcă nu vei fi cruțat.

Gavin știa prea bine asta. Făcu o plecăciune în fața spectatorilor, apoi se întoarse în pavilion.

- Unde Dumnezeu ai învățat să faci asta, Gavin? întrebă Alex uluită.

- De la Suryo, spuse el arătând către prietenul său, care se uita la cotul umflat.

- O să-l repar acum, căpitane, spuse Suryo. Nu este rupt, dar deja s-a umflat, adăugă el luând un bandaj și începând să înfășoare încheietura.

-Sultanul a spus că a dat de urma lui Katie, Alex, zise Gavin încet. A fost vândută rajahului din Sukau și ar trebui să fie bine.

Alex se lumină de fericire.

-Slavă Domnului! Și slavă ție.

Îl sărută ușor pe obraz, apoi se retrase, jenată de mișcarea prea directă. Mirosea a flori tropicale.

După ce ea plecă împreună cu gardienii, Gavin își atinse chipul. Se simțea de parcă buzele lui Alex îi rămăseseră imprimate în piele. În felul ei, era la fel de periculoasă precum Kasan. Sultanul îi amenința doar libertatea și viața. Alex avea puterea să-i remodeleze sufletul.

capitolul 10

În noaptea aceea, Alex făcu ture în cușcă, sub lumina slabă a lunii, agitată ca un cățeluș. Deși se mișcase în surdină și lanțurile nu făcuseră nici un zgomot, Gavin ieși în cele din urmă din dormitor. Cu părul blond răvășit și îmbrăcat într-o haină și pantaloni de culoare deschisă, semăna cu fantoma unui zeu păgân.

-Nici tu n-ai putut să dormi? întrebă el.

-Nu, spuse ea respirând adânc pentru a-și ascunde tremurul din voce. Îmi pare rău că sunt o asemenea povară. Mai am un pic și mă fac bucățele din cauza nervilor.

-Nu ești o povară. Ești o femeie remarcabilă. Bănuiesc că dacă eu aș fi captiv și tu ar trebui să joci Jocul Leului ca să mă eliberezi, te-ai descurca de minune.

Exasperată de faptul că îi oferise un asemenea compliment nemeritat, ea izbucni:

-Știu care sunt condițiile înțelegerii tale cu Kasan. Dumnezeu, Gavin, cum ai putut să-ți riști zece ani din viață de dragul unei femei pe care abia o cunoști? În Evul Mediu, oamenii ca tine erau considerați sfinți.

- Nu sunt sfânt, Alex, spuse el mirat. Doar că... cum aş putea să mă privesc în oglindă știind că am abandonat în sclavie o femeie din același neam?

- Pentru mine asta înseamnă că ești sfânt. Sau cel puțin că ești curajos și un om de onoare, peste orice măsură. După câte a trebuit să înduri, nu îți dorești să nu fi trecut niciodată pe la târgul de sclavi?

El ezită; era prea sincer ca să mintă.

- Ar fi fost mai ușor dacă nu te-aș fi văzut, dar cine spune că mai ușor e mai bine? Majoritatea lucrurilor de valoare necesită eforturi.

- Să-ți pierzi controlul asupra propriei vieți nu poate fi mai bine.

- Chiar dacă ajung să lucrez pentru sultan, o să fiu în cu totul altă situație decât tine. Voi avea bogăție, autoritate și o libertate semnificativă, spuse el ridicând din umeri. Poate chiar îmi va fi mai bine dacă rămân în Orient. Poate așa vrea Dumnezeu să nu mă întorc la Londra, unde mi-aș putea sparge capul dându-mă cu el de toți pereții.

- Crezi că vei avea probleme acolo?

Gavin își trecu degetele prin păr, nesigur.

- Nu neapărat probleme, dar urăsc Marea Britanie la fel de mult pe cât o iubesc. Mi-am dorit mult să mă întorc, dar e și o mare prostie din partea mea.

- Dacă pereții sunt prea tari, te poți întoarce în America. După câte mi-ai spus, dragostea ta pentru țara adoptivă nu e deloc complicată.

El schiță un zâmbet.

- Ai dreptate. Când termin cu fantomele englezești, mă duc acasă.

Gândindu-se la tot ce făcuse în ultimele zile, ea îi spuse:

- Îmi închipui că te vei ocupa de aceste fantome la fel de bine cum te ocupi de toate celelalte.

- Nu prea mă pricep la fantome. La cuferele cu ceaiuri sau la taifunuri, la astea, da, mă pricep.

Tonul lui provocator risipi tensiunea dintre ei, făcând loc intimității. Ea îi privi ochii întunecați, aproape

regretând că această perioadă bizară, ciudată era pe sfârșite. Dacă toate mergeau bine, peste două zile avea să se afle pe *Helena*. Înconjurați de echipaj, urmau să își reia viețile reale de căpitan și de lady, deși, pe dinăuntru, ea se schimbase irevocabil. Între ei avea să existe o distanță emoțională sigură.

Dar în seara aceea nu exista nici o distanță. În ultimele zile și nopți ea îi învățase ritmul respirației, textura pielii, zâmbetele evazive. Deveniseră tovarăși într-o aventură măreață și ciudată, iar ea nu avea să-l uite niciodată, indiferent ce urma să-i rezerve viitorul. Efectul ei asupra lui nu putea fi niciodată atât de profund, fiindcă el era un bărbat care avusese parte de multe aventuri, dar poate că riscurile pe care și le asumase pentru ea puteau să îndeparteze o parte din durerea pe care o simțea pentru iubita pierdută.

Revenind cu picioarele pe pământ, ea spuse:

- Sper că ultima probă va fi înotul, Gavin.

El râse.

- Și eu. Ar fi un sfârșit demn pentru acest concurs.

Orice final în urma căruia amândoi plecau în siguranță din Maduri era acceptabil pentru ea.

Pe Gavin încă îl dorea brațul stâng din cauza mișcării de la *pentjak*, dar, altfel, era cât mai pregătit pentru ultima sarcină. Alex stătea în dreapta lui, tensionată ca o coardă de vioară și extrem de atrăgătoare într-o *kebaya* nouă și un sarong din mătase în carouri. Kasan părea sardonice, dar stăpânit; cu siguranță își depășise furia din ziua precedentă.

Când Gavin ridică dodecaedrul din fildeș pentru ultima aruncare, Kasan observă:

- Îmi va fi dor de aceste emoții când totul se termină, dar Sheng Yu se va bucura să mă întorc la afacerile regatului.

- Personal, mi-au ajuns emoțiile.

Rugându-se în gând, Gavin strânse zarul în pumn pentru ultima dată și aruncă.

Sheng Yu se uită la simbol.

- Adorarea zeiței.

Înainte ca Gavin să poată întreba ce însemna asta, Kasan spuse cu răceală:

- Ai în continuare noroc, căpitane. Zeii v-au dat proba care e una dintre cele mai mari plăceri ale omului.

Gavin se încruntă.

- Ce înseamnă adorarea zeiței?

- Trebuie să întreții relații sexuale cu sclava ta.

Prima reacție a lui Gavin fu de uluire și de neîncredere. Nu, cu siguranță nu auzise bine. Dar Alex se uita la el cu aceeași groază. Trebuia s-o trântescă la pământ și...?

Cu stomacul întors pe dos, întrebă:

- Nu puteți vorbi serios. E revoltător. Obscen. Împotriva legilor lui Dumnezeu și ale omului.

- Chiar crezi asta, nu-i așa, domnule căpitan puritan? Pufni Kasan. Ce naivitate! Legile Singa Mainam sunt mai vechi decât cele ale zeului tău creștin. Conducătorul unui trib trebuie să fie potent, să aibă fii și să îmbogățească pământul cu fertilitatea lui. Din acest motiv, proba asta face parte din joc. Trebuie să vă împreunați în public sau să renunți. Apoi, cu expresie răutăcioasă: Având în vedere eforturile pe care le-ai depus ca s-o eliberați pe doamna, mă gândeam că îți va surâde această șansă.

Prin regulile primitive ale puterii masculine și ale cuceririi, Gavin o câștigase pe Alex, dar, la naiba! Bunicul lui fusese vicar scoțian, mama lui, o femeie de o virtute nepătată, iar el fusese educat după cele mai înalte standarde.

- Dacă e un test de bărbăție, aduceți o fată de pe o barcă cu flori din golf.

Mai bine se îmbolnăvea decât să-i facă asta lui Alex.

- Trebuie să fie doamna Warren sau nimeni altcineva, spuse Kasan implacabil.

Gavin apelă la preotul budist.

- Tuan Daksa, ce părere aveți? A face așa ceva ar însemna o crimă după obiceiurile poporului meu.

Preotul ezită, gândindu-se.

- Toată Singa Mainam se referă la această femeie. Ți-ai asumat riscuri mari pentru ea, destinele voastre sunt înlănțuite. Pentru tine, ea e zeița și singura opțiune posibilă.

Gavin înțelese raționamentul preotului, dar aici nu avea ce căuta rațiunea.

- Dacă trebuie să fie ea, renunț.

- Gavin, nu! se auzi vocea lui Alex. Uită-te la mine.

Gavin își făcu curaj. Deși chipul ei bronzat era palid, femeia îi susținu privirea.

- Dacă este singurul mod de a câștiga jocul ăsta afurisit, fă-o.

El clătină din cap, bântuit de toate predicile pe care le auzise vreodată, de toate lecțiile vorbite și nevorbite despre politețe pe care le învățase.

- Nu... nu pot.

- Gavin, spuse ea cu o claritate uluitoare, nu poți să-mi faci nimic - *nimic* - care să fie la fel de rău ca ceea ce mi s-a făcut deja.

Umilința și durerea pe care încercase să le reprime îi sticleau în ochi, confirmându-i cele mai rele temeri în legătură cu ceea ce îndurase în lunile de sclavie. Nu voise să se gândească că fusese violată și bătută, dar nu mai putea să ignore acest gând. Deja supraviețuise unor lucruri de neînchipuit. Acum, din proprie voință, alegea să fie violată din nou, era dispusă să plătească acest preț pentru libertatea lui, așa cum și el riscase la fel de mult pentru a ei. Lupta furioasă a lui Alex împotriva celor care o capturaseră dovedise că era un spirit nemaivăzut, iar aceasta reprezenta mare parte din motivul pentru care se simțea obligat să o elibereze din sclavie.

Ezită, revoltat de gândul că ea trebuia să facă un asemenea sacrificiu degradant. Dacă ar fi fost sfântul pe care îl credea ea, ar fi refuzat, dar își dădu seama cu amărăciune că nu era așa de altruist. Deși îi spusese că urma să ducă o viață ușoară dacă ar fi rămas în Maduri, gândul de a lucra pentru Kasan îl strivea. Avea nevoie de libertate așa cum un șoim are nevoie de vânt și de un cer

nesfârșit. Dacă ar fi fost legat de voința altui bărbat, s-ar fi agățat și el cu disperare de gratii, la fel ca Alex.

Își umezi buzele uscate și cedă în fața fricii și a dorinței egoiste.

- Foarte bine, am... am s-o fac. Dar nu în public.

- Asta e parte din probă, spuse Kasan cu un amuzament diabolic. Un om slab de înger nu poate presta în fața mulțimii.

Gavin trebuia s-o dezonoreze pe Alex în fața a sute de ochi avizi? Nu!

- Căpitanul și doamna lui nu sunt din neamul nostru, interveni tuan Daksa. Trebuie să existe martori, desigur, dar proba nu trebuie să aibă loc în arenă.

Kasan se încruntă.

- Dacă aceasta e judecata ta, tuan Daksa, așa să fie. Câți martori sugerezi?

- Doi. Dumneata, fiindcă ești sultan și participi la joc. Și eu, fiindcă sunt judecătorul și nu pot evita, făcu preotul cu o grimasă.

Un public format din doi oameni era mai bine decât o arenă plină, dar tot erau prea multe persoane pentru ceva ce trebuia să fie intim. Gândul de a poseda o femeie care deja suferise prea mult din cauza bărbaților îi întoarse lui Gavin stomacul pe dos. Niciodată nu avea s-o poată privi în ochi din nou.

- Zece ani de libertate merită câteva minute de rușine, spuse Alex repede.

Avea dreptate, dar rolul ei era unul pasiv. El trebuia să-și încalce toate principiile și nu era sigur că va putea s-o facă. Încercând să fie la fel de pragmatic ca ea, întrebă:

- Și unde va avea loc proba?

- Într-o cameră de oaspeți regală, spuse Kasan. Veniți!

Privirea lui Gavin poposi asupra legăturilor aurite ale lui Alex.

- Scoateți lanțurile astea afurisite.

- Încă e sclavă, sublinie Kasan.

Gavin privi către preot, sperând că-l va aproba, dar bătrânul spuse doar:

- Ar trebui scoase lanțurile de la gleznă. Cele de la mâini mai târziu.

Gardianul care avea cheile se aplecă să desfacă lanțurile de la glezne. Alex se cutremură, încercând fără succes să-și ascundă dezgustul atunci când el îi atinse gleznelor zvelte.

În timp ce străbăteau culoarele palatului, Gavin încercă să găsească o ieșire, dar nu era nici una. Alex pusese punctul pe i, cu tot șocul și repulsia pe care le simțea: câteva minute de nedreptate înfiorătoare sau zece ani în care el avea să servească un stăpân decadent și capricios, iar ea să poarte povara jertfei lui. Trebuia să îndure împreună această ultimă degradare, ca să-și poată câștiga libertatea.

Camera spațioasă era plăcută, dar neutră. Se bucura că nu se aflau în încăperea pe care o împărțiseră el și cu Alex.

- Savurați ultima probă a Jocului Leului, căpitane, spuse Kasan cu voce aspră. Asigură-te că e evident că îți faceți treaba cum se cuvine. Altfel, voi fi obligat să mă alătur vouă în pat, ca să mă conving.

Nenorocitul. Gavin își imaginează pentru o clipă cum îi frângea gâtul lui Kasan și fugea de la palat cu Alex, dar nicidecum nu aveau să reușească să ajungă la navă.

Kasan se așeză într-o parte de unde vedea foarte bine. Cu dezgustul citindu-i-se pe față, Tuan Daksa alese un scaun în cealaltă parte a încăperii, cât mai departe. Atmosfera era înghețată, ca într-o sală de judecată.

Amintindu-și cât de multe erau în joc, Gavin se apropie de Alex pe la spate și își așeză mâinile pe umerii ei. Ea tresări de parcă ar fi lovit-o. Dorindu-și să se afle oriunde altundeva, numai acolo nu, el spuse încet:

- Îmi pare rău, Alex. Totul e așa de... așa de rece. Așa de greșit.

Ea stătu puțin până să își revină, apoi se întoarse către el.

- Se va termina în curând. Închide ochii și închiuie-ți că sunt o femeie de stradă pe care ai întâlnit-o într-un port.

Știind că sinceritatea era esențială, el spuse:

- Nu au existat niciodată femei de stradă. Doar Helena.

Ochii ei se măriră, neîncrezători.

- Nici o altă femeie?

- Nici una, zâmbi el amar. Ce marinar sunt eu, nu-i așa? Am fost crescut cu convingerea că intimitatea fizică se produce doar în cadrul căsniciei, iar faptul că mi-am petrecut mare parte din tinerețe pe mare a redus tentațiile.

Deși văzuse destule femei atrăgătoare, le admirase întotdeauna de la distanță, cu excepția celei cu care se căsătorise.

Alex zâmbi melancolică.

- Helena a fost și mai norocoasă decât credeam.

Știind că trebuie să înceapă, își făcu curaj să o îmbrățișeze. Silueta ei înaltă era fermă ca o statuie de lemn. Deși era rațională și puternică, pentru ea situația era la fel de cumplită ca pentru el. Nu, cu siguranță pentru ea era cu mult mai rău.

Îi mângâie ușor spatele până ce ea începu să se relaxeze puțin. Și apoi?

- Ai un păr frumos.

Îi desfăcu pieptenii care îi fixau coafura complicată și îi răsfiră buclele cu degetele. Cascada mătăsoasă îi acoperi chipul ca un văl înmiresmat, ispititor.

Era o femeie foarte atrăgătoare, iar el o dorise încă de la început. Unduirile corpului ei erau deosebite. Era prietena lui, o femeie căreia îi respecta puterea și caracterul.

Și, totuși, trupul lui părea de gheață. Undeva, în suflet, simțea că o trădează pe Helena.

Știind că trebuia să recunoască ceea ce, în curând, avea să devină evident, se scuză:

- Nu știu dacă pot face asta. Niciodată nu m-am simțit mai... mai puțin amoros.

Alex îl privi printre firele de păr, la început îngrijorată, apoi cu simpatie. Din fericire, fără dispreț.

- Amândoi am fost căsătoriți. Poate dacă ne prefacem că încă suntem?

Gavin închise ochii, încercând s-o transpună pe Alex în amintiri cu soția lui, de când erau singuri, în sanctuarul cabinei lor. Când imaginea deveni clară, îi prinse lui Alex fața în mâini și îi sărută de mii de ori fruntea și tâmplele. Helenei îi plăcea asta, dar simțea că Alex se chinuia să nu o rupă la fugă.

Sub parfumul floral percepu o mireasmă ispititoare de femeie, iar ea era, fără îndoială, femeie, așa lipită de el, deși era foarte slabă. Totuși, nu simțea nici o dorință. Senzația că totul era o mare greșală copleșea orice altceva.

În timp ce încerca să se decidă ce avea să facă în continuare, ea îl șocă mișcându-și mâna pe pieptul lui. Cătușele scoaseră un clinchet atunci când palma ei se așeză pe ceea ce el credea că înghețase de mult. Se simți cuprins de atracție, iar mintea și judecata i se încetșară. Dumnezeu, trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese cu o femeie...

- Mai repede, spuse Kasan neînduplecat.

Comentariul îl readuse pe Gavin la realitate, deși sângele încă îi clocotea în vene. Grație mângâierii lui Alex, știa că era în stare să îndeplinească sarcina, dar singurele experiențe carnale de care avusese parte se aflau la ani lumină depărtare de acest simulacru. În mod ironic, i-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost obișnuit să își satisfacă frecvent plăcerile trupești.

- Pot să fac ceva ca să îți fie mai ușor, Alex?

Ea își îngropă fața în umărul lui.

- Cred că da... să se termine cât mai repede.

O luă de mână și o conduse către patul jos. Ea se întinse pe spate, tremurând din tot corpul, cu lanțurile de la încheieturi marcându-i talia ca niște bijuterii nenorocite. El se sprijini într-un cot lângă ea, ferind-o de vederea lui Kasan cât de mult era în stare.

- Relaxează-te, Alexandra. Închide ochii și închipuie-ți că e miezul nopții și că ești aproape adormită. Aproape nici nu știi că sunt aici.

- E posibil ca imaginația mea să nu fie atât de bogată, spuse ea șovăind.

Închise ochii și începu să respire încet, adânc, dar pe chip i se vedeau broboane de transpirație.

Precaut, ca și cum s-ar fi aflat lângă un cal năvălaș, Gavin îi atinse pieptul cu palma. Deși intenționase să o mângâie până la talie, sânul ei se modelă pe palma lui, iar moliciunea era prea ispititoare ca să se îndepărteze. Lăsându-și mâna acolo, se aplecă în față ca să o sărute, însă ea își întoarse repede capul, iar buzele lui îi întâlniră obrazul. Oare bărbații care abuzaseră de ea o obligaseră să le accepte gura, aproape sufocând-o?

Fiindcă sărutul ar fi fost prea intim, își trecu ușor buzele peste obrazul ei și coborî pe gât. Gulerul de la kebaya se deschisese și îi dezvăluia curbele îmbietoare. Își mușcă buza ca să nu îi sărute sânii, gândindu-se că și asta ar fi fost prea mult.

- Ești bine?

Alex făcu un gest din cap care îi sfâșie sufletul. Cum putea o ființă omenească să fie atât de curajoasă încât să accepte o asemenea subjugare a trupului și a sufletului?

Reamintindu-și că ea voia ca totul să se termine repede, își ridică mâna de pe sân și îi mângâie abdomenul, evitând strălucirea profană a lanțului. Mătasea subțire a sarongului i se încălzi sub palmă. Pentru un om care nu avusese parte multă vreme de așa ceva, ea era o desfătare a feminității.

Alex se înfioră atunci când el se apropie de îmbinarea coapselor ei. Oare doar de neplăcere sau trupul ei reacționa în vreun fel?

O altă decizie pe care trebuia s-o ia. Psihic, ar fi fost mai rău să îi determine corpul să reacționeze, chiar dacă pregătirea în acest mod ar fi însemnat o durere fizică mai mică? Înjură în gând. Împreunarea trebuia să fie un act de bucurie, nu o navigare chinuită printre recife de complicații tulburi.

Fiindcă era clar că o va durea, fizic, dacă nu va putea să se relaxeze, alese să încerce să o facă să reacționeze. Poate cuvintele aveau să-l ajute.

- Peste câteva minute se va termina totul, Alex, șopti el. Mâine vom fi liberi și vom merge în Java să găsim pe fiica ta. Apoi acasă în Anglia, la familia ta, la viața ta adevărată. Dacă vântul e bun, ajungem la Londra în patru luni. Maduri nu va fi decât o amintire ștearsă, un vis pe jumătate uitat.

Tensiunea ei începu să dispară în timp ce el îi înfățișa acele imagini de speranță. Încurajat, îi vorbi în continuare, depănă povestiri despre nava lui, despre interesele sale comerciale, despre locurile pe care le văzuse, despre cât de mult avea să se bucure echipajul de prezența la bord a unei fete. O impresură cu cuvinte și imagini optimiste, mângâind-o din ce în ce mai intim.

Însă, în spatele șuvoiului de cuvinte, controlul lui se clătina. Pentru el celibatul fusese un stil de viață mulți ani de zile, dar acum voia să-și îngroape fața în părul ei și să audă gemete arzătoare în timp ce o satisfăcea. Voia să o pătrundă cu săruturi și răsete nebune, să se piardă în pasiunea nețârmurită, nu să se gândească, să planifice, să se îngrijoreze.

Să se termine cât mai repede. Băgă mâna pe sub sarong, mângâindu-i pulpa și genunchiul până ce atinse moliciunea intimă. Instinctiv, Alex își strânse coapsele, apoi se forță să se relaxeze. Respira repede și greu.

Explorând cu mare grijă, o găsi umedă și caldă. Asta era reacția corpului ei, iar el profită de ea cu tot ce învățase în timpul căsătoriei. Ea începu să respire altfel, iar mâinile începură să i se deschidă și să se închidă pe așternut, ca lăbuțele unui pisoi neastâmpărat.

Când simți că era pregătită, se așază între picioarele ei, acoperind-o. Amintindu-și că sultanul dăduse ordin să fie clar că se consuma într-adevăr acest act obscen, își deschise vizibil pantalonii largi. Dar nici faptul că știa că sunt urmăriți cu privirea nu îi putu ostoi dorința dureroasă. Picioarele ei încadrându-le pe ale lui,

parfumul carnal bogat al intimității, îndoielile și conștiința spulberate cu totul.

Să se termine cât mai repede.

De îndată ce ajunse în adâncurile calde, își pierdu complet controlul și se înecă în feminitatea ei. Era drogul cel mai amețitor, pe care și-l refuzase mult prea multă vreme. La fel ca un adolescent la prima încercare, explodă fără să se miște vreun pic, arcuindu-și spatele în timp ce gemea:

- O, Doamne, iubirea mea...

Rămase suspendat în împlinire și neștire, dar bula se sparse atunci când Kasan spuse sec:

- Felicitări, căpitane. N-a fost o prestație impresionantă, dar se acceptă pentru această probă. Ați câștigat Singa Mainam, iar femeia îți aparține, poți face cu ea ce vrei.

Gâfâind și dezorientat, Gavin se dădu jos de pe Alex, acoperind-o din nou cu sarongul. Fapta se consumase, iar acum era copleșit de rușine fiindcă o acțiune atât de greșită îi provocase atât de multă plăcere.

- Alex?

Nu îi răspunse. Avea mâinile împreunate, iar oasele feței erau ascuțite, ca ale unei femei muribunde. Apoi ridică o mână, vrând să o consoleze, dar renunță atunci când o văzu plângând în tăcere. Câștigaseră jocul, dar, Doamne, cu ce preț?

capitolul 11

Alex luă cuvertura, încercând cu greu să-și stăpânească suspinele. Era umilirea supremă, de neîndurat. Gavin fusese un iubit sensibil, generos, iar asta făcuse ca totul să fie mult mai rău. Fusese violată și nici măcar nu avea satisfacția să-l urască pe bărbatul care o făcuse.

Când Gavin se dădu jos din pat, ea deschise ochii și se chinui să se ridice în capul oaselor. Pentru o clipă intensă, privirile li se întâlniră, însă ea se uită în altă parte. El arăta de parcă ar fi fost jupuit de viu. Cu amărăciune,

ea recunoscu că erau legați de o degradare comună pe care nimeni altcineva n-o putea înțelege pe de-a întregul.

- Am crezut că ai avut noroc că ai nimerit zeița, căpitane, îl necăji sultanul, dar nu a fost noroc până la urmă, nu-i așa? Nu vei pleca din Maduri nevătămat.

Alex văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbați. Erau două fețe ale aceleiași monede: unul blond, unul brunet; unul stăpânit, celălalt jubilând. Sultanul savura agonia lui Gavin, iar de nenorocirea lui Alex nu îi păsa mai mult ca de un țânțar care zbură prin cameră.

Deși nu îl putea urî pe Gavin, îi era foarte ușor să îl urască pe Kasan. Dacă ar fi știut *pentjak silat*, l-ar fi omorât cu mâinile goale. Oare așa se simțiseră și tatăl ei și tatăl ei vitreg când se luptau cu francezii? Nu, tatăl ei vitreg vorbise întotdeauna cu respect despre adversarii francezi. Sultanul, dimpotrivă, era un om demn de dispreț, un om care făcea abuz de putere la fel de ușor și de natural precum respira. Îl ura profund.

Gavin era măcinat de atâtea emoții reprimite, încât lui Alex îi fu teamă că avea să devină violent, însă, din fericire, reuși să se stăpânească. Nu avea sens să înfurie un conducător care, dacă dorea, putea să îi execute pe dată.

- Fiindcă toate cerințele v-au fost îndeplinite, Înălțimea Voastră...

Gavin ieși pe hol și luă cheia cătușelor de la gardianul-șef. Alex îl privi în tăcere cum îi descuria lanțurile, chinându-se să nu-l lase s-o atingă cu vârfurile degetelor.

Bărbatul luă cătușele și le azvârli spre culoarul deschis care dădea către terasă cu un gest furios. Sticlind în soare, cătușele depășiră balustrada și loviră pământul cu un zgomot discordant. Alex își frecă încheieturile libere, parcă neputând să creadă că în sfârșit scăpase.

Cu vocea bizar de calmă, Gavin îi spuse sultanului:

- A fost... interesant, Înălțimea Voastră. Vă doresc mult succes în a-l găsi pe cel care să vă fie agent pentru Occident.

- L-am găsit, spuse Kasan sec. Păcat că nu ai fost de acord.

- Un om ținut împotriva voinței sale nu poate fi niciodată omul potrivit, spuse Gavin cu aceeași răceală. Dar vă dau un sfat. Când vă veți întoarce asupra listei de posibilități, evitați-l pe englezul Barton Pierce. Nu e un om de onoare. Olandezul Vandervelt e mult mai cinstit. Mai sunt și alte opțiuni potrivite.

Ochii sultanului se micșorară.

- Pot oare să cred ceea ce spui? Nu ești prea prietenos cu mine în acest moment.

- Puteți lua ce hotărâre doriți, Înălțimea Voastră, însă vă jur că nu vă doresc răul, așa cum nu îl doresc nici insulei Maduri, spuse Gavin înclinând capul. Cu permisiunea dumneavoastră, acum ne vom lua rămas-bun.

Alex se ridică disperată să plece, dar Kasan se încruntă.

- Mă gândeam să dau un banchet de rămas-bun în cinstea voastră în seara aceasta.

- Asta chiar m-ar înfrânge, răspunse Gavin cu un zâmbet la fel de fermecător precum cel al sultanului în zilele lui bune. Nu mai am puterea să îndur mai multă ospitalitate autohtonă, Înălțimea Voastră. Încă nu mi-am revenit după ultimele runde de *arak*.

Kasan râse, iar atmosfera se mai detensionă.

- Să aveți drum bun, căpitane și dacă te întorci pe aici, mă poți vizita oricând.

- Vă mulțumesc. Voi ține minte, spuse Gavin privind-o pe Alex. Dar acum trebuie să ne îndreptăm către Sukau.

Gândul că o va vedea pe Katie îi dădu putere lui Alex. Își îndreptă corpul obosit, fermă ca o fiică de soldat.

Kasan o privi cu o insistență insultătoare.

- Să nu-ți scapi din ochi sclava, căpitane. Pare periculoasă. Ar fi mare păcat să nu te poți bucura de ea așa cum meriți.

- Doamna Warren nu își aparține decât ei înseși, spuse Gavin conducând-o pe ușă. Este și a fost întotdeauna o femeie liberă.

Pentru aceste cuvinte, aproape că putea să îl iubească.

*

O oră mai târziu erau deja pe *Helena*. Drumul către golf era pentru Alex o amintire tulbure, fiindcă se concentrase din răspuțeri să își părăsească sclavia cu capul sus. Gavin și Suryo o flancau, cu chipul impasibil, aproape la fel de nerăbdători să plece.

Helena era o navă suplă, întreținută impecabil, care părea cu mult superioară oricăror altor corăbii. De îndată ce urcară pe punte, Gavin se scuză și începu să dea ordine ca să se pregătească de plecare. Alex înțelese că fluxul urma să se schimbe și că, dacă nu plecau imediat, trebuia să mai aștepte ore bune.

- Pe aici către cabina dumneavoastră, *puan*.

Privirea compătimitoare a lui Suryo îi arată că știa ce se întâmplase și că nu avea să deschidă niciodată subiectul. Îl urmă sub punte, pe un culoar îngust, care ducea către partea din spate a navei.

- Aveți nevoie de ceva, doamnă? întrebă el, deschizând o ușă.

- Doar... să rămân singură.

- Prea bine. Când doriți mâncare sau băutură, sunați și voi veni.

Înțelese, recunoscătoare, că putea rămâne singură cât timp dorea. Fără să se uite în jur, traversă cabina și se aruncă pe patul îngrijit, luând în brațe o pernă și tremurând din tot corpul.

În ultimele luni plânsese și se înfuriase. Îi blestemase pe piraiți și insulele, le binecuvântase pe slavele cu voce blândă a căror compasiune o ajutase să nu înnebunească, își închipuise morți lente, violente pentru cei care abuzaseră de ea și tânjise cu disperare să o găsească pe Katie. Acum nu își putea analiza sub nici o formă emoțiile complexe.

Nu-l putea urî pe Gavin. Își riscase viața pentru ea doar fiindcă simțise că asta era corect să facă. Dar cum avea să-l mai poată privi în ochi fără să-și amintească de trupul lui înăuntrul ei? Țipetele nerostite încă îi răsunau în cap. Și totuși, trebuia să-și stăpânească într-un fel emoțiile pe care i le stârnea acest bărbat. Altfel,

lunile de apropiere petrecute pe o navă mică aveau să fie insuportabile.

Își aminti de expresia lui atunci când se îndepărtase de ea și își îngropă chipul în pernă, tremurând. Deși experiența fusese cumplită pentru ea, o căliseră lunile de hărțuire și de abuzuri, în care aproape că nu mai spera că va scăpa vreodată. Jocul Leului fusese ultima încercare și cea mai puțin dureroasă din punct de vedere fizic. Avea să supraviețuiască, așa cum supraviețuise și până atunci.

Pentru el însă, intimitatea forțată reprezentase un punct de răscruce fiindcă se văzuse nevoit să-și încalce cele mai înrădăcinate principii. Era o povară groaznică pentru un om atât de onorabil. Trebuia să-l ierte, pentru ca el să se poată ierta pe sine.

În timp ce se gândea la ce se întâmplase, tremurul trecu treptat și, într-un final, adormi epuizată. Când se trezi, soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestrele dintr-un capăt al camerei. Legănatul uniform al navei și zgomotul ocazional al pânzelor îi dădu de știre că erau în larg.

Se ridică în picioare și se prinse de marginea unui dulap încastrat atunci când simți un nod în stomac. Se uită în jur și își dădu seama că aceasta trebuia să fie cabina lui Gavin. Era spațioasă și bine mobilată, cu un pat lat și covoare chinezești strălucitoare pe podeaua din lemn de stejar lustruit. Biroul și scaunele erau fixate cu cârlige discrete, iar în pereți erau integrate minunate dulapuri de depozitare din lemn de tec. În cabină erau și câteva rafturi pentru cărți, cu bare care să țină volumele pe loc în timpul furtunilor. Era un loc călduros și primitiv, mai degrabă confortabil decât somptuos.

Deși nu îi plăcea că îl dăduse afară pe Gavin din propria cameră, își dădu seama că el nu i-ar fi oferit unei doamne la ananghie altceva decât ce avea mai bun pe vas. Un alt cadou pe care trebuia să îl accepte cu grație.

Se îndreptă către o fereastră, încă amețită, deși întotdeauna se simțise bine pe mare. Afară, apa strălucea aurie în bătaia soarelui.

În depărtare, o linie întunecată de pământ neregulat despărțea apa de cer. Maduri sau altă insulă? Nu conta. Acum totul rămăsese în urmă.

Cu uimire lentă, își dădu seama că era într-adevăr liberă. Captivitatea și umilința rămăseseră în urmă.

O cuprinse o bucurie copilărească. Era liberă. Cea mai mare parte a vieții luase libertatea ca atare, dar niciodată nu avea să mai comită aceeași greșală. Era un dar fără preț, și ar fi preferat să moară decât să o mai piardă din nou. Înțelegea acum mai multe despre țara adoptivă a lui Gavin, care plătitise pentru libertate cu sângele fiilor săi.

Vrând brusc să îndepărteze toate urmele de sclavie, îl chemă pe Suryo. Când acesta apărură, îl întrebă:

- Ai putea să-mi aduci niște apă caldă să mă spăl?

- Sigur că da.

Se întoarse împreună cu un marinar cu câteva recipiente cu apă fierbinte, atât de repede încât cu siguranță le avusese deja pregătite. Credea că avea să se spele cu o cârpă și cu apă într-un lighean, dar Suryo scoase o vană de tablă dintr-un dulap.

- O vană! exclamă ea. N-am mai văzut nici una pe o navă.

- Se poate folosi doar când marea e calmă, ca în seara asta, spuse Suryo.

În timp ce marinarul turna apă în cadă, Suryo plecă și se întoarse cu o tavă cu mâncare și cu câteva haine împăturite pe care le lăsă pe birou.

De îndată ce bărbații ieșiră, Alex se dezbracă și intră în cadă. Aproape că plânse atunci când pe simți pe piele atingerea familiară a lavandei englezești. Florile tropicale aveau un miros îmbătător, dar lavanda era mireasma copilăriei ei, a flori uscate răspândite în dulapurile cu lenjerie, a loțiunii pe care o pregătea mama ei pentru mâinile aspre pe timp de iarnă.

Vana avea margini înalte, astfel încât apa să nu se verse în timp ce nava se deplasa, și era suficient de mare ca să intre în ea și Gavin. Oare de câte ori stătuse el, gol, exact acolo unde stătea ea acum? Jena pe care o simți

la acest gând fu urmată, imediat, de amintirea unei intimități și mai mari. Își frecă pielea cu putere cu o cârpă aspră și cu un burete, ca și cum ar fi vrut să elimine complet petele sclaviei și întinării.

Apa era aproape rece când ieși și se șterse. Cea mai mare parte a vânătăilor pe care le avea atunci când fusese adusă la palat pentru prima dată se estompaseră și deveniseră gălbui și verzui. În curând, aceste semne exterioare ale brutalității aveau să dispară. Cât despre cele interioare, ei bine, își plânsese destul de milă. Era timpul să-și reia viața.

Suryo îi adusese o fustă lungă și o haină din bumbac indian colorat în nuanțe de albastru-deschis. Deși semănau cu veșmintele de pe insulă, erau croite pe mărimea ei, în stil occidental. După ce le îmbrăcă, se simți stăpână pe sine, cum nu se mai simțise de când *Amstel* fusese atacată de pirai.

Vrând să-și recapete obișnuința cu marea, se plimbă prin cabină în timp ce ronțăia o bucată de pâine pe care i-o adusese Suryo. Nu era doar cabina lui Gavin, fusese concepută pentru soția lui. De asta avea o vană, un pat suficient de mare pentru două persoane, covoare chinezești luxoase. Dragostea lui pentru Helena transpărea din fiecare detaliu.

Îi atrase atenția o mică imagine prinsă între rafturile de cărți și un dulap. Se apropie și descoperi portretul unei tinere blonde, care purta o rochie de mătase chinezească albastră și zâmbea fericită. Deci asta era Helena. Frumoasă și diafană, era o femeie care iubea și care știa că era iubită.

Alex privi involuntar spre pat. Gavin și Helena împărțiseră acest pat. Poate că Helena Elliott murise chiar acolo. Totuși, nu simțea prezența vreunei fantome supărate. Fantomele se nășteau din regrete, nu din căsnicii fericite.

Reamintindu-și că Gavin fusese cel care decisese că ea va ocupa acea cabină, se hotărî că, în primul rând, trebuia să îndepărteze jena îngrozitoare dintre ei. Altfel, era posibil ca el să petreacă toată călătoria evitând-o

și chinuindu-se singur. Nu se putea întâmpla așa ceva, iar ea trebuia să facă primul pas.

Gândul îi zdruncină liniștea de-abia căpătată, dar cu cât avea să amâne mai mult, cu atât urma să-i fie mai greu. Își legă părul cu o panglică – Suryo se gândise la tot –, apoi ieși din cabină și se îndreptă spre punte. Cărmaciul și ofițerul de gardă se întorseseră la pupa. Era prea întuneric ca să vadă bine, dar i se păru că ofițerul era tânărul care îi fusese prezentat când urcase la bord. Acesta înclină capul respectuos când o văzu.

Se pregătea să se apropie și să întrebe unde era căpitanul, când văzu o siluetă familiară la prova. Gavin se ținea de balustradă, cu părul blond fâlfâind în bătaia vântului, privind către cerul întunecat, ca o statuie de marmură.

Își simți brusc palmele umede și le șterse de fustă, apoi făcu un pas înainte. Când ajunse la un metru de balustradă, ezită, năpădită de amintirile vii, neliniștitoare ale puterii lui fizice. Îl văzuse urcând o stâncă abruptă, bătându-se cu un dragon, învingând un maestru al luptelor corp la corp și apoi subjugând-o cu greutatea lui, cu mirosul lui, cu trupul lui viril și puternic.

Inima începu să îi bată mai tare și o cuprinse o spaimă irațională. Odinioară, nici prin minte nu i-ar fi trecut să se teamă de un bărbat. Când era copil, nu se temea de nimic. Cu siguranță nu de bărbații din viața ei.

Nu-i plăcea să-i fie teamă.

Încercă să se relaxeze. Dintre toți bărbații de pe pământ, Gavin era ultimul de care trebuia să se teamă. Se apropie de balustradă înainte să-și piardă curajul. El se încordă atunci când își dădu seama de prezența ei. Aproape că se aștepta ca el să se retragă, dar Gavin rămase. Poate că într-o zi stinghereala lor reciprocă avea să i se pară amuzantă, dar mai era mult până atunci.

Își ridică fața în bătaia vântului curat, liber. Ridicările și coborârile ritmice ale provei îi liniștiră nervii tensionați și îi amintiră de ce se afla acolo.

- Îți mulțumesc din suflet, Gavin. Nu te învinui pentru ceea ce a trebuit făcut. M-ai salvat pe mine și te-ai salvat pe tine. Nu e un păcat.

- Poate că nu. Dar nu e nici o virtute, spuse el. Apoi, după o lungă tăcere: Ne putem căsători în Batavia. Sunt biserici creștine acolo.

- Să ne căsătorim? Simți că i se învârte capul și îl priveșoacă. Despre ce vorbești?

- Ne-am comportat ca doi soți, așa că trebuie să luăm măsuri, spuse el calculat.

Trebuia să-și dea seama că el avea să gândească așa. Era un gentleman, o compromisese și acum îi repara onoarea cerând-o de soție. De ce o deranja atât de mult acest gând?

Fiindcă nu voia să se mai mărite vreodată. Fiindcă nu era în stare să fie soția unui bărbat onorabil. Cu atât mai puțin a lui Gavin.

Promițându-și că se va gândi mai târziu la aceste sentimente, ea răspunse:

- Din toate lucrurile generoase pe care le-ai făcut, acesta este cel mai generos, dar nu e nevoie. Ai sacrificat destule pentru mine. Nu trebuie și să te însori cu o străină.

- Nu prea mai suntem străini, Alexandra, spuse el cu voce rece, lipsită de emoții.

- Nu are sens să ne legăm pe viață pentru ceva ce s-a întâmplat la zeci de mii de kilometri distanță de casele noastre. Tu nu vrei să te însori cu mine, eu nu vreau să mă mărit cu tine sau cu oricine altcineva, deci subiectul e închis.

- Acum înțeleg de ce nu au reușit să te supună, zâmbi el vag.

Ea se îmbujoră.

- Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă? Să nu crezi că nu te apreciez, Gavin. Deja îți datorez mai mult decât ți-aș putea înapoia într-o viață. Nu e nevoie să mă îndatorezi și mai mult.

- N-ar fi o pedeapsă să mă însor cu tine, Alex. Cred că ne-am înțelege destul de bine. Dar... Ezită, căutându-și

cuvintele, poate că între noi s-au întâmplat prea multe ca să ne mai simțim în largul nostru unul cu celălalt.

- Aș vrea să fim prieteni. Se poate?

Simți că nu mai era chiar atât de încordat.

- Și eu aș vrea asta, spuse el. E un drum lung până în Anglia. Mai bine să fim relaxați decât să călcăm ca pe ace.

- În regulă. Atunci vom fi prieteni și va fi... ca și cum ultima încercare a Jocului Leului nu s-a întâmplat niciodată.

Nu avea să le fie ușor să uite, dar era un început să decidă că puteau să lase în urmă întâmplarea aceea.

- Dacă vrei să te recăsătorești vreodată, găsește-ți o mireasă tânără, inocentă, care nu a fost întinată de viață.

- Am făcut asta o dată. Nu am de gând să mai distrug încă o tânără inocentă.

- Să distrugi? Se încruntă, simțind că el îi spusese mai mult decât avusese de gând. Din câte am văzut și am auzit, Helena a fost o soție prețuită și foarte iubită. Asta nu înseamnă distrugere.

El ezită, iar apoi explică:

- Sănătatea Helenei fusese întotdeauna fragilă. Mă îngrijoram că viața la bordul unei corăbii ar putea fi prea dificilă pentru ea, dar ea nu voia să ne despărțim. Și nici eu nu voiam. Poate dacă o lăsam acasă, la Boston, astăzi ar fi în viață.

O durea sufletul pentru el. Probabil că simțea o vină cumplită, gândindu-se că el fusese responsabil pentru moartea iubitei sale soții. Nu era de mirare că se simțise dator să salveze o sclavă disperată.

Vrând să-i diminueze durerea adâncă, ea spuse:

- Am văzut pictura cu Helena. I-ai dat ani de fericire. Multe femei nu au parte de asta o viață întreagă.

- Eram fericiți, aprobă el, dar medicul din Boston o avertizase că ar fi periculos să facă un copil. Dacă nu aș...

Se opri brusc.

Știind că intra într-o problemă foarte delicată, Alex îl întrebă:

- Dar nu-i așa că Helena voia cu disperare un copil?

- De unde știi? o întrebă el, privind-o fix.

- Sunt femeie. E normal să vrei să ai un copil cu omul pe care-l iubești.

Sau să ai un copil chiar dacă în căsnicie nu prea este iubire, dar nu trebuia să-i spună asta.

- Helena și-a asumat riscurile cu bună știință, continuă ea. Și acum, ei bine, ea și Anna sunt împreună.

- Aș vrea să cred asta, șopti el.

- Crede, spuse Alex convinsă. Ții minte că Ahile a avut șansa să aibă o viață scurtă, glorioasă sau una lungă, anostă? A ales gloria și a murit tânăr, dar faima lui persistă. Dacă Helena a fost întotdeauna fragilă, i-ai făcut o bucurie nespusă lăsând-o să aleagă dragostea și aventura. Toți murim. Cel puțin ea a murit acolo unde voia să fie, vrând ceea ce voia să facă, cu omul pe care îl iubea și va trăi mereu în inima ta. Nu ai distrus-o, ai împlinit-o.

Gavin răsufală cu putere.

- Nu m-am gândit la asta din punctul de vedere al unei femei.

Alex își aminti de tânăra aceea diafană, cu zâmbet luminos. Helena fusese născută să iubească și se dăruise cu totul. Făcuse o alegere bună. Alex își dorea ca Edmund s-o fi iubit la fel de mult ca Gavin, să fie la fel de fidel jurămintelor sale matrimoniale.

Se înfioră un pic și i se păru că vântul era mai rece.

- Bunicul tău, vicarul scoțian, a făcut bine că ți-a insuflat integritatea și onestitatea, dar nu ești responsabil pentru toate relele din lume, Gavin.

- Căpitanul unei nave e responsabil pentru tot ce se întâmplă la bord. Îmi va fi greu să mă dezbar de acest obicei, dar... am să încerc.

- Amintește-ți de Helena fericită. Acesta a fost adevărul căsniciei tale.

Urmă o tăcere lungă, timp în care nava se ridică și coborî și fură stropiți din când în când de apă, apoi el spuse încet:

- Mulțumesc, Alexandra. Întotdeauna ești așa de înțeleaptă?

Se bucura că putuse să îl ajute, dar sinceritatea o obligă să spună:

- Când mă gândesc la Katie, nu sunt deloc înțeleaptă. Crezi că o vom găsi?

- Greu de spus. Kasan a zis că a fost trimisă la haremul rajahului din Sukau. Dacă încă este acolo, avem noroc. Suryo s-a interesat, iar rajahul e în vârstă și respectat, spuse el. Rajahul Fahad e, de asemenea, tatăl primei soții a lui Kasan.

- Deci Katie ar fi putut fi trimisă în dar socrului lui Kasan? întrebă Alex scârbită.

- Probabil. Asta arată că Kasan e mai implicat în afacerile piraților decât vrea să recunoască public.

Alex blestemă în șoaptă.

- Omul ăla e un monstru. Aș fi vrut să-i rupi gâtul.

- Ne-a făcut viețile grele, așa e, dar, față de alți despoți orientali, Kasan e destul de luminat. Se spun multe lucruri sordide despre viața lui personală și probabil o parte dintre ele sunt adevărate, iar oamenii lui nu au drepturile pe care le au englezii sau americanii, însă de obicei nu-și omoară supușii fără motiv și nu le cere biruri încât să moară de foame. Maduri e o insulă puternică și independentă, și cred că va rămâne așa.

Își aminti că între bărbați exista o legătură tensionată, puternică.

- Îl admir.

- Oarecum, recunosc Gavin. Dar nu vreau să lucrez pentru el. Are prea multă putere și asta îl face periculos. E cam ca un duce britanic sărit de pe fix.

Alex se gândi la ducii britanici pe care îi cunoștea, care erau chiar civilizați, dar era dispusă să îi înțeleagă lui Gavin principiile republicane. Într-adevăr, puterea era capabilă să corupă.

- Atât timp cât rajahul din Sukau nu e crud sau nebun. Cât mai avem până în Java?

- Trei sau patru zile, dacă vântul se menține.

- Și apoi? Cum abordezi un despot oriental ca să îi ceri o favoare?

- După ce trecem de vama din Sukau, îl voi trimite pe Suryo la palat cu cel mai frumos dar de pe *Helena*. Am un ceas francezesc care arată ca și cum ar fi fost furat de la Versailles. E foarte impresionant. Ar trebui să demonstreze că suntem destul de bogați încât să merităm atenția rajahului. Suryo va cere o audiență. Apoi așteptăm.

- Nu prea mă pricep să aștept, dar presupun că mă voi descurca.

Alex închise ochii și se rugă. Un miracol o salvase de sclavie. Acum avea nevoie de altul.

capitolul 12

- Maiestatea Sa, rajahul din Sukau, vă va primi acum. Șambelanul le făcu lui Gavin și lui Alex semn să îl urmeze.

În timp ce îl urmau pe șambelan pe un coridor răcoros, Gavin își studie tovarășa cu colțul ochiului. Din cauza răului de mare slăbise și mai mult ca în Maduri, iar cele trei zile de așteptare în golful din Sukau o agitaseră peste măsură. Totuși, faptul că slăbise îi evidenția eleganța siluetei și plutea prin palat cu grația și demnitatea unei regine.

De când plecaseră din Maduri cususe cu sânguință și acum purta o rochie în stil european. Cu părul negru prins în coc, era o adevărată lady britanică. Foarte diferită de Alex în sarong și lanțuri aurite, ceea ce făcea să îi fie mai ușor să alunge gândurile trupești care îl bântuiau de la împreunarea forțată. Amintirile vii, fierbinți, îl rușinau, dar nu le putea alunga din minte sau din visele neliniștite, înnebunitoare. Își impuse să se gândească la altceva, era mai potrivit să se roage să o găsească aici

pe Katie. Eșecul avea să o zdrobească pe Alex. Nu, nimic n-o putea zdrobi pe Alex. Avea să-și continue căutarea până ce reușea sau până ce urma să moară. Era demnă de strămoșii ei războinici. Șambelanul îi conduse printr-o cămăruță cu uși în ambele capete. Prin a doua ușă ajunseră într-o crescătorie de păsări imensă. Lui Gavin i se tăie răsuflarea. Crescătoria fusese proiectată ca un luminiș din pădure, cu un pârâu într-un colț. Păsările de apă stropseau în jur vesele, în timp ce papagalii multicolori și alte păsări cântătoare ciripeau și țopăiau dintr-un copac într-altul. Ceasul franțuzesc, darul lui, trona pe un pilon din mahon și servea drept suport pentru o pasăre a paradisului, care își dichisea penele colorate.

Imaginea era atât de încântătoare, încât doar peste câteva clipe îl observă pe bătrânul cu turban așezat pe un tron înalt, lăcuit, în centrul camerei. Scaunul era protejat de un baldachin. În vârful acestuia, o pasăre cafenie cânta o melodie înduioșătoare.

Convins că bătrânul era rajahul Fahad, Gavin făcu o plecăciune adâncă:

- Maiestatea Voastră, suntem onorați să ne aflăm aici.

Rajahul îi făcu semn să se oprească. Avea în mână un porumbel alb, care aproape că nu se vedea de barba lui, tot albă.

- Mă interesați, căpitane Elliott, spuse el într-o engleză fluentă, dar destul de stricată. Cadoul vostru a fost magnific. Ce favoare magnifică doriți în schimb?

Franchetea rajahului fu surprinzătoare, dar foarte binevenită.

- Tovarășa mea, doamna Warren, este o văduvă din Anglia de neam mare. Însă în timp ce naviga de la Sydney spre Londra, nava a fost atacată de pirați. Doamna și fiica dumneaei au fost capturate, iar copilul i-a fost luat.

Rajahul își întoarse privirea către Alex.

- Doamna a fost sclavă?

Discutaseră dacă Alex avea să își pledeze sau nu singură cauza. Faptul că rajahul îi evidenția prezența îi dădu lui Alex curaj să vorbească:

- Da, Maiestatea Voastră. Am fost eliberată prin intervenția căpitanului Elliott, iar acum îmi caut fiica. Am fost informați că v-a fost trimisă în dar.

Îngenunche și se înclină, atingând podeaua de marmură cu fruntea, într-un gest de supunere absolută. Apoi, ridicând din nou privirea, imploră:

- Vă rog, Maiestatea Voastră, dacă mă puteți ajuta să o găsesc, veți avea recunoștința mea eternă.

Bătrânul îi studie fața, mângâind cu degetele osoase penele albe ale porumbelului.

- În odăile femeilor mele sunt multe copile. Cum arată fiica voastră?

- Katie are aproape nouă ani, are păr lung, blond și ochi albaștri ca ai mei, răspunse Alex. A fost luată acum aproape jumătate de an.

Rajahul îi făcu semn să se ridice și își chemă șambelanul. După un schimb de replici în șoaptă, șambelanul plecă. Încet, Fahad ridică porumbelul cel alb, care își luă zborul.

Pe piept avea un cerc de culoarea sângelui.

- Se spune că porumbeii mei sacri sunt foarte rari. Aveți așa ceva în țara voastră, căpitane?

- Nu după știința mea, Maiestatea Voastră, răspunse Gavin, arătând spre crescătorie. Și nu am mai văzut o asemenea minunăție. Sunt convins că în paradis nu pot exista frumuseți mai mari.

O păsărică i se opri pe umăr și începu să ciugulească la un epolet cu fir de aur, făcând câte o pauză ca să îl privească pe Gavin cu ochi strălucitori.

Amuzat, Gavin se angajă într-o discuție despre păsări și istorie naturală cu rajahul. Alex așteptă în tăcere, aparent calmă, dar cu mâinile încheștate. Un porumbel sacru se apropie și începu să îi ciugulească tivul rochiei. Alex tresări, speriiind pasărea. Lui Gavin îi fu teamă că avea să cedeze în timpul acestei ultime așteptări chinuitoare.

Sau poate avea să explodeze și să distrugă întregul Sukau. Furia unei mame îndurerate nu cunoștea limite.

În spatele lor se auzi deschizându-se o ușă. Gavin se uită într-acolo și văzu că șambelanul se întorsese cu o femeie cu chipul acoperit și cu un copil. I se puse un nod în gât atunci când văzu fetița. Avea vârsta potrivită, dar cu siguranță figura aceea supusă, potolită nu putea fi fiica unei femei ca Alex.

Alertată de instinct, Alex se întoarse, cu chipul luminat de bucurie.

- Katie!

- Mami!

Fetița strigă și traversă în fugă crescătoria, speriiind păsările, care se ridicară degrabă. În timp ce fugea, îi căzură vâlul și eșarfa, dezvăluind un păr blond strălucitor și o minunată versiune în miniatură a chipului lui Alex.

Se întâlniră în mijlocul crescătoriei. Alex căzu în genunchi ca să-și strângă fiica la piept.

- Katie, Katie, dragostea mea, suspină ea, cu lacrimile curgând pe obraji.

Gavin surâse amar observând întâlnirea. Fiica lui, Anna, ar fi avut aceeași vârstă și un aspect fizic asemănător, dar gândul nu îl săgetă la fel ca odinioară. Acum, în mintea lui, defila o imagine cu Helena și Anna râzând împreună pe o pajiște din paradis, fetița având vârsta pe care ar fi avut-o dacă ar fi trăit. Cuvintele lui Alex din seara în care pleaseră din Maduri îi oferiseră această imagine pașnică.

Adresându-se rajahului, printre lacrimi, Alex spuse:

- Ce s-a pierdut s-a găsit, Maiestatea Voastră. Acum nu am nici un ban, dar dacă aveți încredere, vă voi trimite o răscumpărare demnă de o prințesă dacă îmi permiteți să îmi iau fiica acasă, în Anglia.

- Nu e nevoie, doamnă Warren. Nu e drept ca o mamă să fie despărțită de copila ei. Mergeți cu binecuvântarea mea.

În timp ce făcu o plecăciune și îi mulțumi rajahului, Gavin se gândi, uimit și neîncrezător, că nu putea fi atât

de ușor. Desigur, trimisese un cadou exorbitant, iar rajahul era recunoscut ca un om corect și onorabil, dar putea fi atât de simplu să o recupereze pe Katie Warren?

Dar chiar așa era.

Alex își însoți fiica și femeia cu vâl înapoi în odăile femeilor, pentru ca fetița să își poată strânge lucrurile și să își ia rămas-bun. Fu uimită s-o audă pe Katie sporovăind într-o malaieză fluentă. După îmbrățișările și lacrimile femeilor rajahului, Katie fusese îndrăgită și, mai mult ca sigur, tratată bine. Gavin avusese dreptate că fiica ei ar fi putut să trăiască aici fericită. Dar, slavă Domnului, nu era nevoie.

Plecară împreună cu însoțitoarea, iar Alex o ținea de o mână pe Katie și în cealaltă avea o geantă cu lucrurile fetei. Deși Katie vorbise fără încetare de când se întâlniseră, după ce ieșiră din odăile femeilor tăcu.

Preocupată, Alex spuse:

- Ești bine, turturico? Probabil ți-e greu să îți părăsești prietenele pe care ți le-ai făcut aici.

Katie încuviință din cap.

- N-o să le mai văd niciodată, nu-i așa?

Alex se înfioră simțind tristețea din vocea fiicei ei. În urmă cu mai puțin de un an își pierduse și prietenii din Australia.

- Probabil că nu, scumpo. Când vom ajunge acasă, vom fi în celălalt capăt al lumii.

- Cum poate Anglia să fie acasă, când eu nu am fost niciodată acolo?

Întrebarea era bună. Alex se gândi înainte să răspundă.

- Un cămin începe cu o familie. După ce îți vei cunoaște bunicii și verii, Anglia va deveni acasă pentru tine. Ți vei face prieteni noi și de data asta îi vei putea avea pentru totdeauna.

- Mi-ar plăcea să am prieteni pentru totdeauna, spuse Katie melancolică.

Alex o strânse și mai tare de mână, jurându-și că fiica ei nu avea să mai treacă vreodată prin asemenea pierderi.

- E greu să îi pierzi pe cei la care ții. Am fost îngrozită când te-au luat pirații.

Fetița păru, brusc, mai matură.

- Și mie mi-a fost frică, mami. Am crezut... că nu te voi mai vedea vreodată.

Oare cât timp trăise Katie în teroare, înainte să ajungă pe mâini bune? Înghițindu-și nodul din gât, Alex spuse:

- S-ar fi putut întâmpla și asta, dacă nu era căpitanul Elliott.

- Bărbatul care era cu tine în grădina cu păsări?

- Da, e căpitan de vas. M-a găsit pe insula Maduri și mi-a obținut libertatea.

Doar atât trebuia să știe Katie despre sclavia mamei ei.

- Nava lui ne va duce până în Anglia.

Când se întoarseră la crescătoria de păsări, Alex îi făcu lui Gavin semn că totul era în regulă. Acesta se întoarse către rajah, pe al cărui umăr trona acum un papa-gal roșiatic. După mai multe plecăciuni, mulțumiri din suflet și vorbe de rămas-bun, străinii plecară.

În timp ce mergeau prin palat, Alex i-l prezentă pe Gavin fiicei ei.

- Ești căpitan olandez? întrebă Katie grav.

- Nu, sunt american, răspuse el la fel de serios.

- Bun. Nu-mi plac căpitanii olandezi.

Comentariul acesta era o altă dovadă a fricii pe care o simțise Katie în timpul atacului piraților, fiindcă până atunci îi plăcuse destul de mult de căpitanul de pe *Amstel*. Pe drumul către casă, Alex trebuia să afle de la fiica ei ce anume se întâmplase. Era mică. Cu puțin noroc avea să uite în curând părțile urâte.

Păcat că adulții nu uitau la fel de ușor.

Katie fu încântată de cabina lor. Entuziasmată de întâmplările zilei, țopăi prin cameră, admirând cărțile și mobila.

- E mult mai frumos ca pe *Amstel*.

- Asta pentru că avem cabina căpitanului Elliott.

Alex se relaxă pe un scaun, urmărindu-și fetița cu privirea. Crescuse mult în ultimele luni. Nu mai era o fetiță, dar Alex era atât de fericită, încât îi fu ușor să-și reprime regretele pentru timpul pe care îl pierduseră.

Katie își trecu degetele peste cotoarele de piele de pe un raft cu cărți.

- Căpitanul te place.

Alex se simți neliniștită, ca și cum Gavin i-ar fi făcut un avans. Gândul era deopotrivă alarmant și... reconfortant. Spunându-și că nu trebuia să analizeze prea mult observația fugară a unui copil, spuse:

- Și mie mi-e tare drag. A fost cum nu se poate mai drăguț. Apoi, vrând să pună capăt altor comentarii despre Gavin, continuă: Măine-dimineață reluăm lecțiile. Sper că nu ai uitat tot ce știai în franceză, despre numere și despre sfere.

Katie o privi consternată.

- Lecții din nou, așa de repede?

Alex aproape că râse văzând dezamăgirea fiicei ei.

- În fine, poate luăm vacanță o zi sau două. Nu fi așa dezamăgită, tot timpul ți-au plăcut lecțiile.

- Nu aș fi așa de sigură, spuse Katie, cu vocea calmă, dar cu ochii jucăuși.

- Ai făcut lecții la palat?

- Da, dar fără cifre, fără franceză și fără cărți. Yasmeen, care avea grijă de mine, m-a învățat malaieză. Toate fetele făceau ore de dans și de canto și de comportament ca doamnele de pe insulă.

Grațioasă, Katie începu mișcările precise, delicate ale unui dans din Sukau.

- Îmi plăcea să dansez. Mi-au spus că mă pricep.

- Sunt sigură că te pricepi, spuse Alex urmărind-o și puțin neliniștită la gândul că un copil era prea adaptabil. Câți ani ar fi trebuit să treacă pentru ca Katie să devină o localnică și să își uite moștenirea engleză? Îmbrățișându-și fiica, adăugă: Mi-a fost tare dor de tine, turturico. Cumplit de dor.

-Și mie mi-a fost dor de tine, mami, șopti Katie. Mi-am spus că trebuie să fiu curajoasă și să nu plâng, dar câteodată nu mă puteam abține.

-Nici eu, spuse Alex plângând din nou, dar de data asta nu se mai simți vinovată că nu era în stare să se stăpânească.

În pofida bucuriei, coșmarurile o treziră și în noaptea aceea, la fel ca în aproape toate nopțile. Se trezi transpirată, gâfâind și cu o senzație de greață. Deși mintea știa că e liberă, panica îi cuprindea în continuare fiecare pârțică a corpului. Teama de captivitate. Teama de a pierde lumea pe care o cunoștea.

Teama de viol.

Având grijă să nu-și trezească fiica, se dădu jos din pat și se duse la una dintre ferestrele prin care se vedea siajul navei. O deschise și simți aerul proaspăt. Descoperise că dacă se uita la orizont îi mai trecea răul de mare.

Aerul nopții și linia orizontului care despărțea oceanul de cer o ajutară să își liniștească stomacul agitat. Își repeta încontinuu că era în siguranță și liberă, iar bătăile inimii se mai calmară. Se întrebă oare câte nopți aveau să mai dureze coșmarurile. Abia scăpase de sclavie de o săptămână. Cu siguranță, în timp, teroarea avea să dispară.

Se întoarse în tăcere în pat. Cel puțin Katie nu suferea de coșmaruri. Gropițele nevinovate din obraji și ritmul lent al respirației ei o linișteau pe Alex așa cum nu ar fi putut-o face altceva. Era atât de norocoasă. Incredible de norocoasă. O iubea atât de mult că nu putea descrie în cuvinte. O sărută ușor pe frunte.

-Somn ușor, iubita mea.

Apoi se întinse pe pernă și se forță să se relaxeze, până ce o cuprinse din nou somnul.

În pofida coșmarurilor, zilele care urmau fură cele mai fericite pe care le cunoscuse Alex de când se măritase și plecase de acasă. Cum promisese Gavin, echipajul se bucura să aibă un copil la bord, iar Katie era răsfățata

tuturor. Se împrieteni foarte repede cu Gavin, fiindcă el o asculta întotdeauna cu aceeași atenție ca pe un adult.

La început, lui Alex îi fu teamă că pentru Gavin avea să fie dureros să se afle în preajma unui copil de vârsta fiicei sale pierdute. În schimb, avu impresia că pentru el era o vindecare. Relația dintre el și Katie era una simplă, foarte diferită de cea pe care o avusese Katie cu tatăl ei. Deși Edmund își iubise fiica, niciodată nu știuse cum să se poarte cu o fetiță zburdalnică.

După două zile de vacanță, Alex își îndeplini promisiunea de a relua lecțiile. Cărțile și hărțile lui Gavin erau materiale bune pentru lectură, aritmetică și geografie, iar Katie devora lecțiile ca un cățeluș înfometat. Întotdeauna fusese o elevă bună, iar timpul petrecut în altă cultură îi mărisse apetitul de învățatură.

Avea ca temă zilnică să își povestească într-un jurnal experiența din Indii. Pe lângă faptul că așa își exersa scrisul, Alex afla mai multe despre viața fiicei ei în captivitate. („În Sukau orezul se gătește în multe feluri. Îmi plac sosul de alune și *nasi goreng*.”)

Citi cu ușurare că, după primele șocuri, Katie se obișnuise cu noua ei lume. Nu avea să mai aibă coșmaruri, însă teama de a-și pierde din nou mama o ținea pe Katie și mai aproape. Pe Alex nu o deranja. Amândouă aveau nevoie de această apropiere. După ce ajungeau în Anglia, puteau să ducă o viață normală.

Era pregătită pentru asta. Dumnezeuule, chiar era pregătită!

capitolul 13

Când aruncară ancora în golful unei insulițe, ca să își facă provizii înainte de a traversa întinsul Ocean Indian, Gavin le văzu pe Alex și pe Katie atârinate de balustradă, privind cum pirogile se îmbulzeau în jurul *Helenei*, iar localnicii ofereau alimente și alte produse. Imaginea îl făcu să zâmbească. Alex însăși părea o fetiță în ultima vreme. Deși încă era slăbită din cauza captivității și răul

de mare nu îi trecuse complet, strălucea irezistibil. Și Katie avea în ochi aceeași lumină. La maturitate avea să frângă cu siguranță multe inimi.

Când se apropie de Alex și de fiica ei, un vâslaș ridică o păpușă simplă, din cârpă, îmbrăcată în bucăți de material. Katie o privea cu jind, iar Alex își mușcă buzele necăjită.

Înțelegând că Katie nu avea jucării și Alex nu avea bani, Gavin se aplecă peste balustradă și se tocmi cu vâslașul. Ajunseră la un preț, iar Gavin aruncă o mone-dă. În schimb, păpușa fu aruncată în sus. Katie strigă, temându-se că va cădea în apă, dar Gavin se aplecă peste balustradă și o prinse în aer.

- Poftim, Katie, i-o întinse el cu un zâmbet. O amin-tire din insule.

- Oh, mulțumesc, mulțumesc, căpitane Elliott! exclamă ea, strângând păpușa la piept, cu o strălucire în ochi.

- Vă mulțumim, într-adevăr, căpitane, spuse Alex cu căldură.

Nu cerea niciodată nimic pentru ea, dar o impresio-nau încercările de a-i face pe plac fiicei ei. Vrând să aibă parte de acea căldură din nou, Gavin spuse:

- Rămânem aici o bună parte din zi, ca să ne re-facem rezerva de apă și să luăm provizii proaspete. Ce ziceți dacă mergem la o plajă foarte frumoasă, puțin mai la nord? Putem să luăm un coș de picnic și să ne bucurăm de o ultimă zi pe uscat înainte de tra-versarea oceanului.

De asemenea, poate că mâncarea avea să-i cadă mai bine lui Alex pe uscat.

Invitația fu acceptată de îndată. În timp ce Alex și fiica ei coborâra să se pregătească, Gavin se ocupă de mâncare și închirie o pirogă de la căpetenia insulei.

Fiindcă era foarte cald, Gavin coborî să se îmbrace în haine specifice localnicilor. Era ciudat să locuiască într-o cabină mică, de matelot, după ani de zile în care fusese căpitan. Dacă stătea în picioare în mijlocul în-căperii putea atinge orice obiect de acolo, iar dacă își

îndrepta spatele aproape că dădea cu capul de tavan. Nu conta. Alex și Katie aveau nevoie de spațiul și de confortul din cabina căpitanului mai mult ca el. Meșele luate în bucătăria înghesuită și faptul că hărțile și jurnalele erau amestecate cu cămășile reprezentau un disconfort minor.

La fel de practică precum Gavin, Alex alese haine in-sulare și pentru ea și pentru Katie. Renunțară la ciorapi și își luară pălării de paie ca să își protejeze pielea delicată. Plecară de pe navă într-o atmosferă de sărbătoare.

Piroga era destul de mică, astfel încât Gavin se putu ocupa singur de pânze și îi plăcu faptul reuși să o manevreze foarte ușor atunci când trebui să înconjoare unul dintre capetele golfului ca să ajungă la destinație. Locul acela protejat de stânci în partea dinspre uscat era un adevărat paradis pentru un nordic, iar apele albastre, transparente se izbeau de un strat de nisip alb. Savurară un prânz agreabil, tolăniți la umbra palmierilor care foșneau, vorbind alene despre tot felul de fleacuri.

Simțind că îl lua somnul, Gavin spuse:

- Am chef să-mi dezmoțesc picioarele. Cine vrea să facem o plimbare?

- Cu drag.

Alex și Katie se ridicară și toți trei începură să meargă pe marginea apei, lăsându-și picioarele și gleznelor în voia valurilor. Katie o luă înaintea adulților, jucându-se cu valurile și chicotind atunci când o surprindea apa.

- Mulțumesc că ne-ai adus aici, spuse Alex. Ziua de astăzi va fi o amintire caldă, minunată în iernile reci din Anglia.

- Presupun că englezii au devenit așa mari exploratori fiindcă au căutat întotdeauna o climă mai bună. Și au găsit-o aproape oriunde.

Ea râse.

- Cred că ai dreptate, dar eu, una, voi fi încântată să-mi petrec restul zilelor în Marea Britanie. Vreau să ajung o bătrână excentrică, înconjurată de pisici, care își va plictisi nepoții cu poveștile călătoriilor sale.

El îi studie profilul elegant.

- Mi-e greu să mi te închipui bătrână.

Râsul ei răsună spart.

- Uneori mă simt cumplit de bătrână. Dar aveai dreptate că, într-un final, Maduri va fi doar un vis pe jumătate uitat. Deja mi se pare puțin ireal. Ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Se cutremură, deși era foarte cald.

Gândindu-se la umbrele care i se vedeau sub ochi chiar și atunci când râdea, el o întrebă:

- Ai coșmaruri?

- Uneori, recunosc eu, dar nu sunt importante. În cea mai mare parte a timpului sunt cum nu se poate mai fericită. Sunt recunoscătoare că sunt liberă și că mi-am recuperat fiica. Dar tu? îl privi întrebătoare. Ai coșmaruri?

- Câteodată. Cu siguranță nu se compară cu ale tale.

Gavin se uită în altă parte, de teamă că în ochi ar putea să i se citească amintirile arzătoare ale momentelor de intimitate. În cea mai mare parte a timpului era capabil să își reprime dorințele, însă se întâmpla ca ele să năvălească, stingher, în momente neașteptate, lăsându-l frustrat și doritor. Vrând să schimbe subiectul, continuă:

- Mă bucur că avem la dispoziție ziua de astăzi ca să ne luăm rămas-bun de la Indii. Deși Anglia e frumoasă în felul său, nu e deloc așa.

- Se pare că iubești foarte mult Orientul. Ai să te întorci într-o zi?

- Poate în vizită, dar nu ca să rămân aici, răspuse el încercând fără succes să convingă o scoică să plutească pe apă. Cea mai mare parte a ultimului deceniu mi-am petrecut-o la casa din Macao sau pe o bucătică de uscat din Canton ori navigând printre insule. A fost minunat, a fost o provocare și m-am simțit foarte bine, dar mă simt... ca și cum această fază a vieții mele s-a încheiat. A venit vremea unei schimbări. Voi avea destule provocări și în Anglia.

- Se pare că pentru tine Anglia nu este o destinație mult-dorită, ci, mai degrabă, o încercare periculoasă,

spuse ea evitând un val agresiv. Ce te atrage într-un loc care îți provoacă stinghereală?

Ezită, neștiind cât de multe să îi spună. Nu avea sens să îi povestească despre polițele pe care trebuia să i le plătească unui om care încercase să îl distrugă fără motiv, dar merita să știe rațiunile de natură familială.

- Tatăl meu a plecat din Anglia în dizgrație. Familia lui a fost înfuriată atunci când a făcut o mezalianță, chiar dacă mama provenea dintr-o familie perfect respectabilă. Tatăl lui l-a dezmoștenit.

- De asta urăști atât de mult nobilimea engleză?

- Da, dar povestea tatei e mai lungă. A fost în marină și, după o bătălie eșuată cu francezii, superiorii lui au dat vina pe el, fiindcă nu mai avea sprijin din partea familiei. Cu greu a reușit să scape de curtea marțială. Ca recunoștință pentru serviciile prestate, i s-a permis să își dea demisia și am plecat în America.

- Deci ai fost crescut pe mare, spuse ea gânditoare. Tatăl tău s-a împăcat vreodată cu familia sa?

- Nu. De-abia aștept să ajung la Londra, să intru în casa familiei și să-l anunț pe bunicul meu că sunt fiul oii negre.

Alex îl privi îngrijorată pe sub borul pălăriei.

- Dacă vrei să fii acceptat de familia tatălui tău, nu cred că o atitudine războinică te va ajuta prea mult.

- Nu am nici un interes să fiu acceptat de o turmă de bigoți intoleranți. Nu vreau decât să le arăt că exist. Condamnarea bunicului nu i-a distrus viața tatei și nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el zâmbind imaginii pe care și-o închipuia de ani de zile. Intenționez să mă stabilesc la Londra ca un american bogat, vulgar și îi voi explica oricui vrea să mă asculte că sunt o ramură corcită a copacului familiei Elliott.

Ea râse.

- Nu prea e frumos din partea ta. Dar cred că în curând plăcerile răzbunării vor dispărea.

- Răzbunare e un cuvânt prea puternic. Mai degrabă dreptate. Dar cea mai mare parte a motivelor pentru care mă stabilesc în Anglia țin de afaceri. Casa Elliott

are nevoie de un birou la Londra, iar eu am acolo suficienți prieteni și rivali încât orașul să fie interesant pentru mine.

Prieteni, rivali și un dușman adevărat.

Katie se întoarce în fugă cu mâinile pline de scoici.

- Uite, mami!

- Ce frumoase sunt scoicile astea! spuse Alex înnoțându-le într-un colț al sarongului. Presupun că o să aduni mai multe?

Râzând în hohote, Katie fugi să facă exact ce i se spusese. Privindu-și cu drag fiica, Alex spuse încet:

- Aș fi foarte tristă dacă familia mea m-ar dezmoșteni. Tatăl tău chiar a trecut atât de ușor peste dezaprobarea familiei lui?

- Sincer, nu, recunosc Gavin. Era trist după ce am plecat din Anglia. Nu a vorbit niciodată despre trecut, cu excepția unei dăți când mi-a mărturisit că acuzațiile marinei împotriva lui nu aveau nici un fundament. În urmă cu câțiva ani am angajat pe cineva să afle mai multe despre băătălia care i-a distrus cariera. Investigatorul mi-a confirmat că nu tatăl meu era de vină, de fapt probabil că acțiunile lui au împiedicat agravarea situației. Dar adevărul nu prea contează atunci când autoritățile au nevoie de un țap ispășitor.

- Și cum s-a simțit mama ta atunci când a fost obligată să-și părăsească țara?

- I-a părut rău că-și părăsea prietenii și familia, dar avea un spirit aventuros, iar America o atrăgea.

- Fără îndoială, ești fiul mamei tale, spuse Alex șovăind. Ai spus că au murit amândoi.

- Mama naviga mereu cu tata, spunea că fuseseră despărțiți prea mult când el era în marină. Gavin înghiți greu, dând semne că încă nu depășise momentul. Se întorceau din Caraibe când un uragan a aruncat nava într-un recif aflat în larg. Nu... nu au existat supraviețuitori.

Alex îi atinse mâna.

- Îmi pare tare rău, Gavin.

- Marea e o amantă periculoasă. Ea dă și tot ea și ia.

Cuvintele erau stoice, dar îi strânse mâna pentru o clipă înainte să-i dea drumul.

În fața lor, un val o doborî pe Katie de pe picioare și o rostogoli pe nisipul alunecos. Deși nu părea să fie în pericol, Alex își ridică fustele și alergă să-și salveze fiica. Katie ieși din apă scuipând și udă până la piele, dar radiind de fericire. După ce o scoase din apă, Alex o îmbrățișă strâns, chiar dacă asta înseamnă că se udă și ea.

Cele două străluceau în lumina soarelui și a nisipului, creând o imagine pe care Gavin nu avea să o uite niciodată. Fecioara Maria și pruncul. Dragoste necondiționată și inocență tinerească. Îl lovi o dorință paralizantă. Voia să facă parte din cercul acela al dragostei și al acceptării. Fusese singur prea mult timp.

Fusese absorbit de dezvoltarea Casei Elliott, de dorința de a-și demonstra capacitățile în fața familiei fără chip care îi izgonise tatăl. Realizase multe prin muncă istovitoare, dar, privind în urmă, nu bogăția și succesul îi ofereau satisfacție, ci amintirile despre Helena, despre fericirea de care avuseseră parte. Voia din nou același gen de fericire.

O voia pe Alex. Voia puterea și fidelitatea ei, voia gingășia solară a lui Katie, voia șansa la alți copii. Dorea să facă parte dintr-o familie. Își crease o imagine despre părinții lui Alex: tatăl vitreg, colonelul inimos și mușlit, mama iubitoare al cărei singur defect era perfecțiunea. Sora și frații vitregi. O familie adevărată, unită de dragoste, de râsete și de certuri. Voia cu disperare să fie unul dintre ei.

Chicotind, Alex și Katie se întoarseră spre el, ținându-se de mijloc. Erau ude și murdare, dar atât de frumoase încât aproape îl duru. Încercând să nu observe felul în care hainele umede ale lui Alex se mulau pe silueta ei ispititoare, le întâmpină cu un zâmbet.

- Ar trebui să ne întoarcem înainte ca Katie să fie ărsă de soare.

Se îndreptară către pirogă. Katie încă aduna scoici, dar el își repeta că Alex încă nu își revenise după lunile

de captivitate. Probabil că cicatricile emoționale nu aveau să dispară niciodată. Dacă voia să o câștige, trebuia să aibă răbdare, fiindcă avansurile prea timpurii ar fi putut s-o îndepărteze pentru totdeauna.

Din fericire, se pricepea să aibă răbdare.

Cu pielea pârlită de soare și obosite de aventurile zilei, Alex și Katie se retraseră devreme în seara aceea. Katie adormi repede, cum adorm copiii. Alex, nu, dar în seara aceea nu o deranjă insomnia.

Gavin era o companie minunată. Era un bărbat în toată puterea cuvântului, atât de sigur pe el încât știa cum să se poarte cu femeile. Deși Alex bănuia că intimitatea lor forțată încă îl chinuia, observa că nu se lăsa afectat. Timpul vindeca totul și, cu cât navigau mai departe de Maduri, cu atât Jocul Leului părea mai ireal.

Și-l închipui râzând și îi simți ochii cenușii la fel de aproape ca pe un sărut. Amintirea îi stârni dorință, un sentiment pe care îl credea înmormântat pentru totdeauna. Îl reprimă pe dată. Nu avea să se îndrăgostească din nou, cu atât mai puțin de Gavin. Dacă el avea de gând să se recăsătorească, Londra îi punea la dispoziție o grămadă de tinere minunate din care putea să aleagă.

Se întoarse pe o parte, alungând imaginea tulburătoare, dar nu-și putu stăpâni complet valul neintenționat de dorință. Nu era de mirare, doar Gavin era cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată și se cunoșteau în feluri pe care mulți oameni nu le încercaseră niciodată. Din păcate, dorința se întrepătrundea cu teama, cu durerea, cu ura. Cu o greutate sufocantă, cu o invazie nedorită a ființei ei...

Neliniștea o făcu să respire mai repede și stomacul i se întoarse pe dos. Afurisind în gând, se ridică și deschise o fereastră ca să poată inspira aer proaspăt.

Luna plină turna argint peste valuri creând o imagine de pace și liniște totală. Chiar dacă aveau să apară pirogi cu pirați, se simțea sigură știind că Gavin comanda

vasul. El nu ar fi permis niciodată lânchezeala de după furtună care condusesese la capturarea vasului *Amstel*.

Simțindu-se mai bine, își luă rămas-bun de la lună și se îndreptă către pat. Apoi se opri.

Lună plină.

Cât timp trecuse de la ultima menstruație? Încercă să calculeze, dar nu era necesar. Știa, în sufletul ei, de ce se simțise rău atât de des, de ce se simțise atât de obosită și de sensibilă. Ororile din Maduri tot nu o lăsau să trăiască.

Era însărcinată.

capitolul 14

Se apropia furtuna, așa că Gavin urcă să ajute la strânsul pânzelor. Când termină, zăbovi mai mult timp la catarg, ca să se bucure de panoramă și de febra musculară plăcută. De la această înălțime, legănatul corăbiei care străbătea apele Oceanului Indian era o desfătare. Nu mai văzuseră alte vase de zile întregi. Lumea se rezuma la largul mării și la cerul și mai larg, dar și la scârțâitul familiar al scândurilor vasului.

Se auziră șapte bătăi de clopot. Era unsprezece și jumătate dimineața, trebuia să-și ia sextantul și să verifice poziția. Se mișcaseră bine. Dacă vântul o ținea tot așa, aveau să ajungă în Anglia până la începutul verii.

Coborî pe punte și se întâlni cu Katie, care îl privea cu ochi mari.

- Nu știam că și căpitanii se ocupă de pânze, spuse ea.

- Stăpânul unei nave nu trebuie să facă asta, dar, dacă vrea, poate, explică Gavin. Chiar îmi place să strâng pânzele atunci când am timp.

Katie se uită la nodurile complicate ale funiilor.

- Pot să învăț și eu?

- Nu, spuse Alex, alăturându-se fiicei ei.

Privirea îi căzu asupra cămășii lejere a lui Gavin, asupra pieptului aproape dezgolit și se uită în altă parte.

- Este nevoie de multă forță ca să urci la catarg, nu-i așa, căpitane?

- Așa e, băieții nu lucrează pe punte înainte de doisprezece ani. Dar pot să-ți arăt cum să măsoari înălțimea soarelui cu sextantul, adăugă el când Katie păru dezamăgită.

- Pot? își întrebă ea mama.

- Sigur că da, e educativ.

Deși zâmbea către fiica ei, Alex era încordată, iar sub ochi avea umbre cenușii.

Gavin crezuse că picnicul de pe plajă fusese benefic pentru Alex, dar din ziua aceea devenise tot mai slabă și mai tăcută. Poate că era efectul răului de mare de care nu reușea să scape sau poate că, cu cât se apropiau mai mult de Anglia, cu atât se îngrijora mai mult în legătură cu felul în care avea să fie primită. O senzație puternică de rușine, deși nemeritată, avea să-i îngreuneze întâlnirea cu familia și prietenii.

Dacă s-ar fi aflat încă pe Maduri, ar fi putut s-o întrebe ce se întâmpla și ar fi primit un răspuns sincer, dar apropierea dintre ei dispăruse. Îi era dor s-o aibă pe Alex ca prietenă. De asemenea, îi era cumplit de greu să se dea la o femeie care îl ținea la distanță, deși se aflau atât de aproape pe navă.

Lui Katie îi plăcu lecția cu sextantul.

- Ai fi un bun marinar, observă el după ce ea citi corect unghiul.

Ea zâmbi auzind complimentul, dar clătină din cap.

- Îmi place să stau pe uscat, căpitane Elliott. Zilele seamănă prea mult una cu alta la bordul unei nave.

- Astăzi va fi diferit fiindcă vine o furtună. De îndată ce încep vântul și ploaia va trebui să coborâți. Văzând îngrijorarea din privirea lui Alex, adăugă: Nu e nimic ce nu poate fi înfruntat de *Helena*.

- Nava se va descurca bine. Stomacul meu, nu știu.

Avea dreptate să se îngrijoreze, furtuna urma să-i ofere o noapte agitată.

- Încearcă să nu te întinzi. De regulă asta mărește amețala.

- Și aerul proaspăt face bine, zâmbi ea amar. Nu-ți face griji pentru mine. Mi-a fost și mai rău.

Așa era, dar asta nu însemna că nu trebuia să se îngrijoreze pentru ea.

Fulgere orbitoare, tunete puternice, ploaie cumplită. Stomacul lui Alex ura furtuna chiar mai mult decât restul ființei sale. Deși petrecuse suficient timp pe mare ca să știe că nava nu se afla în pericol, era vremea cea mai urâtă de care avusese parte de la furtuna dezastruoasă care condusese la capturarea lui *Amstel*. Deși vorbea și se juca cu Katie, își amintea obsesiv furtuna și consecințele sale.

Fiindcă focul din bucătărie fusese stins, din motive de siguranță, la cină avură parte doar de biscuiți uscați și de ceai rece. Plictisită și somnoroasă, Katie se retrase devreme. Alex o înveli bine cu pături și perne, ca să fie bine fixată, dar nu era pregătită să doarmă. Pe lângă faptul că poziția orizontală i-ar fi transformat grețurile într-un rău îngrozitor, o epuizase efortul de a rămâne veselă în fața lui Katie.

Orele trecură încet, iar ea rămase în scaunul greu al lui Gavin, care era fixat de podea cu bare, astfel încât să nu se miște odată cu nava. Clipocitul ploii și vuietul vântului erau uneoriacompaniate de ciripitul indignat al păsărilor, ale căror colivii fuseseră duse sub punte înainte de furtună. Nu le învinovățea că protestau. Și ea simțea același lucru.

În sfârșit, după miezul nopții, furtuna începu să se potolească. Având mare nevoie de aer curat, își trase pe ea pelerina pe care o croise dintr-un material de prelată și deschise ușa. Culoarul pe care se aflau cabinele ofițerilor era gol, așa că se strecură afară și urcă pe punte. În întuneric, pelerina o proteja de privirea marinarilor protectori, care aveau să-i spună să se întoarcă în cabină.

Deși furtuna se liniștise puțin, energia sălbatică ce rămăsese în aer îi însoțea de minune starea de spirit. Se uită pe punte. De obicei, personalul de gardă care nu avea o activitate se strângea la teugă, dar, fiindcă ploaia

încă biciuia puntea, se adăpostiseră în preajma bucătăriei, deci avea șanse să nu fie observată dacă trecea prin acea parte a navei care era îndreptată către vânt.

Sprijinindu-se de balustradă, înaintă prin ploaia puternică, spre prova unde avea să aibă parte de puțină intimitate. Apa care ajungea pe punte o stropi de câteva ori. Toate obiectele care de regulă rămâneau libere fuseseră fixate sau fuseseră duse sub punte, așa cum se întâmplase cu puii, iar nava avea doar pânzele care îi erau necesare pentru a rămâne stabilă.

Când ajunsese la prova, se agăță cu ambele mâini de balustradă, în timp ce *Helena* aluneca în vârtoarea valurilor, apoi se ridica din nou triumfătoare. Era ca și cum ar fi călărit un cal năvălaş, însă călare se simțise întotdeauna puternică și stăpână. Acum era o simplă pasageră care depindea de competențele echipajului *Helenei*.

Sub ea se afla figura de galion a navei. În locul siluetei obișnuite de femeie, sculptura înfățișa o femeie blondă, angelică, modelată după adevărata *Helena Elliott*. O doamnă demnă de respect, de prețuire, de adorație, nu o femeiușcă oarecare.

Disperată, Alex își dădu seama că ea nu avea nici puritatea soției mult-iubite, nici senzualitatea sinceră a unei femeiuști. Se întorcea acasă distrusă, însărcinată în mod rușinos, la prea multă vreme de la moartea soțului ei. Fără mărturia trădătoare a corpului, lunile petrecute în Indii ar fi putut fi ignorate cu ușurință, iar nimeni nu trebuia să știe ce se întâmplase cu ea. Acum lumea avea s-o cunoască drept târfă sau victimă. Nu era sigură care opțiune îi displăcea mai mult.

Studie valurile întunecate, agitate, fascinată de grandoarea lor mânioasă. Oare avea să supraviețuiască și să ajungă acasă? Când era însărcinată cu *Katie* se simțise foarte bine, dar acum îi era rău în permanență. Oare în ce măsură răul fizic se datora călătoriei pe mare, sarcinii sau, dimpotrivă, fricii de viitor? Se simțea la capătul puterilor, era obosită în fiecare clipă din fiecare zi, era

epuizată de eforturile pe care le depunea pentru a fi mama pe care o merita Katie.

Dacă i se întâmpla ceva, Gavin avea să se asigure că Katie ajungea în siguranță la părinții lui Alex. De fapt, îi scrisese o scrisoare cu instrucțiuni, dacă asupra ei avea să cadă o năpastă în timpul călătoriei. Dacă? Nu, când. Acum se afla deja pe marginea prăpastiei, simțea cum o cheamă întunericul. Chiar dacă știa că trebuia să se îndepărteze de unduirile hipnotice ale valurilor, nu reușea. Marea era o sirenă care promitea pace veșnică sub vârtoarea valurilor.

Nu. Într-o bună zi avea să aibă parte de odihnă, dar acum trebuia să facă față turbulențelor vieții. Se pregătea să se îndepărteze, când bompresul din fața ei începuse să strălucească. După o uimire de o clipă, înțelese că trebuia să fie vorba despre focul Sfântului Elmo, lumina misterioasă, inexplicabilă, care dansa uneori pe catargele corăbiilor după furtună. Deși auzise despre acest fenomen, nu îl văzuse niciodată. Fascinată, păși pe balustrada de la mijloc ca să vadă mai bine, agățându-se de frânghii cu ambele mâini, în timp ce bompresul luminos tot urca și cădea pe marea întunecată și agitată.

Se simți mică, precum un fir de praf agățat deasupra valurilor și avu senzația că problemele ei nu însemnau nimic față de imensitatea oceanului. Gândul îi stârnea o pace seducătoare...

În ușa se auziră bătăi puternice.

- Căpitane, ar fi bine să veniți sus.

Gavin abia ațipise după orele lungi pe care le petrecuse pe punte, așa că se trezi cu greu și înjură înainte să-i deschidă ușa lui Benjamin Long.

- Ce s-a întâmplat?

- Navigăm fără probleme, domnule, dar n-am mai văzut lumini ca astea până acum. Catargul parcă e un soare și oamenii sunt cam agitați.

Gavin își stăpâni un oftat. Marinarii erau superstițioși și nu ar fi fost înțelept să-i forțeze.

- Vin imediat.

Își luă din nou pelerina umedă. Chiar dacă nu era o urgență reală, Benjamin făcuse bine că îl chemase. Degărzi se ocupau primul ofițer și ofițerul secund. Ca stăpân, Gavin putea veni și pleca oricând voia, dar era întotdeauna disponibil atunci când era nevoie de el. Aici intra și calmarea mateloților superstițioși, fiindcă pentru ei autoritatea căpitanului era întrecută doar de cea a lui Dumnezeu.

Când păși pe punte i se tăie respirația. Majoritatea pânzelor erau strânse și catargele strălucitoare scânteiau nemaipomenit pe fundalul cerului întunecat de furtună. Globuri fosforescente scăpărau printre vergi, unele mici ca o nucă, altele mai mari ca un cap de om. Deși priveliștea era minunată, îi fu ușor să înțeleagă de ce marinarilor superstițioși luminile li se păreau îngrijorătoare.

Vorbi mai întâi cu cârmaciul, care era ajutat de un alt marinar, din cauza mării agitate. Apoi se îndreptă către oamenii care se strânseseră în jurul bucătăriei. Nu prea conta ce spunea, simpla lui prezență îi liniștea pe cei mai nervoși. Se bucură că nu era nevoie să trimită pe nimeni sus. Pe o astfel de vreme era foarte periculos să te urci pe catarg, iar pe un marinar neliniștit, expus luminilor sfântului Elmo, îl păștea fără doar și poate de un accident mortal.

Se pregătea să i se alăture lui Benjamin la pupa când zări o siluetă întunecată plutind deasupra, la prova, în bătaia focului nestăvilit. Pentru o clipă, își aduse aminte de ceea ce îi spusese, cu decenii în urmă, tâmplarul care făurise nava. Acesta îi povestise despre îngerul negru al morții care apărea pe navele blestemate. Aripile negre fluturau, iar îngerul le prevestea pieirea...

Nu, la naiba, nu era nici un legendar înger al morții. Figura era adevărată, poate că era vorba despre un pescăruș rănit care se refugiase de furtună.

Înaintă ca să se asigure, pășind cu grijă, în timp ce apa neagră se revărsa din când în când peste punte.

Dumnezeule, era o femeie înveșmântată într-o pelerină, iar pe *Helena* nu se afla decât o singură femeie. Când nava alunecă într-un vârtej de valuri, Alex se clătină brusc. Gavin se avântă și îi înconjură talia cu mâna, salvând-o înainte ca ea să poată cădea în marea amenințătoare. Se prăbușiră împreună pe punte.

Ținând o mână în jurul ei, bărbatul se prinse cu cealaltă de un stâlp, ca să nu cadă.

- La naiba, Alex, ce aveai în cap? spuse el furios, teama transformându-i-se în mânie. Dacă aveai de gând să te omori, ar fi trebuit s-o faci când încă erai sclavă, nu acum, când ești în siguranță.

În lumina slabă a focurilor, îi desluși privirea confuză.

- Nu aveam de gând să sar. Nu... nu i-aș face asta lui Katie.

Gavin respiră adânc, încercând să-și calmeze bătăile inimii.

- Poate nu aveai de gând să te sinucizi, dar valurile pot fi ademenitoare. Atunci când ești melancolic, e ușor de crezut că marea are răspunsul la toate problemele care te cuprind.

Știa asta din propria experiență.

Alex își acoperi fața cu mâinile și începu să suspine. Gavin se așeză, sprijinindu-se de balustradă și o trase la el în poală, ținând-o la fel de ferm cum se agăța de stâlp.

- Alex, ce s-a întâmplat? Nu ești în apele tale de când am plecat din Indii. Ce a fost mai rău a trecut. În curând vei fi acasă, alături de familie și de prieteni.

Ea își îngropă fața în umărul lui, plângând tot mai tare.

- Nu a trecut ce a fost mai rău. Sunt... sunt însărcinată.

Vestea fu un șoc mai puternic ca ploaia nemiloasă. De asta se simțise rău, de asta era nefericită.

- Atunci ar trebui să ne căsătorim în Ceylon.

- Ești nebun? ridică ea capul, surprinsă. Port copilul unui violator și, Dumnezeu să mă ierte, îl urăsc pentru că există.

Cuvintele ei amare fură ca o palmă.

- Gândul că ai avea un copil al meu e chiar așa de greu de îndurat?

- Mă îndoiesc că ar fi al tău, spuse ea rece. Probabil e copilul lui Bhudy, al doilea stăpân pe care l-am avut.

De câte ori o violase nenorocitul? Gavin o strânse la piept, vrând să-i alunge durerea din voce și din gând.

- Dar ar putea fi și al meu, nu-i așa?

- Presupun că da, spuse ea îndepărtându-și părul ud de pe față. Dar nu e la fel de probabil.

- Însă ar putea fi. Mărită-te cu mine, Alex. Dacă te întorci în Anglia căsătorită, nimeni nu-și va pune nici un fel de întrebări.

- Se va afla totul destul de repede dacă nasc un copil pe jumătate malaiez.

- Dacă se întâmplă asta, ei bine, nu va fi vina copilului, spuse el cu asprime. Iar dacă eu sunt soțul tău, să îndrăznească cineva să spună ceva despre tine sau despre copil.

Un val puternic năvăli peste prova, udându-i pe amândoi. Când marea se mai potoli, el spuse:

- Asta nu prea e un loc bun pentru discuții. Haide.

Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice, apoi se îndreptă către cel mai apropiat culoar, cu o mână pe balustradă și cealaltă în jurul mijlocului ei. Încă nu își revenise complet după groaza pe care o simțise atunci când o văzuse în pericol, deci se simți ușurat atunci când ajunseră sub punte.

Fiindcă în cabina căpitanului dormea Katie, o duse pe Alex în cabina lui, cea pe care de obicei o ocupa primul ofițer. Avea ochii goi și tremura, așa că, după ce aprinse o lampă cu lumină slabă, îi dădu jos pelerina îmbibată de apă și îi înfășură umerii într-o pătură. Apoi o așeză pe pat, scoase niște brandy dintr-un dulap și turnă pentru amândoi. Se sprijini de ușă, fiindcă mai departe de ea nu avea unde să se ducă, atât de mică era cabina, și spuse:

- Vorbeam despre căsătorie.

Alex bău, tuși și bău din nou.

- Ești un adevărat cavaler, Gavin, și apreciez faptul că vrei să mă salvezi din nou. Dar o căsătorie e pentru totdeauna. E o nebunie să te legi de mine din milă.

Deși sinceritatea ei sumbră era impresionantă, bărbatul nu se răzgândi.

- Mila nu are nici o legătură, Alexandra. Am trecut prin multe într-o perioadă scurtă și am ajuns să-ți admir puterea și înțelegerea. Țin foarte mult la tine. Chiar ți-e așa de greu să-ți închipui că tu cu mine și cu Katie am putea forma o familie? Și bebelușul acesta neașteptat, adăugă el privindu-i făptura zgribulită.

Ochii ei se închiseră din cauza noilor șuvoaie de lacrimi.

- Mă ispitești prea mult, Gavin. Nu știu dacă voi fi în stare să mai fiu soție vreodată. Înțelegi... înțelegi ce vreau să spun?

Înțelegea, dar asta nu-l făcu să se răzgândească. Chiar dacă bebelușul pe care îl purta ea nu era al lui, era responsabil pentru Alex. O și dorea, dar nu numai pentru trupul ei. Voia să fie zi și noapte alături de femeia aceasta nefericită, neînduplecată. Voia să își construiască o viață împreună, o viață de speranțe împărtășite, de temeri, de zâmbete. Voia să fie soț și soție până ce moartea urma să îi despartă.

- După toate lucrurile prin care ai trecut, e de înțeles că nu vrei să împarți patul cu un bărbat, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar... timpul vindecă. Poate într-o zi vei avea altă părere. Sunt un bărbat răbdător. Voi aștepta cât e nevoie.

Ochii ei se deschiseră, iar albastrul lor păli în lumina slabă.

- Îți asumi un risc mare, Gavin. E posibil să trebuiască să aștepti pentru totdeauna.

Oare plăcerea aceea neasemuită, vinovată, pe care o încercase în trupul ei avea să fie singura intimitate fizică de care vor avea parte vreodată? Se obligă să accepte posibilitatea. Era o pedeapsă corectă pentru o faptă rușinoasă.

- Viața, dragostea și căsătoria sunt întotdeauna riscuri, Alex. Vreau să-mi asum acest risc cu tine.

Privirea ei căzu asupra paharului cu brandy și îl învârti nervoasă în palmă înainte să ia altă gură.

- Dacă ar fi să ne căsătorim, vei fi liber să ai o amantă, deși sper că vei fi discret în această privință.

El se holbă la ea.

- Nu asta înțeleg eu prin căsătorie, Alexandra.

Ea își ridică privirea goală.

- Asta nu ar fi o căsătorie normală. Dacă... dacă îmi revin suficient încât să îți pot fi soție așa cum se cuvine, lucrurile ar sta altfel. Aș vrea să îmi fii credincios, așa cum și eu ți-aș fi ție întotdeauna. Dar dacă asta nu se întâmplă nu aș suporta să te știu condamnat la celibat pentru totdeauna din cauza slăbiciunii mele.

- Amanta nu e obligatorie, nu-i așa? întrebă el cu un zâmbet în colțul gurii, gândindu-se că era prea învechit pentru discuții atât de directe. Mă îndoiesc că m-ar lăsa conștiința să fac așa ceva.

Ea zâmbi vag.

- Nu-i obligatorie, dar nu mă pot mărita cu tine dacă nu accepți posibilitatea că într-o zi vei vrea o femeie care să fie mai mult decât... decât o tovarășă, o stăpână a casei. Când va veni ziua aceea, nu vreau să simți că faci un păcat de neiertat.

Cum oare să nu fie un păcat să fie însurat cu Alex și să se culce cu cine știe ce necunoscută? Ar fi fost un păcat față de amândouă și, cu atât mai mult, față de Dumnezeu. Și, totuși, recunosc în gând că era posibil ca situația să se schimbe. Putea trăi ca un călugăr dacă era necesar. Făcuse asta atâția ani. Dar nu era sigur că putea trăi ca un călugăr dacă era căsătorit și trăia alături de o femeie frumoasă, atrăgătoare, pe care nu avea voie s-o atingă.

Și totuși, în adâncul sufletului, nu se gândea la opțiunea cea mai sumbră. Alex dăduse deja dovadă de o rezistență uimitoare. După ce ajungea acasă, în siguranță, după ce avea să scape de emoțiile puternice ale unei sarcini nedorite, rănilor urmau să înceapă să se vindece.

Nu puteau să dispară peste noapte, dar pe măsură ce se atașau unul de altul, ea avea să vrea să-l satisfacă, așa cum și el dorea s-o satisfacă pe ea. Dacă era dispusă să împartă patul cu el, chiar și cu o anumită rețineră, Gavin era încrezător că era în stare s-o ajute să îngroape amintirile cumplite cu experiențe frumoase. Era sigur că era o fire pasională. Timpul, înțelegerea și afecțiunea i-ar fi putut ajuta să aibă o căsătorie fericită.

- Foarte bine, îmi dai voie să am o amantă, deși nu vrei să știi despre asta. Mai ai alte îndoieli despre care trebuie să discutăm?

Alex își trecu degetele crispate prin părul umed.

- Unde o să locuim? Anglia? America? La oraș? La țară?

- Ne putem stabili în Anglia dacă vrei să fii aproape de familia ta, spuse el, apoi adăugă: Totuși, e posibil ca la un moment dat întoarcerea în America să fie o opțiune mai bună. Dacă se întâmplă asta, ei bine, vom discuta problema așa cum face orice cuplu.

- Dacă sunt ostracizată fiindcă am fost dezonorată, poate chiar trebuie să ne mutăm în America, zâmbi ea brusc, cu amărăciune. Gavin, nu m-ai cunoscut în vremurile mele bune. De când ne-am cunoscut am fost într-o stare de disperare aproape continuă. Dacă viața mea revine la normal, e posibil să devin complet străină.

- Mă îndoiesc că acea străină va fi o femeie care îmi va plăcea mai puțin decât cea cu care beau acum un pahar de brandy. Multe cupluri petrec ani de zile împreună și abia apoi află adevăratul caracter al partenerului. Noi ne știm deja trăsăturile adevărate. Asta trebuie să fie un semn bun. Iar dacă tu vei fi fericită, cum aș putea să nu fiu și eu fericit?

Ochii ei se umplură iar de lacrimi.

- Ești atât de bun, Gavin. Ce-am făcut ca să te merit?

- Asta înseamnă că te măriți cu mine?

- Cred... cred că da. Dacă e de acord și Katie - și cred că va fi, zâmbi Alex încet. Te adoră.

- Atunci ne căsătorim. Mulțumesc, Alexandra, spuse el sărutându-i grav mâna și gândindu-se cât de diferită

avea să fie această căsătorie de planurile pe care și le făcuse, de a-și găsi o soție aristocrată la Londra.

Nu conta. Un negustor bun trebuia să fie flexibil, iar el era un negustor foarte bun.

Căsătoria aceasta urma să fie cea mai mare provocare a vieții lui, dar, la bine și la rău, locul lui era lângă Alex.

capitolul 15

Colombo, Ceylon

Katie se încruntă.

- Mami, tremuri.

- E normal să fii emoționată atunci când te măriți, spuse Alex încercând să pară calmă. Eram emoționată și când m-am măritat cu tatăl tău.

La prima nuntă fusese pe punctul să fugă, simțind că făcea cea mai mare greșală a vieții sale. Privind în urmă, nu fusese o catastrofă, dar nici cea mai bună alegere. Astăzi, în mod inevitabil, se întreba dacă nu cumva comitea o altă greșală. Viața îi scăpase de sub control atunci când fusese atacată Amstel și toate lucrurile care i se întâmplaseră de atunci fuseseră cumplite. Dacă viața și-ar fi continuat cursul normal, ea și Gavin nu s-ar fi cunoscut niciodată.

Și totuși, el avea dreptate când spunea că se cunoșteau așa cum majoritatea cuplurilor nu ajungeau să se cunoască înainte de căsătorie. Fără îndoială, el avea să fie un bun gospodar, un soț blând și un tată iubitor pentru Katie și pentru copilul nenăscut. După prima clipire de surpriză, Katie fusese de acord că avea să fie un tată vitreg minunat.

Însă, în pofida virtuților considerabile ale lui Gavin, Alex știa că se mărita cu el din teamă și slăbiciune. Voia ca, atunci când urma să ajungă acasă, să fie protejată de un bărbat puternic, unul de care să le placă părinților ei. Gavin și colonelul aveau să se înțeleagă de minune.

Acum, că se gândea mai bine la asta, semănau din multe puncte de vedere. Gavin avea un stil mai relaxat, dar amândoi erau buni și te puteai bizui pe ei la nevoie.

Ușa se deschise și intră Jane Walker, ofițer asistent de stare civilă. După ce stabiliseră căsătoria, *Helena* se îndreptase către Ceylon. În Colombo, Gavin găsisse găzduire pentru Alex și Katie acasă la mama lui Jane, văduva unui militar britanic care hotărâse să rămână în Orient. Tânăra Jane avea optsprezece ani și o fire romantică. Fusesse bucuroasă să se ofere să ajute atunci când aflase că o musafiră se mărita.

- Arătați minunat, doamnă Warren. Dumneavoastră și căpitanul veți fi o pereche extraordinară, spuse Jane aranjându-i puțin la spate rochia de culoare crem.

Jane și mama ei erau și croitorese, astfel că reușiseră să creeze rapid straietele de nuntă pentru Alex și pentru fiica ei. Hainele frumoase făceau bine atunci când încrederea era la pământ.

- E timpul să mergem la biserică.

Alex o luă pe Katie de mână. Jane se așeză în partea cealaltă și ieșiră din casă, îndreptându-se către capela anglicană. Căldura tropicală era insuportabilă, dar cel puțin strălucea soarele. Spera că acesta era un semn bun.

Ajunseră la biserică fix la timp, chiar atunci când ceasul începu să bată de ora unsprezece. La poalele treptelor, Alex se simți paralizată pentru o clipă. Apoi, respirând adânc, își ridică fusta ca să nu se împiedice și urcă scările. Era văduvă și mamă, era prea bătrână pentru vise romantice copilărești. Prea puține femei aveau o căsnicie fericită ca mama ei și colonelul. Majoritatea se vedeau nevoite să se mulțumească cu puțin, așa cum procedase și ea.

În cazul lui Edmund, confundase dragostea de aventură cu dragostea pentru el, ca bărbat. De data asta se mărita din motive care țineau mai mult de rațiune, decât de suflet. Cel puțin acum era suficient de matură și de înțeleaptă încât să înțeleagă ce făcea. Îi plăcea

de Gavin, avea încredere în el și îl respecta. Faptul că îl găsea atrăgător nu era... decât o complicație.

Totuși, atunci când îl văzu la altar, alături de Suryo și de Benjamin Long, o cuprinseseră regretele. Gavin arăta ca un erou romantic și se și comportase ca atare. Ea era cea afectată, cea incapabilă de iubire.

Răvășită până în măduva oaselor, se îndreptă către el urmată de Katie și de Jane. Gavin o privea atât de fix încât se întrebă dacă nu cumva avea îndoieli. Dar nu, atunci când îi luă mâna rece nu citi nici un fel de incertitudine în zâmbetul lui.

Fiindcă erau prezenți atât de puțini oameni, Katie și Jane rămaseră lângă ea, așa cum Suryo și Benjamin rămaseră lângă Gavin. Vicarul în vârstă dădu din cap, salutându-le pe nou-venite, apoi spuse încet, sonor:

- Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici...

Nu reținu nici unul dintre cuvintele ceremoniei, doar tresări atunci când Gavin repetă „Te slăvesc cu trupul meu“. Probabil că și el simți asta, fiindcă, atunci când îi puse inelul pe deget, îi strânse mâna cu putere, iar ochii lui gravi îi reamintiră că îi promisese să aștepte cât va fi nevoie. Reuși să îi zâmbească înapoi, asigurându-l că avea încredere în el. O uimea faptul că putea avea atât de multă încredere într-un bărbat. Dar Gavin nu era ca ceilalți.

Vicarul spuse:

- Vă declar soț și soție.

După ultima binecuvântare, Gavin rosti încet:

- Soț și soție. Îmi place mult cum sună asta, doamnă Elliott.

Îi ridică mâna stângă și îi sărută verigheta.

Acum era doamna Elliott. Cuvintele o răscoliră mai mult decât declarația solemnă a vicarului.

În timp ce Jane Walker lăcrima de bucurie, Gavin îngenunche în fața lui Katie.

- Nu există ritual care să ne unească, ca familie, dar am vrut un simbol al noii noastre relații, spuse el scotând o cutiuță din buzunar și înmânându-i-o ceremonios. Sunt binecuvântat să îmi fii fiică vitregă, Katie.

- Și eu mă bucur că îmi ești tată vitreg, căpitane, spuse Katie, la fel de ceremonios.

Deschizând cutia, scoase un țipăt de uimire atunci când văzu un superb medalion de aur. Nu era prea ostentativ pentru un copil și era suficient de elegant încât să îl poarte și când avea să crească.

- Mulțumesc! Pot să-l pun la gât, mami?

- Sigur că da.

Alex scoase medalionul din cutie și îl prinse la gâtul fiicei ei. Cât de frumos din partea lui Gavin că se gândise și la Katie. Da, luase decizia corectă. Acum era obligația ei să încerce să devină o soție adevărată.

Chiar dacă masa de nuntă se apropia de final, Gavin încă nu realiza că Alex chiar se măritase cu el. Intra-se în biserică arătând de parcă era gata să fugă. O femeie care respinsese captivitatea cu asemenea furie ca Alex nu ar fi ezitat să-l părăsească la altar dacă s-ar fi hotărât că era o greșeală să se mărite cu el. Slavă Domnului că nu o făcuse.

În timp ce lumea se ridica de la masă, Suryo spuse:

- Domnișoară Katie, ai vrea să mergem să vedem elefanții? Dacă vrei, putem și călări.

- Da, te rog, spuse Katie zâmbind ștrengar. Cred că mama și căpitanul vor să rămână singuri. Este vreo problemă dacă îți spun căpitanul în loc de tată? întrebă ea, șovăind.

- Absolut nici una. Pot să-ți spun și eu din când în când turturico, așa cum îți spune mama ta?

- Mi-ar plăcea, răspunse Katie ridicându-se de pe scaun, pregătită de aventură.

- Poate domnișoara Walker ar vrea să ni se alăture? continuă Suryo. Cu siguranță cunoaște Colombo mai bine ca mine.

Jane fu de acord, iar admiratorii de elefanți plecară, urmați de Benjamin Long care îi strânse mâna lui Gavin și făcu o plecăciune în fața lui Alex. În sfârșit erau singuri. Văzând îngrijorarea de pe chipul lui Alex, Gavin spuse:

- Mă gândeam să facem și noi o plimbare. Putem să ne obișnuim cu apelativele de căpitan și doamna Elliott.

Alex se relaxă.

- Mă îndoiesc că tu trebuie să te obișnuiești, dar eu, da. Și mi-ar plăcea să mai văd puțin orașul, dacă tot plecăm mâine.

Ieșiră din hanul liniștit unde luaseră masa de nuntă și merșeră unul lângă altul, fără să se atingă. Cu excepția nopții în care plânsese în brațele lui, Alex evitase contactul fizic cu orice persoană care nu era Katie. Gavin considera că era normal.

În timp ce străbăteau strada pustie, Gavin observă:

- Ceylonul are o istorie colorată. Indienii, portughezii, olandezii, englezii, toți și-au lăsat aici amprenta. E păcat că nu avem timp să vizităm munții din interiorul țării. Acolo e mai răcoare, iar peisajul e minunat.

- Se pare că cunoști bine Ceylonul.

- Am interese financiare la mai multe plantații de cafea.

- Tot mai multe surse de avere, spuse ea privind-și verigheta. Căsătoria asta mă avantajează mult mai mult ca pe tine.

El se încruntă.

- Să nu te gândești la asta, Alexandra. Trebuie să intrăm în căsătorie ca parteneri cu drepturi depline dacă vrem să fim amândoi mulțumiți.

Ea zâmbi amar.

- Parteneri cu drepturi depline. Mi-e greu să mă simt așa. Nu-mi place să... să primesc atâtea, când am așa de puțin de oferit.

- Ai curaj, putere și sinceritate - adevărate nestemate.

Și o frumusețe rară, aprigă, pe care greutățile nu făceau altceva decât s-o sporească, dar știa că ea nu avea să-l creadă dacă îi spunea asta.

- Sper că vei fi genul de soție fermă, care să mă țină bine în frâu.

Chipul ei se luminează cu cel mai sincer zâmbet pe care îl oferise toată ziua.

- Îmi place cum sună asta.

Ajunseră la un târg de stradă, plin de parfumuri și de culori. Femei înveșmântate în sariuri, copii care râdeau, coșuri cu ardei roșii, petale de trandafiri și cardamon. Strada era aglomerată, așa că Alex se apropie și-l prinse de braț. Atingerea ei fu ușoară ca un fulg, dar chiar și acea presiune aproape nesimțită îl afectă până în măduva oaselor.

Era prima dată când îl atingea intenționat. Era un act de încredere din partea ei, rar și fragil ca un colibri. Încercă să își stăpânească reacția fizică pe care i-o provoca apropierea ei. Făcuse asta de multe ori de când se cunoscuseră și trebuia s-o mai facă de alte nenumărate ori. Poate că, cu timpul, avea să îi fie mai ușor.

- M-am gândit că astăzi ar fi bine să ne relaxăm, să ne bucurăm de compania celuiilalt, fără să avem pe cap întregul echipaj al unei nave. Aș vrea să aflu multe despre tine. De exemplu, după ce mama ta s-a recăsătorit și nu ați mai mers pe urmele armatei, unde ați locuit?

- În cea mai mare parte în Țara Galilor; colonelul are un domeniu în cea mai frumoasă vale din Marea Britanie, spuse ea cu un zâmbet năstrușnic. Tocmai mi-am dat seama că am regresat. Mama mea s-a măritat cu un colonel, iar eu mă mulțumesc cu un simplu căpitan.

El râse, încântat de provocarea ei.

- Un căpitan de marină e echivalentul unui colonel în armată, nu-i așa? Adevărul e că, fiind un simplu comerciant, nu am un rang oficial, deși Katie vrea să-mi spună „căpitane”. Presupun că asta se datorează faptului că și tu îi spui tatălui tău vitreg „colonele”.

- Se datorează educației într-o tradiție militară, explică ea. Rangul unui om e o parte importantă a personalității sale. Tatăl meu a fost ofițer de cavalerie, tatăl meu vitreg a comandat un regiment de infanterie la Waterloo și a cunoscut-o pe mama când ea l-a îngrijit în timp ce era rănit. Sunetele tobelor m-au însoțit toată copilăria.

- Până ce te-ai stabilit pe dealurile liniștite din Țara Galilor.

- Cu câteva vizite la străbunicul meu care locuia pe o insulă de lângă Cornwall și la Londra, ca să nu ajung o țarancă. Dar tu? Unde ai locuit înainte să emigrați în America?

- În principal în Aberdeen, la Marea Nordului. Presupun că o să avem nevoie de o casă la Londra, fiindcă voi lucra acolo, dar mi-ar plăcea să găsesc și un locșor la țară, lângă apă.

- Sunt de acord. Londra e încântătoare în doze mici, dar o escapadă la țară este necesară pentru sănăta-tea psihică.

- Ai fost fericită în prima ta căsătorie?

Știa că probabil nu ar fi trebuit s-o întrebe asta, dar voia să afle răspunsul.

Ea suspină ușor.

- Edmund era puțin mai în vârstă ca mine. Era obișnuit să comande tot ceea ce îl înconjura. Uneori asta provoca... tensiuni. Nu cred că s-a întrebat vreodată cum funcționează mintea unei femei. Dar era un om de nădejde și a avut grijă de mine și de Katie. Când a murit... Vocea i se frânse. A fost întotdeauna așa puternic. Mi-a fost greu să cred că o febră îl poate răpune așa de repede. A fost ca și cum mi s-a năruit pământul sub picioare.

Deci avusese o căsnicie solidă, dar nu o poveste de basm, pe care Gavin să n-o poată egala niciodată. Se bucura să afle asta, însă înțelegea că probabil Alex avea senzația că îi va fi greu să se compare cu Helena. Știind că trebuia discutat subiectul, spuse încet:

- Cred că știi cât de mult am iubit-o pe Helena. Dar asta nu face să fie mai puțin adevărat sau mai puțin valoros ceea ce este între noi doi.

- Ați fost parteneri cu drepturi depline?

Trebuie să se gândească la răspuns.

- Tu și cu ea sunteți atât de diferite, încât cuvintele nu au același sens. Eu și Helena eram amândoi tineri, am descoperit împreună viața și căsătoria. Noi doi... avem fiecare experiențele lui. Cicatricile proprii, părerile

propriei și, sper, și compasiunea proprie. Vom fi parteneri într-un fel diferit.

Degetele ei se strânseseră pe brațul lui.

- Ești un om extraordinar. Nu știam că cuplurile poartă asemenea discuții.

- Nici măcar părinții tăi?

- Mama și tata mai mult ca sigur că nu, spuse ea încet. Tata era un cavaler bun, dar nu era un mare gânditor. Probabil că mama și colonelul poartă astfel de conversații, la cât sunt de apropiați. Ciudat că nu mi-am dat niciodată seama de asta. Nu am avut o astfel de experiență până acum. Căsnicia asta e deja educativă.

- Sper că vom continua să ne învățăm lucruri unul pe altul pe parcursul ei.

Ajunseseră la un părculeț înverzit, luxuriant. Fiindcă nu mai era nimeni prin preajmă, el spuse:

- Pot să te rog ceva?

- Desigur.

- Pot să te sărut?

Ea rămase încordată pentru câteva clipe extrem de lungi.

- Presupun... presupun că măcar asta poți primi în ziua nunții.

Cu mare grijă, se apropie de el și își ridică chipul pentru un sărut. Buzele ei erau moi, puțin tremurânde, curajoase. Calde, atât de calde și de irezistibile...

Reprimându-și dorința, el o sărută lung, dar ușor, fără îndrăzneală sau trufie. Treptat, ea se relaxă. El își odihni brațele pe talia ei, simțindu-i silueta zveltă prin țesătura rochiei.

Fiindcă nu părea să o deranjeze, o înconjură cu brațele. Trupul ei se încordă. Își așază din nou palmele pe mijlocul ei, gândindu-se că nu-i plăcea să fie înconjurată. Captivă.

Fluturând un ultim sărut pe obrazul ei, puse capăt îmbrățișării înainte de a-și uita toate bunele intenții.

- Mulțumesc, Alexandra, șopti el.

- Cu plăcere, spuse ea atingându-și nesigură gura cu vârful degetelor. A fost... foarte draguț.

Sărutul nu se apropia nici pe departe de consumarea unei căsnicii, însă, până la urmă, era un început.

capitolul 16

Alex descoperi că Gavin era un soț agreabil și îngăduitor. De când se imbarcaseră pe corabie, ea și Katie mâncaseră împreună cu ofițerii. Chiar dacă acum procedau la fel la micul dejun și la prânz, cina o luau împreună, ca o familie, în cabina căpitanului.

Cina se transformă rapid în seri întregi petrecute împreună, cel puțin până la ora de culcare a lui Katie. Jucau jocuri simple de cărți sau Alex citea povești, iar Gavin și Katie le savurau deopotrivă. Uneori Gavin îi povestea lui Katie despre călătoriile sale, care se transformau, astfel, în lecții ad-hoc de geografie.

Alex se bucura de aceste povestiri chiar mai mult decât fiica ei. Gavin era nu numai un povestitor cu har, ci așa afla mai multe despre el, despre călătoriile lui îndelungate, despre destinațiile exotice, despre succese și eșecuri. Știa că era un bărbat remarcabil, iar anecdotele relaxate, deseori autoironice nu o făceau decât să îl aprecieze și mai mult.

Un nou soț, la nici un an de la moartea lui Edmund. Nu și-ar fi putut închipui asta niciodată. Încerca să nu se gândească la cum ar fi fost viața ei dacă la optsprezece ani l-ar fi cunoscut pe Gavin, nu pe Edmund, fiindcă bănuia că s-ar fi îndrăgostit nebunește de el, în acel gen de dragoste pentru totdeauna la care acum nu mai putea spera.

Chiar dacă s-ar fi cunoscut mai târziu, dacă Helena ar fi acostat la Sydney atunci când Alex căuta bilet înapoi către Londra, ar fi fost posibilă o iubire pasională. Nu ar mai fi existat sclavia, despărțirea cumplită de fiica ei. Doar o călătorie lungă în care doi văduvi obișnuiți ar fi putut să se cunoască și să se prețuiască reciproc.

În schimb, ea era nenorocită pe viață, iar Gavin, cu toate protestele lui, se însurase cu ea din milă, așa cum adopți un câine sau o pisică rănită. Când ajungea la acest subiect, își amintea că, dacă nu ar fi existat acele nenorociri, era foarte posibil să nu se fi cunoscut niciodată cu adevărat. Ar fi putut petrece douăsprezece mii de mile vorbindu-și politicos, ca doi străini, de la început până la sfârșit. Ei și lui Katie le-ar fi fost mai bine dacă ar fi avut parte de o călătorie așa de pașnică în drumul spre casă, însă ar fi fost tare păcat să nu cunoască firea și compasiunea lui Gavin. Trebuia pur și simplu să accepte ceea ce se întâmplase.

Traversaseră cea mai mare parte a Oceanului Indian fără să vadă o altă corabie. Într-o bună zi, Gavin le invită pe Alex și pe Katie pe punte ca să le arate o ambarcațiune care se apropia de ei. Ridicând drapelul, în semn de salut, el întrebă:

- Îți dai seama ce naționalitate are nava, Katie?

Ea își duse mâna la ochi, ca să vadă mai bine.

- Olandeză?

- Foarte bine.

Gavin se încruntă în timp ce studia nava, care era suficient de aproape încât să se vadă cum oamenii mișunau la prova.

- Am senzația că a fost construită în Portugalia și că a fost modificată de mai multe ori în Orient.

- Citești o navă ca pe o carte, făcu Alex.

- Nu prea sunt multe de făcut pe mare, zâmbi el.

- Oceanul e foarte, foarte mare, nu-i așa? întrebă Katie solemn.

- Chiar așa e, turturico, răspunse Gavin. Am auzit odată că proprietarul unei nave din Noua Anglia și-a întâlnit o altă navă în Mediterana. Este un eveniment atât de rar încât încă se vorbește despre el. După cum știi, în cea mai mare parte a timpului suntem numai noi și marea.

- Am văzut pe hartă că ne apropiem de o insulă mare, pe nume Madagascar, spuse Katie. O să ne oprim să luăm apă proaspătă și mâncare?

- Nu, Madagascar nu e sigur pentru provizii. De regulă ne oprim pe Sfânta Elena, în sudul Oceanului Atlantic. Ar dura mai mult, dar ne-am putea opri la Cape Town. Priveliștea e minunată, ca la Sydney, spuse el privind-o pe Alex. Ai vrea să vezi Cape Town sau preferi să nu pierdem timpul?

- Aș prefera să nu, spuse ea ezitând. Ai ceaiuri și mirodenii de vândut, iar eu vreau să mă întorc în Anglia să-mi văd familia.

Din fericire, ei nu știau când intenționa ea să se întorcă, deci nu aveau de ce să își facă griji. Voia să ajungă acasă înainte ca ei să se alarmeze.

- Căpitane! Uită-te la olandezi! se auzi strigătul lui Benjamin, care era ofițerul de serviciu.

Alex privi și ea și fu surprinsă să vadă că apăruseră niște găuri negre, mici, într-o frânghie de sub copastie. N-aveau cum să fie gloanțe...

Văzu o lumină slabă stingându-se în găurile din frânghie și apoi ieși fum. Sub rafalele bubuiturilor, Gavin urlă:

- Dați-i drumul!

Mișcându-se cu o viteză uluitoare, o ridică în brațe pe Katie și o prinse pe Alex de braț, târându-le la cel mai apropiat adăpost. În timp ce ei goneau, *Helena* se clătina sub impactul proiectilelor. Pretutindeni se auzeau tunete și șuierături. Alex se împiedică, iar Gavin căzu, protejând-o pe Katie cu propriul trup.

- Dumnezeule! tresări Alex.

Privi prin geamul bocaportului și văzu cum se prăbușea partea de sus a arborelui artimon. Neașteptat de încet, căzu pe punte într-un morman de pânze și frânghii.

- De ce trag?

- Nu sunt negustori olandezi, spuse el sumbru. Tu și cu Katie rămâneți în cabină până scăpăm de ei. Stați departe de ferestre.

Alex simți că îi vine rău.

- Pirați?

- Un fel de.

Ochii lui îngrijorați îi întâlneau pe ai ei.

- *Helena* nu va fi capturată, Alex. Îți jur.

Apoi plecă.

Alex o luă pe *Katie* de mână și alergară spre cabină, auzind zgomote de pași deasupra lor și dedesubt. Sosi o nouă salvă de proiectile, care zguduî din nou nava, iar de data asta se auzi strigătul unui rănit.

- Nu-ți face griji, mami, totul va fi bine, spuse *Katie* încrezătoare. Căpitanul a spus că nu vom fi capturați.

Alex nu era atât de optimistă. Bănuia că *Gavin* voise să spună că *Helena* va lupta până la moarte și nu se va preda. Nu era chiar o promisiune că vor scăpa teferi. Bucuroasă că fetița nu își dăduse seama de asta, spuse calmă:

- Cine ne-a atacat o să aibă parte de o surpriză. *Suryo* a spus că *Helena* are arme mai multe și mai mari decât majoritatea navelor de dimensiunile ei și mai e și foarte rapidă. O să scăpăm cât ai zice pește.

Deschise ușa cabinei și-și împinse fiica înăuntru, vrând să aibă încredere în propriul optimism. După câte spusese *Gavin*, bănuia că atacatorii erau pirați care foloseau o navă europeană capturată și care arborau drapelul olandez până ce ajungeau suficient de aproape de vreo navă de comerț prosperă. Dacă *Helena* încerca să fugă de pirați, ar fi trebuit să facă asta sub asaltul armelor de pe cealaltă navă.

Pirații încercau să dea jos catargul astfel încât să poată ajunge pe *Helena*, fiindcă nu avea sens să scufunde nava cu tot cu încărcătură. Dar dacă *Helena* dădea semne că ar putea scăpa, ei bine, probabil că pirații preferau să scufunde o navă decât să lase în viață persoane care asistaseră la crimele lor.

Se auzi o bubuitură asurzitoare de tun, extrem de aproape. Uimită, Alex înțelese că armele *Helenei* începuseră să răspundă. Știa că se făceau regulat exerciții de trageri, dar i se păruse un aspect de rutină, nu se gândise că va fi vreodată nevoie să se apere de vreun atac. În Indii, atacurile piraților se produceau de obicei pe furiș și implicau luptă corp la corp. Totuși, în toate

săptămânile de liniște, Gavin își pregătise corabia și oamenii, pentru orice eventualitate.

Fumul acru al armelor începu să pătrundă încet în cabină. Când tunul se auzi din nou, o strânse în brațe pe Katie și se ghemuiră pe podea, lipite de peretele interior, gândindu-se că era locul cel mai sigur.

Încercând să nu pară îngrozită, ea spuse:

- Le vei povesti verilor tăi din Anglia toate aceste aventuri. Vor fi atât de impresionați!

Katie schiță un zâmbet, dar era palidă.

- Mă bucur că e căpitanul aici.

- Și eu, draga mea. E pregătit pentru orice. De asta am putut riposta atât de repede.

Iar el nu avea să țintească pânzele celeilalte nave, putea să tragă și să-i omoare. Spera cu tărie să reușească. Repede.

Așteptarea păru interminabilă. Alex o strânse pe Katie la piept și încercă să-și înăbușe frica. Intervalele lungi de tăcere cumplită erau întrerupte de zgomote îngrozitoare. Cel mai rău era că nu știa ce se întâmplă.

Deși prefera să lupte până la moarte decât să cadă captivă, cum și-ar fi putut dori o asemenea soartă pentru fiica ei? Dacă erau capturate din nou, Katie nu avea mari șanse să ajungă pe mâini prietenoase, așa cum se întâmplase în Sukau. Posibilitățile erau atât de terifiante încât se obligă să se concentreze pe pregătirea echipajului și a navei și pe faptul că Gavin era pe punte, în mijlocul luptei.

Nu-i plăcea să se simtă atât de neajutorată.

Se auzi o bătaie la ușă și Suryo intră repede.

- Puan, vă pricepeți la medicină? Avem oameni răniți, care trebuie îngrijiți.

Temerile lui Alex dispărură instantaneu.

- Adu-i pe răniți la cârmă și mă ocup de ei acolo.

Când el ieși în fugă din cabină, Alex se ridică și deschise dulapul unde se afla trusa medicală a navei. Pe navele de comerț, căpitanul era de regulă și chirurg, și farmacist, iar Gavin era bine aprovizionat. Abia reușind

să ridice trusa, prinse unul dintre mânere și o trase pe podea, către ușă.

- Katie, rămâi aici. Să nu vii pe punte până nu te chem eu sau căpitanul.

Urmând-o pe culoar, Katie strigă:

- Vreau să te ajut și eu!

Pentru o clipă, Alex ezită. Apoi își aminti că nici ea nu era cu mult mai mare când o văzuse pe mama ei ajutându-i pe soldații care cădeau pe străzile din Bruxelles, în urma cruntei bătălii de la Quartre-Bras.

- Foarte bine, dar dacă te sperii sau ți se face rău, te întorci aici. Nu vreau să trebuiască să-mi fac griji pentru tine.

Katie strânse din dinți.

- Nu am să mă sperii.

Cu ochii minții, Alex se văzu pe ea însăși, în copilărie. Instinctul de infirmieră era puternic la femeile din familia ei.

Ajunseră la cârmă și găsiră deja doi răniți. Alex deschise trusa medicală și făcu un inventar rapid. Instrumente, bandaje, plasturi, unguente, opiu.

- Katie, adu un urciur cu apă curată și un pahar. Dă-le răniților să bea, apoi adu mai multă ca să curăț rănilile.

Cel care se afla cel mai aproape, un american care o îndrăgea tare mult pe Katie, era sprijinit de un butoi cu lămâi care se aflau pe navă dacă apărea vreun caz de scorbut. Mirosul puternic de citrice se amestecase cu duhoarea metalică a sângelui care curgea din rănilile provocate de scândurile rupte. Când Alex îngenunche lângă el, bărbatul murmură:

- Nu sunt atât de rău, doamnă. Uitați-vă întâi la Ollie.

Văzând că nu era în stare gravă, se îndreptă către celălalt bărbat, un cockney. Gamba îi fusese zdrobită de un proiectil și trebuia amputată. Dar sângerarea trebuia oprită imediat, altfel avea să moară într-o jumătate de oră.

Se liniști atunci când își aduse aminte de spitalele de pe câmpul de luptă din Peninsula Iberică, despre ultimii

ani când o ajutase pe mama ei să-i îngrijească pe chiriașii de la fermă. Alex nu era chirurg, dar avea multă experiență ca infirmieră, nu-i era teamă de sânge și învățase că judecata și câteva îngrijiri de bază puteau ajuta mult la supraviețuire.

După ce aplică un garou pe piciorul zdrobit al lui Ollie, îi dădu o doză de opiu și se întoarse la american, scoțând cu grijă așchiile și bucățile de țesătură înainte să-l curețe și să-l bandajeze. Când termină, el se ridică în picioare și porni, șchiopătând, către colegii săi de arme. Voia să protesteze, dar se abținu. Echipajul unei nave de comerț era mult mai mic decât cel al uneia de luptă. Era nevoie de toți oamenii, pe punte sau la arme.

Alți doi răniți apăruseră pentru a primi un bandaj rapid, care să le permită să se întoarcă în iadul de pe punte. Timpul trecu pe nesimțite, în timp ce curăța răni, turna whisky nediluat – un tratament preferat al mamei ei – și aplica bandaje. Din fericire, puțini erau răniți grav, însă erau multe vătămări minore. Katie lucra în tăcere lângă ea, oferind apă, aducând bandaje și instrumente și funcționând ca o pereche suplimentară de mâini când avea nevoie. Era o minune.

Concentrată la munca ei, Alex nu luă în seamă fumul, oboseala, grețurile și crampele dureroase provocate de faptul că stătuse prea mult în genunchi. Aproape că nici nu observă când nu se mai auziră armele. Doar că veneau din ce în ce mai puțini marinari răniți și, într-un final, nu mai veni nimeni.

Bandaja ultimul pacient când simți o atingere ușoară pe umăr.

– Alex?

Înnodă bandajul și apoi ridică privirea către Gavin. Deși era epuizat și murdar, era teafăr.

– S-a terminat? întrebă ea, obosită peste poate.

– Nava piraților s-a scufundat. Fără supraviețuitori, răspunse el, cu privirea cenușie ca o mare pe timp de iarnă. Madagascar a fost multă vreme un cuib al piraților.

Se pare că un echipaj de asiatici și europeni s-a hotărât să reînvie tradiția cu o navă capturată.

Ea dădu din cap, nefiind surprinsă de faptul căpirații își încercau norocul pe rutele de transport dintre India și Europa.

- Să putrezească toți în iad.

- La fel gândesc și eu.

Dacă Alex nu l-ar fi cunoscut pe Gavin, expresia de pe chipul lui ar fi îngrozit-o. Amintindu-și că nu oamenii slabi construiau imperii comerciale, ea întrebă:

- Ce daune a suferit *Helena*?

Chipul lui se luminează.

- Am avut noroc. Trebuie înlocuite jumătate din pânze și frânghii și sunt deteriorate două catarge, dar dacă nu vrem să mergem foarte repede pe vreme rea o să ajungem până în Anglia.

Se uită împrejur, unde patru dintre marinarii cel mai grav răniți se odihneau sub influența opiumului.

- Nici nu a murit nimeni. Cred că doi sau trei oameni ar fi murit dacă n-ai fi reușit să-i tratezi atât de repede. Acum... cel puțin mai au o șansă. Ați fost minunate și tu și Katie.

Zâmbetul lui o făcu pe Katie să înflorească.

Infecțiile erau întotdeauna un pericol, dar acești bărbați erau puternici. Alex spera că vor supraviețui.

- Gamba lui Ollie va trebui amputată, spuse ea ridicându-se anevoie. N-am mai făcut așa ceva, dar am văzut cum se face. O să... o să mă ocup de asta.

- Ai făcut destule, răspunse el. Am făcut câteva amputări, așa că mă ocup eu. E nevoie de multă putere și tu pari epuizată. Ai muncit aici ore întregi.

Acum că își terminase treaba își dădu seama cât de slabă se simțea și cât de rău îi era. De fapt, crampele care o chinuiau de mai multe ore erau atât de puternice că trebuia să-și apese mâna pe burtă ca să-și atenueze durerea.

- Da, mi-ar face bine să mă odihnesc.

Făcu un pas, însă genunchii i se înmuiară. Gavin o prinse în timp ce se prăbușea la podea.

- Sângerezi!

Chiar înainte să leșine, Alex văzu balta de sânge de pe podea.

Se ridică încet, legănată de ritmul navei, simțindu-se pustie și searbădă ca o frunză de toamnă. Era noapte, dar undeva în stânga era aprinsă o lampă. Își dădu seama vag că se afla în patul ei, în cabina căpitanului.

Își mișcă puțin capul și îl văzu pe Gavin moțâind în scaunul mare, la mică distanță de ea, cu chipul secătuit și picioarele întinse. Încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Își umezi buzele și îngăimă în șoaptă:

- Unde e Katie?

El deschise ochii.

- Doarme în cabina mea. Suryo e cu ea în caz că are vreun coșmar, dar s-a comportat exemplar.

Îi turnă un pahar cu apă și îi ridică capul de pe pernă, ca să poată bea.

- Mulțumesc.

Alex sorbi cu înghițituri mici jumătate din pahar, apoi dădu din cap în semn că nu mai voia.

- Am pierdut copilul, nu-i așa? șopti în timp ce Gavin o ajuta să se întindă la loc în pat.

- Da, răspuse el, și mult sânge. Ai fost leșinată de mai bine de douăzeci și patru de ore.

- Presupun că ar trebui să mă bucur, dar... mă simt atât de goală, spuse ea închizând ochii și încercând în van să nu plângă. S-a putut vedea al cui era?

- Nu. Era prea devreme.

- L-am omorât cu ura mea. Dumnezeu, când se vor termina toate? spuse ea suspinând neajutorată.

El îi luă mâna, liniștind-o.

- Nu era cu adevărat un copil, doar șansa unui copil. La cât de rău te-ai simțit, presupun că l-ai fi pierdut oricum. După o tăcere grea, adăugă: Helena a pierdut două sarcini înainte... înainte să ducă una până la capăt.

Copilul a cărui naștere o omorâse pe Helena. Alex se întoarse, lipindu-și obrazul de palma lui în timp

ce plângea din toată inima. Se ura pentru cât de slabă era, pentru faptul că simțea și durere, dar și ușurare din cauza acelei pierderi. Când nu mai avu lacrimi, întrebă încet:

-Și tu? Probabil te simți ușurat că nu va trebui să crești copilul unui violator.

-Nu știu cum mă simt. Va fi mai ușor, dar sunt și... dezamăgit. Tot speram că va fi al meu. Și, chiar dacă nu, în fine, orice copil e o nouă speranță. Acesta ar fi fost copilul nostru, indiferent cine i-ar fi fost tată, spuse el mângâind-o pe spate cu mâna cealaltă. Cel mai rău a fost atunci când mi-a fost teamă că te voi pierde. Dar ai supraviețuit, Alexandra. Ești cea mai puternică femeie de pe fața pământului.

-Motivul căsătoriei noastre a dispărut, spuse ea sfârșită. Încă nu e o căsătorie reală, poate îi putem pune capăt.

-Alex, nu, îi strânse el mâna. Căsătoria e mai mult decât relații intime și șansa pierdută a unui copil. Căsătoria noastră e adevărată. Nu e loc de întoarcere.

Ea închise ochii, rușinată de durerea din vocea lui, prea secătuită ca să poată vorbi rațional.

-Vrei să te întinzi aici și să mă ții în brațe? șopti ea.

Gavin râsuflă ușurat.

-Sigur că da.

Alex se lipi de perete, lăsându-i cât mai mult loc. El era deja doar în cămașă și ciorapi, așa că se așeză peste pătură, având grijă să nu o strivească. Deși ocupa mult mai mult loc decât Katie, puterea și căldura lui aveau darul să o liniștească. Îl luă de mână și-și rezemă capul de umărul lui, adormind la loc.

Somnul îi fu bântuit de vise în care i se înfățișa un copil cu ochi negri, migdalați. A doua zi, dimineată, când își recăpătă judecata, își dădu seama că Gavin avea mai mult ca sigur dreptate: stările ei de rău erau probabil un semn că sarcina era sortită pieirii încă de la început.

Totuși, dacă acel copil ar fi fost puternic și sănătos și ar fi reușit să se nască, ar fi învățat să-l iubească, uitând durerea conceperii lui. Cum spusese și Gavin, orice

copil era o nouă speranță. Acum speranța aceea dispăruse. Nu era de mirare că trupul ei plângea.

Auzi patru clopote răsunând în depărare. Șase dimineața. Deschise ochii și îl văzu pe Gavin întins lângă ea, înconjurând-o cu o mână. Chipul lui relaxat era surprinzător de tânăr, în pofida semnelor de oboseală și de încercare. Ea fusese pentru el o nenorocire încă de la început.

Își dădu seama că i-ar fi fost tare ușor să se cufunde în melancolie după toate durerile și pierderile pe care le suferise de la moartea lui Edmund. În noaptea cu focurile sfântului Elmo, când fusese hipnotizată de adâncimile mării, fusese periculos de aproape să renunțe. Totuși, numai lașii renunțau. Se afla la o răscruce de drumuri și ea era cea care trebuia să aleagă viața. Katie merita o mamă sănătoasă și iubitoare, iar Gavin merita o soție care să îi ofere la fel de mult cât primea.

Îi atinse maxilarul, iar favoriții lui o gâdilară, deși culoarea deschisă îi făcea aproape invizibili. Și el suferise mari pierderi: țara de baștină, părinții, soția și copilul. Totuși, reușise să supraviețuiască cu căldură și generozitate, iar față de ea și de Katie își asumase un angajament pe care nu avea să-l desfacă decât moartea. Nu avea cum să nu se țină și ea de promisiune.

Bărbatul deschise ochii și o privi preocupat.

- Cum te simți?

- Puțin mai bine. Iar mâine voi fi și mai bine, spuse ea respirând adânc. Aseară am spus multe prostii. Îmi pare rău.

El se relaxă pe dată.

- Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Situația era critică.

- Cum se simte Ollie? întrebă ea. I-ai amputat piciorul?

Gavin făcu o grimasă.

- Da. E mai bine să o faci cât mai repede. A ieșit bine din operație. Acum spune că întotdeauna a vrut să fie bucătar ca să decidă ce meniu se pregătește, iar acum are scuza de care avea nevoie.

- Ce curaj, spuse ea încet.

- Oamenii sărbătoresc faptul că au învins o navă mai mare, cu arme mai puternice, zise el jucându-se cu coada împletită ce îi atârna pe umăr. Iar ție ți se spune sfânta Alexandra pentru îngrijirile tale eroice.

Alex zâmbi surprinsă.

- Așa cum mamei i se spunea sfânta Catherine. Așchia nu cade departe de trunchi, nu-i așa? Deși mama e mult mai sfântă ca mine.

Zâmbi și el.

- Poate crezi asta doar fiindcă a încercat din răsuferi să fie bună în fața fiicei ei impresionabile, așa cum ești tu în fața lui Katie. Presupun că este botezată după mama ta?

Ea dădu din cap.

- De abia aștept să se întâlnească în sfârșit.

- Nu mai e mult, Alex. Doar câteva săptămâni.

- Câteva săptămâni.

Își împleti degetele cu ale lui și închise ochii. Îi era greu să-și închipuie că viața normală era atât de aproape. O viață normală. Tânjea după asta. După ce urma să ajungă în siguranță în Anglia, nu avea să se mai lanseze vreodată într-o altă aventură.

Cartea a doua

Prețul vieții unui bărbat

capitolul 17

Londra, Anglia, vara anului 1835

După liniștea întinsă a oceanelor, Tamisa era o șosea aglomerată. Gavin le arată doamnelor lui tot felul de puncte de interes. Și Alex, și Katie se uitară curioase la Observatorul Greenwich, situat pe un deal deasupra râului și aflară cu surprindere că toate longitudinile din lume se măsurau de la meridianul invizibil care îl străbătea.

Și alte obiective fură la fel de impresionante, deși Gavin se asigură că se aflau sub punte atunci când *Helena* trecu pe lângă Insula Gibbet, acolo unde, în cuști de fier, atârnavă osemintele a patru pirați condamnați. Poate că lui Alex i-ar fi făcut plăcere să vadă cum se făcea dreptate, dar nu era o priveliște potrivită pentru un copil.

Cu cât se apropiau mai mult de oraș, cu atât apele erau mai aglomerate. Când ajunseră la ecluza de intrare în Londra, îi uimi zarva vaselor mari și mici deopotrivă. Larma făcea cinste unuia dintre cele mai mari centre comerciale din lume, ale cărui afaceri se desfășurau la viteză maximă.

În timp ce Katie privea fascinată de la balustrada navei, Gavin o întrebă:

- Cum te simți, acum că îți vezi țara natală, pentru prima dată la vârsta de nouă ani?

Katie râse, îmbujorată de emoție.

- E minunat! Se întâmplă atâtea, spuse ea privindu-și mama, care era mai tăcută, dar la fel de emoționată. Mami mi-a povestit atât de multe despre Anglia, încât deja mă simt ca acasă.

- Ai noroc că ajungem într-o după-amiază caldă și în-sorită. Dacă ar fi o zi mohorâtă și umedă de iarnă, ai putea vrea să te întorci la Sydney.

Fata scutură din cap.

- Am avut parte de trei veri la rând: la Sydney, în insule și acum aici. O să fiu pregătită pentru iarnă atunci când sosește.

- Ești o tânără foarte înțeleaptă.

Uneori îi venea greu să creadă că fusese atât de norocos încât să aibă parte de o fiică atât de minunată și de Alex. Toate acestea, plus Londra - scopul pe care îl vizase de o jumătate de viață. Deși, în calitate de căpitan, trebuia să pară cumpănit, în realitate era la fel de tensionat ca Alex și Katie. Poate chiar mai rău. Așteptase mult timp să se pregătească. Balanța trebuia echilibrată înainte ca el să poată merge mai departe.

- Cum te simți acum că ești atât de aproape de finalul zilelor tale în calitate de căpitan pe mare? întrebă Alex.

El își rezumă sentimentele complexe într-un răspuns simplu:

- Sunt pregătit pentru o viață pe mal, dar îmi va fi dor de mare.

- Atunci când ne vom găsi un cămin lângă ocean, vei avea o barcă, desigur, zâmbi ea, cu șuvițele de păr negru încadrându-i ispititor fața. O goeletă drăguță pe care o poți boteza *Helena II*.

- Sau *Turturica*.

Zâmbi și el, gândindu-se cât de sănătoasă părea după ultima parte a călătoriei, în care, din fericire, nu survenise nici un eveniment. După ce pierduse sarcina nu mai avusese nici rău de mare și, deși era slăbită din cauza hemoragiei, reluase lecțiile cu Katie la numai trei zile de la atacul piraților. În seara următoare, reîncepuse să le citească cu voce tare lui și lui Katie după cină. Parcuseseră integral *Robinson Crusoe*, una dintre cărțile lui preferate. Niciodată nu se simțea mai bine decât atunci când o auzea pe ea citind cu voce caldă și melodioasă.

Spera că avea să îi citească în continuare cu voce tare atunci când urmau să rămână pe uscat. Îi reveneau

amintiri calde din copilărie, când tatăl lui era plecat pe mare cu armata, iar mama îi citea seara. Și nu întotdeauna cărțile cu care ar fi fost de acord tatăl ei, vicarul, chiar dacă locuiau în casa bătrânului. Bunicul lui nu era de acord cu multe, deși era blând în stilul lui scorțos.

Katie tresări de uluire atunci când porțile ecluzei se deschiseră maiestuos, iar *Helena* pătrunse în bazinul din centrul uriașului complex naval.

- Portul Londrei e mare cât tot Sydney-ul!

- Poate nu e chiar atât de mare, dar e destul de mare, și asta fără să luăm în calcul noul port Sfânta Ecaterina, care a fost construit în vest. Mare parte din tutunul, alcoolul și lâna din Marea Britanie ajung prin portul Londrei, dar și ceaiurile, mirodeniile și orezul și mii de alte lucruri, spuse el arătând către un coș imens, fumegând. Aici sunt arse bunurile neridicate, după ce a trecut un an. Totul, cu excepția ceaiului, care arde atât de puternic încât magaziile ar putea exploda. Acesta e aruncat în altă parte.

- Câte bunuri irosite, observă Alex.

- Desigur, ar fi mult mai înțelept ca vama să scoată la licitație produsele. Cea mai mare pierdere sunt vinurile și băuturile spirtoase. În depozitele de dedesubt se află hectare întregi de cufere și dacă nu sunt plătite taxele și vămile, băutura e pur și simplu aruncată în râu.

- Cred că peștii sunt tare veseli, spuse Alex cu voce serioasă, dar cu ochii jucăuși.

De fapt, toată ființa ei arăta jucăușă, acum că era în sfârșit acasă.

- Preferi un hotel anume, Alex? întrebă el. Eu am stat în câteva care erau bune, dar poate tu știi unul mai bun.

Ea păru surprinsă.

- Nu avem nevoie de hotel. Trebuie să stăm la unchiul Stephen.

- Fără să anunțăm înainte? Și dacă unchiul tău este plecat?

- Casa lui e casa întregii familii, toți stăm acolo când suntem la Londra, explică ea. Ar trebui să fie în oraș acum și, chiar dacă nu e, el și mătușa Rosalind ar fi jigniți dacă nu am sta acolo.

- Foarte bine, vom merge la unchiul tău.

Ar fi făcut orice ca să păstreze expresia de fericire de pe chipul lui Alex. Deși făcuse tot posibilul să pară voioasă în ultimele luni, simțea că zâmbetul ei ascundea tristețe și durere. Sufletul se vindecă mai greu decât trupul.

Dar astăzi era cu adevărat fericită, și el voia ca asta să dureze.

- Asta e casa unchiului tău? întrebă Gavin făcând ochii mari laolaltă cu Katie atunci când trăsura se opri în fața unei reședințe vaste din Grosvenor Square.

Alex râse.

- Îmi e unchi doar prin căsătorie. În comparație cu el, familia mea e săracă lipită pământului. Dar mă primește cu drag, chiar dacă suntem rude doar prin alianță.

Când Gavin o ajută pe Alex să coboare din trăsură, ea se grăbi ca un copil nerăbdător, după care își recăpătă calmul și îl luă de braț ca să intre în casă. Katie o prinse de mâna cealaltă și urcară treptele înguste. Bucuros că se mutau împreună, ca o familie, Gavin bătu la ușă.

Un majordom arogant le deschise ușa. Expresia i se schimbă comic atunci când o văzu pe Alex.

- Domnișoara Amy? făcu el încercând să-și amintească numele corect. Îmi cer scuze, doamnă Warren.

Cu un zâmbet, ea îi împinse pe Gavin și pe Katie într-un salon înalt cât două etaje, suficient de mare pentru un palat regal.

- Chiar eu, Riggs. Mătușa și unchiul meu sunt acasă?

- Da, și părinții dumneavoastră la fel, spuse majordomul urmându-i pe nou-sosiți și părând foarte surprins. Dar... dar... am crezut...

Înainte ca Riggs să reușească să-și termine ideea, o femeie bine îmbrăcată apăru la balustrada de la etaj

Un târg neobișnuit

și privi către musafiri. Silueta ei grațioasă se încolțea.
Apoi strigă:

- Amy! Dumnezeu!

Alergă într-un suflet pe scara luxoasă, cu rochia în
gră foșnind după ea.

- Mamă! Alex țâșni către cealaltă femeie.

Se întâlniră într-o îmbrățișare nesfârșită la baza
scării, plângând amândouă.

Aceasta era intimidanta Catherine? Gavin își
ridică ochii mari, înțelegând de ce Alex o găsea alarmantă
perfectă. Probabil că Alex se născuse când mama era
încă la școală, fiindcă Catherine nu părea să aibă
mult de patruzeci de ani. Doar câteva fire argintii
pe părul negru și ridurile fine de lângă ochi îi dezvăluiau
vârsta. Asemănarea dintre ele era evidentă, deși
Catherine era puțin mai înaltă, iar alura ei sugera un temperament
mai activ și mai puternic. Chipul lui Catherine
era blând ca al unei madone și ar fi făcut pe oricine să
să îngenucheze.

Încă plângând, Alex făcu un pas înapoi și-și
șterse rapid ochii.

- Dumnezeu, mi-a fost atât de dor de voi.

Privirea ei se opri asupra mamei ei și își ținu
capul în puseu răsufletă.

- Porți doliu. Nu... nu cumva colonelul sau
sau mătușa Rosalind și unchiul Stephen și copiii
Catherine răs.

- Purtam doliu pentru tine și pentru fiica ta,
Alexandra. Mi-e greu să-mi aduc aminte cum
spun, spuse ea scoțând o batistă și ștergându-și
ochii de albaștri ca ai fiicei și ai nepoatei ei. Niciodată
nu m-a bucurat mai mult o greșală!

Alex rămase cu gura căscată.

- Ați crezut că am murit? Ce-ați auzit?

- Acum câteva luni ni s-a comunicat prin canal
diplomatic că Amstel a fost atacată în Indii și că ați
amândouă.

- Atacul a fost haotic, dar nimeni n-ar fi avut
ne vadă ucise, spuse Alex dând din cap. Îmi par

de rău. Nu mi-a trecut prin cap că vom fi declarate moarte.

Gavin înțelese de ce. Căpitanul și echipajul de pe *Amstel* nu voiseră să recunoască faptul că abandonaseră o femeie și un copil și le raportaseră moarte. Lașii.

- Nu contează decât că v-ați întors în siguranță acasă, spuse Catherine întorcându-se către Katie. Domnișoara asta frumoasă trebuie să fie fiica ta. Cu excepția minunatului păr blond, arată exact ca tine la aceeași vârstă, adăugă ea îngenunchind pentru o îmbrățișare. Sunt bunica ta, Katie, și mă bucur tare mult să-mi cunosc cea mai mare nepoată.

Katie o îmbrățișă încântată.

- Toată viața am vrut să te cunosc, bunico.

Catherine se ridică, privind întrebătoare către Gavin. Alex interveni:

- Mamă, el este soțul meu, căpitanul Gavin Elliott.

Înainte ca ea să poată încheia prezentarea, doi bărbați intrară în salon pe o ușă ascunsă sub scara în spirală. Înalți, distinși, neavând mai mult de cincizeci și ceva de ani, erau cu siguranță frați. Bărbatul cel mai cărunt dintre cei doi avea ochi inteligenți și un chip în aparență blând. Fratele cel mai tânăr era zvelt și avea o alură poruncitoare, dând de înțeles că nu îi mergea oricui cu el.

Năvăliră către fiica întoarsă acasă, iar Alex dispăru în îmbrățișări puternice și strigăte neîncrezătoare:

- Alex!

- Dumnezeuule, te-am crezut moartă!

Temporar uitată, Katie îl luă de mână pe Gavin. La fel de stingher, el îi strânse mâna liniștitor și se întrebă în ce naiba se băgase.

- Cine sunt toți oamenii aceștia? șopti Katie.

- Sunt rudele mamei tale și o iubesc tare mult. Fiindcă tu ești fiica ei, te vor iubi și pe tine la fel de mult.

Era sigur că așa avea să fie, ce om normal putea să nu iubească pe Katie? Era mai puțin convins de felul în care soțul dobândit în mod neașteptat de Alex urma să fie acceptat de o familie unită și, fără îndoială, bogată.

Râzând și plângând, Alex se desprinsese din strânsoarea celor doi bărbați.

- Îmi pare rău, mi-am uitat complet manierele. Mamă, colonele, unchiule Stephen, acesta este soțul meu, căpitanul Gavin Elliott. Gavin, unchiul meu, ducele de Ashburton, arată ea către bărbatul mai în vârstă. Și părinții mei, Lord și Lady Michael Kenyon.

Gavin se înecă. Unchiul ei era duce? În plus, colonelul, pe care și-l imaginase ca pe un ofițer pensionar și cam senil era fratele unui duce, iar mintea părea să îi meargă spirt.

Deși lordul Michael trebuia să fie formidabil în alte circumstanțe, astăzi era extrem de recunoscător, ca un om căruia i se luase de pe umeri o povară ucigătoare.

- Îți mulțumesc pentru că ne-ai adus-o pe Alex acasă, căpitane, spuse el strângându-i puternic mâna.

Ducele îi strânse și el mâna.

- Fix la timp. Michael era gata să se ducă în Indii să le caute pe Alex și pe Katie.

- Știam că pirații nu vor reuși s-o scufunde pe Alex, spuse lordul Michael înconjurându-i umerii fiicei sale vitrege și strângând-o la piept. Dar mă bucur că nu a trebuit să vin să te caut. Ce naiba s-a întâmplat acolo?

Catherine interveni:

- Sunt multe de povestit, dar Alex și familia ei trebuie să-și tragă puțin sufletul.

Ashburton chemă majordomul și îi dădu ordine în șoaptă. Alex nu glumise că toată familia ei stătea în acest palat strălucitor. Gavin ar fi preferat intimitatea neutră a unui hotel, dar trebuia să accepte cu grație situația, oricât și-ar fi dorit să se afle în altă parte.

Alex privi înduioșată cum Catherine și Katie se îndreptau împreună către camera copiilor, sporovăind...

Mama ei, fiica ei. Ceea ce fusese incomplet se întregise acum.

Când menajera îi conduse la etaj pe ea și pe Gavin, găsiră sus bagajele. Casa Ashburton mergea strună.

După ce menajera se retrase, Alex se trânti pe pat.

- Mă simt ca într-un vis. Când eram în Maduri mi-era greu să-mi închipui că voi ajunge vreodată acasă. Acum, așa cum ai zis și tu, mi-e tot mai greu să-mi amintesc că Maduri n-a fost un coșmar, spuse ea privind-l pe Gavin plimbându-se prin cameră. Îți sunt datoare de mii de ori.

- Nu chiar de mii de ori, spuse Gavin studiind prin geam grădina luxuriantă. Nu mi-am închipuit că m-am căsătorit cu o membră de rang înalt a aristocrației britanice.

Jenată, își dădu seama că ar fi trebuit să-i spună mai multe despre familia ei, ca să nu fie luat prin surprindere.

- Nu sunt o adevărată Kenyon, sunt rudă cu ei doar prin căsătorie. Chiar dacă familia colonelului m-a tratat întotdeauna ca și cum aș fi una de-a lor, rudele mele nu sunt așa de elevate. Sunt oameni de rând și soldați.

- Și presupun că remarcile mele despre aristocrația engleză nu te-au încurajat să-mi spui mai mult decât era nevoie, răspunse el observând o pictură italiană din timpul Renașterii, care o înfățișa pe Fecioara Maria cu pruncul. Mama ta este la fel de frumoasă cum ai descris-o.

- Te-ai îndrăgostit deja de ea?

Percepând dublul sens al vocii ei, Gavin o privi în ochi.

- Sigur că nu. În primul rând m-a uimit asemănarea dintre voi două și bucuria ei când te-a văzut acasă.

Alex coborî privirea.

- Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar când am fost prezentată în societate, tinerii mă invitau politicos la dans și apoi preferau s-o venereze pe mama. Nu că ar fi flirtat ea, pur și simplu nu-i puteau rezista.

- Așa că ai plecat la capătul celălalt al lumii, adăugă el cu voce blândă. Asta nu se întâmpla fiindcă Lady Michael ar fi mai frumoasă, ci fiindcă tu erai fată, iar ea era femeie, și tinerii sunt atrași de misterul și de experiența

femeilor. Acum sunteți amândouă femei și sunteți la fel de frumoase, fiecare în stilul ei.

- Serios?

Ideea era surprinzătoare, dar nu illogică. Fetele care tocmai erau prezentate în societate erau tratate ca niște păpuși de porțelan. Era destul de plictisitor, într-adevăr. Mama ei, dimpotrivă, era nu numai frumoasă și volubilă, ci și prea blândă ca să umilească un tânăr care se credea îndrăgostit. Nu era de mirare că tinerii aceia frumoși fuseseră fascinați de Catherine, nu de fiica ei, uneori stingheră.

- În general eram considerată a doua femeie din Sydney ca frumusețe, spuse ea, dar credeam că asta se întâmpla doar fiindcă localitatea nu era prea mare și mama nu era de față.

- O să fii foarte admirată și la Londra, te asigur, își reluă el plimbarea. Ce părere are familia Kenyon despre înrudirea cu un negustor?

Recunoscând că Gavin avea motive să fie încordat, ea răspunse:

- Colonelul se ocupă de minerit și de fabrici de când îl știu, așa că mă îndoiesc că se va scandaliza cineva la gândul că un mare comerciant face parte din familie. Probabil că unchiul Stephen va fi interesat să investească dacă ai proiecte potrivite, făcu ea ezitând. Poate că ar fi trebuit să-ți spun mai multe, dar nu-mi văd rudele ca pe niște nobili. Sunt pur și simplu familia mea. M-am gândit că atunci când îi vei cunoaște îi vei plăcea și nu vei fi deranjat de titluri.

- Par persoane afectuoase și de treabă, spuse el potolită. Nu-ți face griji, mă simt ca un pescăruș ciufulit, dar o să trec peste asta. Rudele sus-puse nu sunt cea mai rea parte a problemei, spuse el privind o clipă la patul lat, cu baldachin, apoi uitându-se în altă parte.

Alex se îmbujoră dându-și seama că fuseseră cazați în camera pe care o ocupase ea întotdeauna și că de data asta nu îi separa nici o gratie.

- Pot... pot să dorm pe podea. În Maduri mă obișnuisem cu salteluțele din paie.

Gavin se încruntă.

- Maduri e tare departe și chiar avem nevoie de două camere lipite. Cred că aristocrații obișnuiesc să facă asta, iar casa pare destul de mare.

- În familia asta nu se practică dormitoarele separate, spuse ea cu amărăciune. Perechile din familia Kenyon sunt pentru vecie, ca la lebede.

- Iar tu preferi ca ei să nu se întrebe ce se întâmplă între noi, înțelese el, privind din nou către pat. Dar nu pot face asta, Alexandra. Chiar ar trebui să întrebi dacă e liberă camera alăturată.

Tresări când își dădu seama ce se ascundea în spatele cuvintelor lui liniștite. Deși avea încredere în el, era un om din carne și oase, nu din piatră.

- Mă ocup în după-amiaza aceasta.

Se bucura că ajunsese acasă, dar de ce crezuse că viața va deveni mai ușoară? Complicațiile abia începuseră.

capitolul 18

Aranjarea în casa Ashburton dură tot restul după-amiezii. Dormitorul de lângă cel al lui Alex era liber, iar lucrurile lui Gavin fură mutate acolo fără vreun comentariu, deși era sigur că lumea avea să speculeze asupra motivului pentru care proaspăt căsătorii nu voiau să doarmă împreună. Nu conta. Putea suporta bârfele mai ușor decât să împartă o cameră cu Alex și să trebuiască să păstreze distanța.

Cei doi o vizitară pe Katie în camera de lecții, unde se împrietenea cu sora vitregă mai mică a lui Alex și cu fata cea mică a familiei Ashburton. Katie nu avusese parte de compania unor copii de vârsta ei timp de luni de zile, așa că se bucura să cunoască fete apropiate de vârsta ei și nu mai stătea mereu lipită de mama ei.

Suryo sosi cu restul bagajelor cu o oră înainte de cină, așa că Gavin se putu îmbrăca așa cum cuvenea pentru

cina acasă la un duce. Perfect. Cu cât se potrivea mai bine cu ambianța, cu atât era mai bine.

Așa cum stabiliseră, Alex veni în camera lui când era gata. El se întoarse de la fereastra de la care admirase asfințitul și i se tăie respirația. Purta o rochie roz, avea părul negru prins într-o pieptănătură cochetă și arăta ca o autentică doamnă londoneză.

- Arăți splendid. Rochia e a mamei tale?

- Da, iar bijuteriile sunt ale mătușii mele. Rochia e cam scurtă, dar arată prezentabil fiindcă acum sunt și prea slabă.

Mai mult decât prezentabil. Încercă să nu observe cât de adânc era decolteul sau în ce fel colierul împrumutat, cu perle și rubine, atrăgea atenția asupra pielii ei mătăsoase. Deși putea să se mai îngrășe puțin, fericirea o făcea să pară dureros de frumoasă.

- Mi-e greu să cred că erai doar a doua femeie ca frumusețe din Sydney. Probabil că locuitorii ceilalți aveau nevoie de ochelari.

Alex râse.

- Dacă ai fi văzut-o vreodată pe glorioasa văduvă Ryan, ai fi uimit că s-a uitat cineva și la mine. Frederica era o blondină frumoasă după care se îngrămădeau toți bărbații atunci când intra într-o încăpere. Am fost ușurați atunci când s-a măritat cu un comerciant englez, putred de bogat, și și-a luat tălpășița din Australia.

- Se pare că n-o plăceai prea mult.

- Avea o limbă tare ascuțită atunci când vorbea cu femeile sau cu servitorii. Alex îl privi vrând să pară serioasă. Presupun că discutăm despre odioasa Frederica fiindcă tot cauți scuze ca să nu coborâm, dar nu mai putem amâna, adăugă luându-l de braț. N-ai de ce să fii nervos. Vom fi doar membri ai familiei și câțiva prieteni apropiați. Arăți foarte bine, iar eu voi fi invidiată.

- Trebuie să le fac o impresie cât mai bună rudelor tale de sex masculin, fiindcă fără îndoială mă vor diseca mai târziu, la băuturi, spuse el sumbru.

- Sigur că vor vrea să te cunoască, dar n-o să te disece nimeni.

- Dacă zici tu, spuse el devenind serios. Oamenii vor vrea să știe ce s-a întâmplat cu tine. Ce vrei să se afle?

Ea oftă.

- Cât mai puțin posibil. Ne-au atacat pirații, eu și Katie am fost despărțite, dar nu ni s-a făcut rău, tu ne-ai salvat ca un cavaler. Cât mai vag. Presupun că părinților mei va trebui să le spunem mai multe, dar nu vreau să afle niciodată tot adevărul.

El dădu din cap și ieșiră din cameră împreună. În timp ce coborau scara în spirală, conștientiză dureros apăsarea ușoară a mâinii ei pe brațul lui. Dacă ar fi avut o căsătorie normală, i-ar fi sărutat curba delicată a gâtului și ar fi găsit o metodă să nu îi șifoneze rochia, chiar dacă ar fi ajuns târziu la cină.

Stăpânindu-și cu greutate gândurile, o urmă pe Alex în salon, acolo unde familia și oaspeții se adunau înainte de a lua cina. Cei doi fură înconjurați imediat de rudele ei și de cel puțin încă douăsprezece persoane. Toți cei de față păreau să fie nobili și să aibă o afecțiune deosebită pentru Alex. Mai-mai că-și pierdu respirația în atâtea îmbrățișări.

Se retrase în tăcere și se rezemă de un perete, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată un asemenea grup de bogătași, probabil cu excepția unei cine cu Chenqua, cel mai avut negustor din Canton.

Deși nu privea cu ochi buni nobilimea, trebui să recunoască că nici unul dintre cei prezenți nu îi făcea o impresie proastă. Mulți erau de vârsta soților Kenyon și păreau bărbați și femei care-și îndeplineau responsabilitățile cu conștiinciozitate. Astăzi se bucurau de întoarcerea unei persoane dragi cu o căldură înduioșătoare.

- Arăți ca un naturalist care studiază comportamentul pinguinilor, spuse Lady Michael apropiindu-se cu două pahare de sherry și întinzându-i unul. Vei scrie un articol despre acest trib ciudat?

El zâmbi.

- Mă mulțumesc să privesc. Am fost pe târâmurii și mai ciudate.

- Dar ai rămas acolo doar pentru scurt timp. În tribul acesta, însă, te-ai căsătorit, așa că trebuie să te împaci cu el, observă ea sorbind din pahar. Presupun că este o perspectivă destul de copleșitoare la momentul de față.

- Întotdeauna am vrut să fac parte dintr-o familie mare, spuse el cu amărăciune. Ar fi trebuit să nu uit că un om trebuie să aibă grijă la ceea ce-și dorește, fiindcă e foarte posibil ca dorința să-i devină realitate.

- Sper că mă vei ierta dacă par nepoliticoasă. Multe dintre prietenii din această cameră se măsoară în decenii întregi. Cea mai mare parte a oamenilor de aici o cunosc pe Alex de când era copil și... au purtat doliu împreună cu noi, spuse Lady Michael cu vocea frântă. Și-au câștigat dreptul de a se bucura cu noi în seara asta. Miracolele nu se întâmplă prea des, căpitane Elliott.

Văzând lacrimi în ochii ei, el își scoase batista împăturită cu grijă și i-o întinse.

- Fiindcă acum sunt ginerele dumneavoastră, cred că ar trebui să îmi spuneți Gavin.

- Mulțumesc, Gavin, spuse ea ștergându-și ochii și schițând un zâmbet. Tot plâng de când mi-am văzut fiica intrând pe ușă. E una dintre zilele cele mai fericite din viața mea, iar eu bocesc.

- Femeile sunt norocoase că-și pot exprima emoțiile prin lacrimi. Bărbații trebuie să se rezume în general la țipete și la lovături. Vrând să-i readucă zâmbetul pe față, întrebă: Am cunoscut-o mai devreme pe fiica dumneavoastră cea mică, Anne. Mi-a spus că are unsprezece ani. Câți ani au băieții?

- Nicholas are șaptesprezece ani, iar Stephen paisprezece, chicoti ea. Toți copiii mei sunt minunați, dar Alex și cu mine avem o relație specială. Eram atât de tânără când s-a născut că practic am crescut împreună.

Gavin înțelese că nu numai frumusețea lui Catherine Kenyon îi atrăgea pe bărbați, ci și farmecul ei.

- Alex mi-a spus că doar după ce a devenit și ea mamă a înțeles cât de greu trebuie să vă fi fost să urmați marina pe când erați atât de tânără.

- Au fost niște vremuri... interesante. Din fericire eram prea tânără ca să înțeleg cât de puține știam. Ah, trebuie să cunoști pe cineva.

Ashburton se apropia ținând la braț o minunată femeie blondă, cam de vârsta lui Lady Michael.

- Rosalind, el este soțul lui Alex, căpitanul Elliott. Gavin, ducesa de Ashburton, gazda voastră.

Gavin făcu o plecăciune, încercând să își ascundă surprinderea. Ducesele ar fi trebuit să fie bătoase și solemne, nu rotunjoare, strălucitoare și zâmbitoare.

- Mă bucur foarte mult să vă cunosc, căpitane, spuse ducesa cu căldură. Trebuie să organizăm un bal ca să sărbătorim întoarcerea Alexandrei și căsătoria voastră. Cred că săptămâna viitoare.

- Așa de repede? întrebă el uluit.

- Fiindcă sezonul nu mai durează mult, nu avem timp de pierdut, explică ea. Aveți prieteni la Londra pe care ați dori să îi invitați?

Se gândi la negustorii britanici vicleni și neciopliți pe care îi cunoștea.

- Câțiva, dar, cu o singură excepție, nu fac parte din lumea bună. În principal comercianți.

În loc să fie îngrozită, ea râse.

- Excelent. Reuniunile sunt mult mai plăcute atunci când nu e numai lume bună. Când aveți timp vă rog să îmi faceți o listă, ca să poată fi invitați.

- Cine este prietenul din lumea bună? întrebă Lady Michael.

- Lordul Maxwell, moștenitor al contelui de Wrexham. L-am cunoscut în Orient. Apoi i se adresă lui Ashburton: Pot să apelez la unul dintre valeții dumneavoastră ca să trimit un mesaj? Cred că Maxwell ar trebui să fie în Londra acum.

- Sigur că puteți trimite un valet, dar prietenul dumneavoastră e acum conte de Wrexham, răspuse Ashburton. Tatăl lui a murit în urmă cu vreo șase luni.

Data fiind starea de sănătate a bătrânului conte, știrea nu era surprinzătoare.

- Îmi pare rău să aflu asta. Din fericire Maxwell s-a întors din Orient la timp ca să poată petrece ceva vreme cu tatăl său.

Înțelesese din scrisorile prietenului său că în cei doi ani de când revenise în Anglia se apropiase de tatăl lui. Asta însemna mai multă durere, dar mai puține regrete.

- Îmi va fi greu să țin minte să nu îi spun Maxwell.

Ducele zâmbi.

- Atunci când fiului meu i se spune Lord Benfield, uneori vreau să răspund, chiar dacă nu mai am acest titlu de aproape douăzeci de ani.

- E mult mai simplu să ai un nume pentru toată viața.

- Nu pot nega asta.

Lady Michael și ducesa se duseseră să salute un nou oaspete, așa că ducele adăugă mai încet:

- Sunteți bine-veniți să rămâneți în casa Ashburton cât doriți, dar îmi închipui că veți vrea să aveți propriul cămin. Poate vă pot ajuta să găsiți o casă potrivită.

Gavin se întrebă dacă stinghereala lui era atât de evidentă.

- Sunteți foarte bun, domnule. Vă mulțumim pentru primire, dar vreau să avem propriul nostru cămin. Unul care să nu se afle foarte departe, astfel încât Alex și Katie să vă poată vizita fără probleme.

Lord Michael se apropie de ei, hotărât. Aparent, disecția nu avea de gând să aștepte până la băuturi.

- Căpitane, ce s-a întâmplat cu Alex? întrebă Lord Michael fără vreun preambul. Nu e un subiect potrivit pentru cină, dar... trebuie să știu.

Tatăl vitreg al lui Alex avea ochii verzi, strălucitori, iar în ei se citea neliniște. Având în vedere cât de mult o iubea Gavin pe Katie după numai câteva luni, își închipuia cum se simțea Lord Michael, care o crescuse pe Alex de mică.

Bucuros că o întrebase pe Alex cât de multe să dezvăluie, povesti pe scurt.

- *Amstel* a fost atacată de piraiți din insule în zori, imediat după o furtună puternică. Membrii echipajului care nu au fost uciși au abandonat nava, lăsându-le pe Alex și pe Katie să fie capturate și vândute ca sclave. Au fost despărțite imediat. Din fericire, Katie a fost dusă în odăile femeilor unui rajah din insule, unde a fost foarte răsfățată.

- Și Alex? întrebă Lord Michael cu voce aspră.

- A fost dusă pe altă insulă. Din întâmplare, mă aflam în Maduri când a fost adusă la târgul de sclavi din regiune. De îndată ce mi-am dat seama că e europeană, m-am oferit să o cumpăr, desigur.

Fără să observe că Gavin nu spusese că o și cumpărase, Ashburton întrebă:

- Asta s-a întâmplat la puțin timp de când a fost capturată și ați căutat-o pe Katie împreună?

Dorind să fi putut minți, Gavin spuse:

- Din păcate, am găsit-o pe Alex doar după ce petrecuse deja șase luni în sclavie.

- Cât de rău a fost tratată? făcu Lord Michael cu buzele albite de grijă.

- Asta vă va spune ea, când și dacă va vrea. Încercând să împlânzească efectul, Gavin adăugă: I-a fost... greu, dar nici trupul, nici sufletul nu i-au fost afectate. Nu am mai cunoscut o femeie atât de curajoasă.

- Seamănă cu Catherine, spuse Lord Michael privind-și paharul cu sherry și jucându-se neliniștit cu el. Femeile sunt mai puternice ca bărbații. Dacă n-ar fi așa, rasa asta ar fi murit de mult. Dar nici un bărbat nu vrea să-și vadă femeile iubite încercate atât de greu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare până ce Ashburton spuse:

- Și, totuși, Alexandra e acum acasă, teafără și în siguranță. În seara asta trebuie să sărbătorim.

- Așa este, spuse Lord Michael relaxându-se. Căpitan, cel mai rău lucru la a avea copii e să-i lași să plece.

Ar fi mult mai simplu dacă i-am putea încuia în turnuri de piatră. Mai ales pe fete. O să afli cu Katie.

- Măcar mai am câțiva ani în care nu trebuie să-mi fac griji pentru asta.

- Nu fi prea sigur. Fiica mea cea mică și fiica lui Stephen îi dau lui Katie idei îngrijorătoare chiar de acum, zâmbi Lord Michael în colțul gurii. Ți garantez.

Surprins, Gavin își dădu seama că deja fusese acceptat în familie și că putea ajunge să-i placă de noul lui socru.

Pe măsură ce trecea seara, își dădu seama că îi plăcea și de ceilalți oaspeți. Numărul mare de conți și contese era un chin pentru sufletul lui democratic de american, însă se văzu nevoit să admită că erau persoane interesante. Chiar dacă acum erau avuți și privilegiați, bănuia că majoritatea trecuseră prin destule necazuri în trecut și, din experiența lui Gavin, persoanele care supraviețuiau năpastelor meritau să fie cunoscute.

Alex înflorise ca un trandafir în această atmosferă, râdea și se simțea bine cu familia și prietenii. Își amintise ce-i spusese ea atunci când o ceruse în căsătorie: că nu o cunoscuse în vremurile ei bune. Acum avea această șansă și era încântătoare. Frumoasă, radioasă, o femeie ale cărei vorbe inteligente erau întotdeauna temperate de bunătate.

În timp ce discuta cu contesa din stânga lui, care se dovedea a fi o fostă profesoară, se gândi cât de nenorocită era soarta. Nu ar fi trebuit să se însoare cu Alex. O făcuse cu cele mai bune intenții: însărcinată și disperată, avea nevoie de un soț care să o apere de calomnie și de vorbe grele. Dar dacă ar fi pierdut sarcina mai devreme, nu s-ar mai fi căsătorit. Ar fi revenit în această lume strălucitoare ca o văduvă superbă, liberă să iubească și să se mărite cu un om din lumea ei. Acum, în schimb, era legată de el. Se întrebă oare când avea Alex să ajungă să regrete.

De cealaltă parte a mesei, ea râdea, cu mâna pe brațul altui unchi prin alianță și cu o șuviță de păr încolăcită pe lângă gât. Gavin înghiți în sec și privi în altă parte.

Și el era prins într-o căsătorie necorespunzătoare, care nu ar fi trebuit să aibă loc. Dar tot nu-i părea rău.

Amețită de prea multă șampanie, Alex își luă rămas-bun de la ultimul oaspete. Fusese o seară minunată cu discuții, mâncare, discuții, ceai și alte discuții. Avuseseră noroc că se întorseseră la Londra în timpul sezonului. Fiindcă o parte dintre prietenii colonelului erau membri ai Camerei Lorzilor, se aflau la Londra până ce se încheia sesiunea parlamentară și așa putuse să vadă multe persoane dragi. Chiar era acasă. Acasă.

În pofida reținerilor, Gavin reușise să ajungă la finalul seriei relaxat și chiar părea că îi plăcuse oarecum. Nu fu surprinsă. Cine reușea să scape de sultanul Kasan reușea să facă orice. Și altora le plăcuse de el. Mai multe femei făcuseră comentarii apreciative la adresa lui.

Era acasă și era timpul să facă următorul pas în căsătorie. După ultimele îmbrățișări de noapte bună, îl luă pe Gavin de braț și se îndreptară împreună către scara lată.

- Sper că te-ai simțit bine, spuse ea.

- Da, familia și prietenii tăi sunt foarte agreabili, deși încep să cred că toată lumea din Londra e de rang nobil, răspunse el ținând-o de braț atunci când se împiedică de ultima treaptă. Dar, totuși, n-ar fi trebuit să-i lași să te îndoape cu atâta șampanie, mai spuse zâmbind. Se pare că nu mai poți să ții drumul drept.

Ea chicoti atunci când ajunseră la ușa dormitorului ei.

- Puțin. Dar nimeni nu m-a obligat să beau. Am băut toată șampania intenționat.

Îl trase înăuntru după ea, apoi închise ușa și o încuie cu o mână nesigură. În lumina palidă a lămpii de noapte, părea un Făt-Frumos. Amintindu-și că plănuise asta toată seara, spuse cu voce șovăindă:

- Vreau... eu vreau să fim soț și soție cu adevărat, Gavin.

Zâmbetul lui dispăru.

- Îmi ceri să rămân cu tine în noaptea asta?

Ea dădu din cap, încleștându-și și descleștându-și mâinile.

- Vreau să las teama în urmă. De asta am băut mai mult vin ca de obicei. Acum plutesc și sunt fericită. Poate că așa această primă dată va fi mai ușoară.

- Din experiența mea, băutura îngreunează lucrurile, nu le ușurează, spuse el ezitând, vizibil răvășit. Ești sigură că vrei să facem asta astăzi, la sfârșitul unei zile atât de obositoare?

- Nu-mi place să-mi fie teamă, Gavin, răspunse ea scoțându-și agrafele din păr și lăsându-l să cadă pe umeri. Ca fiică de soldat, trebuie să îmi înfrunt temerile. Odată ce le depășesc, putem să privim înainte, fără să mai fim afectați de trecut.

El străbătu dintr-un pas distanța care îi despărțea.

- Sper că știi ce faci, scumpa mea soție, fiindcă te vreau prea mult ca să mai pot raționa.

O mângâie pe păr și o apucă ușor de cap, aplecându-se să o sărute.

Ea se agăță de el, puțin amețită din cauza șampaniei. Prima oară când o sărutase, după nuntă, îi fusese teamă, neștiind la ce se aștepta el de la ea. Acum îl cunoștea mai bine. Avea încredere în el, îi recunoștea buzele calde, ferme. „Pot să fac asta“, se gândi ea. „E atât de simplu să mă relaxez și să-l las pe soțul meu să facă dra-goste cu mine. Pot să fac asta.“

Nici măcar nu luă în calcul posibilitatea că nu ar fi fost în stare.

capitolul 19

Deși Alex știa că Gavin era un bărbat răbdător, încă nu apreciasse pe deplin avantajele acestei calități. În loc să o grăbească în pat, o sărută lângă ușă timp de câteva minute lungi, extrem de plăcute, cercetându-i trupul cu mâinile în încercarea de a crea o plăcere pură. Dacă ar fi fost pisică, ar fi început să toarcă.

Mâini pricepute, pricepute... Visătoare, își dădu seama că desfăcuse copcile și legăturile complicate care îi țineau rochia la spate. Astfel, mătasea de culoare roz îi alunecă de-a lungul brațelor și al șoldurilor și apoi căzu cu un foșnet pe podea.

Era atât de abil, încât aproape că nici nu își dădu seama ce făcea decât când corsetul îi eliberă în mod miraculos trupul. Respiră adânc, iar sânii dezgoliți tresăriră.

În pofida atingerilor lui minunate, toropeala plăcută fu întreruptă de o ușoară stinghereală atunci când el îi atinse spatele, iar palmele lui erau despărțite de pielea ei doar de țesătura subțire a cămășuței. Când mâinile lui i se mutară deasupra taliei, se îndepărtă involuntar.

Vrând să-și mascheze reacția, încercă să-i dea jos haina. El scăpă cu greu de veșmântul mulat, în timp ce ea se lupta cu butonii vestei. Gavin chicoti când degetele ei îl gădilară.

- Ești periculoasă, fetiço.

Îi plăcea mult accentul lui scoțian pronunțat la fel de mult cum îi plăcea ideea că era periculoasă. Îl gădilă din nou.

Râzând, el îi dădu jos corsetul, apoi o luă în brațe pentru a o urca pe treptele patului cu baldachin. Capul i se învârtea și înghiți în sec, sperând că nu băuse prea multă șampanie.

Patul era neașteptat de moale după anii în care dormise pe paturi de paie și pe saltelele tari de pe vapor. În timp ce ea răsufla greu ca să-și revină, el îi dădu jos pantofii.

- Ai picioare foarte elegante.

- Sunt mari, la fel ca mâinile mele, protestă ea. Nu sunt deloc picioarele unei lady.

- Sunt frumoase, puternice și bine formate, ca toată ființa ta.

El îi mângâie un picior acoperit cu ciorapul de mătase, apoi altul. Strânse din degete din cauza plăcerii neașteptate pe care o simți atunci când el îi atinse

încheieturile. Apoi îi desfăcu portjartierul. Neliniștea o cuprinse din nou când îi simți mâinile pe genunchi, dar în loc să meargă mai sus el îi dădu jos ciorapii, apoi se aplecă să o sărute pe gât. Deși nu o strivi cu greutatea lui, Alex simți căldura care iradia din corpul lui arcuit.

Îi luă un sfârc în gură și îl sărută prin muselina fină a cămășuței. Ea găfâi, uimită de reacția ei amestecată, de excitație și de alertă. Inima începu să îi bată mai tare. Sângele? Șampania?

Teama. Pe măsură ce atingerile lui deveneau mai intime, încercă să își stăpânească neliniștea, reamintindu-și că asta voia. Prima dată avea să fie mai greu. Apoi urma să devină mai ușor, iar în curând ororile sclaviei vor fi îngropate atât de departe, în trecut, încât nu o să se mai gândească la ele vreodată.

Gavin respira greu, abia mai putându-și ține în frâu dorința. Alex simți o apăsare puternică pe coapsă și își dădu seama că bărbatul rațional în care avea încredere era copleșit de nevoile masculine. Începu să respire și ea din ce în ce mai greu, iar panica i se accentuă. Nu avea s-o rănească, știa asta. Nu o rănise nici măcar în umilința din Jocul Leului. Îndurase asta, putea să îndure și acum, în intimitatea propriului pat.

Mâna lui ajunsese sub cămășuță și zăbovi pe materialul moale al lenjeriei. Alex găfâia atât de repede încât fu pe punctul să leșine fiindcă nu putu inspira suficient aer.

Relaxare. Relaxare. Încă câteva minute și totul avea să se termine. Nu avea să mai fie niciodată la fel de greu.

Totuși, se cutremură de teamă atunci când degetele lui alunecară către capătul coapselor ei, atingând-o din ce în ce mai intim. Dumnezeu, era în ea, îi invadea corpul. Se mușcă de buză atât de rău încât simți gustul metalic al sângelui.

Apoi el ajunse deasupra ei, trupul lui muscular o prinse captivă, bărbăția lui violentă se izbi de ea. Era proprietarul ei, o viola după bunul plac. Panica explodează și îl împinse isteric.

- Nu! Nu!

Nu mai vedea în fața ochilor decât groază și îi lovi fața și umerii în timp ce se străduia să-și recapete răsuflarea ca să strige după ajutor. Dintr-odată, greutatea care o strivea dispăru, dar o mână puternică îi acoperi gura.

- Alex! Alex! spuse el zguduind-o. Gata. Gata.

Rățiunea începu să risipească teama și reuși să se concentreze pe chipul lui. Bărbatul respira greu, iar pielea îi lucea de transpirație.

- Promiți că n-o să țipi dacă ridic mâna? Nu cred că vrem să vină familia ta peste noi, de teamă că te omor.

Dură câteva clipe până ce ea își reveni în fire într-atât încât să poată da din cap. El îi dădu drumul și coborî din pat, agățându-se de un stâlp sculptat, ca să își poată recăpăta rațiunea. Tremurând, respiră adânc, apoi traversă camera. Ușa de legătură se închise fără zgomot în spatele lui.

Era singură, teafără, dar sfârâmată. Luă o pernă în brațe și se strădui să nu plângă. Își dorise atât de mult să meargă. El avea dreptate, nu ar fi trebuit să se amețească înainte cu șampanie. Deși la început o ajutase să se relaxeze, atunci când ar fi trebuit să se controleze cel mai bine devenise o bestie frenetică și irațională.

În timp ce bătăile inimii își reveneau la normal și îi trecea amețeala, își dădu seama că nu putea lăsa lucrurile așa. Cu siguranță el era furios și la fel de distrus ca ea. Poate chiar mai rău, fiindcă avusese motive să creadă că totul mergea bine. Răspunsurile ei ar fi putut fi interpretate ca entuziasm până în momentul în care o luase complet razna. Se cutremură, întrebându-se dacă nu cumva îl făcuse să depășească limita peste care putea înțelege și ierta. Chiar dacă ar fi făcut-o, trebuia să își ceară iertare. Își suflă nasul și își luă pe ea un halat călduros de lână și o pereche de papuci împrumutate de la mătușa ei. Apoi își prinse părul cu o panglică și se apropie de ușa de legătură.

Nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi încuiat, dar ușa se deschise fără zgomot. Intră încet, neștiind la ce să se aștepte. La fel ca în camera ei, o lampă de noapte acoperită

cu grijă, pe noptieră, lumina suficient cât să nu te împiedici de mobilă. Patul era făcut.

La o examinare rapidă văzu că el stătea la fereastră, ca o siluetă întunecată, cu cămașa albă abia vizibilă, privind panorama Londrei. Era tolănit în scaunul masiv, cu picioarele lungi întinse în față. Deși o auzise intrând cu siguranță, nu se întoarse și nu îi vorbi.

Alex trase aer în piept.

- Cred că ești furios. Ai tot dreptul.

- Nu sunt supărat, răspuse el cu voce dureros de rece și de îndepărtată. Ai făcut tot posibilul. Nu îți pot cere mai mult.

- Totuși, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Am... am crezut că o să reușesc.

- Nu îți cere scuze fiindcă ai fost curajoasă.

O licărire scurtă îi luminează chipul amorțit în timp ce trăgea dintr-un trabuc, iar rotocoalele de fum își luau zborul pe fereastră. Nu-l mai văzuse fumând.

- N-am fost curajoasă, am fost o proastă. Aveai dreptate, șampania a fost o greșeală cumplită. A înrăutățit totul, spuse ea umezindu-și buzele uscate. Poate că iremediabil.

El oftă.

- Majoritatea lucrurilor se pot remedia, dar aici nu va fi ușor.

Încurajată că el era dispus să discute, îl întrebă:

- Ți-am făcut rău?

- Fizic, nu. Din fericire nu știi *pentjak silat*, altfel aș fi mort.

Dar cu siguranță îl afectase la nivel emoțional. Gavin nu putea fi atât de sensibil la cei din jur fără să aibă propriile sentimente.

- Nu mă luptam cu tine.

- Știu, spuse el trăgând din nou din trabuc. Dacă e să trecem peste asta, cred că trebuie să îți înțeleg mult mai bine mintea și trecutul.

Măcar încă se gândea la ei ca la un tot, dar își dădu seama cu disperare că trebuia să îi spună totul, să îi dezvăluie degradările josnice la care fusese supusă.

Încleștându-și pumnii, se așază pe scaunul de lemn de la birou.

- Întreabă-mă ce vrei. O să încerc să îți răspund cât mai complet.

- Mă găsești atrăgător?

Surprinsă de întrebare, ea răspunse sincer:

- Cred că ești cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

- Mulțumesc, dar asta n-are legătură cu atracția. Poți să admiri o statuie de Michelangelo și să nu vrei să te culci cu ea. Pe de altă parte, poți fi atras foarte tare de o persoană care nu arată în vreun mare fel.

Alex își mușcă buza recunoscând sensul întrebării lui. Gândindu-se la sentimentele jenante, stinghere pe care i le stârnise chiar și în Maduri, ea îi răspunse:

- Sunt atrasă de tine, dar e complicat din cauza tuturor lucrurilor care s-au întâmplat.

- Deci reacțiile tale naturale sunt reprimare de frică și de repulsie.

Avea mare dreptate.

- Mi-e... mi-e teamă că da.

- Înțelegerea e un început, spuse el lovind ușor trabucul de marginea scrumierei. Iartă-mă că te întreb, dar cum a fost partea intimă a căsătoriei tale? Îți plăcea sau doar îndurai?

Bucurându-se că întunericul îi ascundea chipul îmbujorat, ea răspunse:

- Nu am fost o mireasă timidă. Îl consideram pe Edmund foarte atrăgător și eram... nerăbdătoare să mă mărit cu el.

- Deci relația voastră conjugală a fost bună?

Ar fi trebuit să știe că Gavin nu se mulțumea cu un simplu răspuns.

- Ca să fiu sinceră, am fost puțin dezamăgită. Mama și colonelul sunt întotdeauna reținuți în public, dar chiar și după douăzeci de ani se simte o anumită chimie între ei. E clar că se bucură de fiecare aspect al căsătoriei. Cu mine și cu Edmund nu s-a întâmplat asta niciodată. Dar adevărul este că mi-a plăcut să-mi îndeplinesc

îndatoririle conjugale și îmi plăcea să îl satisfac. Odată mi-a spus cât de mândru era să-i fiu soție. Întotdeauna era afectuos și apropiat după ce... aveam relații.

- Un bărbat va face aproape orice pentru o femeie care îl satisface bine. E sursa puterii feminine, spuse Gavin fără să se clikească. Alexandra, ce ți s-a făcut când ai fost sclavă? Știu că trebuie să îți fie greu să vorbești despre asta, dar am nevoie să înțeleg.

Strânse din pumni, iar unghiile i se afundară în carnea palmelor.

- La început n-a fost atât de rău. Călătoria până în Maduri a fost scurtă. Dacă ar fi fost mai lungă, probabil că echipajul și-ar fi făcut de cap cu mine. O văduvă e mult mai puțin valoroasă decât o fecioară tânără și frumoasă. În Maduri m-a cumpărat un negustor, Payaman. Era rotofei, între două vârste și plăcerea lui specială era să facă colecție de tipuri diferite de femei. Avea chinezoaice, indience, africance, o cerchezoaică blondă, de toate formele și toate culorile. Adevărul este că nu era un om rău. Îi plăceau femeile și o viață comodă și nu înțelegea de ce am țipat și m-am luptat atunci când a încercat să se culce cu mine. Prima lui soție a încercat să mă facă să înțeleg cât eram de norocoasă. Nu trebuia decât să mă port bine și avea să mi se ofere o viață de lux. Probabil că *tuan* Payaman avea să se culce cu mine doar de câteva ori, până ce nu mai eram o noutate. Dar eram disperată să merg după Katie și mă zbăteam de fiecare dată când trimitea după mine. Într-un final s-a hotărât că n-avea sens să mai țină o europeană care nu-l lăsa s-o atingă și m-a vândut lui Bhudy.

- Cel care e posibil să fi fost tatăl copilului tău?

Alex începu să tremure.

- Spre deosebire de Payaman, lui Bhudy îi plăcea rezistența. Când m-am luptat, și-a chemat gărzile și... și m-au legat în lanțuri. Nu eram prima. Pe podeaua dormitorului lui Bhudy erau prinse cârlige de alamă.

Gavin făcu o mișcare bruscă, involuntară.

- Cât de des s-a întâmplat asta?

- Oricând se plictisea de femeile supuse. Dar după câteva luni și el s-a hotărât că nu meritam osteneala, răspunse ea ridicându-se și începând să se foiască prin cameră. Ca să mă învețe o lecție, s-a hotărât să mă vândă la o licitație publică. M-a legat din nou de podea și m-a violat pentru ultima dată. Apoi... apoi și-a pus gărzile să mă violeze.

- Dumnezeule.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

- Cum ai supraviețuit fără să înnebunești?

- Mă gândeam la Katie. Mai mult, îmi închipuiam cum l-aș omori pe Bhudy dacă aș putea. Șobolanii să-i mănânce ficatul și prețioasele organe masculine să-i putrezească și să-i cadă, spuse ea ajungând la perete și făcând stânga împrejur, cu mâinile încleștate. Prima soție a lui Payaman avea dreptate, ar fi fost mult mai înțelept să mă supun soțului ei. Dacă aș fi făcut asta nu aș fi fost niciodată pângărită de Bhudy și de gărzile lui groaznice.

- Dacă nu ai fi luptat, ți-ai fi petrecut tot restul vieții în haremul lui Payaman, iar Katie nu și-ar fi cunoscut niciodată bunica, răspunse el cu voce foarte blândă. Ar fi trebuit să fii bărbat, Alexandra. Ai sufletul unui războinic.

- Nu ești primul care sugerează că mai bine aș fi fost bărbat, spuse ea peste măsură de amărâtă. Cu siguranță nu am fost suficient de femeie pentru ca Edmund să nu-și ia o amantă după nașterea lui Katie.

Gavin înjură încet.

- Un bărbat care ți-a fost necredincios a căzut pradă propriilor slăbiciuni, nu a fost vina ta.

- Poate. Niciodată n-am aflat de ce a făcut-o. Probabil faptul că eram mamă însemna că nu mai eram o femeie demnă de dorință, spuse ea obosită. Cel puțin a fost discret. Amanta lui era o irlandeză drăguță care fusese deportată pentru furt. Era camerista noastră. Când am aflat și l-am înfruntat, a refuzat să discute problema, dar a mutat-o într-o căsuță din partea cealaltă a orașului,

deci n-a trebuit s-o mai văd vreodată. I-am fost recunoscătoare pentru asta.

- Mă mir că suporti și să te afli în aceeași încăpere cu un bărbat.

- Din fericire, am cunoscut mulți bărbați mai buni ca el.

Nu și-l putea imagina pe colonel fiindu-i necredincios mamei ei. Desigur, tatăl ei s-ar fi culcat cu oricine. Măcar Edmund nu făcuse asta. Gândul era o palidă consolare.

- Gavin, trebuie să te înțeleg și eu. Cum a fost cu soția ta? Cum ai aflat atât de multe despre femei când ai avut experiență cu una singură?

El își frecă tâmpla, ca și cum amintirea ar fi fost dureroasă.

- Eu și Helena eram ca doi cățeluși neghiobi: complet nevinovați, dar plini de entuziasm. Voiam atât de mult să îl facem pe celălalt să se simtă bine, încât am și reușit. Cât despre experiența limitată, când cunoști o femeie foarte bine înveți mult mai multe decât dacă ai cunoaște zeci de femei, dar doar la nivel fizic.

Era adevărat. Ea știa multe despre Edmund, în timp ce violatorilor nu le cunoștea decât trupurile abominabile. Recunoscătoare că Gavin nu o respinsese, dezgustat, atunci când aflase despre caznele la care fusese supusă, îl întrebă:

- Acum că știi toată povestea, ce se întâmplă?

- Nu avem cum să-i pedepsim pe cei care au abuzat de tine, Dumnezeu se va ocupa de asta. Cea mai bună răzbunare e să îți depășești experiențele și să ai o viață plină, fericită, răspunse el eliberând fumul către fereastră. Deci vom lăsa timpul să își facă magia. Ai scăpat de sclavie doar de câteva luni și abia te-ai întors acasă. Când m-ai invitat să rămân cu tine, mai devreme, instinctul mi-a spus că este prea devreme, dar am vrut să cred altceva, așa că și eu am o parte din vină pentru dezastrul din seara asta. E ușor să te amăgești atunci când vine vorba de dorință, iar eu te doresc mult, adăugă el cu amărăciune.

Fiindcă era întuneric, avu curaj să îi spună:

- Mă bucur că nu îți provoc silă. Că încă mă dorești, deși te fac să treci prin atâtea.

- Cele mai mari premii se câștigă cel mai greu.

- Dacă dificultatea creează valoarea, asta ar trebui să fie o căsătorie foarte valoroasă, spuse ea încercând să pară relaxată, dar fără prea mare succes. În afară de timp, trebuie ca eu să separ dorința de neliniște. Nu... nu știu să fac asta. Dar cel puțin am o idee de unde să încep.

Nu voia ca seara să se încheie cu ei atât de îndepărtați, așa că se apropie de el.

- Mulțumesc, Gavin, făcu ea luându-i mâna și lipind-o de obrazul ei, sperând că îi va putea absorbi puterea și compasiunea. Îmi dai speranță.

Mâna lui se încordă, dar îi strânse degetele înainte să se desprindă ușor.

- Deocamdată ne vom concentra pe viață. Ne vom cunoaște prietenii, vom găsi o casă, ne vom construi o viață împreună. Va veni și restul.

Dădu din cap. Pentru moment, asta trebuia să fie suficient.

capitolul 20

Într-un sfârșit, de oboseală, Gavin ajunse în pat, deși nu reuși să adoarmă. Era bântuit de gândul că Alex fusese supusă atâtor brutalități. Cum putea un bărbat să îi facă așa ceva unei femei? Deși cunoscuse destui oameni violenți, cruzi, încă nu putea înțelege un asemenea comportament.

Spre rușinea lui, încă era dureros de excitat. Dacă Alex ar fi fost capabilă să termine ceea ce începuseră, poate că ar fi depășit momentul cel mai problematic. Acum nu era sigur că avea să mai fie în stare să încerce ceva, fiindcă respingerea ei fusese devastatoare, atât fizic, cât și psihic. Ea trebuia să facă următoarea mișcare atunci când avea să fie pregătită. Dacă avea să fie

vreodată. Deși vorbise cu încredere, acum, că știa tot ce îndurase, recunoscuse sumbru că era posibil ca ea să nu își revină niciodată într-atât încât să fie iubita fericită după care tânjea el.

Își reaminti că, în pofida problemelor, aveau temelia unei căsătorii de succes: angajament, dorință reciprocă și capacitatea de a fi sinceri unul cu celălalt. Era suficient pentru a compensa ceea ce nu aveau.

Deocamdată, trebuia să scape singur de excitație, deși asta nu îi provocă prea multă plăcere. Dar cel puțin se liniști destul încât să poată dormi.

După câteva ore de somn agitat, se trezi devreme și se îmbracă, apoi îi scrisese un bilet prietenului său Maxwell, nu, la naiba, acum era Wrexham, ciulind urechile la zgomotele din camera lui Alex. Și ea se trezise și se pregătea pentru o nouă zi. Când estimă că era gata, bătu la ușă.

- Intră, răspunse ea.

Deschise ușa și o găsi purtând altă rochie elegantă, de un bleu cald, care îi lumina și mai mult pielea albă. Arăta ca o adevărată frumusețe londoneză modernă, deși umbrele din ochii ei vorbeau despre lucruri pe care nu le cunoștea nici o doamnă de societate. Pentru o clipă fu paralizat de o serie de viziuni cu Alex în sclavie, ce contrastau izbitor cu femeia în care se transformase acum.

Văzând cât de îngrijorată îl privea, își reprimă reacțiile față de trecut și o sărută ușor pe obraz.

- Coborâm la micul dejun, draga mea?

Zâmbi ușurată și bucuroasă de atitudinea lui lejeră, apoi îl luă de braț.

- Mi-e tare dor de un mic dejun englezesc bogat. Mâncarea de pe *Helena* era bună pentru o corabie, dar...

- Nu era nici pe departe un mic dejun decent, aprobă el.

Începură să discute despre tot felul de fleacuri în timp ce coborau scările, uniți într-un acord nespuse de a-și păstra problemele pentru ei.

După ce Gavin îi înmână biletul majordomului, ca să fie trimis la destinatar, intră împreună cu Alex în salonașul însoțit pentru micul dejun. Adulții din casă și Katie se serveau cu tot felul de mâncăruri așezate pe bufet, în vase încălzite. Îmbrățișări peste tot. Gavin nu văzuse niciodată o familie britanică atât de afectuoasă. Poate că îmbrățișările aveau să se încheie atunci când familia Kenyon avea să se obișnuiască din nou cu prezența lui Alex. El spera că nu, chiar îi plăcea să fie îmbrățișat de Lady Michael, senină și caldă, sau de ducesă, care emana un farmec luminos, plin de bunătate.

După ce Gavin și Alex se așezară cu farfuriile pline, Lord Michael întrebă:

- Călărești, căpitane? Eu și Catherine mergem în parc după micul dejun și ne gândeam că ar fi plăcut să ne însoțiți și voi doi.

- Știi să deosebesc crupa de coamă și în general reușesc să rămân la înălțime dacă animalul nu e foarte nărăvaș, spuse Gavin gândindu-se că, dacă era un test, nu avea să reușească, fiindcă pe nave nu prea aveai cum să călărești. Dar pot încerca dacă Alex vrea să meargă.

- Caii pe care îi aducem la Londra sunt potoliți, îl asigură socrul lui. Alex, ai uitat să călărești?

Ea râse.

- Așteaptă și ai să vezi.

Katie înghiți o bucată de ou și proclamă:

- Mama era cea mai bună călăreață din Sydney. Toată lumea spunea asta.

- N-am mai urcat pe un cal de mai bine de un an! Mă îndoiesc că am uitat să călăresc, dar va trebui să împrumut o rochie, spuse Alex ciufulindu-i părul fiicei ei. Turturico, noi două trebuie să ne căutăm o croitoreasă acum că ne-am întors acasă. Nu putem împrumuta toată viața haine de la rudele bune.

- Mă gândeam că putem merge toate trei mâine-dimineață, spuse Lady Michael zâmbind către Gavin. Crede că te vei bucura să afli că prezența ta nu e necesară.

- Sunt ușurat peste măsură, răspuse el prompt.

Micul dejun fu presărat cu tachinări, discuții despre planurile pentru ziua respectivă, urări de bun venit pentru celelalte două fete din casă atunci când coborârea căscând. Lui Gavin îi plăcea că fetele nu erau trimise să ia masa în camera copiilor. Atmosfera era atât de relaxată încât ar fi putut să se întrebe dacă Ashburton chiar era duce. Omul părea mult prea uman. Ar fi putut fi un american a cărui plăcere cea mai mare era să fie înconjurat de familie.

Grajdurile spațioase unde se întâlneau după ce se schimbă în haine de călărie aparțineau cu siguranță unui duce, iar caii erau de prima mână chiar și pentru ochiul nepriceput al lui Gavin. Alex, splendidă într-o rochie stacojie cu ornamente militare, se împrieteni repede cu un murg foarte arătos. Gavin aproape că invidia calul pentru felul în care îl alinta Alex. Se mulțumi să ajute să urce în șa, să-i inspire parfumul și să se bucure de căldura suplă a taliei ei. Din fericire, calul lui roib era tare blând.

Până ajunseră în parc, Gavin călări lângă Lady Michael, iar Alex cu colonelul. Îl uimea faptul că acum se găsea în mijlocul vieții aristocratice pe care o disprețise dintotdeauna. Însă era un yankeu prea mândru ca să-și schimbe opinia despre clasă doar fiindcă, prin căsătorie, ajunsese într-o familie de care putea să ajungă să-i placă.

Când sosiră în parc, care era liniștit la această oră, Lord Michael îi spuse lui Alex:

- Crezi că mă bați până la capătul lui Rotten Row?

- Hai să vedem!

Alex și murgul porniră în galop, urmați îndeaproape de tatăl ei vitreg și de o cascadă de râsete.

- Alex s-a născut pe un cal, nu-i așa? remarcă Gavin.
Mama ei chicoti.

- Nu chiar, dar a avut prima lecție de călărie pe la trei ani și, desigur, Michael și-a petrecut jumătate din viața călare. Îmi place la nebunie să-i văd așa, din anumite

puncte de vedere seamănă cu Michael mai mult decât toți ceilalți copii, chiar dacă nu sunt rude de sânge.

Catherine îl privi pe Gavin cu coada ochiului în timp ce intrau în parc, la trap.

- Tu și Katie păreți să vă înțelegeți bine.

Percepând întrebarea nespusă, el răspunse:

- Când Alex și cu mine ne-am decis să ne căsătorim, deja mă împrietenisem cu Katie, așa că ne-a fost ușor să devenim o familie. În plus, zâmbi el, are stofă de navigator.

- Mă bucur să aflu asta, spuse soacra lui, desigur, fără să se refere la navigație. Adăugă, privindu-și soțul și fiica, ce se îndepărtaseră pe alee: Pentru un bărbat care a dus o viață foarte încercată, foarte masculină, cred că o fetiță e o adevărată minune.

- Cred că ați fost foarte recunoscătoare pentru asta, Lady Michael.

- Așa e. Propo, poți să-mi spui Catherine dacă vrei. Sunt obișnuită să locuiesc în Țara Galilor, unde viața e mai puțin formală ca la Londra.

- Foarte bine, Catherine, răspunse el studiindu-i chipul în formă de inimă și eleganța siluetei care călărea perfect într-o parte. Sper că Alex va semăna în continuare cu mama ei. Dacă se întâmplă asta, voi fi un bărbat foarte invidiat multă vreme de-acum înainte.

- Lingușitorule, se amuză Catherine. Ești prea modest în ceea ce privește calitățile tale de călăreț. Te pricepi foarte bine.

- Când eram mic goneam pe dealurile scoțiene, călare pe ponei, ca și cum aș fi fost nemuritor, recunosc eu el. Dar de când am plecat pe mare n-am mai călărit regulat.

- Priceperea va reveni curând, spuse Catherine aranjându-și voalul pălăriei. Cât de rău a fost maltratată Alexandra? Viol? Tortură? Bătăi?

Șocat de întrebarea bruscă, Gavin strânse involuntar hățurile, încurcându-și calul.

- Ce te face să întrebi asta?

- Haide, Gavin, făcu Catherine cu ochii reci. Sunt mama ei. Crezi că nu văd cât de mult suferă?

Vrând să se afle în altă parte, el răspunse:

- Alex nu vrea să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat. Chiar și mie mi-a spus abia aseară tot ce a suferit când a fost sclavă.

- Adevărul mă va îngrozi, dar nu voi fi șocată, strânse ea din buze. Am petrecut doisprezece ani ca infirmieră în țări încercate de război. Știu cât de meschini pot fi bărbații și cum sunt folosite femeile atunci când nu se mai respectă regulile sociale. Dacă nu-mi spui adevărul, o să-mi închipui orori mai mari decât orice s-ar fi întâmplat.

Văzându-i expresia, el întrebă:

- Ai fost...?

Se opri, știind că nu avea dreptul să întrebe.

- Violată? Nu, deși de mai multe ori am fost pe-aproape. Te întreb din nou, căpitane Elliott, ce i s-a întâmplat fiicei mele?

- Viol, de mai multe ori, spuse el sec. Fără torturi deliberate, dar a fost bătută fiindcă se lupta în permanență. Fără răni fizice permanente, dar cele emoționale încă sunt vii.

- Înțeleg. Mulțumesc că mi-ai spus, înghiți Catherine în sec. Să nu îndrăznești să o compătimentești. Asta urăște cel mai mult pe lume.

Sfatul era bun. Mândria care o ajutase pe Alex să nu se prăbușească nu ar fi acceptat mila.

- Am spus mai devreme că sper ca Alex să îți semene când va trece timpul. Acum mă sperie perspectiva. Ești o femeie alarmant de perspicace, Catherine.

- Am făcut greșeli și am învățat din ele, îl privi ea din nou. O iubești pe fiica mea, Gavin?

El șovăi, căutându-și cuvintele.

- Am mai fost căsătorit odată, iar atunci când mi-am pierdut soția și bebelușul am suferit atât de mult încât am crezut că nu mă voi mai însura din nou. Cu Alex, totul e altfel. Îmi inspiră respect, dorință, prietenie

și impulsul de a o proteja. Țin foarte mult la ea. Asta e un fel de dragoste.

- Nu e răspunsul inechivoc la care speram, dar îți mulțumesc pentru sinceritate, spuse Catherine privindu-l cu agerime. O vei iubi, Gavin. Alex a avut noroc că te-a găsit.

- Și eu am la fel de mult noroc, spuse el cu un umor sec. Întotdeauna m-am întrebam cum o fi să ai o familie mare care te descoase. Voi afla, fără îndoială.

Alex se bucură să vadă că atunci când ea și colonelul se întoarseră Gavin și mama ei aproape că se împrieteniseră. Lucrurile ar fi fost al naibii de grele dacă soțul și părinții ei s-ar fi urât reciproc.

Pe drumul către casa Ashburton, se apropie de Gavin.

- A fost minunat. Mi-a fost tare dor să călăresc.

- Asta înseamnă că trebuie să căutăm o casă cu niște grajduri bune?

- Dacă ne permitem, da, răspunse ea. Și ție îți place să călărești, nu-i așa? Te descurci destul de bine pentru un marinar.

- Îmi place, dar mâine o să mă doară tot corpul.

Când Gavin îi zâmbi, soarele apăru din spatele norilor și îl scaldă în lumină. Frumusețea părului lui blond, pielea bronzată și umerii puternici îi stârniră un val de dorință.

Senzația dispăru într-o clipă, sufocată de repulsia ei față de sex. Totuși, pentru câteva clipe, atracția nu fusese contaminată de teamă și de furie.

Era un început.

Când lăsaseră caii la grajduri și intrară în casa Ashburton, se apropie majordomul cu un bilet pentru Gavin. El rupse sigiliul.

- Wrexham ne-a invitat să luăm cina cu el și cu soția lui astăzi. Vrei să mergi, Alex, sau ai alte planuri? Cred că ți-ar plăcea de ei.

- Sigur că vreau să-ți cunosc prietenii. Cred că trebuie să mai împrumut o rochie de la mama, se încruntă ea.

Uitasem cât de obositor e să te tot schimbi de haine. Sarongul și *kebaya* au utilitatea lor.

- Încep să bănuiesc că așa își umple lumea bună timpul, alegându-și haine diferite pentru activități diferite, aprobă el. La fel ca tine și Katie, și eu trebuie să îmi îmbogățesc garderoba. Hainele mele nu sunt croite pentru societatea sau vremea din Londra.

Privirile li se întâlniră cu o complicitate amuzată, apoi ea urcă scările. Cine-ar fi crezut că avea să ajungă să-i fie dor de îmbrăcămintea din Indii? Lunile acelea o schimbaseră și în bine, și în rău.

Dar acum trebuia să împrumute altă rochie.

În timp ce trăsura ducală îi transporta la casa Wrexham, Alex întrebă:

- De unde îl cunoști pe lordul Wrexham? Și cum ai trecut peste antipatia față de titlul lui?

- Făceam tot posibilul să mă îmbăt într-o cârciumă de doi bani din Calcutta. Probabil că păream destul de îndârjit, fiindcă Maxwell s-a așezat singur lângă mine, zâmbi Gavin amintindu-și. Am crezut că Maxwell era numele lui de familie, altfel probabil că laș fi refuzat. Dar era o companie plăcută, așa că, atunci când m-a întrebat ce se întâmplase, i-am povestit cum Casa Elliott era pe punctul să dea faliment.

- Cum s-a întâmplat asta? Acum compania e prosperă, nu-i așa?

- După ce a murit Helena, n-am mai fost bun de nimic luni de zile și în același timp Casa Elliott a avut mari ghinioane: am pierdut o navă, am fost persecutați de autorități într-un port din America de Sud, ne-au fost evaluate greșit niște încărcături mari... Eram slăbiți, dar ne-am fi descurcat, dacă un negustor britanic nu s-ar fi hotărât să mă scoată din afaceri. Atunci a apărut Maxwell. I-a plăcut ideea de a deveni proprietar parțial al unei companii de comerț, așa că i-am vândut un sfert din Casa Elliott, pentru o sumă suficientă cât să-mi acopăr problemele financiare.

- Și investiția a dat roade?

- Pentru amândoi. A petrecut mai mult timp în Macao și în Canton, deci cunoaște afacerea și a fost de mare folos aici la Londra, surâse Gavin. Cred că îl atrage ideea să facă în continuare afaceri. Foarte nearistocratic.

- Nu-i de mirare că vă înțelegeți bine, se încruntă Alex. Negustorul care a încercat să-ți facă rău e bărbatul pe care i-ai spus sultanului Kasan să-l evite? Pierce îl chema, nu?

Deja era la fel de ageră ca mama ei.

- El e. Mă mir că îți amintești, având în vedere circumstanțele în care am spus asta.

- Mi s-a părut foarte necaracteristic pentru tine să critici o persoană în acest mod. Presupun că este un nenorocit.

- Este, ezită Gavin întrebându-se câte detalii să îi ofere. Dar acum Alex făcea parte din viața lui și trebuia să știe, mai ales fiindcă erau șanse să îl întâlnească aici, la Londra. Barton Pierce e un nemernic de cea mai joasă speță. Pare onest și corect, poate fi încântător, dar este nemilos atunci când crede că îi sunt amenințate interesele și e un om care se simte amenințat ușor.

- Ce a făcut de ți-a adus atâtea probleme?

- S-a oferit să cumpere o cantitate foarte mare de ceai de la mine, la un preț care să repună compania pe picioare. A fost un acord verbal, deci i-a fost ușor să se dezică de el mai târziu. Am rămas cu o grămadă de ceai spre sfârșitul sezonului, fără vreo șansă să primesc banii de care aveam nevoie.

- O tactică murdară, dar eficientă. Era cuvântul tău împotriva cuvântului lui și dacă te plângeai public aveai să pari slab și naiv.

- Exact. Am făcut cercetări mai târziu și am aflat că îi înșelase în mod asemănător și pe alții și că, așa, a distrus cel puțin o companie.

Gavin își aminti cât de disperat era în noaptea în care îl cunoscuse pe Maxwell. Își pierduse familia și era pe cale să piardă tot ce mai avea. I-ar fi fost ușor să renunțe și la viață.

- Pierce nu avea vreun motiv să mă ruineze, profitul era suficient pentru amândoi. Cred că îi place foarte mult să distrugă.

- Ce om nenorocit. De unde lucrează, din Macao?

- Conform ultimelor știri, intenționa să se întoarcă la Londra, ca să se stabilească aici și să se bucure de avere.

Alex făcu ochii mici.

- Întoarcerea lui în Anglia are vreo legătură cu decizia ta de a te muta aici?

- E o legătură, recunosc eu, dar nu am planuri de răzbunare. Doar vreau puțină... dreptate.

Alex își mușcă buza.

- Nu e bine să te lupți cu șerpii, Gavin. Nu te poți pune cu veninul lor. Ce-ai de gând să faci?

- Chiar nu știi. Dacă am șansa să acționez împotriva lui Pierce în mod legal, o voi face, dar nu am de gând să îl provoc la duel, zâmbi Gavin. Este un alt obicei aristocratic care mi se pare complet inutil.

- De ce nu mi se pare chiar deloc liniștitoare această afirmație?

Fiindcă soția lui era mult prea isteasă.

capitolul 21

Ajunseră la destinație înainte ca Alex să poată vorbi în continuare despre Barton Pierce. Situația o neliniștea. Deși avea încredere în competența soțului ei, oamenii fără scrupule aveau un avantaj în afacerile cu cei onești. Un negustor care își strivea adversarii din pură plăcere era, fără îndoială, un adversar periculos.

Dar aveau să aprofundeze mai târziu subiectul. Când intrară în casa Wrexham, un tânăr vesel, cu părul negru, apăru din salon și îi strânse cu putere mâna lui Gavin.

- Deci chiar ești aici! Sincer, niciodată n-am crezut că vei ajunge într-un final la Londra.

- Am rămas fără pretexte ca să nu mai vin, spuse Gavin răspunzându-i la salut. Dar mi-a părut rău să aflu despre tatăl tău.

- N-aș fi crezut cât de dor are să-mi fie de bătrân. Dar ultimii lui ani de viață au fost frumoși și a murit liniștit, în somn. Toți suntem recunoscători pentru asta. Acum te rog să mă prezinți soției tale, spuse Wrexham întorcându-se către Alex și apoi ridicând din sprâncene. De fapt, ne cunoaștem deja. Nu sunteți domnișoara Melbourne, nepoata lui Ashburton?

Ea îi întinse mâna râzând.

- Acum vreo doisprezece ani eram, da. Rețin că am dansat împreună de câteva ori. Erați foarte serios.

Fusese rigid și chiar intimidant, genul de tânăr bogat cu care ea nu era deloc interesată să se mărite. Aproape că nici nu îl recunoscuse în acest bărbat relaxat, cu zâmbet cald.

- Eram plictisit peste poate și mă gândeam cum pot să fug să văd lumea. Când am reușit să fac asta, dispoziția mi s-a schimbat complet.

Alex se strădui să-și aducă aminte.

- Nu aveți cumva un frate geamăn? Odată l-am confundat cu dumneavoastră. Cred că a fost destul de jignit de greșeală.

Wrexham râse.

- Pe vremea aceea nu suportam să fim confundați unul cu celălalt, dar ne-am împăcat de atunci. Vă rog să veniți să o cunoașteți pe soția mea.

Când intrară în salon, se ridică o femeie zveltă. Spre surprinderea lui Alex, era chinezoaică. Nu, eurasiatică. La fel de înaltă ca Alex, Lady Wrexham era uimitoare, cochetă și exotică asemenea unei orhidee tropicale. Îl îmbrățișă râzând pe Gavin:

- Domnule Elliott! De când nu ne-am văzut.

- Jin Kang, uită-te la tine! Gavin o îmbrățișă cu căldura pe care le-o arăți doar prietenilor vechi. Sau să-ți spun mai bine Mei-Lian?

- Troth e perfect.

Alex fu intrigată să audă că femeia cealaltă avea un vag accent scoțian, fermecător, destul de asemănător cu al lui Gavin. Londra părea mult mai interesantă decât în urmă cu doisprezece ani.

- Troth, permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Alexandra Elliott, spuse Gavin.

- Încântată să vă cunosc, doamnă Elliott.

Chipul calm al lui Troth arăta că știa prea bine că nu toată lumea era de acord cu originea ei eurasiatică.

Gândindu-se că voia să o cunoască mai bine pe această femeie, Alex spuse:

- Presupun că l-ați cunoscut pe Gavin în Macao? Sper că îmi puteți spune lucruri picante despre trecutul lui.

Ochii căprui ai lui Troth licăriră.

- Cu cel mai mare drag.

Bărbații se priviră.

- A fost o mare greșală să le facem cunoștință, spuse Gavin serios.

- Un dezastru, făcu Wrexham la fel de grav. Să sperăm că cina le va împiedica să pună cine știe ce la cale.

Masa îi dădu lui Alex șansa să afle mai multe despre experiențele de care avuseseră parte ceilalți în China. Îi plăcea să cunoască povestea lui Gavin. Pe lângă felurile de mâncare englezești, cina cuprinse orez și câteva preparate chinezești. De asemenea, mâna grațioasă a contesei se vedea și în restul casei, în mobilele și aranjamentele care înnobilau cu eleganță orientală luxul occidental.

Când cina luă sfârșit, Gavin spuse:

- Niciodată nu m-a pasionat obiceiul bărbătesc de a discuta afaceri la un pahar de băutură, însă Maxwell, scuze, Wrexham și cu mine trebuie să discutăm afaceri. Ne scuzați, doamnelor, dacă promitem că nu va dura prea mult?

- Desigur.

Contesa se ridică și îi dădu de înțeles lui Alex să o însoțească.

- Doamnă Elliott, ați vrea să-l cunoașteți pe băiețelul meu?

- De unde ați știut că asta îmi va plăcea cel mai mult? exclamă Alex în timp ce ieșeau din încăpere.

- N-am știut. Sunt o egoistă și vreau să-l văd.

- Ce poate fi mai normal? Eu am o fetiță de nouă ani, zâmbi ea. Niciodată nu știusem cât de tare te îndrăgostești de propriul copil.

- Cum ar putea să afle asta o femeie înainte să devină mamă?

Cele două se priviră, înțelegându-se perfect și urcară scările împreună. Când ajunseră în camera copiilor deja se tutuiau.

Atunci când intrară, băiețelul ridică privirea din jucării, apoi alergă către mama lui cu brațele deschise.

- Mami!

- Dominic, scumpul meu!

Troth îl ridică pe copil în brațe, vorbind în dodii în timp ce îl legăna. Nu, de fapt vorbea chinezește. Alex nu înțelegea un cuvânt, dar intonația era inconfundabilă.

După ce Troth și fiul ei își terminară discuția, conțesa întrebă:

- Vrei să-l iei în brațe pe Dominic? Micul meu viconte e foarte sociabil.

- Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Alex luându-l în brațe pe micuț.

Băiețelul se uită atent la ea pentru o clipă, apoi o pupă apăsând pe bărbie.

- Drăguță.

Alex râse în timp ce copilul începu să se joace cu colierul ei.

- Cred că-i place de mine.

- Își dă seama atunci când cuiva îi e drag de el.

Ochii lui Dominic aduceau a Orient, iar Alex se gândi la copilul cu ochi migdalați pe care l-ar fi putut avea și trebui să își reprime lacrimile.

- E minunat.

- Mulțumesc. Îmi pare rău, ezită Troth, s-a întâmplat ceva?

- Am pierdut o sarcină pe drumul spre casă. Când l-am văzut pe micuț am resimțit pierderea, răspunse

Alex desprinzându-și colierul din pumnul copilului și dându-l înapoi mamei sale.

- Îmi pare rău, spuse Troth cu compasiune. Și eu am pierdut o sarcină acum câteva luni. Medicul îmi spune că n-am motive să cred că se va repeta, dar asta nu vindecă tristețea pentru ceea ce ar fi putut fi.

Era un alt aspect în comun pentru ceea ce Alex spera că reprezenta începutul unei prietenii adevărate. Troth își sărută fiul și îl încredință guvernantei blânde. După ce pleacă, Alex o întrebă:

- Îl înveți chineză pe Dominic?

- Da. Cu puțin noroc, va învăța repede. Dacă va merge vreodată în Orient, îi va fi de folos. Apoi, continuă ea după o pauză, vreau ca și copiii mei să știe câte ceva despre cultura chineză.

- Desigur. Ar fi o mare pierdere dacă ar crește fără să cunoască o parte atât de importantă a originii lor.

- Mă bucur că înțelegi. Nu toată lumea înțelege, spuse Troth cu un zâmbet în colțul gurii. Mai ales verii și mătușile Renbourne, care sunt mai în vârstă. Dar s-au obișnuit cu stilul meu. Bătrânul conte le-a poruncit să mă accepte, că de nu... Și n-au îndrăznit să afle ce însemna „că de nu“!

Alex râse.

- Sunt sigură că aduci un suflu proaspăt în familia Renbourne. Era și timpul. Multe dintre aceste familii s-au tot căsătorit între ele de generații întregi. Unchiul meu s-a bucurat că m-am măritat cu un yankeu și a fost dezamăgit când a aflat că Gavin este născut în Anglia.

- Ah, dar nu ai fi putut găsi un soț mai bun ca Gavin Elliott, zâmbi Troth ștregărește. Luăm ceaiul în solariu în timp ce îți povestesc mai multe despre el? Deși e posibil să fii dezamăgită. Am lucrat ca traducătoare pentru el timp de ani de zile și nu l-am văzut vreodată să fie nesincer sau răuvoitor.

- Aș fi surprinsă dacă s-ar fi întâmplat asta.

Intrară în solariu, iar Alex exclamă:

- Cât de frumos e! Ca o grădină tropicală.

- A fost cadoul lui Kyle pentru mine când s-a născut Dominic, spuse Troth aplecându-se ca să inspire parfumul unui minunat crin roz-alb. Avem un solariu mai mare la Domleigh, reședința principală a familiei Renbourne, dar acesta e deosebit fiindcă avem nevoie mult mai mare de frumusețe când suntem la Londra. Cumnata mea e o grădinăreasă extraordinară, așa că am proiectat solariul împreună. Meriel poate face să crească orice.

Alex se plimbă pe alea șerpuită, atingând uluită florile și frunzele. Printre plante erau presărate statuete chinezești și europene, iar în apropiere susura o fântână.

- O minunată bucată de Orient în mijlocul Londrei.

Și un cadou făcut cu dragoste de un soț care chiar își înțelegea soția. Solariul era o dovadă vie a felului în care oamenii puteau construi o punte între lumi foarte diferite.

Alea dădea într-un spațiu larg, pietruit cu dale spaniole. Acolo se aflau o măsuță și câteva scaune, de unde se putea admira atât solariul, cât și grădina obișnuită aflată de cealaltă parte a geamului.

- Luați des masa aici?

- Oricând eu și Kyle cinăm singuri, spuse Troth aplecându-se să mângâie un pisoai care apăru de sub un palmier jos și i se încolăci în jurul gleznei. Fiindcă ai locuit în Orient, știi foarte bine în ce fel combină clădirile de acolo interiorul cu exteriorul. Mie și lui Kyle ne-a plăcut asta, așa că am creat o versiune adecvată pentru climatul rece.

Un valet apăru cu o tavă de ceai, pe care o lăsă pe masă. Troth turnă pentru amândouă, în timp ce pisica își mângâia lăbuțele și le privea somnoroasă.

- Suryo Indarto mai lucrează cu soțul tău?

- Da, e la Londra acum.

- Excelent. Sper să îl văd curând pe *tuan* Suryo. De multe ori lucram împreună la Casa Elliott. Când erau perioade mai relaxate, îl învățam chinezește. În schimb, el m-a învățat malaieză și *pentjak silat*.

Alex lăsă ceașca de ceai pe masă, surprinsă.

- Știi să te lupți în stil indian?

- Puțin. Mă mir că știi ce este asta.

- L-am văzut pe Gavin făcând *pentjak silat*. Este foarte, foarte bun.

- Trebuie să-l fi învățat *tuan Suryo*, sorbi Troth din ceai. Am învățat câteva mișcări și prinderi de la el, dar nu sunt expertă. Cel mai bine mă pricep la *wing chun*, unul dintre principalele stiluri de luptă din China. Se spune că *wing chun* a fost conceput de budiști și că se potrivește în special femeilor.

- Un stil de luptă special pentru femei? Alex se aplecă foarte curioasă în față. Poți să mă înveți și pe mine? Te rog?

- Vrei să înveți? răspunse cealaltă femeie mirată. E nevoie de ani de zile. Am început să studiez *wing chun* în copilărie și am exersat toată viața. Ar fi nevoie de foarte mult timp ca să o stăpânești.

- Înțeleg că nu voi fi niciodată o artistă, dar poți să mă înveți noțiunile de bază ale autoapărării? O femeie trebuie să se poată apăra singură. Nu vreau să mai fiu neajutorată vreodată, spuse Alex mai încet, dându-și seama cât de vehement vorbise.

- Îmi dau seama.

Privirea inteligentă a lui Troth văzu mult mai mult decât spusese Alex, dar asta nu o sperie. Legătura care se crease instantaneu între ele implica deja mai multă sinceritate decât era cazul, de obicei, cu noile cunoștințe. Oare fiindcă Alex văzuse o parte din lumea în care crescuse Troth? Indiferent de motiv, se bucura.

- Artele marțiale orientale țin atât de trup, cât și de suflet, spuse femeia gânditoare. E nevoie de gândire, de disciplină și de reflecție. Se pot învăța mișcările de bază, dar problema e că puține femei au o minte de luptător. Trebuie să vrei și să știi să lupți.

Alex se gândi la zbaterele ei zadarnice, furioase, de pe când era sclavă.

- Pot și vreau să lupt. Ce vreau să știu este cum să lupt bine.

Troth schiță un zâmbet.

- Te avertizez, chiar și lecțiile simple pot face multe vânătăi.

- Nu contează. Poți să îmi faci o demonstrație?

- Acum? Nu suntem îmbrăcate pentru luptă, spuse ea arătând către rochia elaborată, cu mâneci lungi. Cel mai bine e într-o tunică și în pantaloni largi.

- Poate o lecție mică, mititică? Alex nu era foarte sigură de ce o interesa atât de mult, dar voia să învețe cu disperare. Dacă va trebui vreodată să mă apăr, probabil voi fi îmbrăcată la fel ca acum.

- Așa e. Ei bine, dacă dorești, pe mine nu mă deranjează podelele tari.

Troth se ridică și împinse masa și scaunele într-o parte. De îndată ce își mută scaunul, pisica sări pe el, ghemuindu-se ca să absoarbă căldura pe care o lăsase stăpâna ei.

Troth se mută în centrul spațiului rămas liber și adoptă o poziție relaxată, echilibrată.

- Atacă-mă.

Simțindu-se brusc absurdă, Alex făcu o mișcare în față și dădu stingeră un pumn în umărul celeilalte femei. Troth îi prinse fără efort încheietura, sucind-o doar atât cât orice altă înaintare să devină dureroasă.

- Ții minte că ți-am spus că femeile nu știu să lupte? Încearcă din nou, ca și cum chiar ai vrea asta.

- Nu vreau să te rănesc.

- N-o vei face. Dar nu uita că, dacă vrei să fii o luptătoare, trebuie să vrei să faci rău. Gândește-te la mine ca și cum aș fi cel mai rău dușman al tău. O persoană pe care o urăști.

Alex făcu un pas în spate și privi spre Troth, închipuindu-și cruzimea lui Bhudy. Nenorocitul. Înaintă și își înfipse pumnul drept în falca adversarei.

Se pregătea să continue cu pumnul stâng, când se trezi pe podea. Troth o prinsese ferm, dezechilibrând-o și trântind-o la podea. Pentru o femeie zveltă, era remarcabil de puternică.

- Mai bine, spuse Troth oferindu-i mâna ca să se ridice. Dar ești sigură că vrei să faci asta?

- Da! sări Alex în picioare, entuziasmată. Îți mulțumesc că ai avut grijă cu mine, dar nu trebuie să-ți fie teamă să-mi faci rău. Poți să-mi arăți cum ai făcut asta?

Troth zâmbi lung și lent.

- Alexandra, eu cred că vom avea o prietenie tare neobișnuită.

- Asta și sper. Acum... unde ți-ai pus mâinile?

Lui Alex nu îi păsa cu câte vânătăi avea să se aleagă. Ceea ce conta era să fie puternică. Să nu mai fie vreodată o victimă.

capitolul 22

- Ceaiul *Earl's Blend* se vinde ca pâinea caldă. O să ajungem foarte bogați, spuse Wrexham întinzându-i lui Gavin o foaie pe care erau prezentate veniturile și cheltuielile din ultimele șase luni. Sau, de fapt, și mai bogați decât suntem deja.

Gavin fluieră văzând cifrele.

- Faptul că ai inventat această combinație a fost cea mai valoroasă contribuție a ta la Casa Elliott, Maxwell. Scuze, făcu el dându-și seama că greșise și dând din cap, jenat. În cele din urmă mă voi obișnui. Mă tot gândesc la Wrexham ca fiind tatăl tău.

- Poate ar trebui să-mi spui Kyle. Prenumele nu mi s-a schimbat.

- Mulțumesc. Poate așa voi ține minte mai ușor.

Știind cât de reținuți erau englezii cu privire la folosirea prenumelor, Gavin se simți onorat. Punând deoparte situația financiară, întrebă:

- Barton Pierce e în Londra?

- Este și cam face furori în oraș. A găsit o văduvă blondă superbă în călătoriile lui, a reușit să cumpere un titlu de cavaler, iar acum Sir Barton și Lady Pierce sunt recunoscuți pentru petrecerile lor luxoase. Va candida pentru un loc în Parlament. Se spune că mituiește

un lord ca să primească un loc sigur, deci la următoarele alegeri ar trebui să devină membru în Parlament.

- Pierce în Parlament? E ca și cum ai pune lupul paznic la oi!

Kyle turnă mai mult porto în pahare.

- Conform surselor mele, averea lui Pierce a avut mult de suferit de când Compania Indiilor de Est și-a pierdut monopolul comercial în China. Nu este în faliment, dar e pe muchie de cuțit.

- Interesant, sorbi Gavin din pahar. Atunci n-ar trebui să fie greu de făcut dreptate.

- N-o să-ți cer să nu-i dai o lecție. Pierce s-a purtat josnic și merită să-și ispășească păcatele, se încruntă Kyle. Însă ai grijă. E un adevărat diavol.

- Nu voi face nimic drastic. Cel mult îi voi da un brânci imperiului său deja aflat în derivă, ca să se prăbușească mai repede, spuse Gavin ridicându-se și schimbând subiectul. Ne ducem să vedem ce pun la cale nevestele noastre?

- Mi-e cam teamă să aflu, făcu Kyle terminându-și băutura și ridicându-se în picioare. Este amuzant și, într-un fel, foarte potrivit că ai reușit s-o găsești pe Alexandra Melbourne la celălalt capăt al lumii. Era altfel decât celelalte tinere bune de măritat din Londra. Mai vioaie. Mai interesată de lume. Și, desigur, arăta fenomenal.

Gavin râse.

- Am observat.

Majordomul îi informă că soțiile lor se aflau în solariu. În timp ce își deschideau drum prin jungla înfrunzită, o auziră pe Troth spunând:

- Nu, nu așa, așa. Folosește puterea adversarului tău împotriva lui însuși.

- A, înțeleg ce vrei să spui, răspunse Alex gâfâind. Așa.

Gavin și Kyle apărură în luminiș la timp ca s-o vadă pe Alex trântindu-și gazda la pământ. Troth se rostogoli fără efort și sări înapoi în picioare foșnindu-și fustele.

- Bravo, Alex! Ai instincte bune.

Gavin făcu ochii mari.

- Dumnezeule! Cred că am băut mai mult decât estimasem.

- Băutura n-are nici o vină, spuse Kyle, părând neașteptat de calm, deși își descoperise soția luptându-se corp la corp cu o musafiră. Troth, draga mea, o bați pe musafira noastră?

Râzând, femeile se îndreptară către soții lor, ciufulite și privindu-i ca două școlărițe năstrușnice.

- Eu sunt de vină, spuse Alex. Am aflat că Troth știe un stil de luptă oriental și am rugat-o să-mi dea lecții. Sper că asta nu va fi singura.

- Va fi plăcerea mea, răspunse Troth netezindu-și fusta șifonată. Mă încântă ideea să am o elevă. Am învățat *wing chun* de la bătrâna mea doică și e foarte corect să transmit această artă unei alte femei.

- Sper că pe viitor lecțiile se vor desfășura în sala de sport, cu saltele, spuse Kyle ridicând o floare strivită de pe podea. E mai sigur pentru amândouă, dar și pentru bietele plante din seră.

- Ne-am lăsat duse de val, râse Troth, nestingherită. Voi concepe un program de studiu mai organizat și vom avea grijă. Dar a fost distractiv.

Chiar dacă știa că *wing chun* era mai degrabă o artă inofensivă, spre deosebire de *pentjak silat*, al cărei scop suprem era uciderea adversarului, lui Gavin nu îi făcu prea mare plăcere să afle că soția lui intenționa să studieze un stil de luptă. Însă Alex părea atât de veselă și de fericită în timp ce își aranja în grabă rochia și părul. Așa era ea. Dacă pentru a redeveni fericită trebuia să riște să-și rupă oasele sau chiar mai rău, așa avea să fie.

A doua zi, dimineața, femeile din casa Ashburton plecară la modistă, după care aveau să se oprească la diferite magazine. Deși scopul principal al zilei era comandarea unei garderobe noi pentru Alex și Katie,

Gavin bănuia că nici Catherine, ducesa și fiicele lor nu vor veni acasă cu mâna goală.

Pe când Gavin se pregătea să plece ca să lucreze la organizarea noului său birou, Asburton îl chemă în camera de lucru.

- Din moment ce cauți o casă, poate te-ar interesa aceasta, spuse el notând o adresă și înmânându-i bilețelul și o cheie. Este o proprietate de-a mea, care nu se află departe de aici. E o adresă decentă și o locuință chiar plăcută. Chiriașii anteriori s-au văzut nevoiți să plece din Londra înainte să se termine sezonul, așa că acum e liberă. Dacă ești interesat, treci pe acolo.

- Vă mulțumesc, domnule, spuse Gavin băgând adresa și cheia în buzunar. Voi trece pe acolo în după-amiaza aceasta.

Chiar dacă nu văzuse încă locuința, bănuia că aceasta era de o calitate deosebită, genul de casă pe care i-ar fi fost foarte greu să o găsească fără această legătură de rudenie. Nu era sigur dacă se simțea recunoscător sau copleșit. Și una, și alta, dar se hotărî că mai mult recunoscător. Era bucuros să aibă o locuință proprie, chiar dacă era deținută de unchiul lui Alex.

Plecă de acasă și parcurse drumul de la moderna zonă vestică a Londrei până în zona de est, zona industrială. Birourile pe care le închiriasă Kyle într-un antrepozit din port erau bine amplasate, deasupra unui uriaș spațiu de depozitare, iar de la ferestrele lor se vedea multitudinea de nave staționate.

După ce aprobă birourile, urcă la bordul *Helenei*. Benjamin Long se ocupa cu pricepere atât de reparațiile de care avea nevoie corabia, după atacul piraților, cât și de descărcarea încărcăturii de pe *Helena*. Suryo împachetase deja obiecte personale ale lui Gavin pentru mutarea pe uscat. Intenționa să stea pe navă până ce avea să plece, apoi să se mute ori în casa Ashburton, ori în ce altă casă găsea Gavin.

Fiindcă nu era nevoie de prezența lui, Gavin chemă o trăsură care să îl ducă la casa pe care putea să i-o închirieze Ashburton. Simți un fior atunci când văzu

că se afla în Berkeley Square, la fel ca locuința bunicului său. Coincidență sau un semn? Era oare o zi potrivită pentru vizita de familie pe care o avea în gând de douăzeci de ani?

Londra era foarte aglomerată, așa că avu timp berechet să se gândească la problemă. Totuși, încă nehotărât, îi dădu drumul vizitiului atunci când ajunse în Berkeley Square. De acolo putea să se întoarcă pe jos la casa Ashburton.

Casa ducelui era spațioasă și bine întreținută și ar fi fost perfectă dacă era și Alex de acord. Privi pe fereastră și fu atras de imaginea casei bunicului lui, care se afla chiar vizavi. Probabil că bătrânul nemernic se uitase în fiecare zi la grădina centrală a scuarului. Atunci când vedea statuia unui erou călare, se gândea vreodată la fiul ofițer de marină pe care îl dezmoștenise, la nepotul pe care nu-l cunoscuse niciodată, la nora pe care o disprețuisese? Sau îi alungase de mult din mintea lui, reconsiderându-i vrednici de atenție?

Gavin se hotărî, încuie casa ducelui și traversă scuarul. Casa Seabourne era opulentă, iar fațada sa luxoasă sugera bani și influență. În timp ce urca treptele, își spuse că era o neghiobie să se prezinte acolo fără să anunțe. Poate că bunicul lui nu era în Londra sau, dacă era, poate că teroriza personalul de la vreun club. Poate chiar murise, deși în urmă cu un an, când primise Gavin ultimele informații, era încă în putere. Chiar dacă, printr-o minune, era acasă, era greu de crezut că avea să primească vizita unui străin neanunțat.

Totuși, Gavin bătu la ușă cu ciocanul în formă de delfin. Trecu mai puțin de un minut până ce ușa fu deschisă de un majordom rigid, așa cum se cuvenea unei case londoneze din lumea bună. Bărbatul îl cântări din priviri și se hotărî că Gavin era îmbrăcat suficient de bine încât să fie invitat înăuntru.

– Bună ziua, domnule. Doriți să lăsați o carte de vizită?

Gavin privi în vestibul. Era mai mic decât cel al casei Ashburton, dar suficient de impresionant. Întinzând cartea de vizită, spuse:

- Aș dori să îl văd pe lordul Seabourne.

Majordomul se uită la nume, apoi din nou la chipul lui Gavin și îl pofti într-un salon.

- Am să văd dacă lordul vă poate primi.

Așteptarea păru interminabilă. Gavin se foi prin cameră, neputând să stea jos. Deși se gândise la asta de ani de zile, nu știa la ce să se aștepte, nu știa nici măcar ce să-și dorească, poate doar să afirme sus și tare onoarea tatălui său. Cu siguranță nu avea să fie bine primit în sânul familiei Elliott. Nici nu voia asta.

- Dumneavoastră sunteți Gavin Elliott?

Gavin se întoarse auzind vocea rece și fu dezamăgit să vadă un bărbat mai tânăr ca el, care părea că înghițise o crosă de golf.

- Eu sunt, spuse el, cu cel mai american accent posibil. Înțeleg că Seabourne refuză să mă vadă.

- Dimpotrivă, răspunde tânărul, cu o atitudine arogantă și privindu-l fix. Eu sunt Phillip Elliott, al șaptelea conte de Seabourne. Bunicul meu a murit iarna trecută.

Dezamăgirea fu de-a dreptul cumplită. Gavin ajunsese prea târziu.

- Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse el studiindu-l pe celălalt bărbat, intrigat de o inconfundabilă asemănare familială. Înălțimea, tenul, chiar și trăsăturile generale erau suficient de asemănătoare încât cei doi să poată trece drept frați. Bănuiesc că sunteți vărul meu.

Seabourne pufni.

- Ce festă încercați să jucați? Dacă sunteți vreun bastard al familiei Elliott, nu am nici un interes să vă cunosc.

- Nu sunt mai bastard decât dumneavoastră, izbucni Gavin furios. Părinții mei au fost căsătoriți legal în Biserica Scoției de celălalt bunic al meu, deși nenorocitul care a murit iarna trecută a refuzat s-o recunoască

pe mama mea sau căsătoria. Fiindcă mă stabilesc la Londra, m-am gândit că ar trebui să fac o vizită, dar văd că mi-am pierdut timpul.

Seabourne se albi la față.

- Cine a fost tatăl dumneavoastră?

- James Elliott, care s-a căsătorit cu Anna Fraser la Aberdeen, spuse Gavin sec. Căpitanul James Elliott din marina regală, erou la Trafalgar, țap ispășitor pentru o catastrofă după ce l-a dezmoștenit familia, comerciant american de succes. Nu vă faceți griji, și eu sunt la fel de dezgustat ca dumneavoastră că suntem rude. Sperasem să îl cunosc pe al șaselea conte ca să îi spun ce prostie a făcut, dar am amânat prea mult timp.

Își așeza pălăria atunci când Seabourne spuse:

- Aveți vreo dovadă a identității dumneavoastră?

- Sigur că da. Certificat de naștere, certificatul de căsătorie al părinților mei, documentele obișnuite, se miră Gavin de reacția tânărului. Deși cred că chipul meu este o dovadă suficientă. Ce contează? Nu vreau nimic de la dumneavoastră!

Arătând ca și cum ar fi văzut o fantomă, vărul lui răspunse:

- Fiindcă dacă sunteți cine susțineți, dumneavoastră sunteți adevăratul conte de Seabourne.

capitolul 23

Gavin rămase cu gura căscată.

- Eu, conte? Este absurd! Tatăl meu nu era primul născut.

- James a fost al doilea fiu, spuse Phillip posomorât. Tatăl meu, Albert, a fost al treilea. Fiul cel mai mare, John, fiul lui și tatăl meu au murit cu toții înaintea bunicului.

Dacă era adevărat, atunci furia vărului său era explicabilă. Bărbatul credea că urmează să i se ia titlul. Dar dacă asta avea să se întâmple, de ce se deranjase

să îi spună totul lui Gavin, care habar nu avea de arborele genealogic al familiei?

Poate fiindcă adevărul ar fi ieșit până la urmă la lă, iar tânărul își dăduse seama că ar fi fost riscant ascundă existența unui văr mai în vârstă, dacă Gavin intenționa să se stabilească la Londra. Gavin simțea soi de admirație reticentă pentru dorința vărului să a lua taurul de coarne.

-Nu e nevoie să mă priviți ca și cum ați vrea să uciideți. Nu mă interesează prețiosul dumneavoastru tlu, nici averea care presupun că îl însoțește. Dar să nu știți de existența mea? Tatăl meu a comunicat câteva rânduri cu avocatul familiei Elliott. Eu m născut cu destul de mult timp înainte să emig în America. Ar fi trebuit să se afle imediat dacă eu fost moștenitorul legitim.

-S-a știut că v-ați înecat împreună cu părinții c neavoastră. Fie informațiile au fost greșite, fie sun un impostor.

Fiindcă deja exista un moștenitor în Anglia, cu ranță nimeni nu se obosise să verifice presupusa mo a lui Gavin.

-Nu sunt nici un impostor, dar, după cum am s nu trebuie să vă faceți griji. Pretindeți că nici nu r cunoscut astăzi.

Philip îl fulgeră cu privirea.

-Și să trăiesc cu existența dumneavoastră atâr du-mi deasupra capului ca sabia lui Damocles? C aș putea să dorm noaptea știind că în orice clipă putea hotărî să vă revendicați titlul? Problema tre rezolvată. Unde locuiți?

-În casa Ashburton din Grosvenour Square.

-Vă va contacta avocatul meu, ripostă Philip ott. Acum plecați. Nu sunteți bine-venit în această până când și dacă nu vă dovediți a fi proprietaru de drept.

Un târg neobișnuit

*

O sesiune serioasă de cumpărături cu o rude de sex feminin era o încântare, dar și Când se întoarse la casa Ashburton, Alex de somn. Nu și Katie. Aparent neobosită, camera de lecții împreună cu celelalte două Alex decisese să le spună „verișoare“, chiar îi era pe jumătate mătușă lui Katie, iar Ma rișoară vitregă de gradul al doilea. Sau...? / încercând să deslușească legăturile.

Se trezi atunci când se deschise ușa de le tre camera ei și cea a soțului său. Se înto somnoroasă.

- Gavin?

- Scuze, n-am vrut să te trezesc.

Părându-i-se că are un ton ciudat, se ridică să îi vadă chipul în semiîntuneric. Ceea ce v joră. Era încordat, mai-mai să explodeze, îns observase așa nici în timpul Jocului Leului, când se lupta cu pirații.

- Gavin, ce s-a întâmplat?

El rămase în umbră, lângă ușă.

- Am fost la casa bunicului meu astăzi. A na trecută.

- Îmi pare rău că nu ai reușit să îl cunoști comportamentul lui, nu pare mare pierdere sinceră. Moartea lui te-a afectat mai mult fi așteptat?

- Oarecum, dar mai mult mă deranjează : am găsit un văr care îmi spune că sunt cont bourné, răspunse el respirând adânc.

Alex tresări.

- Ești din acea familie Elliott? Dumnezeuul idee. Felicitări, soțul meu. Ce onoare neaștep

El o privi cu ochii mari.

- Crezi că e bine?

- Îmi pare rău, am fost crescută cu convingerea că titlurile și averile moștenite nu îl fac pe om, însă nu este deloc rău să le ai.

Gavin se strâmbă.

- Iar eu am fost crescut cu convingerea că sunt o lucrătură a diavolului. Nu vreau titlul ăsta nenorocit. Voi renunța la el sau îl voi refuza, indiferent ce trebuie să fac.

Ea ezită.

- Nu știi dacă se poate.

- De ce nu? Perspectiva de a fi contesă ți se pare irezistibilă?

Chiar atât de superficială o credea? Îi venea să îl pâlmuiască, dar se abținu. El fusese răbdător cu fricile și toanele ei, așa că merita să fie și ea răbdătoare.

- Am trăit foarte bine fără un titlu și acum nu țin neapărat să am unul. Dar cred că procedurile juridice sunt complexe. Ar trebuie să discutăm cu unchiul Stephen. El se pricepe la lucruri din astea.

- Foarte bine, spuse Gavin întorcându-se în camera lui. Am să văd dacă e disponibil.

Nevrând să fie lăsată pe dinafară, ea spuse:

- Vrei să vin cu tine?

El ezită.

- Cred că e o idee bună. Poți să mă ajuți să înțeleg gândirea britanică.

- Am să încerc, dar nu-ți promit nimic, spuse ea luându-și pantofii și încercând să-și aranjeze părul înainte de a-l însoți pe Gavin în biroul ducelui.

Dacă erau vești proaste, voia să fie acolo.

Ashburton ridică privirea de la birou atunci când se deschise ușa.

- Da, iubita mea?

Expresia i se schimbă când văzu cine era.

- Scuze, la ora asta numai Rosalind trece pe aici.

- Nu am vrut să vă deranjez, bătu Gavin în retragere, fiindcă își dăduse seama ce părere ar fi putut avea ducele despre repulsia americană față de aristocrație. Voiam să discutăm ceva, dar se poate și altădată.

- Nu, intrați, studiez o trată care mi s-a propus și mă plictisesc la culme. Ți-a plăcut casa?

Lui Gavin îi luă o clipă să-și dea seama despre ce vorbea ducele.

- Casa din Berkeley Square? E foarte frumoasă. Dacă îi place și lui Alex, o voi închiria cu mare plăcere.

- Știu casa, spuse Alex și dacă e disponibilă ar fi o casă de oraș minunată pentru moment.

- Atunci e a voastră, răspunse Ashburton examinându-l cu atenție pe Gavin. Dar nu ai venit de asta, nu-i așa? Ia loc și spune-mi ce te frământă.

Gavin se așeză, iar Alex ocupă scaunul de lângă el.

- Mi s-a spus că sunt contele de Seabourne. Descrie pe scurt situația familiei sale și vizita la casa Seabourne și încheie: Nu vreau nimic din moștenirea asta. Cum pot s-o refuz?

Ashbourne se încruntă.

- Nu poți. E destulă jurisprudență în materie și s-a considerat întotdeauna că o demnitate se transmite prin sânge. Cred că ai fi putut renunța la titlu dacă ai fi fost născut în America, dar, fiindcă te-ai născut în Marea Britanie, chiar nu ai de ales.

Gavin afurisi în gând.

- Și averea? Pe asta o pot refuza?

- Depinde de cum a fost gândită succesiunea. Proprietățile care revin moștenitorului, adică probabil majoritatea, sunt asociate cu titlul. E posibil să existe și fonduri neasociate, dar acestea reprezintă doar o parte mică din avere.

- Mi se pare nedrept ca vărul meu să nu primească nimic din ceea ce credea că îi aparține.

- Dreptul primului născut nu are legătură cu dreptatea, observă ducele, ci cu păstrarea proprietății și a puterii. Per ansamblu, sistemul acesta a funcționat bine în Marea Britanie, deși recunosc că e aspru pentru anumite persoane. Dacă vărul tău va avea o situație precară, poți să îi acorzi o rentă, însă ar trebui să provină din averea ta personală, nu din proprietățile asociate titlului.

Înainte să iei o decizie pripită, trebuie să discuți problema cu un expert în acest domeniu al dreptului.

Agățându-se de o ultimă șansă, Gavin întrebă:

- Și dacă nu prezint documentele care îmi certifică identitatea? Așa pot evita moștenirea?

Ducele oftă.

- Adevărul s-a aflat, căpitane. Arăți ca un Elliott. Și eu am observat și m-am gândit că ai o legătură cu familia Seabourne, deși n-am ghicit cât de apropiată este. Dacă nu ai fi apărut niciodată la casa Seabourne, ți-ai fi schimbat numele de familie și n-ai fi vorbit niciodată despre părinții tăi, ai fi putut evita asta, dar acum zarurile sunt aruncate. Lumea îl ține minte pe tatăl tău, iar tu ești fiul lui: al șaptelea conte de Seabourne.

- Deci numele tatălui meu e ponegrit chiar și după atâta vreme?

În mod surprinzător, ducele răspunse:

- Pentru cei care au cunoscut situația, e clar că tatăl tău a fost manipulat și de bătrânul conte, și de marină. Nu l-am cunoscut prea bine, dar i-am purtat un mare respect. Scandalul legat de căsătoria lui nu a avut de-a face cu mireasa pe care și-o alesese, cu ci reacția tatălui său. Societatea a considerat că e o dizgrație să îți dezmoștenești fiul, care a fost un erou pe mare, fiindcă a încheiat o căsătorie perfect respectabilă. Nimeni nu-l plăcea pe bunicul tău, iar asta l-a făcut și mai nesuferit.

Simțindu-se ca și cum lumea îi fusese dată peste cap, Gavin spuse:

- Deci nu societatea i-a alungat, ci doar bătrânul conte?

- Sunt sigur că pentru tatăl tău a fost suficient. Astfel de conflicte pot destrăma familii.

Familia Elliott fusese destrămată cu siguranță.

- Și ce reacție a avut lumea când tata a fost obligat să demisioneze din marină?

- Pe măsură ce alți bărbați care participaseră la misiune s-au întors acasă și au început să spună adevărul,

s-a înțeles că tatăl tău s-a comportat ca un bun ofițer. Nici o șansă ca Amiralitatea să recunoască vreodată că a greșit, dar trebuie să știi că numele tatălui tău încă este respectat.

- Credeți că el știa asta?

- Dacă a ținut legătura cu avocatul familiei Elliott, a știut cu siguranță. Eu bănuiesc că a rămas în America fiindcă o prefera Angliei.

Gavin nu scoase un cuvânt, gândindu-se la trecut. James Elliott avea resentimente cu privire la felul în care fusese tratat în Anglia, dar chiar îi plăcuse viața liberă pe care o dusesese în America. Poate că tăcuse nu atât din cauza durerii, cât pur și simplu fiindcă nu mai voia să se gândească la trecut.

Poate că Gavin, nu părinții săi, suferise cel mai mult atunci când plecaseră din Marea Britanie.

Alex îl luă de mână.

- Nu trebuie să înțelegi totul chiar acum, Gavin. Vino sus și relaxează-te puțin înainte de cină.

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru explicații, domnule, se ridică Gavin în picioare, amorțit. Probabil reacția mea vi se pare amuzantă.

- E o anumită ironie în toată treaba asta, recunosc ducele. Dar nu e de râs. Nu te învinuiesc fiindcă te simți copleșit de povara unei moșteniri la care nu te așteptai și pe care nu o vrei.

Bucuros că Ashburton îl înțelegea, Gavin ieși din birou, încă ținând-o de mână pe Alex. Alex? Nu, contesa de Seabourne. Dumnezeu să îi ajute pe amândoi.

Îngrijorată de chipul palid al lui Gavin, Alex se întoarse către el și îi înconjură gâtul cu brațele după ce intrară în cameră.

- Îmi pare rău. Arăți de parcă s-ar fi prăbușit cerul peste tine.

- S-a prăbușit.

El își îngropă fața în părul ei, strângând-o în brațe. Sângele îi ardea în vene ca oțelul topit.

Ea îl strânse și mai mult, parcă vrând să îi absoarbă neliniștea. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, el avea nevoie de ea. Deși nu-i plăcea să-l vadă atât de nefericit, se bucura că își putea consola soțul de aur, priceput la toate.

- Ai motive să îți urăști bunicul și probabil e dureros să te gândești că îi vei purta titlul, spuse ea încet. Dar dacă vrei să îți cinstești părinții, faptul că vei deveni conte nu e cea mai bună răzbunare împotriva bunicului tău?

- Presupun că ai dreptate. Nemernicul nu ar îndura să știe că moștenitorul lui e copilul fiului pe care l-a izgonit. Problema e că nu îndur nici eu. După o tăcere îndelungată adăugă: Poate că ar fi mai ușor să plec din Anglia și să nu mă mai întorc niciodată. Ai veni cu mine, Alex?

Ea își reprimă neplăcerea pe care i-o provoca o asemenea perspectivă.

- Sigur că aș veni cu tine, sunt soția ta. Dar și dacă pleci, titlul îi va reveni vărului tău numai dacă îți însenezi propria moarte, iar asta va provoca tot felul de alte probleme. Dacă pleci și îți ignori obligațiile la Seabourne s-ar crea complicații monstruoase, iar arendașii și lucrătorii de pe moșie vor fi cei care vor suferi cel mai rău.

El oftă.

- Eu cred că ai dreptate. Dar așa îmi surâde gândul să vă iau pe tine și pe Katie, să mergem la *Helena* și să plecăm...

- Tu ești tu, Gavin. Și faptul că ești nobil nu te schimbă.

El dădu din cap.

- Ceea ce suntem, felul în care ne privim are mare legătură cu felul în care ne tratează ceilalți. Te comporti ca un căpitan și devii căpitan. Dacă ești tratat cu adorație, în curând simți că o meriți. Uită-te la sultanul Kasan. Ar fi un om mult mai bun dacă n-ar fi fost tratat ca un rege toată viața.

- Cam ai dreptate, dar sultanul e un caz extrem, șo-văi Alex, întrebându-se cum să îl ajute să se împace cu moștenirea nedorită. Cred că trebuie să separi părerea pe care o ai despre nobilime de părerea pe care o ai despre bunicul tău. Wrexham îți e prieten și se pare că îl plăci pe unchiul Stephen. Faptul că sunt nobili nu i-a schimbat și nu are de ce să te schimbe nici pe tine. Iar bunicul tău, ei bine, e mort. Ar fi fost un om cumplit chiar dacă n-ar fi fost nobil, deși probabil puterea și banii l-au înrăit și mai rău. Dar el nu mai e, iar tu nu poți schimba trecutul.

- De fapt, trecutul s-a schimbat mult în ultimele ore. Sau cel puțin felul în care văd eu trecutul, spuse el strângând-o și mai tare. Este ca și cum s-ar fi întors lumea cu susul în jos.

Întotdeauna fusese stăpânul propriei vieți și al propriei minți, așa că nu era de mirare că îl neliniștea situația. Negăsindu-și cuvintele pentru a-l ajuta, Alex întoarse capul și îl sărută, vrând să spună că îi păsa și să îl asigure că totul avea să treacă.

El îi răspunse cu o intensitate dureroasă. Avuseseră parte de atât de puține săruturi. Totuși, fusese suficient pentru ca acum între ei să existe deja o anume familiaritate. O senzație de bine. În seara aceasta, îi lega un curent mult prea puternic de emoții, iar sărutul se transformă într-o devorare. Ea simți dorința pe care, de obicei, Gavin și-o reprima, iar în loc să fie alarmată, propria ei dorință fu mai stârnită decât în mulți ani de zile.

Erau atât de lipiți încât îl simți întărindu-se. La o clipă după ce ea își dădu seama, el începu să se desprindă, amintindu-și de bariera pe care o construiseră între ei temerile lui Alex.

Însă îmbrățișarea era pentru el, nu pentru ea. Se lipi de el până ce el ajunsese cu spatele la ușă și nu mai avu unde să se mai retragă. Îi sărută urechile și gâtul, iar apoi își coborî mâna de-a lungul trupului lui, prinzându-i membrul agitat, simțind căldură prin materialul

strâmt al pantalonilor. Gavin găfâi, tensiunea psihică transformându-se în tensiune fizică.

Îl masă cu un ritm imitat de gura ei înfometată, învăluită de propria dorință. Vrând o intimitate și mai mare, desfăcu nasturii care îi țineau pantalonii, ca să îi poată atinge carnea mătăsoasă. El gemu puternic, zbătându-se sub apăsarea mâinii ei.

Alex îl provocă jucăușă, mai repede, apoi mai încet, apoi iar mai repede, până ce el se zgudui în brațele ei murmurându-i numele. Prins între ea și perete, picioarele i se înmuieră după izbucnirea violentă și se agăță de ea ca de un colac de salvare.

Pasiunea lui o cuprinse năvalnică și aproape că îi tăie respirația. Se simțea puternică și foarte bucuroasă că reușise să-i provoace o satisfacție atât de intensă.

Gavin își frecă obrazul de părul ei.

- Ai un talent remarcabil de a mă distra, spuse el răgușit.

Ea râse, savurând intimitatea lor, absurditatea corpurilor împletite rezemate de ușă.

- O să încerc să mă perfecționez.

- Chiar te rog.

Îi dădu puțin drumul și scoase din buzunar o batistă împăturită cu grijă pe care i-o înmână. În timp ce ea se șterse și îl șterse și pe el, mâinile lui mari se plimbau ușor pe spatele ei, pe talie, pe șolduri.

- În momentul de față nici nu mai țin minte de ce nu-mi plac lorzii.

Prinzându-i sânii, le atinse vârfurile cu degetele. La început, apăsarea ușoară le calmă neliniștea. Treptat, însă, efectul se inversează. Sânii devin din ce în ce mai sensibili și o cuprinse un val fierbinte, ca și cum ar fi fost gata să se topească. Se bucură atunci când el își coborî mâna pe deasupra rochiei ei și ajunse la centrul cald dintre coapse. Da, acolo, apăsarea aceea era exact ce avea nevoie...

El îi ridică fusta. Alex se crispă involuntar. La nai-ba, nu, nu acum când totul mergea așa de bine! Simți

că mai are puțin și plânge, iar panica începu să sufocă dorința.

Percepându-i reacția, Gavin dădu drumul fustei și se întoarse de unde începuse. Straturile de fuste și jupoane îi despărteau mâna de carnea vulnerabilă. Frica ei dispăru și se relaxă din nou, reușind să savureze ritmul erotic al atingerii lui. Își desfăcu picioarele ca el să poată apăsa mai tare și mai adânc. O, da...

Spre uimirea ei, șoldurile i se ridicară într-un ritm nebunesc, involuntar. Se lipi de palma lui în timp ce o traversa un cutremur de satisfacție cruntă. Uluită și jenată, își înfipse dinții în umărul hainei lui, înghițind strigătul care amenința să îi iasă din gât.

Atacul bizar trecu și o lăsă atât de secătuită încât ar fi putut pica din picioare dacă n-ar fi susținut-o el.

- Îmi pare rău, șopti ea, uimită de reacția ei aproape necontrolată.

- De ce? Că ai simțit plăcere? spuse el plimbându-și mâinile pe trupul ei. Suntem soț și soție. Nu avem voie să ne savurăm trupurile?

Ea respiră adânc, încercând să își revină.

- Reacția mea a fost... normală?

- Sigur. Este echivalentul feminin la ceea ce li se întâmplă bărbaților.

- Nu... nu știam că e posibil așa ceva.

Lumea i se întorsese cu susul în jos. Deși fusese șocată atunci când nu-și mai putuse controla trupul, rezultatul fusese din cale-afară de satisfăcător. Voia să mai simtă asta din nou, dar de data asta să știe ce se putea întâmpla.

- Întotdeauna mi-au plăcut relațiile conjugale, dar asta a fost... altfel. Mai intens.

- Femeile sunt mai complicate decât bărbații și se pot bucura de intimitate pe mai multe niveluri. O astfel de intensitate este normală atunci când cuplurile se potrivesc.

Vocea lui Gavin era calmă, dar Alex își dădu seama că se simțea mândru că el o ajutase să facă cunoștință cu senzația de dorință crâncenă și de eliberare amețitoare.

Alex se considerase întotdeauna o femeie sănătoasă, obișnuită, care se bucura de relațiile conjugale. Săruturile lui Edmund și dorința lui de a-și exercita drepturile de soț o făcuseră să se simtă atrăgătoare și ispititoare și îi plăcuseră senzațiile fizice atunci când erau intimi. Totuși, până acum, nu știuse că lipsea o întreagă dimensiune fizică. Pentru prima dată înțelegea zâmbetele misterioase pe care le afixau uneori femeile atunci când vorbeau despre soții lor, înțelegea de ce o femeie putea alege să renunțe la decență pentru un iubit.

Dacă ar fi fost mai pasională cu Edmund, oare el n-ar fi călcat strâmb? Își făcuse oare de cap cu camerista fiindcă, fizic, se potrivea mai bine cu ea decât cu soția lui? Poate că acesta era motivul pe care îl căutase. Tot greșise fiindcă își încălcase jurămintele de credință, dar acum Alex înțelegea mai bine.

Simțind un nod în gât, își îngropă fața în umărul lui Gavin, plângând șansele irosite în prima căsătorie. Interpretându-i greșit reacția, Gavin spuse încet:

- E speranță pentru noi, draga mea. Și mă bucur atât de mult.

Și ea se bucura. Ceea ce tocmai împărtășiseră o adusesese mai aproape de Gavin ca oricând. Crezuse că își pierduse pentru totdeauna capacitatea de a face dragoste. Acum, înțelegerea și blândețea lui construiau un nou drum către intimitate, unul care nu semăna deloc cu experiența ei anterioară.

Un nou drum deschidea viitorul către noi posibilități, poate chiar către șansa ca într-o bună zi să redevină o soție în toată puterea cuvântului.

capitolul 24

Când Gavin se trezi dimineața, trebui să se gândească de două ori dacă nu cumva visase întâmplările stranie din ziua precedentă. Nu, chiar i se spusese că era moștenitorul unui conte, iar interludiul pasional cu Alex

fusese prea intens ca să fi fost un vis. Numai gândindu-se la el se excita din nou.

Mormăi o înjurătură și se ridică din pat, dorindu-și ca Alex să fi fost lângă el, vrând să o poată trezi cu săruturi și nu numai. Urma să vină și asta, dacă avea răbdare, deși îi era din ce în ce mai greu să fie răbdător pe măsură ce se accentua intimitatea dintre ei. I-ar fi fost mai ușor să-și reprime pe de-a întregul dorința, în loc să trăiască cu gândul că avea să și-o poată satisface într-o bună zi.

Fiindcă era prea devreme pentru micul dejun, se bărbieri și se îmbracă, întrebându-se dacă faptul că o să devină conte însemna că trebuia să angajeze un valet. Cu siguranță nu.

Se așează și începu să facă o listă cu ceea ce avea nevoie pentru o funcționare eficientă a noului birou. Lucră până ce se auzi o bătaie în ușă, urmată de o cameristă tăcută, care aducea o tavă cu ceainice și brișe proaspete, fierbinți. Pregătit să ia o pauză, îi spuse:

- Îi duc eu ceaiul soției mele.

Fata zâmbi înțelegătoare și îi întinse tava. Cu lista în mână, Gavin deschise ușa de legătură. Alex se întoarse pe o parte când el intră, adormită, cu coada împletită căzând ispititor pe un umăr înveșmântat în muselină. Bărbatul se opri, gândindu-se că trebuia să se abțină de la alte plăceri pentru moment, și închise ușa în urma lui.

- Ești pregătită pentru ceaiul de dimineață?

- Te rog.

Alex lăsă privirea în jos în timp ce se rezema de perne. Seara precedentă, la cină, abia se uitase la el. Probabil soții Ashburton și Kenyon crezuseră că se certaseră.

Gavin o sărută ușor, inocent, pe obraz, apoi lăsă tava jos și turnă ceai pentru amândoi. Își luă ceașca și se așează la un capăt al patului, rezemându-se de unul dintre stâlpii masivi.

- Va trebui să trimit niște ceai de calitate superioară, spuse el după ce luă o gură. Nu e rău nici acesta, dar al meu e mai bun.

Alex gustă ceaiul.

- Te cred pe cuvânt. Mie îmi place și acesta.

Avantajul faptului că nu ridică privirea era acela că o putea admira în voie. Se întrebă dacă avea să se sature vreodată să îi studieze profilul puternic sau curbele feminine care începeau să se reazeze la loc. Probabil că nu.

- Acum că avem o casă, de cât timp ai nevoie ca să o pregătești și să ne putem muta?

- Te grăbești să stai la tine acasă?

- Mi-e teamă că da. Îmi place foarte mult familia ta, dar nu vreau să rămân în casa Ashburton pe termen nedefinit.

- Înțeleg ce vrei să spui. Le ador pe mama și pe mătușa mea, dar viața de aici mă readuce în copilărie, spuse ea rupând brișoșa în două. Casa din Berkeley Square e spațioasă. Putem folosi una dintre camere pentru arte marțiale orientale?

- Sigur că da. Eu și Suryo vom avea nevoie de un loc ca să exersăm, așa că ar fi foarte nimerit.

Alex sorbi din nou din ceai.

- Am vorbit cu Troth despre câteva lecții pentru tehnici de autoapărare pentru femei. Nu *wing chun*, pentru care e nevoie de o viață de muncă, ci câteva mișcări și abordări pe care mi le arată Troth. Chiar și numai ideea că o femeie se poate lupta e importantă.

Deci Alex își canaliza furia pentru tratamentul necorespunzător de care avusese parte către a-i ajuta pe ceilalți. Se întreba ce părere urmau să aibă bărbații din Londra când aflau că Alex le învăța pe soțiile și pe fiicele lor să se lupte.

- Cred că e o idee excelentă. Dacă știi să te lupți devii mai puternic și mai încrezător, iar uneori numai de asta ai nevoie ca să câștigi o luptă, spuse el turnând din nou ceai. O să mă mai privești vreodată în ochi sau o să stai ani de zile cu privirea în pământ?

- Scuze, încă nu mi-am revenit după ce s-a întâmplat ieri, spuse ea îmbujorată, ridicând privirea. Mi s-a

schimbat viziunea asupra lumii, așa cum se schimbase și a ta puțin mai devreme.

I se confirma bănuiala că, deși avusese parte de intimitate fizică în prima căsătorie, pasiunea nu fusese cine știe ce. Soțul ei trebuia să fi fost un pedant sau un neghiob.

- Pasiunea schimbă lumea. Cu partenerul potrivit, e un dar măreț și prețios.

- Îmi dau seama, răspuse ea începând să rupă în bucăți o brișă.

Se întrebă cât timp urma să mai treacă până ce ea avea să îl considere un obiect al pasiunii. În pofida reacției trupului ei față de el, temerile încă reprezentau o barieră.

- Am o teorie. Poate îmi poți spune dacă am dreptate. Cred că cel mai rău ți-e teamă de faptul că ești captivă. Că ești legată la pământ, neajutorată, sub trupul unui bărbat.

Ea îl privi fix, palidă. După o tăcere îndelungată, spuse:

- Cred că ai dreptate. Numai gândul mă înspăimântă. Mai sunt și alte frici, dar asta e cea mai mare.

- Sunt multe alte poziții în care se poate face dragoste.

Alex deschise gura, apoi o închise din nou, părând jenată, dar intrigată.

- Îmi dai idei, căpitane.

- Chiar speram, spuse el zâmbind provocator. Poți face cu mine orice experimente dorești.

Ea coborî din nou privirea către brișă fărâmițată, dar de data asta buzele i se arcuiră într-un zâmbet gânditor.

Bucuros că noul lui birou începea să prindă contur atât de repede, Gavin se întoarse la casa Ashburton spre sfârșitul după-amiezii. Când îi deschise majordomul, se trezi față în față cu o femeie în vârstă, atrăgătoare, care tocmai lăsase o carte de vizită.

Femeia se întoarse și făcu ochii mari.

- Tu trebuie să fii noul conte de Seabourne.

- Poftim? făcu el, impasibil.

- Îmi pare rău, te-am luat prea repede, spuse ea oferindu-i mâna. Sunt Lady Jane Elliott Holland. Mătușa ta. Ai câteva minute pentru mine?

Mătușa lui? Dându-și seama că avea tenul alb și structura osoasă caracteristică familiei Elliott, el spuse:

- Sigur că da. Riggs, există un salon în care aș putea discuta cu Lady Jane?

Majordomul îi conduse într-unul dintre salonașele de primire și ieși promițând că va trimite răcoritoare. După ce se așezară, Gavin spuse:

- Îmi cer scuze dacă par nepoliticos. Încă nu sunt obișnuit cu ideea titlurilor și a rudelor, explică el studiindu-i chipul puternic și părul argintiu. De ce presupuneți că sunt cine spun că aș fi?

Studiindu-l la fel de interesată, ea răspunse:

- James îmi era cel mai drag dintre frați. Te-am cunoscut odată, deși erai prea mic ca să îți minte. Am vizitat-o în secret pe mama ta la Aberdeen, fără să știe tata. James a vorbit vreodată de mine?

Lui Gavin îi veni dintr-odată în minte câteva cuvinte. Jane e singura de treabă dintre toți. Clipi, aducându-și aminte de alte observații de mult uitate.

- Am impresia că erați singurul membru al familiei Elliott pe care îl plăcea tata.

- Mi-a fost dor de el după ce a plecat în America, spuse ea nostalgică. Am corespondat până ce au murit și el și mama ta. James era atât de mândru de tine. Mi-a scris că iubești marea ca un delfin, că ești un adevărat Elliott. Știi, marea e în sângele nostru. Titlul Seabourne i-a fost conferit unui strămoș care fusese corsar în marina elisabetană.

- Nu am știut asta, făcu Gavin, surprins că tradiția navigației era atât de înrădăcinată în familia lui.

- Când ai devenit și tu marinar îi era dor să îi fii în preajmă, dar a considerat că e mai bine să capeți experiență sub comanda altor căpitani. Știind asta, am bănuțit că nu te înecaseși cu părinții tăi. Dar nu aveam nici

o dovadă și nimeni nu a vrut să-mi asculte îndoielile, cu atât mai puțin Philip.

- Dar tot așa putea fi un impostor.

Lady Jane zâmbi și se aplecă în față, atingându-i pe frunte o cicatrice ștearsă, aproape invizibilă, ascunsă de păr.

- Am fost de față când ți-ai făcut acest semn. Fugeai după pisica vicarului și ai căzut pe pietre. Ai pierdut foarte mult sânge, dar mama ta a fost foarte calmă. Și tu la fel. Tot timpul alergai cu capul înainte.

Îi veni în minte o altă amintire, de data asta își ținea o mână pe cap, în timp ce sângele îi picura printre degetele mici. „O să îți rămână o cicatrice“, îi spunea vocea mamei lui. Și o altă femeie care îi dădea bomboane ca să-l facă să zâmbească după ce îi fusese bandajat capul.

Simțind o căldură surprinzătoare, se ridică și își îmbrățișă mătușa.

- Dumneavoastră mi-ați dat bomboane de violete! Cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată!

- Îți amintești, îl îmbrățișă și ea încântată. De-abia aștept să-i cunoști pe copiii mei. Mare păcat că nici unul nu e în Londra acum. Al doilea fiu al meu, James, e botezat după tatăl tău și e locotenent în marină.

- Familia mea se înmulțește uimitor de repede, observă Gavin cu o oarecare răceală, așezându-se din nou. Și nici măcar n-am început să-mi caut rudele din partea mamei.

- Fiindcă te-ai căsătorit cu o membră a familiei Kenyon și Penrose, ești înrudit cu jumătate din nobiliimea britanică.

Gavin clipi.

- Penrose?

- Familia lui Lady Michael. Sunt o familie de nobili foarte veche, latifundiarii din Skoal, o insulă feudală de pe lângă Cornwall, spuse ea râzând. Văd că nu știai nici asta.

Deja se simțea copleșit.

- Înțeleg acum de ce oamenii au secretari sociali.

- Dacă pot să te ajut să afli mai multe despre societatea londoneză, spune-mi. Lady Jane ezită. Pot să îți dau un sfat?

- Te rog, spuse el și mai abătut. Toată lumea o face.

Ignorându-i atitudinea, ea zise:

- Fă o cerere ca să îți ocupi imediat locul în Camera Lorzilor. Cu cât se rezolvă totul mai repede, cu atât e mai bine pentru toată lumea.

- Mi s-a spus că nu pot refuza această onoare, răspunse el, dorindu-și ca ea să-l fi informat altfel.

- Ți s-a spus corect. Acum ești contele de Seabourne.

- Și dacă Philip îmi contestă cererea? El are cel mai mult de pierdut.

- Da, dar nu e prost. Odată ce se va confrunta cu dovezile, va accepta.

Fiindcă însuși vărul lui adusese pentru prima dată subiectul în discuție, era posibil ca Lady Jane să aibă dreptate.

- Poate că Philip va accepta dovezile, dar cred că m-ar decapita cu mare plăcere.

- Va depăși momentul. Din fericire, a primit moștenirea numai de vreo șase luni, deci ar trebui să se obișnuiască să devină din nou un om de rând fără prea mari probleme. Cred că în cele din urmă se va bucura. La fel ca pe tatăl tău, protocolul și administrarea cotidiană a unei moșii întinse îl agită foarte mult.

La fel și pe Gavin, dar nu prea părea să aibă de ales. Gavin Elliott, al șaptelea conte de Seabourne. Încă detesta ideea, dar începea să se obișnuiască.

Ușa se deschise și apără ducesa.

- Bună, Jane. Scuze că vă întrerup, dar Riggs mi-a spus că ești aici cu Gavin.

Femeile se sărutară pe obraji.

- Sunt mătușa lui, Rosalind, spuse Lady Jane așezându-se din nou. Desigur, a trebuit să văd cât de mult seamănă cu fratele meu și l-am încurajat să își ceară repede titlul.

Ducesa păru gânditoare.

- Ar fi bine dacă s-ar rezolva repede. Dacă vărul lui Gavin acceptă cu grație situația, la balul pe care îl dau în onoarea lui și a Alexandrei i-ar putea fi anunțat noul statut.

- Excelent! Dacă e prezentat aici, atunci nimeni nu îi va pune poziția sub semnul întrebării.

Femeile începură să discute aprins despre cine trebuia invitat și cum ar fi fost mai bine să formuleze invitațiile, iar Gavin avu senzația că era târât în larg de un taifun, fără cârmă și fără pânze.

- Nu mai e nevoie de mine aici, nu-i așa?

- Deloc, spuse ducesa veselă. Deși, desigur, poți invita alți oaspeți. După cum ți-am mai spus, fă o listă.

Îi trecu prin minte un gând viclean.

- Vă rog să-i invitați pe Sir Barton și pe Lady Pierce.

Când ducesa ridică din sprâncene cu o atitudine dezaprobatore, Gavin adăugă:

- L-am cunoscut în China. Nu am fost prieteni neapărat, dar ar fi nepolitic să nu îl invit.

Pierce avea să se zgârie pe ochi aflând că Gavin era conte. Era singurul gând plăcut pe care îl avusese în legătură cu această moștenire nenorocită.

În biroul bătrânului avocat al familiei Elliott, Albert Finn, Philip Elliott examinează certificatul de naștere al lui Gavin, certificatul de căsătorie al părinților săi și celelalte documente prezentate ca dovadă a identității sale. Acestea erau însoțite și de o declarație din partea lui Lady Jane Holland, în care aceasta afirma că recunoștea cicatricea nepotului său și că era convinsă că era cine susținea că este. Erau de față și Ashburton, Lord Michael și avocatul lui Ashburton. Totul se desfășura ca la carte.

Cu chipul neclintit, Philip așează hotărât documentele pe birou.

- Vă accept revendicarea, milord. Voi elibera imediat casa Elliott.

Milord. Era prima dată când cineva i se adresa lui Gavin cu acest apelativ, iar cuvintele îl apăsară ca o pereche de cătușe.

- Nu e nevoie să vă grăbiți. Eu și soția mea am închiriat deja o altă casă deocamdată. Lady Jane spunea că conacul Hurley nu a fost încredințat nimănui, mai spuse el privind către Albert Finn. Intenționez să îl trec pe numele dumneavoastră, adăugă Gavin după ce Finn aprobă.

Ducele și Lord Michael dădură din cap aprobator, iar Philip spuse uluit:

- Îmi dați conacul Hurley? E foarte generos din partea dumneavoastră.

Fiindcă moșia avea un venit de trei mii de lire pe an, era, într-adevăr, un act de mare generozitate. Gavin se ridică și îi oferă mâna.

- Nu mă aștept să mă plăceți, dar suntem rude. Cel puțin putem să nu fim dușmani.

- Nu vă pot învinui că sunteți viu, răspunse Philip luând reticent mâna ce i se întindea. Dar aș fi preferat să rămâneți departe.

Invitațiile la balul din casa Ashburton îi poșteau pe cei vizați să vină să îi cunoască pe noul Lord și Lady Seabourne.

capitolul 25

Alex alunecă în spate, încercând să-și amintească exact cum se făcea mișcarea numită „brațe în nori“. Auzind un zgomot vag, se întoarse și văzu că mama ei intrase în sala de bal și aștepta, tăcută, la ușă.

- Îmi pare rău că te deranjez, dar în curând trebuie să începem să decorăm aici, spuse Catherine. Exersezi un dans oriental?

- Nu chiar, răspunse Alex, făcându-i semn mamei ei să se așeze pe un scaun și întinzându-se pe o canapeluță solidă, lipită de acesta. Una dintre plăcerile pe care

le ofereau tunica și pantalonii în stil oriental era aceea că femeile se puteau tolăni. Tai-chi este o tehnică chinezească de relaxare, explică ea. Troth, Lady Wrexham, m-a învățat și pe mine. Având în vedere că balul e mâine seară, m-am gândit că m-ar ajuta să mă relaxez.

- Orientul ți-a captat imaginația cât ai fost acolo?

Întrebarea nu era întâmplătoare. Alex reflectă înainte să răspundă.

- Lunile pe care le-am petrecut în insule au fost pline de evenimente pe care aș vrea să le uit, dar acolo am întâlnit putere și frumusețe. Troth mă ajută să înțeleg ce anume e unic și special în Orient.

- E o tânără remarcabilă. Mă bucur că ați devenit prietene, ezită Catherine. Alexandra, tu și Gavin aveți probleme?

Cuvintele o săgetară pe Alex.

- Nu îți place de Gavin?

- Îmi place foarte mult de el, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai probleme în căsnicie?

Alex se jucă cu brațul canapelei, într-un loc în care brocartul începea să se deșire.

- Ce te face să crezi că ar fi o problemă?

- Faptul că nu-mi poți da un răspuns direct, printre altele, răspunse Catherine cu voce mai blândă. Știi că... ai îndurat multe greutăți în Indii. Astfel de lucruri au repercusiuni mai târziu.

Mama ei știa. Simțindu-se trădată, Alex întrebă:

- Gavin ți-a spus ce s-a întâmplat?

- Nu, dar când l-am încolțit a recunoscut că ai suferit mai mult decât și-ar dori orice femeie pentru o altă femeie. Cu siguranță nu pentru fiica ei, spuse Catherine cu un tremur în voce pe care îl reprimă repede. Ai fost adultă, ani de zile, în celălalt capăt al lumii, dar poate că de data asta ți-ar fi de folos un sfat matern. Mă îngrijorează faptul că pare să fie o distanță atât de mare între tine și Gavin.

Alex se îmbujoră amintindu-și de clipele în care nu existase nici o distanță. O parte din ea tânjea după o nouă astfel de întâlnire, dar intensitatea și lipsa

de control fuseseră înspăimântătoare. Mai rău, știa cât de mult își dorea Gavin ca acea intimitate să se repete. Deși el nu spunea nimic, ea îi simțea dorința și îi era teamă de ce se putea întâmpla dacă se descătușa din nou pasiunea.

- Au fost... multe momente stinghere, dar este foarte răbdător.

- Interesantă manieră de a-ți descrie soțul. De ce te-ai măritat cu el?

Uimită de cât de directă era întrebarea, Alex răspunse la fel de direct:

- Fiindcă eram slabă și disperată, iar el a fost într-atât de amabil încât să îmi ofere protecția numelui său. Poate că nu e cel mai bun motiv pentru o căsătorie, dar nu toată lumea e norocoasă ca tine și colonelul.

Catherine își țuguie buzele.

- Crezi că a fost vorba de noroc? O căsătorie bună se obține prin muncă, Alexandra, iar asta e valabil cu atât mai mult în cazul intimității fizice. Chiar dacă nu am trecut prin ce ai trecut tu, am multe motive să îi fiu recunoscătoare lui Michael pentru răbdarea și blândețea lui. Ai încredere în soțul tău, draga mea, chiar dacă ți se pare că aluneci în neant. Încrederea e piatra de temelie a unei căsnicii de succes, mai mult decât pasiunea și chiar mai mult decât dragostea.

- Tu ai avut încredere în tata într-o asemenea măsură? întrebă Alex defensivă.

Catherine ezită, căutând cuvintele potrivite, astfel încât să nu-și ponegrească primul soț.

- Deși Colin era foarte curajos și era un om de onoare, nu era foarte potrivit pentru căsătorie. Gavin nu seamănă cu Colin. El e genul lui Michael, genul de bărbat care ar merge până în iad și înapoi pentru femeia pe care o iubește, dar trebuie să vină ceva și din partea ta, trebuie să îți asumi niște riscuri. Riscă-ți mândria, riscă-ți inima, riscă-ți visele. Doar așa te va putea găsi norocul.

Alex își ridică genunchii la piept și îi cuprinse cu mâinile, simțindu-se la fel de mică precum atunci când

mama ei îl întâlnește pe colonel, în tumultul luptelor de la Bruxelles, premergătoare bătăliei de la Waterloo. Pe atunci el era maior, tatăl ei era viu, iar Alex răspundea la numele Amy. Câte lucruri se întâmplaseră în culise, pe care mica Amy nu le înțelesese? Mai multe decât ar fi vrut să știe, dar suficiente pentru ca mama ei să poată vorbi cu autoritate despre provocările căsătoriei.

- Am să mă străduiesc mai mult. Gavin merită mai mult decât i-am oferit până acum.

- Și tu meriți mai multe, iubita mea, se ridică Catherine și o îmbrățișă. Orice ți s-ar fi întâmplat în sclavie a fost un ghinion cumplit sau poate o mare încercare a spiritului. Nu a fost vreo pedeapsă pentru păcate. Ai fost cel mai cutezător copil pe care l-am cunoscut vreodată și vei avea curajul să faci ceea ce trebuie, oricât de speriată ai fi.

Ce bine că mama ei avea încredere în ea! De-ar fi avut și Alex la fel de multă încredere în ea însăși.

Casa Ashburton era plină de agitație, în așteptarea balului care trebuia să înceapă. Trecătorii interesați se adunaseră în scuar ca să îi urmărească pe oaspeții strălucitori care aveau să sosească în curând, iar din sala de bal se auzeau sunetele discordante ale instrumentelor ce erau acordate.

Resemnat cu soarta sa, Gavin își privi morbid imaginea din oglindă.

- Arăt ca un pinguin dungat. Știi ce sunt pinguinii, Hubble? Sunt niște păsări care locuiesc în mările îndepărtate ale sudului și arată de parcă ar purta un soi stupid de haine pompoase.

- Știi ce sunt, milord, răspunse imperturbabil valețul ducelui, care fusese însărcinat să îl ajute pe oaspețele de onoare. Arată foarte frumos pentru o pasăre, așa cum și dumneavoastră arătați foarte bine în haine de gentleman.

- Îți mulțumesc pentru eforturi. Am să încerc să nu te fac de râs.

Hubble înclină capul, apoi se retrase să vadă dacă Ashburton mai avea nevoie de ajutor. Vrând s-o vadă pe Alex, Gavin luă o cutie de bijuterii și bătu la ușa soției lui ca să o anunțe că urma să intre.

Alex se privea și ea în oglindă.

- Este prea târziu să fugim în America și să evităm balul?

- Mi-e teamă că da.

Ea se întoarse de la oglindă, iar lui i se tăie respirația, ca și cum l-ar fi străpuns o lance. Rochia modernă, din mătase albastră, se deschidea peste o jupă din brocart alb, cu un corset strâmt care îi sublinia silueta minunată și un decolteu amețitor. Părul negru era prins cu dibăcie și împodobit cu flori delicate din sera casei Ashburton. Cu greu își putea aminti de femeia disperată, slabă, pe care o întâlneau în Maduri.

Privirea ei era la fel de aprobatoare.

- Arăți foarte bine, Gavin. Conte din cap până-n picioare, oricât ți-ar dispăcea acest gând.

- Iar tu ești sclipitoare.

Ea se uită în altă parte.

- Sclipitoare? Ciudat. Credeam că S-ul asociat cu mine vine de la sclavă, de la stricată, scandal, silă sau de la orice alt însemn al trecutului meu nenorocit.

Ar fi trebuit să înțeleagă cât avea s-o apese trecutul în această seară. La acest bal avea să înfrunte societatea în care fusese crescută, știind că ceea ce suferise urma să-i facă pe cei din jur s-o privească cu milă, dezgust sau dispreț, dacă ar fi aflat adevărul.

- S vine de la Seabourne. Nimeni nu trebuie să știe mai mult.

Cedă tentației și o sărută ușor, fiindcă nu era momentul pentru ceva mai mult. Buzele ei erau reci, iar mâinile îi înghețaseră.

- Dacă află cineva ce ți s-a întâmplat, naiba să-l ia. Nu ai de ce să îți fie rușine.

Alex zâmbi șovăielnic.

- Și Dumnezeu să-l păzească pe cel care va îndrăzni să-ți stârneasă instinctele protectoare fiind nepoliticos

cu mine. Îți mulțumesc, Gavin. Pentru mine înseamnă foarte mult faptul că știi totul și încă mă privești în ochi.

Și-ar fi putut petrece tot restul serii privind în ochii aceia albaștri, minunat de sinceri și de vulnerabili.

- Recunoștința e reciprocă. Știm atât de multe unul despre altul, încât căsătoria a fost singura soluție.

Ea râse.

- Atunci soarta a fost bună cu noi. Mă duc în camera de lecții să le arăt fetelor rochia mea. Vrei să vii?

- Da, dar mai întâi vreau să îți ofer astea, spuse el întinzându-i cutia de bijuterii. Am cumpărat pietrele în Ceylon în ziua de dinainte să ne căsătorim și le-am montat aici. Un cadou de nuntă întârziat.

Alex tresări de uimire atunci când deschise cutia și văzu colierul, cerceii și brățara cu safire strălucitoare.

- Sunt superbe! Nu... nu știu ce să spun.

- Dacă vrei să spui cumva că nu le meriți, te așteaptă o bătaie, spuse el scoțând colierul din cutie. Ți-ar plăcea să îl porți în seara asta?

- Mă cunoști prea bine, răspunse ea zâmbind în timp ce desfăcea colierul de perle pe care îl împrumutase mama ei. Te rog. Vin de minune cu rochia asta.

- Le-am ales ca să se asorteze cu ochii tăi, deși nici un safir nu are acea nuanță de verde, explică el ducându-se în spatele ei ca să îi prindă colierul, apoi odihnindu-și mâinile pe umerii ei goi. Bobocii de trandafir din părul tău sunt delicioși, la fel ca tine, adăugă apăsându-și buzele pe gâtul ei, deasupra pietrelor prețioase.

Ea se înfioră și nu de repulsie.

- Ai darul de a face o femeie să se simtă frumoasă, Gavin.

- Spun doar adevărul, făcu el luând-o de braț. Acum să le uimim pe fete înainte să înceapă partea cea grea a serii.

Urcară la etajul superior, unde verișoarele se delectau cu o parte dintre delicatesele care aveau să fie servite și la cina de mai târziu. Fetele își părăsiră plăcintele cu homar și tartele cu brânză ca să își admire vizitatorii.

- Arăți ca o zână, mami! exclamă Katie.

Alex râse.

- Mă bucur că crezi asta, dar peste zece ani o să mă eclipsezi.

- Niciodată; spuse Anne Kenyon, sora vitregă a lui Alex. Fiindcă ești blondă, o să semeni și mai mult cu o zână, Katie. Cam ca mătușa Rosalind.

- Dar mama a fost actriță, asta e mult mai interesant decât o zână, spuse ferm Lady Maria.

Fetele începură o discuție aprinsă despre meritele zânelor, prințeselor și actrițelor, așa că Alex își sărută fiica și coborâră la bal. Chiar înainte să își facă apariția în public, Alex se opri crispată, ca și cum s-ar fi gândit din nou să fugă.

- La atac, draga mea.

- Soldații care atacă primii mor în mod inevitabil.

Își dori ca ea să nu-i fi interpretat cuvintele atât de literal.

- Cred că ți-e teamă de cât te-ai schimbat mai mult decât ți-e teamă de ceilalți oaspeți. N-o să fie atât de rău pe cât te aștepți.

Ea își umezi buzele cu limba.

- Colonelul mi-a spus odată că evenimentele pe care vrei să le eviți cel mai mult nu ies niciodată la fel de rău cum ai crede.

- Se poate să greșim și eu, și el? întrebă Gavin.

- Să sperăm că nu.

Cu capul sus, Alex intră în sala de bal.

Din fericire, la primire erau puține șanse de a discuta mai mult decât simple politețuri. Oamenii se uitau cu curiozitate la Gavin, exprimându-și ocazional compasiunea cu privire la pierderea bunicului său. Unii erau interesați de orientările sale politice, iar un viconte bătrân îl întrebă direct dacă era conservator sau democrat. Gavin evită întrebarea, fiindcă un răspuns sincer despre convingerile sale i-ar fi provocat bărbatului un atac de apoplexie.

Philip Elliott sosi devreme.

- Mă bucur că ați venit în seara asta, spuse Gavin.

- Nu trebuie să-i lăsăm pe șacali să vadă sângele, răspunse tânărul ridicând din sprâncene.

Ironia delicată sugera că Philip depășise șocul și își revenea. Avea să supraviețuiască. Dar era mare păcat că nu se dedicase navigației sau altei profesii utile atunci când era mai tânăr. Ar fi fost foarte potrivit pentru o muncă cinstită, se gândi Gavin, dându-și încă o dată seama de mentalitatea lui americană. În Marea Britanie, a fi un gentleman era considerată o slujbă cu normă întreagă.

Alături de el, Alex saluta persoane care îi cunoșteau bine familia. Multe dintre acestea o cunoscuseră când era mică. Îngropase toate urmele neliniștilor de mai devreme și era un simbol al farmecului și al grației. Era fiica mamei ei și era contesă într-o măsură mult mai mare decât era el conte.

Pentru Gavin, surpriza cea mai plăcută fu un bărbat deșirat, între două vârste, cu o licărire satirică în ochi.

- Eu sunt Markland, spuse el cu un accent american aproape imperceptibil. Bun venit în Camera Lorzilor, avem nevoie de mai mulți colonialiști radicali.

Gavin îi strânse mâna.

- De unde știți că sunt colonialist radical?

Markland chicoti.

- Soția mea e soră geamănă cu soția unuia dintre prietenii apropiați ai socrului dumitale. La nivelurile cele mai înalte, Londra e la fel de mică precum Bostonul. Poate că ai auzit de mine acolo cu numele meu adevărat, Jason Travers.

- Sigur că da! exclamă Gavin. Lucrăm în același domeniu. Sunteți o legendă în lumea transporturilor din Boston: contele yankeu.

- Ai binecuvântarea mea să porți tu porecla asta. Îmi conduc compania de la Liverpool și îmi voi trimite fiii la Colegiul Harvard, ca să fie corupți de ideile americane radicale, spuse Markland devenind serios. Mișcarea reformatoare înregistrează progrese și aici: emanciparea catolică, eliminarea celor mai grave abuzuri

în ceea ce privește votul, legi împotriva exploatării copiilor în fabrici. Ne vei fi alături în aceste probleme, nu-i așa?

- Sigur că da. Cine nu ar fi?

- Ai fi surprins câți oameni nu reușesc să vadă mai departe de lungul propriului nas egoist. Dar, pas cu pas, democrația și compasiunea își croiesc drum chiar și aici.

Gavin zâmbi.

- Chiar mă faceți să aștept cu interes intrarea în Camera Lorzilor. Poate că voi putea fi de folos acolo.

- Vei putea. Vei fi. Și dacă simți vreodată nevoia să discuți cu alt american care a intrat de destule ori în conflict cu societatea britanică, poți apela la mine. Poți să îți afurisești tranzacțiile cu Compania Indiilor de Est, iar eu îți voi povesti despre vremurile petrecute în închisoarea de pe Tamisa. Îndreptându-se către Alex, Markland spuse: Și de ce nu ne-ai vizitat încă pe mine și pe Kira, copil neastâmpărat?

- Unchiule Jason! se aruncă Alex în brațele bărbatului, îmbrățișându-l cu entuziasm. Mă bucur tare mult să te văd. Unde e mătușa Kira?

- Nu se simte prea bine, așa că a rămas acasă, dar mi-a dat ordine stricte să te invit la un ceai săptămâna viitoare.

Gavin zâmbi pe jumătate, având o nouă dovadă că Alex avea legături cu cea mai mare parte a nobililor din Anglia, fie prin rudenie, fie prin îndelungate prietenii de familie. Cel puțin doi foști pretendenți o salută ră cu căldură înainte de a-și prezenta soțiile. Atmosfera era foarte amiabilă, așteptările fuseseră mai rele decât realitatea.

Primirea se apropia de sfârșit când Gavin se întoarse către următorul oaspete și se trezi nas în nas cu Sir Barton Pierce. Înalt și solid, Pierce înflorise în Londra, iar greutatea îi crescuse proporțional cu îngâmfarea. Întinzând mâna, spuse mios:

- O plăcere să vă cunosc, Lord Seabourne. Voiam să discut cu dumneavoastră...

Apoi înlemni, dându-și seama pe cine saluta.

Gavin îi strânse mâna cu politețe exagerată.

- Mă bucur că ai reușit să ajungi, Pierce. Sau preferi să-ți spun Sir Barton?

- Cum naiba ai ajuns să fii contele de Seabourne? izbucni Pierce, cu șoc și furie în ochii palizi.

- Așa cum se obișnuiește. Contele anterior, bunicul meu, a murit, jubilă Gavin. Au fost unele dubii cu privire la existența mea, dar acum s-a rezolvat totul.

- Acum că ești lord, își reveni Pierce, nu ar trebui să îți murdărești mâinile cu negoțul. Aș fi bucuros să cumpăr Casa Elliott, la un preț corect.

Gavin râse.

- Nu e de vânzare. Mai e un conte yankeu care și-a păstrat afacerea de transporturi și nu văd de ce n-aș putea face și eu același lucru. Apoi, întorcându-se către femeia de lângă bărbatul celălalt: Doamna este Lady Pierce? Am auzit că ai găsit o soție frumoasă în călătoriile tale, dar zvonurile erau mic copil pe lângă realitate.

Din acest punct de vedere, era sincer. Lady Pierce era o blondă firavă, minunat de frumoasă, cu un chip și o siluetă perfecte. Îi întinse mâna cu un zâmbet studiat.

- Sunteți prea amabil. Înțeleg că dumneavoastră sunteți motivul pentru care am fost invitați în casa Ashburton? Întotdeauna am vrut să-i cunosc pe duce și pe ducesă.

Ca să poată profita de ei, fără îndoială. Sub aparența angelică a femeii, Gavin simți o aviditate extremă. Și ea, și Barton Pierce erau ambițioși și lacomi și făcuseră unul dintre cele mai vechi târguri care se regăseau într-o căsătorie: frumusețea în schimbul averii.

În timp ce Gavin se înclina să îi sărute mâna, Alex spuse cu răceală:

- Frederica, ce surpriză.

Lady Pierce se încordă, la fel de șocată ca soțul ei atunci când îl identificase pe Gavin.

- Alexandra! Chiar că e o surpriză.

Cele două femei își zâmbiră fals. Gavin își aminti că Alex vorbise de o frumusețe cu limba ascuțită, pe nume Frederica. Ea trebuia să fie.

- Suntem vechi cunoștințe din Sydney, dar nu ne-am mai văzut de când Barton m-a luat pe sus și m-a adus înapoi în Anglia, făcu Frederica Pierce privind cu coada ochiului către Gavin. Te-ai descurcat tare bine, draga mea, adăugă ea, pe un ton care voia să sugereze că era un miracol faptul că vreun bărbat voise să se căsătorească cu Alex.

- Frederica era cea mai frumoasă femeie din New South Wales, îi explică Alex lui Gavin. A fost doliu în masă când s-a măritat și a plecat din Sydney. Uitase numele noului tău soț. S-au întâmplat multe de atunci.

Expresia Fredericai Pierce se schimbă.

- Așa am auzit și eu. Unul dintre căpitaniii lui Barton a ajuns recent la Londra cu o istorisire formidabilă. Chiar ai ajuns sclavă în Indii și ai fost vândută haremului unui sultan din Borneo pentru greutatea ta în aur, draga mea?

Alex se albi la față. Gavin îi acoperi tăcerea șocată cu un râset.

- Istorisirile călătorilor sunt întotdeauna mult mai dramatice decât adevărul. Poate că ar trebui să lași povestea să se răspândească, fiindcă e atât de romantică. Ne-a făcut mare plăcere să reîntâlnim vechi prieteni, adăugă el așezându-și o mână pe talia lui Alex, dar, fiindcă ne-am încheiat îndatoririle aici, nu aș vrea să ratez un vals cu soția mea. A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Pierce, se înclină el înainte de a se retrage împreună cu Alex.

Muzica începuse deja, așa că Gavin începu să valseze cu Alexandra de îndată ce ajunseră pe ringul de dans.

- M-am gândit că e mai bine să te iau de acolo înainte să comiți vreo crimă.

Alex respiră adânc.

- Dintre toate persoanele din Londra, ea trebuia să afle ce mi s-a întâmplat! Frederica e o femeie groaznică.

Deși e adevărat că bărbații au fost tare afectați când s-a măritat și a plecat din colonie, femeile au fost foarte ușurate. E persoana cea mai rece și egoistă pe care am cunoscut-o vreodată și nu va avea nici o rețineră să mă distrugă și să își bată joc de mine.

- Soțul ei are legături în Orient, dar nu sunt foarte exacte. Nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat și nici nu va ști.

- Și dacă vreun membru al echipajului *Helenei* se îmbată într-o tavernă din port și povestește totul? întrebă Alex, cu chipul extraordinar de palid.

- Chiar dacă s-ar întâmpla asta, numai eu și Suryo știm totul, iar noi nu spunem nimănui. Iar dacă s-ar afla adevărul, ce ar conta? adăugă el cu voce blândă. Frederica Pierce nu îți poate face rău. Ai prieteni și rude puternice și fidele. În comparație, ea e un nimeni.

- Și fiindcă nu pot face nimic în privința ei, nu ar trebui nici să mă îngrijorez, se forță Alex să se relaxeze. Fiindcă femeile o urăsc întotdeauna, presupun că n-o vor lua în serios. Bărbații, însă, iau ca literă de lege tot ceea ce spune.

- Nu toți bărbații, crede-mă, orice bărbat cu scaun la cap va păstra distanța. Are farmecul letal al unei văduve negre, râse Gavin. Ar trebui să ne bucurăm pentru acest cuplu cum nu se poate mai nimerit.

Alex reuși și ea să zâmbească.

- Nu mai e nevoie să îi plătești vreo poliță lui Pierce. Frederica e o pedeapsă suficientă.

Nu era chiar așa, dar cel puțin Gavin nu trebuia să își facă griji că avea să facă rău vreunei rude nevinovate de-a lui Pierce. Frumoasa Frederica nu era nevinovată nici pe departe.

capitolul 26

Când încheiară valsul, Alex își revenise în fire, așa că se despărțiră, ca să poată întreține oaspeții. Gavin savura un dans tradițional cu soacra lui când observă

că Pierce discuta cu Philip, iar în interacțiunea lor se ghicea o tensiune care îl alarmă.

Dansul luă sfârșit și o conduse pe Catherine înapoi la Lord Michael. Chiar și după aproape douăzeci de ani, dansau împreună din două în două melodii, ceea ce lui Gavin i se păru înduioșător și romantic. Oare peste douăzeci de ani el și Alex aveau să fie tot așa sau nu aveau să reușească să creeze o legătură mai adâncă și urmau să se izoleze unul de celălalt?

Nevrând să se gândească prea departe, încercă să-și facă drum prin aglomerație. Când ajunse la vărul lui, Pierce plecase, iar Philip se uita încruntat către dansatori.

- Văd că îl cunoașteți pe Barton Pierce, spuse Gavin inofensiv. A fost uimit să mă vadă aici, fiindcă ne-am cunoscut în Orient.

- Sincerele mele regrete, spuse Philip tăios. N-am cunoscut un vierme mai demn de dispreț. Acum că nu mai sunt conte, a devenit din cale-afară de obraznic. Probabil pe dumneavoastră v-a lingușit în toate felurile.

- Dimpotrivă. N-am fost niciodată prieteni, răspunse Gavin, dându-și seama că situația stătea, de fapt, mult mai rău. Aveți afaceri cu el? Dacă da, sper că ați ținut bine de bani.

- Nu chiar, ezită Philip. Presupun că trebuie să vă spun fiindcă, dintr-un punct de vedere, sunteți afectat. I-am promis că îl voi recomanda pentru locul din parlament ce revine familiei Seabourne, iar districtul e suficient de demodat încât susținerea contelui să garanteze alegerea. Acum e tare mâhnit fiindcă nu mă mai pot ține de promisiune.

Iar Pierce știa foarte bine că noul conte nu avea să dea curs unui asemenea acord. Citind printre rânduri, Gavin spuse:

- Și-a exprimat recunoștința în avans cu cadouri sau împrumuturi și acum le cere înapoi?

- Și dacă ar fi făcut-o? ripostă Philip furios și defensiv. E suficient de competent încât să devină membru al parlamentului. Nu am văzut nimic rău în a-l susține.

Gavin încercă să se abțină.

- Se prezintă bine, dar e o persoană lipsită de scrupule. Nu e un om pe care l-aș alege să contribuie la conducerea țării. Dacă îi datorai bani, vă voi împrumuta suficient încât să vă plătiți datoriile față de el, în condiții mult mai bune decât ce v-a oferit.

Philip se înroși de furie.

- Cu ce drept îmi spuneți cum să-mi conduc afacerile? Poate sunteți capul familiei Elliott, dar nu aveți nici o autoritate asupra mea.

Dându-și seama că nu gestiona bine situația, Gavin se retrase:

- Îmi cer scuze. Sigur că nu am nici o autoritate. Am vrut să spun că Pierce poate fi dificil. Dacă aveți nevoie de ajutor...

- Foarte frumos din partea dumneavoastră, vere, dar nu am nevoie de nici un ajutor, nici acum, nici altădată. Cu permisiunea dumneavoastră, se retrase Philip, șuierând ca o pisică nervoasă.

Abătut, Gavin se uită după el sperând că nu reușise să creeze o alianță între cei doi bărbați care îl urau.

Făcându-și vânt cu un evantai chinezesc de fildeș, Troth remarcă:

- Acum pari mult mai fericită decât atunci când a început balul.

Alex zâmbi.

- Mi-era teamă să nu mă fi schimbat prea mult, astfel încât să-și dea toată lumea seama dintr-o privire. Dar chiar dacă nu mai semăn deloc cu fata care a plecat din Londra, toată lumea a fost atât de drăguță încât nici nu-mi mai amintesc de ce eram nervoasă.

- Poate te îngrijorezi prea mult pentru ce crede lumea. Eu mi-am găsit libertatea când am urmat sfatul soțului meu și nu mi-a mai păsat de părerile altora. Fiindcă nu voi fi niciodată o englezoaică adevărată, pot să plec capul și să sper că nu voi ofensa pe nimeni sau pot să îi privesc cu dispreț pe cei care îmi vor răul, considerându-i niște țărani înguști la mine, râse Troth.

Așa că am procedat după a doua metodă și am constatat că Kyle avea dreptate. Acum sunt considerată o mare frumusețe și o gazdă excelentă, numai fiindcă nu îmi pasă. E ironia cea mai delicioasă.

- Întotdeauna m-am considerat independentă și oarecum rebelă, dar cred că ai dreptate, spuse Alex încet. Chiar mă îngrijorez pentru ceea ce cred ceilalți.

Era foarte liberă atunci când nu era decât o fetiță curajoasă, în Spania, dar adolescența petrecută în circumstanțe mai convenționale o făcuse să devină mai precaută. Nu voise să îi facă de râs pe mama ei sau pe colonel.

Când își făcuse pentru prima dată apariția în societate, avusese parte de momente jenante, când fusese prea impetuoasă sau prea directă. Chiar dacă părinții ei erau îngăduitori cu astfel de defecte, în timp își tăiasese propriile aripi. Învățase cât de departe putea merge, astfel încât să fie considerată spirituală, nu sălbatică. De obicei reușea să găsească un echilibru, dar nu întotdeauna.

Unul dintre motivele pentru care alesese să meargă cu Edmund, în Australia, era acela că nu avea să-și mai facă griji pentru vreun pas greșit. Găsise, în schimb, o societate încorsetată în dogme, unde trebuia să fie mereu atentă să nu-și facă soțul de râs. Chiar și după ce aflase de amanta lui, făcuse tot posibilul să fie o soție virtuoasă.

Totuși, în pofida încercărilor ei de a se comporta ireproșabil, pe drumul spre casă fusese distrusă din punct de vedere social, deși nu din vina ei. Sosise momentul să nu se mai îngrijoreze pentru aspecte pe care nu le putea controla.

- Mi-ai dat o temă de gândire interesantă. Am să încerc să-mi pese mai puțin de ce crede lumea.

- Ca elevă la *tai chi* și *wing chun*, te afli deja pe drumul către o excentricitate independentă, spuse Troth cu un zâmbet. Cu cât te simți mai puternică, cu atât e mai ușor de ignorat ce spun ceilalți.

Dacă refuza să își facă griji cu privire la gura lumii, avea să scape de o parte dintre temeri, iar asta însemna și că aveau să dispară măcar unele dintre barierele față de soțul ei. Se uită în sală și îl găsi ușor, datorită înălțimii lui. Vorbea cu două femei mai în vârstă care îl priveau fermecate. Era atât de frumos încât i se tăia respirația. Și era al ei. Simți un val de dorință, urmat de mirarea că putea să reacționeze atât de puternic. În mod cert dorința începea să se diferențieze de teamă...

- Alexandra?

Se întoarse și văzu un alt fost pretendent din timpul sezonului în care fusese prezentată la Londra, într-o uniformă stacojie.

- Mark! Văd că ești maior acum. Bravo! O cunoști pe prietena mea, Lady Wrexham? Troth, maiorul Coldwell e un vechi prieten.

Troth și Mark se salutară, dar toată atenția lui era îndreptată către Alex.

- Dansezi cu mine, Alexandra? Am așteptat doisprezece ani după un alt vals.

- Sigur că da.

Îi oferi mâna cu un zâmbet și pășiră pe ringul de dans. Mark se maturizase frumos. Era numai cu un an mai în vârstă ca ea, iar pe vremea aceluia sezon social de demult nu era decât un soldat costeliv, care o adora peste măsură. Acum se împlinise și avea atitudinea poruncitoare a unui ofițer cu experiență. Fusese oarecum tentată atunci când o ceruse în căsătorie - era flatant să se știe adorată -, dar nu era decât un băiețel prin comparație cu Edmund și, în plus, regimentul lui era în Anglia.

- Mă bucur tare mult să te revăd. Ce ai făcut în toți acești ani, în afară de a ai avansat? Te-ai căsătorit? Ai devenit erou?

- Nici una, nici alta. Viața ta a fost mult mai aventuroasă. Mi-a părut rău să aflu de moartea soțului tău și mai rău mi-a părut când am aflat că te-ai recăsătorit. Aș fi vrut să aștepti până la întoarcerea în Anglia,

ca să am și eu o șansă. Ce ghinion cumplit, adăugă el cu voce joasă, să te pierd de două ori!

Stingherită de intensitatea lui, ea spuse:

- Nu poți pierde ceea ce nu ai avut niciodată. Au trecut mulți ani și ne-am schimbat amândoi.

- Anii doar te-au făcut să devii și mai frumoasă. Întotdeauna ai fost idealul meu de grație și farmec feminin. Încă ești. Și încă te iubesc, mai spuse în șoaptă.

Mai mult ca sigur, timp de ani de zile construiseră un pedestal pentru o femeie care exista doar în mintea lui romantică.

- Sunt onorată de atenție ta, dar cred că în curând îți vei da seama că nu corespund idealului tău, Mark. Niciodată n-am făcut-o.

El zâmbi la ea cu afecțiune.

- Și modestă, și frumoasă.

Întotdeauna fusese așa de visător? Da, decisese ea, chiar așa fusese, dar la un tânăr de nouăsprezece ani părea mai normal.

- L-ai cunoscut pe soțul meu? Dacă nu, să te prezint.

Maiorul se schimbă la față.

- Dacă m-ai fi chemat, aș venit la Sydney să vă conduc acasă pe tine și pe fiica ta. Te-aș fi protejat de ororile care s-au întâmplat în Indii.

O cuprinse un fior rece. Frederica Pierce își răspânda cu repeziciune minciunile, dacă Mark aflase deja ce nenorocire o lovise în Orient. Amintindu-și că nu trebuia să-i pese, spuse cu nonșalanță:

- Să nu crezi tot ce auzi. Nu prea e mare adevăr în poveștile astea.

- Nu ai fost obligată să te măriți cu un negustor ca să-ți salvezi numele! De-ai fi așteptat, Alexandra! Ți-aș fi oferit numele meu, oricât de dezonorată ai fi fost.

Șocată și deopotrivă iritată, ea spuse cu răceală:

- Nu am fost obligată să mă mărit cu un negustor, ci am avut norocul incredibil de a găsi cel mai bun și cel mai curajos soț pe care l-ar putea dori o femeie. Cât despre dezonorare, se forță să râdă, chiar n-ar trebui să dai crezare tuturor zvonurilor.

- Îmi pare rău, spuse el repede. Desigur, ești prea decentă ca să nu îi fii loială soțului tău. Doar dacă lucrurile ar fi stat altfel!

- *Doar dacă* sunt cuvintele cele mai inutile de pe lumea asta, domnule maior Colwell, zâmbi ea, fiindcă muzica se încheiase. Mă bucur că ai reușit să ajungi. Sper să te simți bine. Acum te rog să mă scuzi...

El nu îi dădu drumul.

- Iartă-mă, Alexandra! Te-am jignit și e ultimul lucru de pe lume pe care aș vrea să-l fac.

Se întrebă dacă nu cumva avea nevoie de o mișcare de luptă ca să scape și fu ușurată când Gavin apăru lângă ea.

- Cred că dansul de deschidere a cinei ne aparține, nu-i așa, draga mea? Apoi își întoarse privirea către maior. Nu cred că ne-am cunoscut, domnule maior. Seabourne. Sunteți tot un vechi prieten de-al soției mele?

Pentru o clipă, Alex se întrebă dacă Mark avea să facă ceva melodramatic, dar era prea bine-crescut pentru asta. Luă mâna pe care i-o întinsese Gavin:

- Mark Colwell. După cum ați presupus, eu și Alexandra eram... buni prieteni înainte să plece în Orient, spuse el, vrând să fie disprețuitor, dar nereușind să nu se lase impresionat de prezența calmă a lui Gavin. Londra e mai bogată acum că s-a întors.

- Într-adevăr, făcu Gavin luând-o pe Alex de braț cu un gest lejer, dar posesiv. Dragă mea, circulă niște zvonuri de neînchipuit. Preferatul meu e acela potrivit căruia ai fost declarată zeița unui trib primitiv din Noua Guinee.

Alex reuși să râdă.

- Asta ai auzit și tu, Mark? De-ar fi adevărat! Mereu am vrut să fiu regină, dar zeiță e și mai bine!

„Mult mai bine decât sclavă“, se mai gândi ea.

Mark se îmbujoră puțin.

- Sunt foarte sigur că ai fi o regină splendidă. Mi-a părut bine, Seabourne. Sper că ne vom revedea curând, Alexandra, adăugă el ridicându-i mâna liberă și sărutând-o.

După ce maiorul se îndepărtă de ei, Alex răsufală ușurată:

- Mulțumesc că m-ai salvat, Gavin. Mark a petrecut doisprezece ani transformându-mă într-un ideal romantic. Insuportabil.

- De fapt, am venit ca să-l salvez pe el, spuse Gavin conducând-o către salonul pentru cină. Păreai gata să exersezi *wing chun* pe el.

- Nu chiar, dar peste alte cinci minute poate că aș fi făcut-o, recunosc eu ea.

Însă încă era încordată atunci când se așezară la masă. Una era să spună că nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea, însă era cu totul altceva chiar să simtă asta.

- Cred că a ieșit foarte bine, oftă fericită ducesa de Ashburton în timp ce se retrăgeau ultimii oaspeți.

Lumea pleca mai devreme decât la majoritatea balurilor, însă ducesa se pricepea de minune să îi facă să se retragă atunci când avea ea chef.

- Chiar așa a și fost. Mulțumesc foarte mult, mătușă Rosalind. Alex își îmbrățișă mătușa și unchiul, iar apoi îl luă pe Gavin de braț și urcară în camerele lor.

Ca oaspeți de onoare, trebuiseră să rămână până la sfârșit. Părinții ei se retrăseseră discret cu o oră mai devreme.

Era foarte conștientă de puterea brațului lui, de protecția tăcută pe care i-o oferise toată seara, chiar dacă fusese la fel de emoționat ca ea pentru acest bal. Gavin ezită atunci când ajunseră la ușa ei, însă ea îl trase înăuntru. Cu ușa închisă, i se aruncă în brațe, vrând consolare caldă a unei îmbrățișări.

- Mă bucur că s-a terminat. Am supraviețuit amândoi. Ai fost un mare succes, milord.

- Am fost tolerat fiindcă, prin căsătorie, sunt înrudit cu atâtea familii de viță nobilă, spuse el mângâind-o pe spate, reușind s-o relaxeze și s-o revigoreze. Cred că ești extenuată după atâtea dansuri.

- Sunt pregătită să dorm ore în șir, oftă ea, mâhnindu-se. Cred că Frederica Pierce și-a petrecut seara răs-pândind zvonuri. Încerc să nu-mi pese.

- În curând vor fi atâtea povești contradictorii, încât toate vor părea false. Peste o săptămână se va spune că ai fost aleasă amiralul unei flote de pirați din China.

- Mai bine decât adevărul nenorocit, făcu ea îngro-pându-și fața în umărul lui și întrebându-se dacă îndrăz-nea să îi spună ce avea în minte.

Gavin îi masă ușor ceafa, iar mușchii încordați se relaxară.

- S-a întâmplat ceva?

Se gândi la ce îi spusese mama ei. Riscă-ți mândria. Riscă-ți inima. Riscă-ți visele.

- Încerc să mă hotărâsc cum să te invit să rămâi aici în noaptea asta, fără să pară că... că te invit pentru mai mult de-atât.

- Cred că tocmai ai făcut-o, zâmbi el. În America există un obicei care se numește „interacțiune“. Deoarece călătoriile durau foarte mult, cuplurile încă necăsătorite își petreceau noaptea în același pat, dar persoanele erau despărțite de o scândură sau de pături.

- Și aceste cupluri tinere reușeau să fie cuminți? Întrebă ea uimită.

- De obicei. Nu întotdeauna. Dar noi suntem adulți. Putem fi cât de cuminți ne dorim.

- Că bine spui. Foarte bine, să interacționăm. Aproape, dar nu prea aproape. Poți să îmi desfăci rochia? Întrebă ea întorcându-se cu spatele. Sunt prea obosită ca să mă descurc singură.

El făcu ceea ce i se cerea, gășind cu dibăcie șireturile și copcile ascunse. Era intim și senzual ca un bărbat să o ajute să se dezbrace la finalul unei zile lungi. Și puțin alarmant.

- Am să mă pregătesc de culcare. Până vii tu, probabil o să adorm deja.

El îi sărută ceafa.

- Iar eu o să adorm peste cinci minute.

După ce el se retrase în camera lui, ea se dezbracă repede și își luă o cămașă de noapte din muselină moale, brodată, apoi își perie părul astfel încât să îl poată împleti. Voia să fie deja în pat și să pară că doarme atunci când avea să se întoarcă el, fiindcă dorința de a dormi împreună era doar puțin mai mare decât neliniștea pe care i-o provoca această situație.

Abia se băgase sub pături și închisese ochii, când el se întoarse în tăcere. Stinse lumina și se urcă în pat, iar salteaua se lăsă în jos sub greutatea lui. Ea se crispă, apoi se relaxă când își dădu seama că îi despărțeau un cearșaf și o pătură.

Întorcându-se pe o parte, el îi înconjură talia cu brațul.

- Faci pe oposumul?

Nu mai putea să se prefacă că dormea.

- Ce înseamnă asta?

- Oposumul trăiește în America de Sud. Gândește-te la un șobolan mare cât o pisică.

Ea se cutremură.

- Chiar trebuie? Nu sufăr șobolanii.

- Bine, atunci gândește-te la un rozător gri, cu o coadă lungă, care poate să se cațere în copaci. Când un oposum se simte amenințat, se face covrig și se prefacă mort, sperând că animalul celălalt va pleca și va căuta o masă mai vie.

Alex râse zgomotos.

- Deci eu mă prefac că sunt un șobolan și tu ești o amenințare?

- Așa se pare.

Simțind regretul din vocea lui, ea spuse:

- Știi că nu are legătură cu tine, nu-i așa?

- Da, știu.

Dar în vocea lui încă se simțea nostalgie. Alex se ghemui mai aproape de el, savurându-i căldura și afecțiunea. Mușchii oboseți de la dans o dureau mai puțin în prezența lui, iar greutatea brațului ce o înconjura nu îi provoca nici un fel de neliniște. Fiindcă îi era mai ușor să vorbească în întuneric, spuse:

- Pe jumătate, mi-e teamă să fiu captivă. Pe cealaltă jumătate... mi-e teamă că îmi este invadat corpul.

- Asta lasă puțin spațiu de manevră, spuse el cuprinzându-i un sân cu mâna, apoi mișcându-și palma încet, frecându-i ușor sfârcul prin materialul subțire.

- E bine, șopti ea. Dar te avertizez, sunt prea obosită ca să reacționez.

- Și eu, făcu Gavin mângâindu-i în continuare sânii alene, ca și cum ar fi mângâiat o pisică.

Alex își dădu seama că era mai puțin obosită decât crezuse. Mângâierile lui îi trezeau în mod surprinzător alte părți ale corpului. Se apropie și mai mult.

Mâna lui coborî și găsi repede locul în care căldura îndepărta toate urmele de oboseală. Începu să găfâie atunci când îi dădu la o parte cămașa de noapte și degetele lui puternice, pricepute îi atinseră carnea umedă și fierbinte. Puțin mai jos... da, acolo.

De data asta recunoscu tensiunea crescândă, felul în care senzațiile îi invadau corpul. De data asta nu mai rezistă urgenței furioase care îi dizolva gândurile și o făcu să se zbuciume sub mâna lui, respirând întretăiat.

- O, Doamne, spuse ea cu voce slabă când reuși să vorbească. Și credeam că sunt obosită. Acum nici nu mai pot să mă mișc.

El chicoti, odihnindu-și mâna pe pielea ei fină.

- Somn ușor, scumpa mea soție.

Oricât și-ar fi dorit să se întoarcă cu spatele și să adoarmă, Alex își dădu seama că el nu urma să aibă parte de un somn ușor. Își strecură mâna printre păruri și își dădu seama că nu era liniștit nici pe departe. Confirmându-și bănuielile, îi ridică cămașa.

- Nu trebuie să faci asta, spuse el încordat.

- Știu, spuse ea după ce îndepărtă țesătura și atinse pielea caldă, mătăsoasă. Dar vreau, adăugă apăsând ușor.

El se înfioră.

- În ritmul ăsta, n-o să ai nevoie de prea mult timp.

Se sprijini într-un cot și se concentrează pe a-l satisface așa cum și el o satisfăcuse pe ea. În mod interesant,

organul acela masculin, ferm, nu părea o armă atunci când el stătea întins pe spate, vulnerabil la orice ar fi vrut ea să facă. Pentru asta era nevoie de încredere din partea lui, așa cum și ea avusese încredere în el când o atinsese.

Mama ei avea dreptate: încrederea era piatra de temelie a unei căsătorii de succes. Pentru ea, capacitatea de a avea încredere într-un bărbat fusese distrusă atunci când devenise o victimă. Un obiect, nu o parteneră. Acum își reclădea încrederea treptat. Cel puțin, slavă Domnului, se măritase cu un bărbat demn de încredere.

El explodă cu un geamăt lung, răgușit, încleștându-și degetele în brațul ei în timp ce se zbătea sub mâna caldă. Alex era încântată că îi putea oferi o asemenea satisfacție. Se simțea mult mai bine decât se simțise vreodată în timp ce făcea dragoste în stilul obișnuit.

Profund mulțumită, ea se relaxă pe pernă, așezându-și o mână pe pieptul lui.

- Asta înseamnă să fim cât de cumiști ne dorim?

- Da, spuse el gutural. Și tu ești chiar foarte cuminte.

capitolul 27

Alex privi absentă pe fereastra salonului pentru micul dejun. Grădina casei din Berkeley Square era încetoșată în acea dimineață, iar florile de vară afixau frumusețea languroasă a unei picturi chinezești. Abia observă sosirea lui Gavin până ce el o sărută pe obraz.

- Gânduri grele? întrebă el.

- Nu chiar, se întoarse ea zâmbind. Ultimele săptămâni au fost ca un vis. În urmă cu un an mi se părea imposibil să revăd Anglia vreodată. Acum o am pe Katie, am o casă minunată, un soț nobil, făcu ea râzând când îl văzu strâmbându-se, și familia aproape. Nu-mi vine să cred cât noroc.

- În mare măsură, noi înșine ne facem norocul. Dacă n-ai fi refuzat să crezi că te afli într-o situație fără speranță, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Avea dreptate: lupta pentru libertate o adusese într-un final într-un loc de unde putuse deveni liberă. Avea, însă, prea mult tact ca să pomenească prețul pe care încă îl plătea pentru încăpățânarea ei. Dacă ar fi fost docilă, ar fi locuit în liniște la primul ei stăpân și ar fi trăit, resemnată, o viață singuratică, dar confortabilă, într-un paradis tropical. Faptul că se luptase pentru viitorul ei o dusesse la Bhudy, la violuri și la cicatrici care mai aveau mult până să se vindece.

După prima noapte în care dormiseră împreună, ea și Gavin continuaseră să împartă patul. Prezența lui caldă, fermă îi alungase cele mai grele coșmaruri și își exploraseră cu plăcere trupurile până în noaptea nenorocită când ea ardea de dorință și totul i se părea posibil.

Îl trăsesese aproape de ea, sigură că de data asta totul avea să fie bine. În schimb, o cuprinsese panica și i se încordase tot corpul, chiar dacă el își susținuse singur greutatea și nu o strivise de saltea. Își mușcase buzele până ce îi dăduse sângele, hotărâtă să îndure, așa cum îndurase și în Jocul Leului, dar el era prea atent ca să nu-i observe reacția. Se ridicase, spunând repede că avea să aștepte până ce ea o să fie pregătită. Apoi plecase și își petrecuse noaptea în patul propriu.

Îi era rușine să recunoască, dar îi mulțumea pentru înțelegere. Episodul, însă, îi rănise pe amândoi și de atunci nu mai împărțiseră patul. Teama de a nu eșua din nou într-un domeniu atât de intim, marcat de sentimente, era prea intensă și mai ușor era să nu mai încerce deloc. Gavin fusese mai rănit ca ea. Pentru un bărbat care mai degrabă și-ar fi tăiat o mână decât să facă rău unei femei trebuia să fie chinuitor să simtă că își teroriza soția, deși, rațional, știa că reacția ei nu avea nici o legătură cu el.

Totuși, în viața de zi cu zi se descurcau foarte bine. Erau prieteni, aveau încredere unul în celălalt, iar viețile

lor erau din ce în ce mai înlănțuite. Cu siguranță, în timp aveau să dispară și ultimele bariere...

Vocea lui îi întrerupse reveria.

- Ce faci astăzi?

- După ce o duc pe Katie la casa Ashburton pentru lecții, mă duc la Troth ca să facem altă lecție de *wing chun*. Mi-a zis că mă descurc foarte bine. Vom lua prânzul la casa Ashburton, iar apoi voi merge cu mama și cu mătușa la Hatchard's. Te interesează vreo carte în mod deosebit?

- Vezi dacă au cărți americane care ar putea să-mi placă.

Ea dădu din cap și traversă camera ca să toarne ceai pentru amândoi, întrebându-se cum să deschidă subiectul care îi umbla prin mine. De când era mică învățase că nu trebuie deschise subiecte problematice cu bărbații pe stomacul gol, așa că așteptă până ce amândoi terminară de mâncat și îl întrebă:

- Aș putea să-ți fiu de folos la birou în vreun fel? Acum că gospodăria e organizată și Katie e ocupată cu școala și cu verișoarele ei în cea mai mare parte a zilei, am mult timp la dispoziție. Nu vreau să-l petrec făcând cumpărături și vizite unor persoane care nu mă interesează.

Majoritatea soților englezi ar fi fost scandalizați. Gavin păru doar gânditor.

- Mi-ar fi de folos încă un funcționar, dar e o muncă destul de plictisitoare. Cât de multe știi despre administrarea unui domeniu?

- Destul de multe. Colonelului i se părea o corvoadă munca asta, era mult mai interesat de mine și de fabrici. Fiindcă mama era ocupată să facă copii și să aibă grijă de arendași, timp de mai mulți ani m-am ocupat de cea mai mare parte a activităților de zi cu zi pentru conacul Bryn, zâmbi ea nostalgică. Când m-am măritat, colonelul mi-a zis că pierde nu numai o fiică, ci și un administrator destoinic.

- Chiar mai bine decât speram, făcu Gavin mulțumit, rezemându-se de spătarul scaunului. De când demnitatea

de conte s-a abătut asupra capului meu și așa aglomerat, avocatul familiei Seabourne îmi trimite munți de documente în legătură cu domeniul. Pur și simplu nu am timp să mă ocup de ele cum trebuie și să pun pe picioare și noul birou al Casei Elliott. Ar fi o binecuvântare ca totul să fie supravegheat de o persoană pricepută și în care să am încredere.

Alex se încruntă.

- Crezi că Finn te înșală?

- Nu, pare onest și capabil, dar nu e bine să-i accept toate recomandările doar fiindcă eu sunt prea ocupat ca să aprofundez problema. Până în prezent, i-am urmat sugestiile și mi-am promis că voi remedia situația atunci când voi avea timp, însă lucrurile mă îngrijorează. Crezi că te poți ocupa de toate afacerile domeniului Seabourne?

- Sigur că da. Pot să am un birou la Casa Elliott? Așa, dacă trebuie să semnezi sau să iei vreo hotărâre, vei fi chiar acolo. În plus, pot să învăț mai multe despre afacerile cu transporturi.

- Perfect! Trebuie neapărat să știi cu ce se ocupă Casa Elliott fiindcă, dacă mi se întâmplă ceva, pe mâinile tale va rămâne.

- Chiar ți-ai lăsa afacerea pe mâinile unei femei? se miră ea.

- Cine s-ar pricepe mai bine? Ești inteligentă, de încredere și e în interesul tău să faci treaba bine, râse el. În plus, s-ar zgâria pe ochi toți misoginii. O perspectivă irezistibilă.

Râse și ea.

- Ești un yankeu rebel până în măduva oaselor, dragul meu.

- Mulțumesc, răspunse el privind-o cald.

- Când putem vizita domeniul Seabourne? întrebă ea. Trebuie să-ți cunoști oamenii, să vezi în ce stare sunt proprietatea și fermele arendașilor și să te ocupi de toate lucrurile care nu pot fi făcute de la distanță.

- Philip a spus că pleacă până de Sfântul Mihail. Asta înseamnă la sfârșitul lui septembrie, nu-i așa?

- 29 septembrie. De-abia aștept să văd domeniul. Îmi place că are ieșire la mare, așa cum voiai tu. Poate după Sfântul Mihail putem să petrecem vreo două săptămâni acolo.

- E o idee bună. Casa Elliott ar trebui să meargă fără probleme până atunci. Putem să le invităm pe verișoarele lui Katie să îi țină companie, spuse el terminându-și ceaiul și ridicându-se. Începem cu noul program de mâine-dimineață?

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Alex îl sărută. Dacă încă nu îi era o soție adevărată, ei bine, putea măcar să fie un bun administrator.

Librăria Hatchard's era plină de oameni la modă, iar o parte dintre aceștia chiar erau interesați de lectură. Alex intră însoțită de mama și de mătușa ei și spuse:

- Vreau să văd dacă au cărți despre administrarea domeniilor. Conacul Bryn nu a fost greu de supravegheat, dar Seabourne e mult mai mare.

- Văd că ești chiar interesată, observă Catherine.

- Dacă toți plecați la țară în curând, am nevoie să îmi ocup timpul cu ceva folositor, zâmbi ea către Catherine și Rosalind, gândindu-se cât de norocoasă era să facă parte dintr-o familie în care femeile erau considerate ființe capabile.

În timp ce se îndreptau către partea din spate a magazinului, Alex privi către un culoar străjuit de rafturi înalte și o văzu pe Frederica Pierce. Femeia era însoțită de camerista ei, o negresă zveltă într-o rochie cenușie, îngrijită, care încerca să facă față unui vraf de cărți. Alex se pregătea să meargă mai departe când Frederica aruncă alt volum în brațele fetei. Mormanul șubred se prăbuși, iar cărțile căzură pe podea.

- Îmi pare rău, milady, spuse tânăra încet, cu o voce muzicală, aplecându-se să ridice cărțile.

- Daisy, ești proastă, tare proastă! făcu Frederica lovind-o cu săculețul pe care îl purta pe post de poșetă.

Alex se întrebă cât timp trebuia să treacă până ce tânăra avea să demisioneze. Chipul angelic al Fredericăi

ascundea un temperament răutăcios, iar la Sydney îi fusese întotdeauna greu să își păstreze servitorii. Cameristele osândite fugiseră de la ea de acasă chiar dacă se confruntau cu consecințe grave în cazul în care erau prinse.

- Îmi pare rău, spuse Daisy din nou, cu capul plecat.

Se întinse după un volum mare și îl scăpă pe jos fiindcă nu își dădu seama cât de greu era.

- Nici nu știu de ce te mai țin prin preajmă, izbucni Frederica. Dacă mai ești așa de bleagă, o să te vând înapoi în Carolina și îți poți petrece tot restul vieții culgând bumbac.

Alex îngheță, întrebându-se dacă era oare posibil ca lucrurile să stea așa. Se îndreptă către culoar.

- Bună ziua, Frederica. Ai nevoie de ajutor?

Frederica pufni recunoscând-o pe nou-venită.

- Fata mea se descurcă, spuse ea împingând-o pe Daisy cu piciorul. Nu e bună de nimic, dar ar trebui să fie în stare să ia niște cărți de pe jos.

- Ai vorbit cu ea ca și cum ar fi o sclavă, dar, desigur, așa ceva nu e posibil. Sclavia e ilegală în Marea Britanie de ani de zile.

- Vezi-ți de treaba ta, Alexandra. Daisy e americană.

Iar sclavia încă era legală în sudul Statelor Unite. Îngreșoșată, Alex îngenunche și începu să ajute la strânsul cărților de pe jos.

- Chiar dacă te-ai născut sclavă, Daisy, acum că ești în Anglia ești liberă.

Fata ridică privirea, cu groază în ochii negri. Avea în jur de douăzeci de ani, era drăguță și îmbrăcată îngrijit, iar părul negru era strâns într-un coc pe ceafă. Plecă capul, luă în brațe ultima carte și se ridică.

- Cum îndrăznești să te amesteci în treburile mele! spuse furioasă Frederica. Poate ești contesă acum, dar asta nu îți dă dreptul să îmi spui ce să fac.

Ignorând-o, Alex i se adresă servitoarei:

- Dacă vrei să îți schimbi situația, Daisy, vino la mine, la Berkeley Square 42. Orice ar spune stăpâna ta, ești la fel de liberă ca ea. Am să îți găsesc un nou loc de muncă,

unde vei fi plătită și de unde vei putea pleca dacă nu îți place în ce fel ești tratată.

- De ce ești așa de interesată de sclave, Alexandra? șuieră Frederica. Oare fiindcă și tu ai fost sclavă în Indii? Te regăsești într-o ființă ca asta?

Alex mai avea puțin și o pocnea. Se stăpâni doar când simți că mama ei o apucă de braț. Pentru o clipă, șovăi. Până la momentul respectiv, și ea, și familia ei păstraseră tăcerea cu privire la ceea ce i se întâmplase în Orient, refuzând să confirme sau să nege. Dar, după cum spuse și Gavin, nu fusese vina ei, iar în fața acestei fete i se păru o lașitate să nege ceea ce se întâmplase.

- Da, Frederica, am fost sclavă, spuse ea pe un ton care îi atrase pe ceilalți clienți care se opriseră și urmăreau altercația. Păcat că nu ai trecut prin asta, poate ai fi învățat ce înseamnă înțelegerea și compasiunea. Vii cu mine? spuse ea adresându-i-se din nou lui Daisy. Îți promit că situația ta se va îmbunătăți.

Daisy își privi stăpâna și îngheță, ca și cum ar fi lovit-o un fulger. Se uită la Alex și dădu din cap, apoi plecă privirea.

Văzând că reușise s-o cucerească pe Daisy, Frederica se uită la Alex cu o răutate nemaivăzută.

- Ai să plătești pentru asta.

Alex făcu un pas înapoi. Frederica fusese întotdeauna egoistă și dificilă, dar acum părea aproape dementă. Reamintindu-și că cealaltă femeie nu avea puterea să îi facă rău, repetă:

- Nu uita, Daisy, Berkeley Square 42, la orice oră din zi și din noapte. Lasă-mă să te ajut, adăugă ea cu voce frântă.

Daisy se îndepărtă, iar Frederica zâmbi triumfătoare.

- Acum că ai recunoscut că ai fost sclavă, oamenii își vor închipui ce viață ai dus. Deși ai trecut de mult de prima tinerețe, trebuie să fi existat niște bărbați suficient de disperați încât să te cumpere.

- Ce gânduri necuviincioase aveți, Lady Pierce, interveni ducesa de Ashburton, care, în mod normal, era cea mai relaxată dintre soțiile de nobili, însă odinioară

fusese acrită, iar atunci când voia putea adopta o voce ucigătoare. Nu văd cum veți mai putea fi primită pe viitor la familii din lumea bună.

Frederica se albi la față, în timp ce ducea făcu stânga împrejur și se îndepărtă. Catherine o luă de mână pe Alex și ieșiră după Rosalind, făcându-și drum printre clienții tăcuți.

Alex tremura. Când ajunseră la un adăpost relativ, pe Piccadilly Street, ea spuse:

- Îmi pare rău că v-am făcut de râs pe amândouă.

- Niciodată n-am fost mai mândră de tine, draga mea, rosti mama ei încet.

- Nu mi-a plăcut niciodată de tânăra asta, adăugă Rosalind. Nu dă prea bine, dar mi-a făcut plăcere să-i spun ce părere am despre ea, zâmbi malițios, făcându-i semn vizitiului să se apropie. Pe viitor va constata că nu are parte de viața socială pe care și-a dorit-o.

- Faptul că ducea de Ashburton a apostrofat-o în public îi va năruia ambițiile sociale, aprobă Alex. Dar nu am reușit s-o conving pe biata fată să plece și sunt sigură că Frederica o va pedepsi pentru tot ceea ce s-a întâmplat.

- Poate că va veni la tine mai târziu, sugerează Catherine, urcându-se în trăsură. Mă îndoiesc că știa că aici e liberă, conform legii. Sunt sigură că Lady Pierce i-a spus altceva. După ce va avea timp să se gândească, e foarte posibil să își părăsească stăpâna.

Alex spera că o va face, însă se îndoia. Nici una dintre cele două însoțitoare ale ei nu avea de unde să știe în ce fel voința îi poate fi afectată de sclavie. Șase luni de captivitate aproape că o zdrobiseră pe Alex. Daisy fusese probabil născută în sclavie și fusese tratată ca atare toată viața. În timp ce trăsura alerga pe străzile Londrei, Alex închise ochii și se rugă ca fata aceea să aibă curajul să se elibereze.

Apoi se gândi la sclavie. Faptul că acum era ilegală în mai multe țări din Europa era un început, însă sclavia era una dintre cele mai vechi tare ale umanității și încă

mai erau multe de făcut. Ce putea face o femeie singură, de la mare depărtare?

Era timpul ca Alex să afle.

capitolul 28

În seara aceea, Alex îl căută pe Suryo. Deși locuiseră sub același acoperiș de când *Helena* plecase în larg, nu îl văzuse aproape niciodată. Bănuia că era genul de om care putea merge pe nisip fără să lase urme.

Îi bătu la ușă și fu poftită să intre.

- *Tuan* Suryo, pot să vorbesc cu tine?

El se ridică și îi făcu semn către scaunul din camera simplă, foarte ordonată.

- Desigur, milady. Cum vă pot fi de folos?

Așezându-se, Alex spuse direct:

- Ce părere ai despre sclavie?

Suryo își încleștă fălcile.

- Cred că e un fapt abominabil.

Ea își ținu respirația, recunoscând tonul din vocea lui.

- Ai avut o experiență personală?

- Da. Nu vorbesc despre anii aceia. Dar căpitanul m-a eliberat, adăugă el după o pauză. În ziua aceea m-am încredințat lui.

- Această încredințare nu e tot o formă de sclavie? întrebă ea fascinată.

- Îl servesc din propria mea dorință. Niciodată nu mi-a cerut să fac lucruri care să contravină onoarei sau omeniei.

Alex bănuia că o avertiza, voalat, că nu avea să facă nimic ce ar fi putut să afecteze interesele lui Gavin. Asta nu avea să fie o problemă, nu intenționa să îi ceară așa ceva.

- Astăzi am întâlnit o tânără sclavă care a fost adusă aici din America și e ținută captivă, nu știe că e liberă. Am încercat s-o conving să își părăsească stăpâna, dar nu am reușit. Acum, însă, mă întreb. Nu mă așteptam

să văd vreodată un sclav în Anglia. În Marea Britanie încă se face comerț cu sclavi?

- Mai sunt nave care fac drumul dintre Africa și America și transportă încărcături ilegale. Marina regală încearcă să blocheze un astfel de trafic, ridică el din umeri, dar nu reușește întotdeauna. Marea Britanie a fost cel mai mare negustor de sclavi din Europa și încă există persoane care încalcă legea în speranța unui profit mare.

Alex se încruntă.

- Tu cunoști cârciumile pe care le frecventează marinarii și așezările din port. E posibil ca în astfel de locuri să se audă ceva despre tranzacții ilegale cu sclavi?

- Se poate pomeni, din când în când, numele unei corăbii, al unui căpitan sau vreo dată de plecare. Dar ce se poate face cu aceste informații? Marina nu ia în seamă ce se povestește prin baruri.

- Poate o va face, dacă primește informațiile din sursa potrivită, spuse ea aplecându-se în față. Familia tatălui meu vitreg are legături cu mulți oameni influenți din Marea Britanie. Ca femeie, nu aș putea strânge nicio dată informații din cârciumile de marinari, dar tu ai putea și poate chiar ai găsi alte persoane care ne-ar ajuta. Ce părere ai?

- Poate ieși ceva bun din asta, spuse el încet.

- Atunci mă vei ajuta?

În ochii lui apăru o lumină pe care Alex nu o mai văzuse.

- Merită să încercăm. Dar de ce discutați asta cu mine, nu cu căpitanul? Vreți să țineți totul secret față de el?

- Doar pentru foarte puțin timp. Acum are multe pe cap. Aș prefera să aștept ca să îi pot arăta niște rezultate clare.

- Cum doriți, milady.

Alex îi întinse mâna.

- Atunci să lucrăm împreună pentru libertate.

El îi luă mâna.

- Pentru libertate, milady și fiindcă dreptatea e cea mai bună răzbunare.

Lui Alex îi plăcură la nebunie birourile Casei Elliott. Se aflau la etajul superior al depozitului firmei și miroseau a ceai și a condimente, iar prin ferestrele înalte, cu boltă, putea admira portul și fluviul. Încăperile liniștite, proaspăt zugrăvite erau pline de oameni care trimiteau tot felul de lucruri dintr-un capăt al lumii în celălalt. Gavin îi pregătise în mod clar pe cei patru angajați permanenți, fiindcă aceștia o salutară fără să clipească. Avea să-i placă să lucreze aici.

Documentele domeniului Seabourne pe care le primise Gavin se aflau deja în biroul ce îi fusese încredințat lui Alex. Nu exagerase când vorbise despre numărul lor. Se apucă bucuroasă să organizeze și să înțeleagă problemele domeniului. La prânz apărură Gavin cu un coș de mâncare pe care îl pregătise bucătăreasa în dimineața respectivă, și discutară despre afaceri în timp ce își savurau sandvișurile și un gustos rachiou englezesc.

Terminându-și ultimul sandviș cu șuncă, ea spuse:

- Îmi place foarte mult. Cred că m-am născut ca să fiu administrator.

- Eu, nu, mușcă Gavin dintr-un măr. Totul pare să fie în ordine?

- Da, Finn face treabă bună. Philip a fost foarte entuziasmat când a moștenit și a cheltuit cam mult din veniturile domeniului, dar nu par să fie probleme mari. Anul viitor vor fi bani destui pentru îmbunătățiri.

- E nevoie de îmbunătățiri?

- Mereu e nevoie de îmbunătățiri la un domeniu. Drenaje, vite de rasă mai bună, soiuri noi de semințe, echipamente, case pentru arendași și muncitori. Așa e în agricultură.

- Voi lăsa totul pe mâinile tale capabile, spuse Gavin uitându-se pe documentele pe care ea le lăsase deoparte și apoi semnându-le. Ești un înger.

Ea se întoarse la lucru cu un zâmbet. Îi plăcea foarte mult să fie de folos.

Când Alex îi termină de citit lui Katie povestea dinainte de culcare, fata îi spuse:

- Anne și Maria vor pleca în curând la țară. Asta înseamnă că nu mai trebuie să mai fac lecții?

Alex râse.

- Ai vrea tu. Domnișoara Thompson, guvernanta familiei Ashburton, mi-a recomandat o prietenă de-a dumneaei. Am vorbit cu domnișoara Hailey, care e foarte drăguță, așa că va deveni guvernanta ta de săptămâna viitoare.

Katie se strâmbă.

- Mai bine merg la birou cu tine și învăț despre ceaiuri, despre mirodenii și despre porțelanuri. Vreau să fiu comerciant, cum e căpitanul.

Alex își ascunse zâmbetul.

- Dacă vrei să fii comerciant, trebuie să știi să socotești, să scrii, trebuie să știi geografie și limbi străine.

Fata păru consternată.

- Vrei să spui că toate lecțiile astea au vreun rost?

- Chiar au. Cunoașterea înseamnă putere, turturico, își sărută ea fiica. Iar o femeie are nevoie de toată puterea pe care o poate obține.

Alex stinse lampa, iar Katie rămase pe gânduri. Oare până creștea, femeile aveau să ajungă să studieze în universități, să conducă afaceri la fel ca bărbații? Nu, nu chiar așa curând, dar, desigur, într-o bună zi...

Când ajunsese în capătul scărilor, majordomul, un valet promovat din casa Ashburton, spuse:

- Milady, vă caută o tânără.

- La ora asta așa târzie, Bard?

- O tânără tare neobișnuită. E în salonaș.

Curioasă, Alex intră în salon și tresări când o văzu lângă fereastră pe negresa care o slujea pe Frederica Pierce.

- Mă bucur atât de mult că ai venit, Daisy!

Traversă încăperea și luă mâinile fetei într-ale ei. Erau reci ca gheața. Probabil că era îngrozită fiindcă se îndepărta de tot ceea ce cunoscuse vreodată.

- Ai vrea niște ceai și poate ceva de mâncare?

- Oh, nu, milady, făcu Daisy, șocată de sugestia de a mânca împreună.

Era îmbrăcată îngrijit, în aceeași rochie gri din ziua anterioară, iar lângă ea se afla o bocceluță cu lucruri.

- Atunci comand doar ceai. Te rog să iei loc, spuse Alex așezându-se și ea. Spune-mi, te rog, Lady Pierce a fost o stăpână dificilă?

Daisy se așează pe scaunul din fața lui Alex, atingându-și obrazul învinețit.

- Sir Barton m-a cumpărat la Charleston. Nimeni nu mi-a spus că aici sunt liberă. Ieri m-a bătut după ce ne-am întors de la Hatchard's. A spus că ați mințit, dar n-am putut să mă mai gândesc la altceva. Este adevărat că nu poate trimite recuperatorii de sclavi după mine?

Alex înghiți în sec, amintindu-și de bătăi, de cât de teamă îi fusese că avea să fie urmărită dacă încerca să fugă.

- Nu există recuperatori de sclavi aici. Nici Lady Pierce, nici soțul ei nu au deloc dreptul să te oblighe să faci ceva.

Daisy își îngropă fața în mâinile tremurânde, zguduindu-se de plâns. Deși minunatul ei accent muzical era din sudul Statelor Unite, comportamentul și limbajul ei erau rafinate, ca ale cameristelor din lumea bună. Cu siguranță Sir Barton o alesese pentru competențele ei și sperase că o tânără crescută în sclavie avea să fie docilă și nu avea de gând să ridice întrebări cu privire la statutul ei. Avusese dreptate.

Slavă Domnului că Alex fusese la locul potrivit la momentul potrivit.

- Acum ești în siguranță, Daisy. Știi ce-ai vrea să faci cu libertatea ta sau e prea devreme ca să te hotărăști? Am să te ajut să găsești orice dorești.

-Sunteți prea bună, milady, spuse Daisy ștergându-și ochii cu o batistă, apoi ridicând privirea. Pot lucra pentru dumneavoastră, vă rog? Sunt o cameristă bună, dar dacă nu aveți nevoie de mine pot face curățenie sau pot lucra la bucătărie. Pot face orice, atât timp cât sunt o femeie liberă.

-Am nevoie de cameristă, spuse Alex gândindu-se că intenționa să angajeze una, așa că sosirea lui Daisy era perfectă. Se întrebă ce salariu îi spusese mama ei că se oferea pentru acest post și continuă: Vei avea propria ta cameră, vei locui și vei mânca aici, vei primi treizeci de lire pe an, plus haine pe care nu le mai port, pe care le poți păstra sau vinde, la alegerea ta. Ție ți se pare acceptabil?

Daisy făcu ochii mari.

-Vă mulțumesc, milady. Vă jur că voi fi o cameristă bună.

-Sunt sigură că așa va fi. Apropo, care este numele tău complet?

-Daisy Adams, milady.

-Preferi să ți se spună Daisy sau Adams? Cameristele sunt deseori chemate cu numele de familie.

-Mi-ar plăcea să îmi spuneți Daisy, milady, răspunse tânăra, privind-o ca și cum nimeni n-o întrebasese vreodată dacă avea vreo preferință.

-Foarte bine, Daisy să fie, spuse Alex studiind-o. Ai vrea ceva în mod deosebit? Ceva ce ți-ai dorit întotdeauna, dar nu ai putut avea?

Daisy își ținu respirația.

-Ar fi posibil...? Aș putea să învăț să citesc și să scriu?

-Desigur, răspunse Alex uluită. Dar chiar nu ai învățat niciodată?

Daisy clătină din cap.

-E ilegal să înveți sclavii să citească.

Alex simți un val de furie la adresa sistemului care le refuza unor minți agere precum cea a lui Daisy șansa de a învăța.

- Am angajat o guvernantă pentru fiica mea. Am s-o rog să te învețe și pe tine. În recomandările ei scrie că îi place foarte mult să îi învețe pe alții, așa că sunt sigură că se va bucura să mai aibă o elevă.

- Vă mulțumesc, spuse Daisy cu ochii în lacrimi. Sunteți atât de bună. Nu... nu merit asta.

- Sigur că meriți.

Majordomul intră cu o tavă cu ceai.

- Bard, ea este domnișoara Daisy Adams, noua mea cameristă, spuse Alex. Poți să o rogi pe menajera să îi pregătească o cameră?

Bard ridică din sprâncene, dar fusese bine instruit la casa Ashburton.

- Mă ocup imediat, milady.

După ce el se retrase, Alex turnă două ceai în două cești.

- Camera ar trebui să fie gata repede. Dacă vrei să mănânci ceva înainte să te culci, menajera îți va arăta unde este bucătăria. Sunt sigură că a fost o zi foarte extenuantă.

Daisy dădu din cap, copleșită.

- Pot să vă întreb ceva, milady?

- Desigur. Și nu trebuie să îmi spui *milady* tot timpul.

Doamnă e suficient.

- Chiar ați fost sclavă, doamnă?

- Așa este.

- Și nu vă e rușine să recunoașteți?

Îi fusese rușine, dar acum se terminase.

- Rușinea sclaviei trebuie s-o poarte proprietarii, în nici un caz victimele. În fața lui Dumnezeu suntem egali cu toții. Va veni o zi când vom fi egali cu toții și pe pământ.

Daisy o privi ca și cum voia să o creadă, însă nu reușea. Avea nevoie de timp.

Alex își sorbi ceaiul, gândindu-se că era posibil ca încercările ei de a strânge informații despre traficul maritim de sclavi să nu aibă niciodată rezultate, dar cel puțin ajutase o tânără să devină liberă.

capitolul 29

Acoperindu-și un căscat, Alex intră în biroul lui Gavin și puse câteva documente pe colțul biroului lui.

- Se pare că am rămas ultimii în birou. M-am gândit că dacă te ajut cu documentele domeniului o să fii mai puțin ocupat. Acum suntem ocupați amândoi.

El râse și își dădu scaunul mai în spate ca să-și poată întinde picioarele.

- Îți promit că lucrurile nu vor sta așa tot timpul. Îl învăț pe Peter Spears să administreze Casa Elliott. Are experiență, iar până la sfârșitul anului se va ocupa de toate treburile de zi cu zi. Dacă domeniul Seabourne e administrat de tine, eu o să mă odihnesc în voie.

Ea râse.

- Am să cred asta când am s-o văd.

Traversă biroul ca să se apropie de fereastra de unde se putea observa portul. În ultimele două săptămâni, își pusese amprenta asupra biroului lui Gavin în mai multe feluri. Acum avea acolo un minunat covor oriental, un scaun sculptat în lemn masiv cu picioare în formă de leu, elegante tablouri chinezești și o vază cu flori proaspăt tăiate, care înveselea atmosfera. Gavin nu crezuse că un birou putea fi atât de frumos.

- Te deranjează faptul că, fiindcă eu sunt comerciant, vom petrece mai mult timp la Londra decât majoritatea prietenilor și rudelor tale?

- Nu, îmi place Londra, deși după Sfântul Mihail voi fi pregătită pentru vacanța aceea la țară, spuse ea făcând o mișcare rapidă de *wing chun*, cu trupul și mâinile gata să riposteze. Dar mi-e dor de lecțiile lui Troth. Îmi fac exercițiile singură, ceea ce reprezintă o practică bună și mă disciplinează psihic, dar nu-i același lucru ca atunci când lucrezi cu un partener.

Din păcate, Gavin nu se putea antrena cu ea. Troth și soțul ei se antrenau împreună la *wing chun*, dar Gavin și Alex nu se puteau implica într-o activitate pentru care era nevoie să se atingă atât de mult. Erau prea conștienți unul de altul, despărțiți de prea multe bariere.

Un val de gânduri neplăcute îl făcu să întoarcă privirea de la silueta ispititoare a lui Alex, luminată de luna timpurie. Încă nu își revenise după eșecul în urma căruia ajunseseră să doarmă din nou separați. Minteia lui înțelegea că, atunci când ea devenea nervoasă, reacția ei nu avea nici o legătură cu el. Dar chiar și pentru un bărbat care se mândrea că este rațional și detașat, nivelul acela de respingere dura, mai ales fiindcă devenise oarecum optimist cu privire la latura intimă a căsătoriei lor. Își pierduse, însă, optimismul.

În unele feluri, era mai ușor să fie caști. Nu trebuia să se întrebe cum avea să se simtă ea dacă o săruta și nu trebuia să își facă griji că Alex și-ar fi reprimat repulsia, într-o încercare galantă de a fi o soție bună. În alte feluri, castitatea era un iad. Amintirile inițiale ale unei intimități forțate, care îl bântuiseră multă vreme, fuseseră înlocuite în timp cu amintiri mai fericite, ale descoperirii și plăcerilor reciproce. Îl dura să o privească și să nu se gândească la ce putea să fie sau la ce putea să nu fie niciodată.

Totuși, cel mai fericit se simțea atunci când ea era prin preajmă. Asta însemna că accepta și că încă mai spera. Respiră adânc și începu să citească documentele pe care i le dăduse.

- Mă ocup acum de ele, ca să putem merge acasă.

Pe prima hârtie era un rezumat al motivelor pentru care Alex considera că trebuia să cheltuiască niște bani acum, nu mai târziu. Raționamentul și argumentele ei erau bune, așa că semnă. La fel și pentru următoarele două documente. Până în prezent, marea lui moștenire îl costa mai mult decât primea înapoi.

La ultima hârtie se opri și citi din nou.

- Alex, nu înțeleg asta. De ce ai avize de expediție și atâtea semne de întrebare?

- Scuze, încă nu voiam să-ți arăt asta. Eu și Suryo strângem informații despre negoțul ilegal de sclavi. E dezonorant cât de multe nave implicate în acest negoț sunt englezești. Am vorbit cu unchiul Stephen și a fost

de acord să transmită Marinei Regale orice informații i-ar putea ajuta să intercepteze navele cu sclavi.

Încruntându-se, Gavin se ridică în picioare.

-Asta e o afacere foarte periculoasă. Negustorii de sclavi sunt nemiloși și sunt în stare de multă violență ca să-și protejeze profiturile.

-Suryo doar ascultă ce spun marinarii la beție. Nimic nu ne poate aduce probleme.

El o privi în ochi, vrând să o facă să înțeleagă gravitatea situației.

-Alex, subestimezi potențialul exploziv al acestor informații. Aș fi preferat să mă consulți înainte să te apuci de așa ceva.

Ea se întoarse de la fereastră și îl privi.

-Nu mi-a trecut prin cap că ar fi posibil să nu fii de acord să lupt împotriva sclaviei, indiferent cât de neînsemnată ar fi contribuția mea. Nu te-ai opus când am vrut să o ajut pe Daisy.

-Asta e altceva. Ea e un singur om, nu o idee, spuse el arătând către notele lui Alex. Dar astea sunt niște ape foarte tulburi. Nu ai cum să știi cu ce te poți întâlni.

Îmbujorată, Alex spuse:

-Sunt dispusă să risc asta.

-Foarte curajos din partea ta, ripostă el. Dar Suryo? El își pune viața în pericol în cârciumi. Cum te vei simți dacă e ucis fiindcă pune prea multe întrebări?

Chipul ei palid îi arată că nu se gândise la asta.

-Sunt sigură că înțelege pericolele mai bine ca mine. Are și alți informatori, deci nu e singur.

-Cu cât sunt implicați mai mulți oameni, cu atât e mai probabil ca rețeaua ta secretă să fie expusă, spuse Gavin exasperat. De obicei informatorilor le place să ia bani din mai multe surse.

-Foarte bine, sunt riscuri, dar lupta împotriva sclaviei nu merită riscuri? Se face mult rău și e o lașitate, o mizerie să ignorăm asta.

-Succesul poate fi amar, spuse el sumbru. Știi că negustorii de sclavi care sunt în pericol să fie prinși își aruncă captivii peste bord, astfel încât căpitanul să nu poată

fi acuzat de trafic ilegal? Sute de oameni mor când se întâmplă așa ceva.

Alex tresări îngrozită.

- Cu atât mai mult trebuie distruși sclavagiștii, ca să nu mai îndrăznească să țină captivi oameni nevinovați și să îi vândă peste ocean!

Se abținu să nu înjure văzând cu câtă încăpățănare nu voia să vadă adevărul.

- Înțeleg că pentru tine e ceva personal, dar...

Înainte ca el să poată termina, ea izbucni:

- Cum îndrăznești să crezi că poți înțelege ce înseamnă să fii neajutorat! Tu ești stăpânul controlului, nu ai fost neajutorat niciodată! „Înțelegi“ cum e să fii femeie și să știi că nu poți merge în siguranță pe stradă fără să-ți fie teamă că vei fi atacată sau violată? Sau cum este să știi că nu ai nici o speranță de scăpare, că mai ai puțin și mori?

Furia ei îl zgudui.

- Ai dreptate, spuse el încet. Nu pot înțelege pe deplin oricât aș încerca. Niciodată nu voi ști ce ai simțit tu.

Ochii ei se îngustară.

- Poate îți pot arăta.

El ezită, iar apoi se hotărî că dacă ea era atât de furioasă, el trebuia să se străduiască să înțeleagă.

- Te rog.

Alex arătă către fotoliul din lemn de stejar, cu picioarele în formă de leu.

- Așază-te!

Gavin se așeză, întrebându-se nedumerit ce avea în minte.

Alex scoase un teanc de batiste împăturite cu grijă dintr-un sertăraș și le folosi ca să-i lege de scaun încheieturile și gleznele. Făcu un pas în spate ca să-și urmărească opera și îl întrebă:

- Oare îți dai seama vreun pic ce înseamnă să fii neajutorat?

- Cam da, spuse el verificându-și legăturile.

Poate că, în timp, ar fi reușit să le desfacă, dar pe moment era imobilizat, nu-și putea mișca brațele și picioarele și era ținut de greutatea scaunului masiv. Nu era o senzație plăcută.

- M-am bătut cu un dragon, dar niciodată nu m-a dezarmat o leoaică prădătoare. Îți intri chiar bine în rol. Nodurile sunt făcute bine.

- Suryo ne-a învățat pe mine și pe Katie pe drumul spre casă.

Dacă era vorba de nodurile lui Suryo, Gavin chiar se afla în pericol. Își reprimă dorința instinctivă de a încerca să se elibereze.

- Acum că ți-ai demonstrat ideea, îmi dai drumul?

- Nu încă, făcu ea, cu un amuzament straniu în privire. Asta e o parte a lipsei de ajutor: nu poți să spui că te-ai săturat și să fii eliberat de îndată.

O privi cu oarecare teamă, întrebându-se cât de departe avea de gând să meargă. Nu credea că îl va răni fizic, dar era într-o dispoziție bizară. Dacă nu își putea stăpâni furia...

Alex se rezemă de biroul lui și îl studie critică.

- Faptul că ești legat de un scaun e mic copil pe lângă ce înseamnă să fii într-adevăr neajutorat. Închipuie-ți că te afli la mii de kilometri distanță, într-o țară străină, a cărei limbă nu o vorbești, că ești considerat mort de toți cei care te iubesc, că ești tratat ca un obiect de către cei care consideră că ești proprietatea lor.

Luă pumnalul incrustat cu pietre prețioase oferit de sultanul Kasan, cu care Gavin își deschidea scrisorile.

- Apoi închipuie-ți că situația asta e adevărată, nu un simplu exercițiu de a încerca să înțelegi ceva.

El nu scăpă din ochi arma, în timp ce ea îi verifica alene lama.

- Ai de gând să mă pedepsești pentru păcatele întregii omeniri?

Chipul i se împlânzi oarecum.

- Nu ți-aș putea face rău vreodată, Gavin. Dar trebuie să recunosc că simt un soi de satisfacție perversă știind că te întreb de ce anume sunt în stare. Nu face vreo

greșeală, deocamdată ești la mila mea, spuse ea răsucindu-și cu pricepere încheietura și azvârlind pumnalul către tocul ușii.

Arma se înfipse în lemn, iar mânerul se zgudui pentru câteva clipe ce părură interminabile.

Gavin se uită uluit către pumnal.

- Unde naiba ai învățat să faci așa ceva?

- Mi-am petrecut jumătate din copilărie în armată. Ai fi uimit să afli ce învață o fetiță de la soldați plictisiți. Ți-am spus vreodată că mă descurc foarte bine cu pușca? Dacă aș fi avut o pușcă bună, i-aș fi putut alunga singură pe piratii malaiezi.

Începea să i se facă pielea de găină. Știa că asta și intenționa ea, dar nu îl ajuta prea mult.

- Și acum ce? Ai să jubilezi arătându-mi cum ar putea fi? Nu cred că e posibil să fie atât de devastator precum ceea ce ai îndurat tu.

Cuvintele lui căzură ca o scânteie în jar. Furia lui Alex, frustrarea și tensiunea sexuală dintre ei se revărsară. Pentru prima dată Gavin se afla într-o poziție în care ea nu mai trebuia să aibă încredere în bunele lui intenții. Faptul că era un bărbat demn de încredere nu mai conta. Întotdeauna fusese conștientă de puterea lui, de ceea ce ar fi putut să facă el dacă ar fi vrut. Dar acum bărbatul acesta frumos era complet la mila ei. Senzația de putere era învăluitoare și profund erotică.

- Așa crezi? Mă provoci să vedem dacă sunt în stare să am efecte devastatoare asupra ta?

- Să te văd, spuse el, cu privirea fermă.

Ca să fie devastatoare, trebuia să ajungă în străfundurile pasiunii și fricii. Își desfăcu bridele care îi prindeau de fustă bluza decentă, cu guler înalt, apoi și-o dădu jos, dezvăluindu-și corsetul tighelit și sutienul brodat.

- Fiindcă ești un gentleman, de obicei încerci să nu te uiți la sânii mei, deși nu reușești întotdeauna. Acum poți să te uiți cât vrei, dar nu poți să atingi decât dacă te las eu.

Își azvârli pantofii, apoi își așeză piciorul drept pe un scaun și își ridică juponul ca să își evidențieze ciorapul și jartiera.

- E o seară prea călduroasă pentru ciorapi.

Jartiera era din panglică albă cu un trandafir roz de mătase cusut într-o parte. Desfăcu panglica și lăsă fâșia mătăsoasă să alunece pe podea în timp ce își frecă pielea de deasupra genunchiului ca să își repună sângele în mișcare. Știa că privirea lui era atrasă de piciorul ei și se simți nespus de ispititoare. Scoase ciorapul cu o încetineală senzuală, apoi repetă activitatea cu cealaltă jartieră și celălalt ciorap.

- Ai picioare minunate, spuse Gavin cu voce întrețiată.

- Mulțumesc. Și părul meu e destul de frumos, spuse ea desfăcându-și agrafele și răvășindu-și languros bucele negre peste umeri.

Apoi luă o mână de petale din vaza de flori de pe birou și le aruncă peste el, ca pe un val înmiresmat. Petalele poposiră pe umerii și în poala lui.

- Îmi place să te văd neajutorat. Mi se pare excitant să știu că pot face cu tine ce vreau.

- E... instructiv.

Corsetul ei se închidea în față. Desfăcu bridele din partea de sus ca să își elibereze sânii, apoi se apropie de Gavin. El emana dorință, dar și o stinghereală profundă. Se simțea voluptuoasă și puternică.

- A venit momentul să ai voie să atingi, dar numai ce și când te las eu.

Îl apucă de încheieturile legate și se aplecă în față. Sânii se revărsară la câțiva centimetri de el. Îi simțea pe piele respirația fierbinte, în timp ce mâinile lui se încleștau și se descleștau pe brațele scaunului.

Se aplecă mai mult și îi trasă cu limba conturul urechii. Când el întoarse capul ca să o sărute, ea îi evită buzele, preferând să își plimbe gura pe pielea lui caldă, sărată. La ora aceasta târzie putea simți gâdilătura vagă a favoriților blonzi, aproape invizibili, dar cu o textură masculină, provocatoare.

Nerăbdător, el îi îndepărtă cu obrazul marginea dantelată a sutienului, dezgolindu-i sânul stâng. Când gura lui se închise, o cuprinse un val de căldură. Respiră greu, simțindu-se învăluită de focurile nocturne ale Sfântului Elmo. Celălalt sân pulsa de dorință, iar ca să o satisfacă trebuia să ia inițiativa. Alegerea era a ei. Toate alegerile erau ale ei.

Când se întoarse ca să îi ofere celălalt sân, înainte să sugă așa cum dorea ea, Gavin murmură:

- Ești minunată.

Vrând să îi înapoieze plăcerea, ea îi scoase lavaliera și îi desfăcu cămașa, astfel încât să îi poată mângâia pielea caldă de pe piept. Mușchii puternici se încordară la atingerea ei. Alex își mișcă mâinile în cercuri, apucându-i sfărcurile între degetul mare și arătător. Se întăriră instantaneu.

- Dumnezeu, Alex, gâfâi el, cutremurându-se. E un iad să nu te pot atinge.

- În timp ce eu te pot atinge oriunde doresc.

Bucuroasă să îl vadă așa nestăpânit, își scoase mâinile de sub cămașa lui și începu să îi maseze coapsele, evitând carnea tare care se izbea de materialul pantalonilor. El se mișcă înainte și înapoi, trăgând involuntar de batistele care îi legau încheieturile, ca și cum era pe punctul să explodeze.

Ea îi captură gura, cufundându-se în sărut ca și cum ar fi durat pentru totdeauna. El răspunse lacom, iar pasiunea și foamea lui o înfierbântară și mai mult. Amețită, îi desfăcu pantalonii și îl prinse cu mâna. Trebui să se forțeze să nu îl facă să explodeze rapid. Nu era pregătită ca totul să se încheie.

Se urcă în poala lui și își strecură picioarele sub brațele înalte ale scaunului, astfel încât să îl sechestreze cu un abandon senzual. Apoi își aranjă fustele astfel încât să cadă împrejurul lor și se încordă când își dădu seama că lenjeria ei deschisă îi făcuse să se lipească unul de altul cu o intimitate vecină cu acuplarea.

Zvâcnelile trupului lui o copleșiră, alimentându-i dorința și îndepărtându-i teama de moment. Se mișcă

în față, iar căldura umedă a pielii ei alunecă pe bărbăția lui.

El întrerupse sărutul, afurisind în gând.

- Desfă legăturile, Iskandra. Ți promit că îmi voi folosi bine mâinile.

- Nu, spuse ea neastâmpărată, apăsându-se pe el.

Iskandra era femininul de la Iskander, adică Alexandru cel Mare. Acum și ea era o cuceritoare, o războinică, iar acest gând descătușă o senzualitate de prea multă vreme ascunsă.

El își mișcă șoldurile în sus, frecându-se de ea cât de mult putea.

- O să mă omori de dorință, găfai Gavin.

Alex se ridică suficient încât să îl poată prinde cu mâna. Apoi se lasă încet în jos, gemând atunci când își dădu seama cât de bine se potriveau. Era o împreunare ideală, care alunga umbrele sexului forțat din Maduri.

Îl înconjură cu brațele și își îngropă fața în gâtul lui, în timp ce își mișca agitată șoldurile.

Unghiul, presiunea, frecarea erau extrem de intense, diferite față de tot ceea ce cunoscuse vreodată. Era gata să se prăbușească și se prăbuși, urlând în timp ce se îneca în valurile frenetice ale senzațiilor.

Instinctiv, se strânse în jurul lui și întreg corpul i se crispă. Gavin gemu lung, ca și cum i s-ar fi sfărâmat sufletul și trupul.

Gâfâind și încercând să-și recapete respirația, ea se agăță de el, puțin amețită, auzindu-și inima cum bătea din ce în ce mai tare.

- Mă simt ca și cum m-ar fi zguduit una dintre furtunile cumplite ale Pacificului. Și ca și cum abia aș fi reușit să supraviețuiesc.

- Ți-ai atins scopul de a avea un efect devastator, îngăimă Gavin. Aș vrea să te țin în brațe, ca să te apăr de furtună.

Cu chipul arzând, ea apucă una dintre batiste ca să îi elibereze încheietura stângă, apoi procedă la fel și cu mâna dreaptă. Brațele lui o învăluiră cu siguranță și căldură. Ea își rezemă capul pe umărul lui, neprivindu-l

în ochi, în timp ce mulțumea în gând fiindcă el nu o ura pentru comportamentul ei nebunesc, necuvenit.

- Mi-e rușine. Ca și cum m-ar fi cuprins un atac de nebunie.

- Pasiunea e o formă de nebunie. În cazul tău, a fost determinată de furia pentru tot ceea ce ai suferit, spuse el strângând-o și mai tare. Mă bucur că ai ales forma asta de mânie, în loc să folosești cuțitul pe mine.

Ea se cutremură auzindu-l, dar știa că avea dreptate în ceea ce privea furia ei. Acum înțelegea că o parte din supărarea ei fusese îndreptată și împotriva lui. Absurd, fiindcă ea insistase ca el să „adore zeița“ din ea în timpul Jocului Leului. Totuși, o parte profundă, primitivă a ființei ei îl ura pentru că o violase, iar mânia era cu atât mai amară, cu cât știa că nu avea dreptul să simtă așa ceva.

- E adevărat ceea ce spui în legătură cu furia, dar nu am făcut bine descărcându-mă pe tine. Mă simt... foarte jenată.

- Și eu m-am simțit la fel, dar măcar acum am o vagă idee despre ce înseamnă să fii neajutorat, spuse el gânditor. Mi-ai spus că sunt stăpânul controlului. Poate că e bine că ai făcut praf tot controlul.

Ea oftă.

- Poate, dar tot îmi pare rău, Gavin. Nu am o părere prea bună despre mine la momentul de față.

- Sstt, draga mea Iskandra, făcu el mângâind-o pe creștet cu mâna lui mare, liniștindu-i nervii încordați. Chiar dacă experiența a fost tulburătoare, ai reușit ceea ce fusese imposibil până acum.

Doar atunci își dădu seama că în sfârșit își consumaseră căsătoria, deși termenul era mult prea blând pentru o împreunare atât de nebunească și de perversă. Într-un final, în mod irevocabil, erau soț și soție. Satisfacția îndepărtă regretele cele mai rușinate.

- Nu vreau să te mai leg vreodată, dar îmi place scaunul acesta. A fost... diferit să stăm așa. Excitant. Aș vrea să încercăm din nou.

El râse, ciufulit și aproape insuportabil de frumos.

- O să cumpăr un set întreg de scaune din astea, ca să umplem cu ele și casa, și biroul.

- De fapt, mai e un scaun la fel acasă, dar e într-o cameră de oaspeți, zâmbi ea ștregărește. O să cer să fie mutat în dormitorul meu.

El deveni serios.

- Oare ar putea să devină dormitorul nostru?

Ea ezită, analizându-și gândurile cele mai ascunse.

- Cred că se poate. Mă simt ca și cum am dărmărit un zid psihologic. E posibil să mai fi rămas câteva cărămizi, dar ce a fost mai rău a trecut.

- Mă bucur foarte mult. Îmi place să dorm în același pat cu tine. Să te simt aproape, zâmbi el. Și mă bucur și că te-ai hotărât să lucrezi în acest birou.

Alex își dădu seama unde se aflau. Seara se transformase deja în noapte și aveau să ajungă foarte târziu la cină. Se dădu jos de pe el destul de greu. Îi fusese mai ușor să se așeze decât să coboare fără să se împiedice, însă el o susținu cu o mână.

În timp ce se apleca să îi desfacă gleznela, ea spuse:

- E atât de absurd! Chiar aici în biroul tău!

Se uită din nou la cerul întunecat, bucurându-se că în apropiere nu existau clădiri din care să fi putut fi urmăriți.

El se ridică și se întinse alene.

- Pasiunea e absurdă, așa cum poate fi și nebunească. Dar e și una dintre cele mai mari bucurii de care putem avea parte, spuse el luând-o de mână și ridicând-o în picioare, apoi sărutând-o tandru.

Ea se relaxă, netemătoare.

- N-ar fi trebuit să te acuz niciodată că nu ești înțelegător, șopti ea. Înțelegi mai mult decât orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

capitolul 30

Până se aranjă cât de cât, se întunecase complet. Gavin se bucură că luase felinarul, fiindcă niciodată

nu mai văzuse strada atât de tăcută ca atunci când ieșiră din depozit și se îndreptară către un grajd din apropierea Ratcliff Street, unde îi aștepta o trăsură a familiei Seabourne, ca să îi ducă acasă.

Intimitatea însemna că putea să o țină pe Alex de mijloc, deși, la cum se simțea în seara aceea, ar fi făcut-o oricum. Deși actul sexual dintre ei fusese unul cutremurător, amândoi erau jucăuși și chicoteau, aproape nereușind să nu se mângâie reciproc. Abia aștepta să vină ora de culcare. Cel puțin putea să o țină în brațe toată noaptea. Și poate aveau să verifice dacă zidul acela din mintea ei chiar se năruise...

Ea își strecură brațul în jurul taliei lui.

- De ce zâmbești?

El o sărută pe frunte.

- Mă gândesc la prostii.

O văzu îmbujorându-se în lumina palidă. Așa ciufulită, arăta adorabil. O sărută din nou, bucuros că avusese dreptate în legătură cu caracterul ei pasional. De-abia aștepta să petreacă împreună o viață de explorări reciproce.

Dintr-o alee aflată în fața lor apărură un grup de bărbați, cu mersul șovăielnic al marinarilor care se întorc pe navă după ce și-au făcut plinul la o tavernă din apropiere. Gavin nu îi slăbi din ochi și o îndreptă pe Alex mai aproape de clădirile de pe partea străzii pe care se aflau, însă această precauție era pur și simplu un obicei. Deși mahalalele periculoase din zona estică a Londrei nu se aflau prea departe, împrejurimile depozitelor erau liniștite și erau păzite de polițiști care patrulau regulat.

Marinarii treceau vizavi atunci când primul dintre ei sări brusc, cu un cuțit în mână și cu chipul periculos de treaz, năpustindu-se către Gavin:

- El e!

Instinctiv, Gavin o împinse pe Alex în spatele lui, ferindu-se de cuțit și de atacul unui alt bărbat. Aruncă felinarul ca să aibă libere ambele mâini și apucă brațul

atacatorului său, sucindu-l subit. Bărbatul urlă în agonie, iar Gavin îl azvârli către tovarășii săi.

Proba supremă a *pentjak silat* era să lupți de unul singur împotriva mai multora. Reflexele dobândite îl ajută, iar Gavin scăpă repede de următorul bărbat, frângându-i gâtul, după care se răsuci și zdrobi piciorul unui al treilea atacator cu o lovitură brutală. Mișcările lui calculate, letale se datorau furiei pe care o simțea la ideea că avea parte de un astfel de atac când era însoțit de Alex.

- Gavin, în spatele tău! strigă ea.

Se întoarce, dorindu-și să fi avut cu el un pumnal sau un baston. Folosi mâna stângă ca să blocheze cuțitul și își aruncă adversarul într-un zid de cărămidă. Bărbatul se izbi de perete și se auzi cum îi trosniră oasele. Alături, Alex se lipi de perete atunci când un bărbat deșirat, cu chip de nevăstuică, se apropie de ea cu un cuțit. Gavin se pregătea să îi sară în ajutor, când ea își lovi atacatorul în pânțece, apoi călcă pe mâna în care ținea cuțitul atunci când el se prăbuși pe stradă, gemând de durere.

- Hei, voi de-acolo! se auzi un strigăt autoritar, urmat de zgomotele înfundate ale unei patrule de poliție.

În intersecția din față apăru silueta inconfundabilă, cu pălărie înaltă a unui polițist, al cărui felinar trasa umbre grotești.

- Vin sticleții! țipă unul dintre atacatori, alergând către alee. Îl urmară alți doi, împleticindu-se din cauza rănilor. Polițistul îi urmă în fugă, poruncindu-le să se oprească.

- Alex, făcu Gavin apropiindu-se de ea, încă în șoc, aproape nedându-și seama că îl durea brațul stâng. Ești bine?

Ea se ridică încet.

- Și tu?

- Sunt bine, răspunse el îmbrățișând-o, simțind frica de care nu avusese vreme în timpul atacului.

- Am ripostat, șopti ea încrâncenată. De data asta am ripostat!

- Și chiar foarte bine, o strânse el și mai tare, îngrozit de ce ar fi putut să se întâmple.

Polițistul sosi cu bastonul în mână, gâfâind din cauza alergăturii inutile. Era solid și puternic și avea alura unui soldat.

- Sunteți în regulă?

- Cred că da, răspuse Gavin.

- Ce s-a întâmplat, domnule?

- Biroul meu se află deasupra depozitului de acolo, explică Gavin. De obicei, eu și soția mea plecăm mai devreme, însă am... lucrat până târziu și am pierdut noțiunea timpului. Ne îndreptam către grajdul cu trăsurile când dintr-o dată marinarii aceia beți ne-au atacat din senin.

Polițistul îngenunche lângă cei doi atacatori care nu reușiseră să fugă. După o verificare rapidă, spuse:

- Amândoi sunt morți. Ați făcut asta cu mâinile goale? întrebă el privindu-l mirat pe Gavin.

Amândoi morți? Gavin dădu din cap, îngrețoșat de gândul că omorâse oameni fără să aibă intenția asta. Deși mai apelase la *pentjak* ca să se apere, rezultatele nu fuseseră niciodată atât de fatale.

- Aveau cuțite.

- Văd asta, dar nu miros deloc a băutură. Ciudat pentru niște marinari beți, spuse polițistul ridicându-se. Va trebui să veniți la secție pentru un raport.

Pe pământ se aflau două obiecte de culoare deschisă. Amintindu-și că șeful le aruncase la începutul luptei, Gavin se aplecă și le ridică. În timp ce le privea, înspăimântat, polițistul îl întrebă:

- Ce e acolo?

- Doar o pereche de zaruri. Presupun că jucaseră pe undeva, spuse el băgându-le în buzunar. E în regulă dacă mă prezint la secție mâine-dimineață? Soția mea a fost foarte curajoasă, dar aș vrea să o conduc acasă.

O privi scurt pe Alex, iar ea înțelese, clătînându-se ca și cum era gata să leșine.

Când el o înconjură protector cu brațul, ea se încrunță și deveni imediat îngrijorată.

- Sângerezi.

Gavin coborî privirea și văzu că avea mânăca stângă îmbibată de sânge. Alex îi suflecă repede mânăca hainei, apoi transformă o batistă într-un bandaj temporar. Se întrebă dacă nu era cumva una dintre cele pe care le folosise mai devreme în scopuri mai puțin ortodoxe. Scoțând portvizitul, îi întinse polițistului o carte de vizită.

- Seabourne.

Polițistul făcu ochii mari când văzu cartea de vizită.

- Conte yankeu. Am auzit de dumneavoastră, milord. Eu sunt Mayne, iar aceasta este zona mea de patulă.

- Îmi pare foarte bine, domnule polițist. Vă suntem recunoscători că ați apărut, altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat.

Mayne privi către cadavre.

- Mă îndoiesc că v-ați aflat într-un pericol prea mare în seara asta, spuse el cu o răceală inconfundabilă. Dar pe viitor cred ar trebui să aveți mai mare grijă pe unde mergeți.

- Asta și intenționez, spuse el îmbrățișând-o pe Alex. Ne-ați putea conduce până la grajd? Ne-am simți mai în siguranță împreună cu dumneavoastră.

- Puteți să veniți la secție în trăsura dumneavoastră, dar, fiindcă avem două cadavre, trebuie să vă rog să vă prezentați în seara asta, răspunse Mayne politicoș, dar implacabil. Nu va dura mult, milord.

Gavin fu tentat să își folosească drepturile de nobil, însă își aminti că nu era deloc de acord cu asemenea practici. În plus, poate că era mai bine să termine cu raportarea oficială a incidentului cât mai curând posibil.

Nu voia decât ca atacul să fie uitat cât mai repede.

Polițiștii fură amabili, dar foarte conștiincioși. Când terminară de răspuns la întrebări și ajunseră acasă, Gavin și Alex erau atât de obosiți că merseră imediat la culcare. Împreună. El se trezi devreme a doua zi, lipit de soția lui. Acum se simțea cu adevărat căsătorit și reușise

să se odihnească mult mai bine decât oricând în ultimele săptămâni.

Adulmecându-i parfumul din păr, el o sărută pe gât și îi mângâie alene un sân. Îi trecu prin cap că, poate cel puțin vara, era suficient de cald să doarmă fără cămăși de noapte. Se întreba dacă ea ar fi fost dispusă. În seara precedentă fusese remarcabil de liberală în gândire...

Alex se trezi și se întoarse spre el. Își trecu ușor mâna peste umărul și peste brațul lui.

- Deci lucrurile de azi-noapte chiar s-au întâmplat.

- Mi-e teamă că da.

- Nu exagerai în legătură cu efectele mortale ale *pentjak silat*. Nu e de mirare că ai fost îngrijorat când te-ai luptat cu Kasan.

- Ar fi trebuit să am mai multă grijă, dar cu tine acolo... Mi-am pierdut controlul, spuse el încleștându-și fălcile.

Ea îl privi grav.

- Omuciderea nu e ceva de aici, de colo, dar infractorii dispuși să asasineze nu-mi inspiră prea multă simpatie.

Îi ridică mâneca stângă a cămășii de noapte și verifică bandajul pe care îl aplicase în noaptea precedentă, înainte să meargă la culcare.

- Nu mi-am dat seama că ai un tatuaj.

- Care va fi acoperit de o cicatrice tare drăguță, spuse el, bucuros să schimbe subiectul. Mi l-a făcut un tovarăș de marină când eram tânăr și prost. Din fericire, chiar și la șaisprezece ani am avut inspirația să nu mă tatuez într-un loc vizibil.

Ea studie imaginea, care era acoperită aproape complet de bandaj.

- Ce reprezintă?

- Un vultur american, rânji el. Yankeu până la moarte.

- Nu e o alegere proastă, spuse ea apropiindu-se și sărutându-i gâtul, în timp ce îi mângâia trupul. Nu este deloc o alegere proastă.

Pasiunea îl străfulgeră. Acum că erau împreună, trupul lui voia să compenseze perioada îndelungată de singurătate. Același lucru trebuia să fie valabil și pentru

Alex, fiindcă răspuse dornică la mângâierile lui. Respirația i se accelerează și își desfăcu picioarele, primindu-i atingerea.

Voia să se așeze deasupra ei și să se cufunde în ea ca să uite de pățaniile nopții anterioare, dar îl opri rațiunea.

- Încă mai simți că zidul psihic a fost doborât?

Ea ezită.

- Cred că da.

- Nu pari foarte sigură. Deci...

Apucând-o de talie, el se întoarse pe spate și o trase deasupra.

- Oh! făcu ea uimită. Oh! făcu din nou, cu o intonație diferită, așezându-se în noua poziție și încadrându-i picioarele cu ale ei. Mă întreb dacă o să fie la fel ca atunci când am stat în poala ta.

- Află.

Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la asta. Îi plăcea să susțină greutatea trupului ei feminin, ușor, îi plăcea să îi poată mângâia spatele cu curbe îmbietoare, iar ei îi plăcea cu siguranță să nu fie strivită de greutatea lui.

Îndepărtând pricepută hainele care îi stinghereau, ea se fixă pe el cu un geamăt de plăcere. Când începu să își legene încet șoldurile, Gavin spuse:

- Cât de civilizați suntem acum. Cu totul altfel decât ieri.

Dacă ziua precedentă fusese educativă, însă istovitoare, dimineața aceasta fu blândă și profund satisfăcătoare. Făcură dragoste lent, așa cum vietățile mării savurează căldura unui ocean tropical. Când Alex descoperi că putea controla ritmul în care făceau dragoste, începu să experimenteze cu încântare.

Tandrețea se transformă în dorință dogoritoare și culmină cu o împlinire profundă. Chiar și când erau amândoi epuizați, el o ținu în continuare deasupra lui.

- Aș vrea să mă trezesc așa în fiecare dimineață pentru tot restul vieții.

- Dacă tu vrei, și eu vreau.

Ea îl sărută pe gât, simțindu-i pulsul cu buzele, mângâindu-i chipul și umerii cu părul mătăsos. Uimit, el își dădu seama că era mai fericit decât crezuse că ar putea fi din nou vreodată.

Momentele perfecte nu durau niciodată. Alex se întoarse pe o parte, acoperindu-și un căscat.

- Hai să ne ridicăm înainte să adormim din nou. Sergentul a fost tare drăguț că ne-a adus plăcinte cu carne ca să nu murim de foame în timpul interogatoriului, dar aia nu prea s-a numit cină. Sunt gata de baie și de un mic dejun copios.

- Și eu.

Gavin bănuia că plăcintele cu carne se datorau faptului că poliția le recunoștea statutul, dar și recunoștinței sergentului pentru că nu își folosise acel statut ca să facă probleme.

Alex se dădu jos din pat, devenind serioasă.

- Știu că zona de est e în general periculoasă, dar întotdeauna m-am simțit în siguranță în jurul depozitului. Am fost prea naivă. Presupun că atât de aproape de port mișună hoții și marinarii beți.

- Atacul asupra noastră nu a fost la întâmplare. Cel puțin, nu în ceea ce mă privește.

Alex se încruntă luându-și un halat peste cămașa de noapte.

- Așa e. Bărbatul care a atacat primul a spus că tu ești cel pe care îl căutau. De ce crezi că a spus asta?

- O clipă, spuse Gavin intrând în dormitorul lui să își ia halatul și să aducă zarurile pe care le găsisese pe stradă. Au aruncat cu astea în mine, continuă el întinzându-i-le atunci când se întoarse.

Ea tresări.

- Zarurile cu douăsprezece fețe din Maduri! Dar de ce?

- Cred că erau menite să funcționeze ca o carte de vizită ascunsă, ce urma să fie găsită lângă trupul meu, iar numai bărbatul care mi-a vrut moartea avea să le cunoască semnificația.

- Ar vrea sultanul Kasan să te omoare din cealaltă parte a lumii? Dacă ar fi dorit asta, te-ar fi executat în Maduri.

- Așa gândesc și eu. Probabil e altcineva, dar nu știu cine, luă el zarurile și studie simbolurile familiare, care îl aduseseră unde se afla astăzi. Poate că vărul Philip vrea să își redobândească titlul sau ranchiuna lui Barton Pierce s-a transformat în sete de sânge, sau poate că fostul tău pretendent, cel posesiv, a vrut să devii văduvă din nou ca să aibă o nouă șansă să-ți câștige favorurile.

Alex se cutremură.

- Câte posibilități.

- Poate că nici una nu e cea corectă, iar adevărul e cu totul altul.

Gavin băgă zarurile în buzunar, vrând să poată explica totul poliției, însă nu avea nici o dovadă pe care să le-o ofere acelor domni serioși și pragmatici.

- Crezi că sunt și eu în pericol?

Voia să o mintă, dar era mai sigur să știe adevărul.

- E posibil. Poate că nu voiau să te lase în viață, fiindcă ai fi fost un martor la crimă. Îmi pare rău, Alex, adăugă el văzând-o tremurând. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că te-aș putea pune în pericol.

Privirea ei era calmă.

- Dimpotrivă, din cauza mea suntem aici. Dacă nu m-ai fi salvat, sunt convinsă că ai fi plecat din Maduri fără să îți faci dușmani.

- Poate. Indiferent de motivul atacului, trebuie să ne luăm măsuri de precauție. Pe viitor voi fi înarmat și nu vreau să te duci niciunde singură.

După ce ea dădu din cap în semn că înțelegea, el își făcu curaj să îi propună ceva ce nu avea să-i placă.

- Cred că ar fi mai bine să nu mai lucrezi la birou până nu rezolvăm tărășenia asta.

Înțelegerea ei dispăru.

- Tu nu te mai duci la birou?

- Ba da, dar îți garantez că nu mai lucrez până târziu.

-Deci tu îți poți risca viața, dar eu, nu? făcu ea arcuindu-și sprâncenele ironic. Dacă zona depozitelor este nesigură pentru mine, e nesigură și pentru tine. Cu atât mai mult cu cât tu ai fost ținta atacului.

El se strădui să își stăpânească exasperarea.

-Nu vreau ca nici unul dintre noi să își asume riscuri inutile. Trebuie să lucrez la birou aproape în fiecare zi, până ce Peter Spears e bine pregătit, dar tu poți lucra de acasă, iar regiunea aceasta e mult mai sigură. Bătăușii precum cei care ne-au atacat azi-noapte ar sări în ochi imediat în Mayfair.

Alex îl privi pieziș.

-Nu am de gând să fiu prizonieră în propria mea casă, Gavin, și nu vreau să mă las condusă de teamă. Dacă tu poți risca să lucrezi acolo, și eu pot.

-La naiba, Alex, n-am să-ți permit...

Nu își dădu seama că țipa decât atunci când se deschise ușa și apăru Daisy cu tava de ceai pentru Alex. Părând înfricoșată, fata bâigui o scuză și începu să se retragă.

Gavin respiră adânc.

-Poți intra fără probleme, Daisy. Discutam ceva, dar sunt sigur că soția mea preferă să ia ceaiul. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, Alex. Putem să discutăm asta după micul dejun.

După ce ea dădu din cap aprobator, el se retrase în camera lui, uimit de felul în care explodase. Temperamentul lui stăpânit era legendar printre oamenii cu care lucra, dar descoperirea că, în ceea ce privea siguranța lui Alex, răbdarea lui avea limite mult mai strânse. În seara precedentă omorâse doi bărbați cu mâinile goale fiindcă fusese amenințată, iar acum numai gândul de a o ști în pericol îl făcuse să își piardă simțul rațiunii. Poate că nu făcuse altceva decât să o încurajeze în încăpățânarea de a risca.

Când mama lui Alex îl întrebuse dacă o iubea pe fiica ei, nu știuse ce să răspundă, dar săptămânile petrecute împreună, de când sosiseră la Londra, îi clarificaseră emoțiile. Crezuse că inima lui murise odată cu Helena

și nu își dăduse seama că se îndrăgostea treptat de Alex. Nu avea, nu putea să o compare cu Helena, erau prea diferite. Însă, zi după zi, Alex îl câștigase cu curajul, franchețea, blândețea și pasiunea ei.

Își iubea soția și nu suporta gândul că ar putea-o pierde.

Alex privi în gol către oglindă, tremurând puțin. Și ea care crezuse că viața în Anglia avea să fie o binecuvântare, numai liniște. În mai puțin de douăzeci și patru de ore își descoperise o parte ascunsă pe care n-o bănuise vreodată, fusese gata să fie ucisă și se certase pentru prima dată cu soțul ei. Nu își dăduse seama cât de mult contau pentru ea temperamentul calm și sprijinul lui Gavin. O deranja profund să îl știe supărat pe ea.

- Milady, vă simțiți bine? întrebă Daisy îngrijorată.

Alex se întrebă dacă nu cumva, din cauza experiențelor de care avusese parte, fata se temea că Gavin ar putea deveni violent. Încercă să își revină în fire și luă de pe tavă o ceașcă de ceai aburind.

- Sunt bine. Eu și soțul meu am avut doar o mică neînțelegere.

Fără mai multe comentarii, fata începu să strângă hainele din ziua precedentă, pe care Alex le aruncase pe canapea atunci când se întorsese de la secția de poliție, simțindu-se prea obosită să-și cheme camerista. Daisy purta o rochie simplă, dar elegantă, pe care o cususe dintr-o bucată de in de culoare roz pe care i-o dăruise Alex. Avea un simț natural al stilului, pe care l-ar fi invidiat orice modistă profesionistă, însă nu își pierduse anxietatea pe care o manifestase încă de la început. Arăta mereu ca și cum ar fi fost gata să plângă.

- Ești fericită aici, Daisy? o întrebă Alex.

Fata păru uluită de întrebare.

- Toată lumea e foarte amabilă, milady. Niciodată nu am fost tratată cu asemenea amabilitate.

Și în mod evident nu știa să reacționeze la un astfel de tratament.

- Cum merg lecțiile de citire?

Chipul lui Daisy se luminează de plăcere autentică.

- Domnișoara Hailey e o profesoară minunată. Mi-a spus că n-a mai avut o elevă care să învețe așa de repede. Ieri am citit singură un capitol dintr-una din cărțile domnișoarei Katie. Domnișoara Hailey m-a ajutat cu cuvintele pe care nu le știam, adăugă ea conștiincioasă, după o scurtă pauză.

- Mă bucur tare mult, spuse Alex cu căldură. Mama m-a învățat să citesc. Țin minte că îmi spunea că cititul este drumul de aur pe care toată lumea vrea să meargă.

- Drumul de aur, repetă Daisy gânditoare. De asta nu au sclavii voie să citească. Fiindcă stăpânii nu vor ca ei să învețe să viseze.

Afirmația liniștită era cutremurătoare. Cu un nod în gât, Alex întrebă:

- Cum ai suportat sclavia, Daisy? Ești atât de inteligentă și de atrăgătoare. Într-o lume dreaptă ai fi avut mult mai multe posibilități.

- Aspectul fizic atrăgător nu e o binecuvântare pentru o sclavă, doamnă, spuse camerista cu amărăciune. Și nici inteligența. Din aceste motive, domnișoara Amanda m-a adus la conac, de pe plantație, ca să mă pregătească să fiu cameristă. Fiindcă nu-i plăcea cum vorbeau sclavii, m-a învățat să vorbesc ca alții și mă biciuia când greșeam. Cât despre cum arăt... spuse ea înghițind în sec, și soțul domnișoarei Amanda m-a considerat atrăgătoare. De asta m-a vândut și m-a îndepărtat de plantație și de familia mea.

- Oh, Daisy! Alex o privi îngrozită, înțelegând, grație propriei sale experiențe din sclavie, ce spunea și ce nu spunea camerista. Sclavia este o nenorocire. Un afront în fața lui Dumnezeu și a tot ceea ce are bun omenirea. Fac tot ce pot ca să mă lupt cu ea și o voi face tot restul vieții.

- Asta e foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă, spuse Daisy politicoasă, însă expresia de pe chipul ei sugera că era de părere că Alex se referea doar la câte o donație pentru Societatea de Luptă împotriva Sclaviei.

Lui Alex îi trecu prin minte o idee.

- Te rog să nu vorbești despre ceea ce urmează să-ți spun, fiindcă poate fi periculos, însă caut informații care ar putea ajuta Marina Regală să blocheze traficul ilegal de sclavi dintre Africa și America. Cunoști persoane care ar putea avea astfel de informații? Sau care ar fi dispuse să tragă cu urechea la conversațiile din cârciumile marinărești?

- Milady, nu vă încurcați cu negustorii de sclavi! tresări Daisy. Sunt prea periculoși.

Alex se întrebă ce trăiri cumplite erau responsabile pentru o asemenea vehementă.

- Da, și de asta trebuie opriți. Cunoști pe cineva care ne-ar putea ajuta?

Chipul mulatru al fetei deveni pământiu, ca și cum în interiorul ei se ducea o bătălie. După o tăcere îndelungată, spuse fără tragere de inimă:

- S-ar putea să știu pe cineva. Ar trebui să plec de acasă câteva ore ca să dau de el.

- Ai permisiunea mea. Și îți mulțumesc foarte mult pentru efort.

Alex își termină ceaiul mulțumită. Poate că prietenul lui Daisy avea să o conducă la un set complet nou de informații, poate chiar avea să arunce după gratii un negustor de sclavi. Toate astea meritau să riște.

capitolul 31

Lui Gavin îi plăceau afacerile în domeniul ceaiului și din acest motiv se simțea bine atunci când se plimba prin depozitul slab luminat. După atacul din noaptea precedentă era la fel de neliniștit ca atunci când se afla pe mare, când simțea că se apropie furtuna, dar nu știa când și cum avea să se manifeste.

Depozitul era, în comparație, un sanctuar de pace și ordine. Străbătu culoarele liniștite dintre stivele înalte de cufere cu ceai, atingând câte o ilustrație strălucitoare care fusese pictată pe cufere de artiști din fabricile

chinezești. O stivă conținea delicatul ceai Young Hyson, iar în următoarea se afla Oolong parțial fermentat, cunoscut în chineză sub denumirea de „dragonul negru”. Mai avea Lapsang Souchong, cel cu miros de fum, Congou, cel cu personalitate, Pekoe, cel popular și multe altele, fiecare cu caracterul său propriu. Învățase fiecare pas al procesului, de la plantarea tufelor de ceai de către țărani, până la recoltarea, prelucrarea și ambalarea care permiteau frunzelor binecuvântate să călătorească din celălalt capăt al lumii, ca să îi ajute pe occidentalii bătaioși să se liniștească.

Se opri la spațiul întins ocupat de soiul Earl's Blend, care era preparat în secret în Canton, cu cantități exacte de ceai și coajă de bergamotă, pentru a dobândi un gust curat, fructat. Nu se putea gândi la ceaiul acela fără să se gândească și la Kyle, cel care concepu-se amestecul. Gavin avusese mare noroc în ziua acelei întâlniri ocazionale, care se transformase într-o relație personală și profesională de succes. Din păcate, Kyle se afla la moșia lui. I-ar fi făcut bine să discute problema cu el.

Kyle alesese bine atunci când închiriasse acea clădire. La fel ca toate depozitele din portul Londrei, era construită deasupra celebrelor pivnițe de vinuri, care ocupau sute de metri pătrați, însă structura era spațioasă și sigură, iar amplasarea direct în port simplifica transferul produselor de pe nave în depozit. Acum depozitul era aproape plin, iar cuferele de ceai ajungeau aproape până la tavan. Stocul avea să se diminueze treptat până la începutul verii următoare, când urma să vină marfă nouă.

Deși în birourile aflate chiar la etajul superior parfumul de ceai abia se simțea, mirosul era puternic în depozit. Poate chiar prea puternic pentru unii, însă pe Gavin nu îl deranja. Ceaiul îi fusese de mare folos. La fel ca mătasea, mirodeniile și porțelanul. Fiecare marfă avea locul său bine stabilit în depozit, însă ceaiul stătea la temelia Casei Elliott.

După ce biroul din Londra avea să meargă ca pe roate sub conducerea lui Peter Spears, Gavin intenționa să lanseze ceva nou: o ceainărie elegantă unde oamenii ocupați să se poată opri, să testeze diferite soiuri de ceai și să ia mese ușoare într-o ambianță plăcută. După ce aceasta avea să aibă succes, voia să deschidă mai multe. Un loc unde doamnele să se simtă confortabil. Pusese ochii pe câteva spații posibile din moderna zonă de vest. Ceainăriile urmau să se numească, desigur, Casa Elliott.

- Speri că ceaiul îți va vorbi?

Vocea joasă a lui Suryo îl readuse pe Gavin cu picioarele pe pământ. Biroul lui Suryo se afla la acest nivel și el reprezenta destinația finală a plimbării lui Gavin. Se întoarse către prietenul său.

- Cred că da, dar ceaiul nu mă ajută prea mult. Ai aflat că eu și soția mea am fost atacați pe stradă?

Suryo dădu din cap.

- Și că *pentjak silat* ți-a fost de mare folos.

- Dacă nu m-ai fi antrenat atât de bine aș fi mort, și poate că și Alex la fel, oftă Gavin. Dar nu am intenționat să omor doi dintre ei.

- Îți protejai soția. Ce bărbat ar fi procedat altfel? Întrebă Suryo cu privirea îndepărtată. Este... neliștitor să știi că ai omorât un om cu mâinile goale. Dar la fel de mort e și atunci când e ucis de un tun, așa cum s-a procedat pe *Helena* cu pirații din Oceanul Indian.

Ca de obicei, calmul lui Suryo îl ajuta să vadă lucrurile dintr-o perspectivă corectă. Gavin scoase din buzunar zarurile din Maduri și le aruncă spre prietenul său.

- Unul dintre atacatori a azvârlit astea spre mine. Bănuiești cumva ce persoană care are de-a face cu Maduri mi-ar putea vrea moartea?

Suryo prinse zarurile, cu o expresie gravă.

- Nu cred că sultanul Kasan. Legătura cu Maduri poate fi importantă sau poate că nu. Deși numai tu, eu și soția ta știm ce s-a întâmplat acolo, se știe foarte bine

că ai fost în Maduri și că acolo ai întâlnit-o. Zarurile ar fi putut fi aduse de pe insulă de un membru al echipajului *Helenei*, ar fi putut fi oferite cuiva de aici, iar apoi folosite noaptea trecută pentru a ne induce în eroare, explică el înapoiindu-le. Sunt foarte multe explicații posibile.

Din păcate, avea dreptate. Gavin se gândi la posibilitățile pe care i le sugerase lui Alex. Deși îl pomenise pe maiorul Colwell, pretendentul dezamăgit, ideea de a angaja tâlhari părea prea complicată pentru un soldat. Colwell era genul care ar fi fost în stare să-l provoace la duel. Philip Elliott era o variantă mai plauzibilă. Era suficient de inteligent și încă nu se resemnase cu ideea că pierduse titlul Seabourne, însă nu părea omul care să recurgă la asasinat.

- Mi-ar plăcea să pot demonstra că Barton Pierce mi-a dorit moartea, dar nu-mi pot imagina un motiv, spuse Gavin. Deși nu m-a agreat niciodată, este suficient de rațional și, desigur, nu are nici un motiv să vrea să mă omoare. Nu constitui o amenințare pentru el și nu-mi închipui că ar risca tot ceea ce a construit ca să omoare un om fără să fie necesar.

Suryo dădu din cap aprobator.

- Am să trag cu urechea prin cârciumi, să văd dacă e vreun zvon referitor la atacatorii care au scăpat.

- Mulțumesc, spuse Gavin amintindu-și de ceea ce îi zisese Alex. Apropo, am înțeles că Alex te-a numit investigator-șef în problema sclaviei ilegale. Pentru Dumnezeu, ai grijă!

- Am. Și soția ta trebuie să aibă grijă.

- Am să iau măsuri de precauție, răspunse Gavin gândindu-se că avea să poarte în permanență pumnulul cu el, iar pe stradă să țină în mână și un baston. Păcat că nu făcuse asta și în noaptea precedentă. Crezi că cercetările voastre ar putea avea legătură cu atacul? adăugă el.

Suryo se gândi, apoi negă.

- Sunt sigur că nimeni nu știe cu ce mă ocup, altfel viața mea ar fi fost pusă în pericol.

Gavin aprobă, ajungând la aceeași concluzie.

- Am rugat-o pe soția mea să nu mai vină pe aici până nu trece primejdia. A fost de acord să rămână acasă astăzi, dar presimt că o să am mult de furcă în zilele următoare.

Suryo zâmbi așa cum o făcea rareori.

- E o femeie de o independență rară.

Era, într-adevăr, o binecuvântare cu două tăișuri.

Katie se uită la broderie.

- De ce trebuie să învăț să cos dacă nu sufăr să fac asta și tu recunoști că nici ție nu-ți place?

- Fiindcă e o disciplină bună să facem lucruri care nu ne plac, spuse Alex, doar pe jumătate în batjocură. De asemenea, o femeie trebuie să se priceapă să coasă cât de cât. Ar putea să fie mai rău. Nu de mult, femeia casei trebuia să toarcă și să țeasă de una singură. Unele femei încă fac asta.

- Aș putea să tund oile? întrebă Katie cu speranță. Îmi plac oile.

Alex se gândi.

- Este nevoie de multă forță ca să tunzi oile, fiindcă protestează din răspuțeri. Dar primăvara viitoare o să găsim niște oi care trebuie tunse și cel puțin o să urmărești procesul.

- Îmi promiți?

- Îți promit.

La ferma colonelului erau oi. Ar fi avut o scuză ca să îi viziteze dacă intenționau să asiste la tunsul oilor. Și lui Alex îi plăcea să privească oile.

Daisy intră în salonaș, o zări pe Katie și începu să se retragă. Observând chipul încordat al cameristei, Alex o întrebă:

- Vrei să vorbești cu mine, Daisy?

- Da, doamnă, când sunteți liberă.

- Te duci până la bucătărie să vezi ce se pregătește? îi spuse Alex fiicei ei.

- O, da!

Salvată de broderie, Katie ieși în fugă din cameră, zâmbind recunoscătoare către Daisy.

Când Katie se îndepărtase, Daisy spuse:

- L-am găsit pe prietenul meu. Știe lucruri care vă pot ajuta.

- Excelent! Ce spune?

Daisy coborî privirea.

- Lucrează la o cârciumă din apropierea portului. Este american, ca mine, un sclav care a fugit în Canada și apoi a venit aici. Spune că știe numele unuia dintre cei mai mari negustori de sclavi din Anglia, un om respectabil în aparență, dar care are mai multe nave de sclavi. Prietenul meu vrea să îl expună pe nenorocit, dar cine bagă în seamă un biet negru?

- Eu am să-l bag în seamă și știu oameni care mă vor asculta.

Alex se întrebă dacă „prietenul“ era iubitul lui Daisy. Posibil. Fata nu vorbea despre viața ei particulară, nici despre perioada petrecută ca sclava Fredericăi Pierce. Alex nu o presase niciodată. Daisy merita și avea nevoie de intimitate.

- Mi-a spus că vă puteți întâlni în seara asta, continuă Daisy privind-o scurt. Undeva pe lângă port.

- Așa de repede? făcu Alex, surprinsă.

Daisy își umezi buzele, nervoasă.

- Îi e teamă și s-ar putea să se răzgândească dacă trece prea mult timp.

Alex putea înțelege asta și nu voia să piardă un informator care se putea dovedi de mare folos. Pe de altă parte, după atacul din noaptea precedentă nu avea de gând să calce într-o cârciumă de marinari.

- Ar vrea să se întâlnească cu Seabourne și cu mine la Casa Elliott?

Daisy ezită.

- Cred că ar merge acolo. Nu e departe de locul unde lucrează. Dar trebuie să fiți singură. N-o să vorbească cu un bărbat alb.

- Și dacă îl iau pe Suryo?

Insularul nu era african, dar nu era nici alb, iar prezența lui tăcută nu era amenințătoare.

- Domnul Suryo? făcu Daisy alarmată. Nu, doar dumneavoastră și numai... numai fiindcă m-ați ajutat, continuă ea cu vocea frântă. O să-i spun să vină când se înserează, după ce se închid birourile, dar înainte să se întunece și să se aglomereze la cârciumă.

Luând o hotărâre rapidă, Alex spuse:

- Foarte bine, dacă vine la biroul din Casa Elliott în seara asta la șase și jumătate, voi fi acolo singură.

Avea să îi ceară vizitiului mai tânăr să o conducă acolo în trăsura mică și să o ia de la ușă peste o oră. Gavin nu o să fie prea încântat, dar nu o să afle decât mai târziu. Probabil chiar aveau să se intersecteze pe drum. Nu avea de ce să aibă probleme.

Și dacă apăreau probleme, nu avea să fie lipsită de apărare.

Gavin își luă rămas-bun puțin mai devreme de la toți angajații din birouri și din depozit, ca să poată pleca în grupuri. Deși știa că exagerează oarecum, instinctul nu îi dădea pace. Își petrecuse ziua luând măsuri de siguranță și încercând să deslușească cine ar fi vrut să îl distrugă. Prima problemă era destul de clară, dar a doua încă îi dădea de furcă. Nu putea decât să se asigure că nici familia, nici angajații săi nu aveau să devină victime nevinovate ale violenței.

Vrând să vorbească cu Alex, chemă majordomul și întrebă unde era de îndată ce ajunsese acasă.

- Doamna a ieșit, spuse Bard, dar v-a lăsat acest bilet.

Gavin îl deschise, întrebându-se de ce nu era acasă la ora aceea.

Dragă Gavin,

Am să întârzii la cină aproximativ o oră fiindcă trebuie să mă întâlnesc cu un bărbat la birourile Casei Elliott. Spune că are informații importante despre

sclavie. Nu îți face griji, am să fiu precaută. Ți explic totul când ajung acasă.

Cu drag, Iskandra

Înjură cu un limbaj demn de un marinar văzând că i se adevereau cele mai sumbre temeri. Bard păru șocat, fiindcă nu îl mai văzuse atât de temperamental.

- Spune-i bucătarului că cina se amână pe durată nedeterminată, pufni Gavin. Mă duc să o iau pe doamna.

Făcu stânga împrejur și se întoarse la grajduri. La ora aceea avea să ajungă mai repede călare decât cu trăsura, așa că porunci să i se înșeueze un cal. Începuse să călărească regulat, deci nu avea de ce să se teamă că nu își va putea controla armăsarul pe străzile aglomerate.

Când se apropie de sfârșitul drumului lung din Mayfair până în zona de est, simțea că mai avea puțin și exploda. Strada din fața depozitului era liniștită, dar nu pustie, așa cum avea să fie mai târziu. Abordă un băiat care se învârtea pe stradă, dar care nu părea prea nevolnic.

- Ți-e teamă de cai?

- Nu, domnule! spuse băiatul indignat.

- Foarte bine, răspunse Gavin întinzându-i o jumătate de coroană și hățurile. Primești încă o jumătate de coroană dacă îmi ții calul câteva minute.

- Da, domnule!

- Mulțumesc. Și îți mai dau un sfat, pe gratis. Să nu te însori vreodată.

Gavin încercă ușa depozitului și blestemă atunci când o găsi descuiată. De ce fusese atât de nebun încât să-i dea lui Alex o cheie a clădirii?

Fiindcă era soția lui și avea încredere în sinceritatea ei. Însă în legătură cu judecata ei avea dubii.

Scara care ducea către birouri se afla în partea stângă a clădirii. Urcă trei trepte deodată și dădu buzna în birou, pregătit de ceartă.

Îmbrăcată mai simplu ca un quaker, cu excepția șalului de Paisley care îi înconjura umerii, Alex lucra

în tăcere la biroul funcționarului secund, de unde putea vedea bine ușa. Ridică privirea atunci când el intră.

- Ce rapid ești. Mă gândeam că termin înainte să ajungi aici.

Acceptarea ei liniștită aproape că îl făcu să-și iasă din minți.

- Pentru Dumnezeu, Alex, azi-noapte aproape că am fost uciși amândoi, chiar aici afară, în stradă! Cum ți-a trecut prin cap să vii aici de una singură?

- Nu am venit singură. Al doilea vizitiu m-a adus aici și o să mă ia peste mai puțin de o oră. Și dacă sunt probleme... am venit pregătită, spuse ea arătându-i un pistol de buzunar elegant, dar eficient.

El clipi văzând pistolul compact, cu două țevi, bucurându-se că se pricepea destul de bine la pistoale încât să îl îndrepte automat în altă direcție decât spre el.

- Cel puțin te-ai gândit la asta, dar ce e atât de important încât a trebuit să te comporți așa?

- Un prieten al lui Daisy, un fost sclav, va veni peste câteva minute. Spune că știe cine este unul dintre cei mai mari negustori de sclavi din Anglia. Tu n-ai risca multe ca să afli asta?

El ezită.

- Probabil că da. Dar dacă ar fi Katie în situația asta, ai sta deoparte și n-ai încerca s-o oprești?

Alex fu uimită.

- Sigur că nu, dar eu nu sunt copilul tău, Gavin. Sunt soția ta. Am dreptul să îmi asum un risc dacă problema e destul de importantă.

- Pentru mine nu e nimic mai important ca viața ta, răspunse el sumbru.

Chipul ei se luminează.

- Nici o femeie n-ar putea avea un protector mai bun, Gavin. De când ne-am întâlnit m-ai înconjurat cu puterea, cu blândețea și cu înțelegerea ta. Dar în momentul de față trebuie să îmi ascult convingerile mai mult decât am nevoie de protecție. Poate că prietenul lui Daisy nici măcar n-o să vină și am făcut drumul degeaba, dar trebuie să fac asta, explică ea uitându-se

la ceas. Iar tu trebuie să pleci chiar acum. Poate veni în orice clipă, și Daisy spune că nu va vorbi în fața unui bărbat alb. Dacă încă ești aici, ar putea să plece și să nu se mai întoarcă vreodată. Așa că te rog, te rog, pleacă înainte ca el să vină.

Gavin ezită, sfâșiat între presimțirile lui și rugămințile lui Alex.

- Înțelegi atât de multe, Gavin, spuse ea încet. Chiar nu poți înțelege asta?

Gavin își studie soția înaltă, puternică, stăpânită. Muncise din greu ca să își recapete curajul și încrederea în sine. Majoritatea femeilor ar fi fost dispuse să îi accepte raționamentul și protecția, însă ea nu era ca majoritatea femeilor. Tocmai diferența aceasta o făcea să fie specială.

Dar îl și scotea din sărite.

- Foarte bine, am să plec și am să aștept la grajduri, spuse el reticent. Când trece ora aceea, voi veni cu trăsura ca să te luăm acasă.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere, Gavin, zâmbi ea radioasă.

- Nu uita că am pierdut deja o soție. Nu cred că aş suporta să mai pierd una. Apropo, întrebă el în timp ce se întorcea să plece, de unde ai luat pistolul?

- L-am împrumutat de la Casa Ashburton. Acum du-te!

El o ascultă, deși cu fiecare pas îi venea să se întoarcă înapoi. Afară nu văzu nici urmă de om de culoare. Poate că bărbatul nu avea să vină. Însă dacă venea și dacă informațiile pe care le oferea erau concludente, Alex avea șansa să schimbe cu adevărat ceva în ceea ce privea negoțul ilegal cu sclavi. Se rugă să se întâmple acest lucru, se rugă ca toată neliniștea lui să nu fi fost în van.

Când îi plăti băiatului cealaltă jumătate de coroană pentru că îi ținuse calul, flăcăul îl întrebă obraznic:

- Soția nu v-a ascultat?

- S-a rezolvat problema.

Urcă pe cal și o luă în josul străzii, știind că Alex avea să fie în siguranță și că își făcea griji degeaba.

Însă tot simțea un cumplit nod în gât.

capitolul 32

Prietenul lui Daisy întârziase aproape o jumătate de oră. Sperând că nu îl văzuse pe Gavin și nu se speriasse într-atât încât să plece, Alex lucră în continuare.

Pașii erau atât de ușori încât nu își dădu seama că intra cineva în birou decât când ușa acestuia se deschise larg. Ridică privirea și își dădu seama, cu o certitudine amară, că temerile lui Gavin fuseseră justificate, atunci când în birou intrară patru bărbați, însă nici unul dintre ei nu era un sclav fugar. Primii erau doi marinari grosolani, cu chipul înăsprit. Al treilea, un bărbat deșirat cu aceleași trăsături, era atacatorul pe care îl lovise în burtă în seara precedentă.

Al patrulea era Sir Barton Pierce.

Deși îl întâlnise o singură dată, la balul de la Casa Ashburton, faptul că era dușmanul lui Gavin îl întipărise în minte. Apucă pistolul pe sub hârtiile de pe birou și îl ascunse în faldurile șalului, apoi se ridică în picioare ca să își salute oaspeții.

— Ce surpriză neașteptată. Dacă îl căutați pe soțul meu, Sir Barton, nu este aici.

Se gândi dacă nu cumva era mai bine să spună că Gavin și câțiva servitori aveau să sosească curând, însă se hotărî să nu o facă, fiindcă era posibil ca Pierce și oamenii lui să aștepte, în speranța unei noi lupte.

— Știu că nu e aici. L-am văzut plecând în urmă cu câteva minute, făcu Pierce studiind-o critic. Nu ai nici jumătate din frumusețea Fredericăi mele, dar presupun că, cu atâtea rude suspuse, ai devenit o partidă bună. O să aibă ele grijă ca soțul tău să nu se însoare din nou după ce-i dispore soția, așa că nu va avea nici un moștenitor pentru prețiosul său titlu.

Alex simți un fior rece.

- Nu intenționez să dispar.

Pierce râse ca și cum ar fi fost o conversație normală.

- Nu ai de ales. Nu-ți face griji, n-o să îți facem rău. Doar vino cu noi în liniște.

- În Londra există întotdeauna cineva care vede totul, privi ea cu dispreț către tovarășii de fărâdelegi ai lui Pierce. Dumneata și oamenii dumitale ați fost văzuți intrând aici și veți fi văzuți și cum mă luați de aici împotriva voinței mele.

- N-am intrat prin față, spuse Pierce tăios. Am închiriat depozitul de alături sub un nume fals. Clădirile sunt legate una de cealaltă, fiind despărțite doar de o ușă veche bătută în cuie, așa că mi-a fost ușor să intru aici. Nimeni nu ne-a văzut venind și nimeni n-o să ne vadă plecând. Acum treci aici ca să îți putem pune călușul și să-ți legăm mâinile, făcu el cu voce aspră, sau o să-i las pe flăcării mei să-și facă de cap.

- Îi datorez niște zdruncinături nenorocitei, mugi bărbatul deșirat.

Deși nu era mai înalt decât Alex, privirea lui nemernică o făcu să se cutremure de groază. Mare păcat că nu studiasse *pentjak silat* în loc de *wing chun*. Dacă ar fi făcut-o, poate i-ar fi rupt gâtul în noaptea precedentă.

- Poate mai târziu, Webb, acum n-avem timp, spuse Pierce privind de jur împrejur. Unde sunt ținuți banii? Ar fi păcat să ardă.

Să ardă? Alex își dădu seama că mirosul de fum începea să domine mireasma pătrunzătoare de ceai. Probabil Pierce își pusese oamenii să dea foc depozitelor de la parter. Afacerea pe care Gavin se străduise atât s-o construiască ardea în flăcări.

Strânse și mai tare pistolul, încercând să-și stăpânească panica. Avea două gloanțe, dar nu era suficient ca să doboare patru bărbați cu experiență în luptă.

Trebuia să îl îndepărteze pe unul din cameră.

- În biroul lordului Seabourne e o casetă de valori.

Folosi titlul intenționat și avu satisfacția de a-l vedea pe Pierce pufnind în timp ce traversa încăperea

ca să ajungă în biroul lui Gavin. Fiindcă mințise în legătură cu caseta de valori, bărbatul avea să petreacă mai multe minute căutând-o.

Webb se îndreptă către Alex.

- Sly, Ned, ajutați-mă s-o leg. Nenorocita luptă foarte murdar.

Trei la unu. Șansele nu se îmbunătățiseră. Alex ridică pistolul și trase către Sly, care era cel mai aproape. Acesta văzu arma, țipă și se dădu într-o parte, strângându-și brațul cu o înjurătură atunci când ea apăsă pe trăgaci. În camera mică, zgomotul fu asurzitor.

Mai avea un glonț. Îndreptă pistolul către Webb și trase în timp ce acesta se năpustea către ea. El tresări înspăimântat. Avea sânge pe cămașă și se împletici pentru o clipă înainte să se întindă după arma ei.

Bărbatul reuși să apuce revolverul. Fiindcă era inutil pentru ea, din moment ce nu mai avea nici un glonț, îl lăsă. Ocolind biroul și pe Webb, se grăbi către ușă. Dacă ajungea la scări, avea o șansă...

- Căteaua!

Ned o prinse de braț și o răsuci.

Înainte ca el s-o poată lovi, ea îi trase un pumn în gât, apoi se întoarse și dădu în Sly, care se apropia din partea cealaltă, cu sângele curgând din umăr. Sly se clătină atunci când ea îl izbi în genunchi, dar reuși să se țină pe picioare și să o prindă de celălalt braț.

Pierce se întoarse, atras de agitație.

- Dumnezeu! nu sunteți în stare să faceți nimic? urlă el. Hai odată, focul se întetește și trebuie să ieșim cât scările sunt încă sigure. Ocupați-vă de nenorocita asta!

Alex simți o lovitură în moalele capului. Pentru o clipă se bucură că măcar avea să moară luptând.

Katie. Gavin. Întuneric...

Gavin dădea ture în jurul grajdurilor, în timp ce tânărul vizitiu al familiei Seabourne îl privea stingher. Gavin nu îl mustrase, doar vizitiul nu avea nici un motiv

să nu asculte ordinele lui Alex, însă chiar și un orb și-ar fi dat seama de iritarea stăpânului.

Scoase ceasul. Încă cincisprezece minute până ce trebuia s-o ia pe Alex.

- Trăsura e pregătită?

- Am să verific, milord.

Bucuros că avea o scuză ca să se retragă, vizitiul dispăru în partea din spate a grajdurilor.

Paisprezece minute. Treisprezece. Era timpul să plece? Nu încă. Depozitul era la distanță de numai cinci minute, iar Alex nu avea să se bucure dacă îi speria informatorul.

Încercă să ignore neliniștea tot mai apăsătoare. Poate era încordat din cauza norilor negri care se aglomerau pe cer, amenințând cu furtuna. Poate că, așa cum îi spusese Alex, îi plăcea să aibă totul sub control, iar situația de față nu putea fi controlată.

Sau poate că într-adevăr ceva era în neregulă.

Băiatul care îi păzise mai devreme calul lui Gavin băgă capul în culoarul care despărțea grajdurile de stradă.

- Depozitul unde ați intrat era al dumneavoastră, domnule?

Gavin îl privi înghețat.

- Da. S-a întâmplat ceva?

- A luat foc, spuse băiatul voios.

Presimțirile lui Gavin se transformară într-o certitudine a dezastrului. Sări în șaua calului și îi strigă lui Fitzgerald, proprietarul grajdului, să cheme pompierii.

Galopă cât putu de repede pe Ratcliff Highway, apoi o luă pe strada perpendiculară ce se îndrepta spre râu. În aerul liber putu zări în dreapta o coloană de fum. De îndată ce intră pe drumul din fața depozitului văzu că fumul ieșea din Casa Elliott. Rugându-se ca Alex să fi ieșit în siguranță, se grăbi către foc și nu slăbi hățurile până ce nu fu gata să îi răstoarne pe privitorii atrași de dezastru.

Descălecă și își croi drum prin îmbulzeală.

- Soția mea era în clădire! strigă el. A văzut-o cineva?

Un bărbat uscățiv dădu din cap.

- N-a intrat și n-a ieșit nimeni de când ați plecat.

Nu. NU! Se holbă la flăcări, paralizat de groaza pe care i-o inspira focul, de la acel dezastru naval pe care îl trăise pe vremea când era un tânăr marinar.

Însă Alex era înăuntru. Stăpânindu-și spaima, își făcu drum prin mulțimea care păstrase o distanță de siguranță și se avântă către ușa depozitului. Fiindcă Alex o lăsase descuiată, avea să ajungă la etaj în câteva clipe. Poate era leșinată pe podea. Putea să facă asta. Trebuia s-o facă.

- Nu, băiete, îl opri un hamal solid, aproape răsturnându-l. Dacă a rămas înăuntru, s-a dus.

- La naiba, lasă-mă în pace! se luptă Gavin să scape din strânsoarea hamalului, cutremurat de frică. E soția mea. Trebuie să ajung la ea.

Hamalul îl zgudui bine.

- E prea târziu!

Gavin era pe cale să apeleze la o mișcare de pentjak când un zgomot asurzitor zdruncină strada. Văzu cum acoperișul depozitului se prăbușea. Flăcări și rotocoale de fum explodară în sus cu un urlat înspăimântător, iar ferestrele se sparseră, inundând strada cu cioburi fierbinți și aproape aruncându-i pe Gavin și pe hamal la pământ.

Gavin începu să tremure, refuzând să accepte ceea ce vedea. Alex nu putea fi moartă, era teafără atunci când plecase el de acolo. Ar fi putut să scape cu ușurință.

- Probabil a sărit pe o fereastră dinspre râu, înainte ca clădirea să se prăbușească.

Hamalul îl privi cu milă. Fără să-i pese, Gavin își făcu drum către capătul zonei de depozite, acolo unde se afla o alee ce ducea către râu. Înaintarea îi fu oprită de sosirea unei mașini de pompieri. Serviciul londonez de pompieri era finanțat de companii de asigurări, iar principala sa prioritate era să se asigure că flăcările nu se întindeau asupra proprietăților învecinate.

Șeful echipajului strigă către oamenii săi, în timp ce aceștia scoteau furtunul și îl fixau la tulumă.

- Clădirea asta și cea de alături sunt distruse, dar avem timp să salvăm restul zonei. Bere gratis pentru toată lumea care ne ajută la pompă, urlă el și mai tare.

Mulțimea se înveseli, iar peste câteva clipe aproape toată lumea pusese mâna pe pompe și începuse să lucreze scandând „Bere! Bere!” Presiunea ridicată făcu să țâșnească un jet de apă care stârni valuri de abur.

Când Gavin ajunse la alea ce ducea către râu sosi o a doua mașină de pompieri. Gâfâind, bărbatul se repezi spre malul apei și privi către depozite. Casa Elliott se prăbușise parțial, iar cărămizile erau împrăștiate pe puntea de încărcare și în apă. Se uită la iadul în care se transformase depozitul său, amintindu-și în mod ciudat că ceaiul pentru care nu se găsea cumpărător nu se distrugea în incineratorul vămii fiindcă ardea atât de tare încât explodase coșul oficial.

Însă Alex tot ar fi putut să iasă din clădire, pe partea aceasta, înainte ca focul să scape de sub control. Poate că îl căuta la grajduri. Se întoarse la locul unde trudeau pompierii, căutând prin mulțime, verificând grajdurile, întrebând iar și iar dacă n-o văzuse nimeni.

Nici urmă.

Când se întoarse de la grajduri, furtuna care amenința de ceva vreme izbucni cu un tunet asurzitor. Cerurile se deschiseră, iar ploaia începu să cadă deasupra focului, mult mai eficientă decât cele trei mașini de pompieri care ajunseseră la fața locului. Primii voluntari obosiseră și plecaseră să își savureze berea, așa că începu să pompeze, până ce îl duru spatele și făcu bășici la mâini, refuzând cu brutalitate orice ofertă de a fi înlocuit.

Furtuna trecu, însă continuă o ploaie rece, mărunță, care îi îndepărtă pe cei mai mulți dintre spectatori. Când ultimele flăcări se stinseră șuierând, un bărbat îi atinse brațul lui Gavin.

- E timpul să mergeți acasă, milord.

Gavin privi în spate și văzu un chip vag familiar. Făcu un efort și-și aminti de polițistul care îi ajutase în noaptea precedentă. Doar noaptea precedentă?

- Nu pot să plec, domnule polițist. Soția mea e înăuntru. Nu... nu pot s-o părăsesc.

- Nu mai e acolo, domnule, sosi răspunsul tăcut.

Tremurând din tot corpul, Gavin privi către ruinele înnegrite, nemaiputând respinge ceea ce se întâmplase.

- Nu mai e, și e vina mea, spuse el în șoaptă.

Fiindcă o persoană era dată dispărută, pompierii începură să caute prin dărâmături atunci când ploaia le răcise suficient. Gavin încercă să intervină, dar șeful îl respinse din prima.

- Nu sunteți îmbrăcat și nici pregătit pentru asta, milord. Mi-aș pierde slujba dacă v-aș lăsa să ne ajutați.

Așa că așteptă toată noaptea, noaptea aceea nesfârșită. Apăruseră zorii când șeful echipajului veni către el.

- Am găsit un trup, domnule.

- Vreau s-o văd, spuse Gavin făcându-și drum către temelia înnegrită a clădirii.

- Nu, răspunse șeful blocându-i drumul, la fel ca polițistul Mayne. Nu... nu prea aveți ce să vedeți. Doar cât să identificăm rămășițele ca aparținându-i unui om. Soția dumneavoastră era o femeie înaltă?

Îi ajungea până la obraz. „La naiba, Alex, de ce nu m-ai ascultat?” Respiră greu.

- Da, este... era... înaltă.

Un alt pompier se apropie cu un obiect plin de funingine.

- Am găsit ăsta lângă corp. Aparține soției dumneavoastră? spuse el întinzând un obiect metalic, înnegrit.

Gavin recunoscuse resturile murdare ale pistolului elegant, de buzunar, al lui Alex. Căldura arsese complet mânerul de lemn și din el rămăsese numai țeava dublă. Murise și ultimul licăr de speranță.

- Da, făcu el strângând înfrigorat metalul în mână. Da, era al ei.

Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei neînfricat.

Gavin abia își dădu seama când fu împins în trăsura de vizitiul reședinței Seabourne și când o luară spre casă, cu calul lui priponit în urma lor. În drumul lor către Berkeley Square, cerul însorit, senin după ploaie,

începu să se lumineze. Când Gavin coborî împleticindu-se din trăsură, o servitoare care spăla scara tresări la vederea lui.

Își dădu seama de ce doar când intră înăuntru și văzu în oglindă un străin cu ochii goi. A avea hainele încă ude de ploaie, găurite de tăciuni, era mânjit de funingine și arăta ca... ca un bărbat care tocmai își pierduse femeia iubită.

Bard se apropie în tăcere, arătând mai puțin desăvârșit ca de obicei. Aparent, veștile proaste ajunseseră acasă.

- Ce ordonați, Lord Seabourne?

Gavin se strădui să se gândească la ce era nevoie să facă.

- Trimite un valet la Casa Ashburton cu vestea morții doamnei, ca să poată fi anunțați părinții ei și familia Ashburton.

Trebuia să afle și alte persoane, dar atât de multe erau plecate din Londra. Era prea obosit să se gândească la asta, avea s-o facă mai târziu.

Majordomul dădu din cap cu gravitate.

- Să vă pregătesc baia?

- Trebuie să vorbesc cu domnișoara Katie.

Majordomului păru că i se face rău, dar mai rău se simți Gavin atunci când urcă treptele către camera copiilor. Katie lua micul dejun cu domnișoara Hailey atunci când intră Gavin. Zâmbetul ei dispăru atunci când îl văzu în ce stare se afla.

- Căpitane? întrebă ea îngrijorată.

Văzându-i chipul mic, ca al unei Alex în miniatură, cu părul bălai ca soarele, inima i se frânse din nou.

- Katie... Vocea i se frânse și se opri ca să-și revină. Am... vești foarte proaste. Un incendiu la depozitul Casei Elliott. Mama ta lucra acolo și... și n-a reușit să scape.

- Nu! urlă Katie alunecând de pe scaun, cu ochii albaștri măriți de groază. Nu. Nu se poate să moară și mama. Nu se poate!

- Îmi pare atât de rău, Katie.

Ar fi preferat să moară în locul lui Alex, orice, numai să nu trebuiască să-i spună fiicei ei ce se întâmplase.

Trupul mic al lui Katie se zguduia în suspine și lacrimi. Ingenunche și o îmbrățișă, stăpânindu-și propriile lacrimi în timp ce îi spunea că era în siguranță, că era iubită, că avea să-l aibă întotdeauna alături și că mama ei murise eroic.

Stătură împreună până ce simți o mână blândă pe umăr. Ridică privirea și-și văzu mătușa, pe Lady Jane Holland.

- Domnul Suryo mi-a adus vestea cumplită, spuse ea încet. Trebuie să te odihnești, Gavin. Eu și domnișoara Hailey o să avem grijă de Katie.

Se ridică încet și o lăsă pe Katie să se arunce în brațele ocrotitoare, materne ale lui Lady Jane. Când coborî, evită dormitorul lui Alex, cu chinuitoarele amintiri frumoase pe care le împărțiseră acolo și se duse în camera lui. Se aruncă pe pat fără să bage în seamă hainele murdare pe care le avea pe el și adormi imediat, într-un somn extenuat, fără vise.

Când se trezi, era din nou seară. Se întoarse pe spate și privi în gol către tavan. După moartea Helenei, crezuse că nu avea să mai simtă vreodată o asemenea durere, dar greșise. Aparent, capacitatea de a suferi nu scădea niciodată.

Încercă să-și pună ordine în gânduri și să se gândească la aspecte practice. Să ceară despăgubirea de asigurare, să găsească birouri noi, să se asigure că angajații lui aveau condiții bune.

Și înmormântarea? Nu putea lua nici o decizie înainte ca părinții ei să se întoarcă din Țara Galilor, iar asta avea să mai dureze încă vreo trei sau patru zile. Era foarte posibil ca ei să vrea să ia corpul lui Alex acasă, să se odihnească printre pașnicele dealuri galeze.

Îi era groază să dea ochii cu soții Kenyon. Promise-se că va avea grijă de Alex și nu se ținuse de cuvânt. În timp ce se ridică în picioare, își dădu seama că era posibil ca părinții ei să insiste s-o ia pe Katie. Oricât ar fi vrut s-o păstreze, nu era sigur că avea acest drept prin

lege, și ea ar fi putut fi mai fericită cu bunicii ei și cu tânăra nepoată care îi era ca o soră.

Își frecă tâmplele, mânjindu-se cu funingine. Cu o zi în urmă, Alex era în viață. Dacă și-ar fi ascultat instinctul și ar fi refuzat s-o lase să se întâlnească singură cu străinul acela, încă ar fi fost în viață.

Pentru prima oară, se întrebă ce se întâmplase. Nici focul, nici moartea lui Alex nu fuseseră o întâmplare. Oare vizitatorul ei sperase că avea s-o poată jefui și sfârșise prin a o ucide fiindcă ea i se opusese, iar apoi dăduse foc depozitului ca să-și acopere crima? Oare bărbatul avusese complici?

Era timpul să vorbească cu femeia care stabilise întâlnirea aceea fatală. Sună să i se pregătească baia și ceru ca Daisy să vină să vorbească cu el. În timp ce se spăla și se aranja, servitorii căutară în toate cotloanele din casă.

Daisy Adams dispăruse.

Gavin încerca să înghită ceva de mâncare, când Bard intră în încăpere.

- Au venit doi bărbați care spun că trebuie să vă vorbească.

- Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

- Sunt de la Poliția Metropolitană, milord, spuse majordomul, stingher.

Întrebându-se dacă nu cumva poliția avea informații în legătură cu cauza incendiului, se ridică de la masă.

În salon era așteptat de polițistul Mayne, destul de buimac, alături de un bărbat care părea a deține un rang mai înalt.

- Sunt superintendentul Blake de la Poliția Metropolitană, spuse cel din urmă. Sunteți Gavin Elliott, al șaptelea conte de Seabourne?

- Eu sunt. Ați aflat mai multe despre cum a pornit incendiul? Eu cred că nu a fost un accident.

Se pregătea să îi spună despre întâlnirea lui Alex, când privirile li se întâlniră.

- Milord, trebuie să vă anunț că sunteți acuzat de uciderea soției dumneavoastră, Alexandra Elliott, contesă de Seabourne.

capitolul 33

Sfâșiată de agonie, Alex se prăbuși în coșmaruri de durere și greață. Mărite strălucitoare ale Orientului se uniră cu cerurile reci, nordice, de acasă, apoi toate se transformară în groază.

Auzi voci, dar nu se putu concentra suficient să deslușească cuvintele. Bărbați brutali, nemernici. Vocea joasă, dar înfricoșătoare a unei femei. Pături înfășurate în jurul ei fiindcă tremura, încercări stângace de a-i băga pe gât apă sau supă, exclamații de dezgust când vomita fiere.

În sfârșit, lumea nu se mai învârti atunci când deschise ochii. Era întinsă pe o saltea și păturile nu erau suficiente ca să o ajute să se încălzească. Singura lumânare aprinsă îi arătă că se afla într-o închisoare de piatră. Sus, foarte sus, de tavanul umbros, din cărămidă, atârnavu gHEME CIUDATE dintr-un material gri, moale, asemănător cu lâna. Tăcerea era absolută, iar aerul, cumplit de apăsător.

Întoarse capul și văzu că celula ei era despărțită de un pasaj din piatră printr-un culoar, însă ieșirea era blocată de un grilaj de bare de fier noi, strălucitoare, care cuprindea o ușă masivă, închisă cu lacăt. În partea opusă a pasajului se afla un alt culoar, la fel ca cel care dădea în celula ei, numai că fără bare și plin de butoaie uriașe.

Închise ochii, încercând să-și amintească unde se afla și ce se întâmplase. Când pirații o lăsaseră inconștientă, avusese parte de migrene și grețuri violente, dar, desigur, asta se terminase de mult? Ea și Katie se întorseseră în siguranță în Anglia.

Gavin. Își aminti încet de el, inclusiv de furia lui fiindcă...? Fiindcă insistase să se întâlnească cu un bărbat,

ca să discute despre negoțul de sclavi. Își frecă capul, încercând să-și amelioreze durerea. Veniseră patru bărbați, inclusiv Sir Barton Pierce, și crezuse că murise. Se părea că nu, doar dacă iadul nu era cumva mult mai rece decât se spunea.

- S-a trezit contesa adormită? făcu o voce dulceagă.

Alex întoarse capul și o văzu pe Frederica Pierce apropiindu-se încet cu un felinar. Purta o pelerină din catifea albastră care îi accentua frumusețea blondă angelică și era urmată de un bărbat greoi, care căra o tavă.

Alex oftă, aproape deloc surprinsă. Fiindcă Barton Pierce fusese acolo atunci când fusese doborâtă la pământ, era logic ca soția lui să apară acum.

- Ai grijă, Frederica, făcu Alex, apoi se opri, uluită de slăbiciunea răgușită a vocii ei. Înghiți în sec și încercă din nou: Din pacate o să-ți murdărești pelerina asta frumoasă.

- Merită.

Frederica se așeză pe scaunul de lemn de lângă celulă și își aranjă cu grijă faldurile pelerinei, în timp ce servitorul ei îngenunche lângă barele de fier și împinse tava cu mâncare în celulă. În partea de jos a barelor fusese lăsată o deschizătură îngustă, tocmai ca să poată fi hrănită fără să fie nevoie să se deschidă ușa.

Simțindu-se în dezavantaj dacă rămânea întinsă, Alex abia reuși să se ridice. Când capul nu i se mai învărti, își întinse picioarele pe podea. Pietrele erau reci și cam lipicioase.

- De cât timp sunt aici?

- De patru zile. La început mi-a fost foarte teamă că lovitura în cap te-a ucis, dar ești rezistentă ca un țăran irlandez.

Nu era un compliment.

Alex își înfășură trupul tremurând în pături.

- De ce nu m-ați omorât direct? Ar fi fost mai simplu decât să mă aduceți aici.

Numai dacă nu cumva voiau s-o tortureze. La momentul respectiv, ar fi putut crede orice.

- Am un plan mult mai bun decât să te omor, Alexandra, spuse Frederica fixând-o pe Alex cu o privire strălucitoare. Barton a fost cel care a aranjat ambuscada ca să scape de tine și de soțul tău, însă Seabourne s-a luptat bine. Am pierdut doi oameni vrednici în seara aceea.

Amintindu-și că Gavin credea că Pierce nu avea vreun motiv să-l omoare, Alex întrebă:

- De ce a vrut soțul tău să ne omoare? El și Seabourne nu se agreează, dar de acolo până la crimă este cale foarte lungă.

- Chiar așa crezi? Avem motive mai mult decât suficiente. Pentru început, Barton i-a „împrumutat“ o sumă substanțială vărului soțului tău ca să primească susținerea familiei Seabourne pentru un loc în Parlament. Fiindcă Philip Elliott a pierdut titlul, e posibil ca Barton să nu recupereze niciodată ce i-a dat acelui cartofor inutil.

- Asta nu e deloc vina soțului meu, ripostă Alex. Pentru el titlul de conte a fost cu totul o surpriză.

- Așa zice el, făcu Frederica, iar trăsăturile ei delicate se înăspiră. Barton a fost mândros pentru că și-a pierdut investiția, însă a obținut influența altui lord, deci după următoarele alegeri va ocupa locul pe care îl merită. Crima de neiertat a lui Seabourne a fost că i-a spus sultanului Kasan să nu apeleze la Barton ca agent exclusiv pentru Maduri în Orient. Ai idee cât ne-a costat asta? Zeci de mii de lire pe an! Barton a aflat săptămâna trecută de la agentul lui din Singa-pore de mârșăvia soțului tău. Atunci s-a hotărât că Seabourne trebuie pedepsit.

Vestea o tulbură foarte mult pe Alex. Pentru un bărbat ca Pierce, faptul că i se refuzase un contract care avea să îi aducă bogății nemăsurate era, într-adevăr, un motiv de răzbunare. Era atât de greu de crezut că avertismentul pe care îl lansase Gavin unui conducător aflat în cealaltă parte a lumii putea avea asemenea repercusiuni.

Oricât de interesante ar fi fost motivele soților Pierce, cel mai mult conta prezentul. Își făcu curaj și întrebă:

- Seabourne e mort?

- Nu încă. Barton a încercat un alt atac, de data asta cu pistoale, dar apoi am aflat de la Daisy despre pasiunea ta pentru combaterea sclaviei. E destul de iute pentru o sclavă. Și-a dat seama că poți fi manipulată cu idealismul tău naiv.

Tânăra pe care Alex o eliberase din sclavie își trădase binefăcătorii?

- Deci Daisy era o spioană.

Frederica dădu din cap.

- După scena pe care ai făcut-o la Hatchard's, mi-am dat seama că era șansa perfectă să se apropie de tine. Aveai să fii atât de mândră de tine pentru că „salvaseși” o biată sclavă, încât avea să te joace pe degete.

Alex își aminti cum o implorase Daisy să îi permită să o servească, chiar și la bucătărie. Asta îi fusese recunoștința.

- De ce a făcut-o Daisy? I-ai oferit o primă pentru trădare? Mi-e greu să cred că ți-e atât de devotată.

Frederica ridică din umeri.

- Târfa începuse să ia proporții când a plecat din America. O cameristă gravidă e un mare deranj, dar Daisy se pricepe tare bine la coafură și la cosmetice, așa că am tolerat. Am lăsat-o și să păstreze copilul atât timp cât nu dădea de furcă. Fiindcă Daisy nu prea voia să pretindă că a fugit de la mine, i-am trimis copilul la moșia de la țară a lui Barton. După asta, Daisy a fost destul de ascultătoare.

Alex se înfioră la gândul unei asemenea cruzimi. Ce dilemă imposibilă pentru o mamă! Nu era de mirare că Daisy făcuse ceea ce îi ceruse prima ei stăpână și nu era de mirare că întotdeauna păruse stingheră și n-o putuse privi în ochi.

- Fiindcă te-a ascultat atât de bine, Daisy și-a primit copilul înapoi?

- Da, am trimis-o și pe ea la țară. Mi s-a părut că este mai bine să plece din Londra după rolul pe care

l-a jucat în capturarea ta și a soțului tău. N-avea rost să lăsăm poliția s-o interogheze. Putea să intre în panică și să se dea de gol, se încruntă Frederica. Nu poate fi din nou camerista mea, dar l-a costat tare mult pe Barton. Poate este mai bine s-o vindem înapoi în America. Poate luăm ceva și pe copil. Este un țânc destul de puternic.

Stomacul gol al lui Alex se întoarse pe dos. N-o putea învinui pe Daisy pentru că urmase ordinele Fredericai, însă... de le-ar fi dezvăluit adevărul noilor ei angajatori! Alex și Gavin ar fi găsit cu siguranță o metodă să îi salveze copilul și ar fi fost liberi amândoi. Însă Daisy nu avea nici un motiv să creadă în bunăvoința oamenilor pe care fusese trimisă să-i spioneze și acum toți se aflau la ananghie.

Amintindu-și că și Gavin fusese „capturat“, Alex întrebă:

- Seabourne e închis tot aici?

- Mult mai bine, zâmbi Frederica cu o satisfacție malițioasă. E în Turnul Londrei, așteaptă să fie judecat pentru uciderea ta.

Alex tresări.

- Cum se poate așa ceva, dacă eu nu sunt moartă?

- Intervenția divină, cred, spuse Frederica gânditoare, făcând o pauză. Eu și soțul meu facem o echipă minunată. Împreună suntem mai puternici, mai deștepți și mai norocoși decât oricare dintre noi de unul singur. Deși Barton este foarte șiret, masculin și solid, nu e destul de subtil. Eu mi-am dat seama că răpirea ta ar fi o pedeapsă mult mai bună pentru amândoi. Fiindcă soțul tău nu se va putea recăsători cel puțin șapte ani, nu va putea avea un moștenitor. Și mai bine, rudele tale mărețe ar da cu siguranță vina pe el pentru dispariția ta și ar deveni un paria al societății londoneze. Satisfacția este mult mai mare decât dacă l-am fi omorât pur și simplu.

Pentru două persoane cu ambiții sociale atât de ridicate ca ale soților Pierce, ostracizarea părea, probabil,

o soartă mai grea ca moartea. Aparent, nu le trecuse prin cap că Gavin putea avea alte valori.

- Nu înțeleg care e intervenția divină.

- S-a întâmplat când l-ai omorât pe omul lui Barton, Webb.

Alex făcu ochii mari.

- Am omorât pe cineva?

- Nu mai ții minte? L-ai împușcat în piept. Fiindcă focul pe care-l porniseră se răspândea atât de repede, Barton și oamenii lui l-au abandonat pe Webb, care murea oricum și te-au luat pe tine. Focul a ars atât de tare încât după aceea nu au mai putut fi identificate rămășițele. Frederica ridică din nou din umeri. Webb era cam de statura ta și a fost găsit cu pistolul tău. Fiindcă toți se așteptau să găsească cadavrul tău, asta au și văzut. Sincer, nici eu n-aș fi putut plănui lucrurile mai bine. Au fost niște accidente foarte bine nimerite.

Folie à deux, așa numeau francezii tulburările psihotice împărtășite. Acum, privind-o pe Frederica în ochii ei strălucitori, demenți, Alex înțelegea într-un final ce însemna asta. Individual, Barton era răzbnător, dar rațional, în timp ce Frederica era disprețuitoare și dezechilibrată, dar nu criminală. Împreună, se îndemnau unul pe altul la acțiuni de care nici unul nu ar fi fost în stare singur.

Și-i putea închipui cu ușurință discutând despre „dușmanii” lor, exagerându-și nefericirile până ce ajunseseră să se convingă că crima era justificată. Având-o pe Frederica drept Lady Macbeth, Pierce aranjase cu eficiență „pedeapsa”.

- O să-mi petrec aici tot restul vieții? întrebă Alex privind piatra rece, cenușie.

Ceva se mișcă în umbră.

- Am fost tentată să hotărâsc asta, dar ar fi prea mare deranjul să ți se aducă mâncare aici la nesfârșit. Pot să-mi pun servitorii să facă ceva mult mai folositor în timpul ăsta. Ai să rămâi cât e judecat soțul tău, iar eu am să vin regulat ca să-ți descriu cât de rău

o duce. Dovezile împotriva lui sunt solide și se pare că va fi spânzurat.

Inima lui Alex se frânse.

- Nu se poate să existe dovezi adevărate împotriva lui Seabourne.

- Sunt destule, dar dacă reușește să scape de spânzurătoare, cu siguranță Barton o să aibă grijă să fie împușcat. Se va presupune că una dintre rudele tale, orbită de durere, s-a hotărât să răzbune pierderea vieții tale nevinovate. De exemplu, tatăl tău vitreg. Deja în cluburi se pune rămășag că ar putea să-l omoare pe Seabourne, făcu Frederica dându-și capul într-o parte. Se spune că afecțiunea lui Lord Michael pentru tine nu e tocmai părintească. Te-ai măritat cu un bărbat care te-a dus tocmai până-n Australia ca să scapi de avansurile tatălui tău vitreg?

Doar certitudinea că furia ar fi reprezentat o satisfacție pentru cealaltă femeie o împiedică pe Alex să încerce s-o lovească printre bare.

- Prostii! Nici un bărbat însurat cu mama mea nu s-ar uita vreodată în altă parte. Tatăl meu vitreg este genul de om care își ocrotește familia, dar este un bărbat rațional și îl agreează pe Gavin. N-o să fie nici o crimă.

- Poate că ai dreptate, spuse Frederica cu regret. Dar tot nu-mi pierd speranța.

- Și ce se întâmplă cu mine după proces? Un pumnal în coaste și ajung în râu?

Frederica zâmbi cu o reavoință cutremurătoare.

- Dacă tot te interesează subiectul, una dintre navele lui Barton te va duce pe coastele Marocului, ca să-ți poți petrece restul vieții studiind sclavia la ea acasă.

Oroarea o paraliză pe Alex. O privi pe Frederica în ochii verzi, palizi și înțelese că cealaltă femeie îi recunoscuse perfect cea mai mare teamă. Străduindu-se să-și stăpânească groaza la gândul că se va întoarce în sclavie, spuse:

- Cel puțin în nordul Africii va fi mult mai cald decât aici.

Frederica își țuguie buzele.

- Alexandra, chiar ești extraordinară. Mare păcat că nu ești bărbat, că mi-ar fi plăcut să te încerc la pat. Ca femeie, nu ești nici pe departe la fel de atrăgătoare. Să iau asta și să văd cât de mult îți place întunericul? Întrebă ea uitându-se către lumânarea care ardea în colțul celulei lui Alex.

Alex încercă să nu se gândească la vietatea pe care o zărise în umbră.

- Desigur, aș prefera lumina, dar mă descurc și fără. Apoi, vrând să o facă pe Frederica să se gândească la altceva, nu la lumânare, continuă: Unde mă aflu? Nu am mai văzut un asemenea loc.

- N-ai mai fost niciodată în cramele din portul Londrei? Întrebă Frederica surprinsă. Sunt patru celule oficiale ale vămii, iar cea mai mare dintre ele are aproape cinci hectare. Se întind pe sub port și pe sub străzile din împrejurimi. Se spune că ciuperca asta, adăugă ea arătând către simulacrul de lână ce atârna din tavan, crește numai aici, unde temperatura și umiditatea sunt perfecte pentru păstrarea vinului.

Crame? Își dădu seama că atmosfera apăsătoare avea o dulceață obosită, care mirosea a vin.

- Dacă mă aflu într-o cramă a vămii, cu siguranță nu va trece mult timp până va mai apărea altcineva pe aici.

- N-ai tu asemenea noroc, draga mea. Crama asta a fost construită în același timp și este lipită de celelalte, dar e mai mică și a avut întotdeauna proprietari particulari. În urmă cu câteva luni, Barton s-a hotărât să se extindă în industria vinului, așa că a cumpărat crama și conținutul ei. Numai noi venim aici. Barton nu și-a dat seama că va fi o închisoare perfectă, dar eu am întrezărit imediat posibilitățile.

Frederica se ridică și își scutură repede praful de pe tivul pelerinei.

- Am să te las să păstrezi pelerina și am să-ți trimit câte una în fiecare zi, o dată cu mâncarea. N-ar fi prea frumos să te las pe întuneric. *Au revoir*, Alexandra. Ai grijă la șobolani.

Frederica și servitorul ei plecară, lăsând-o pe Alex singură cu pâlpâiala slabă a lumânării, care nu avea cum să țină până a doua zi. Nemaitrebuind să-și ascundă disperaarea, Alex își îngropă în palme capul îndurerat, tremurând. Dumnezeuule, ce făcuse ca să fie condamnată iar și iar la captivitate?

Când era mică, fusese răpită o scurtă perioadă de înfricoșătorul văr al mamei ei. Ca adultă, fusese luată în sclavie. Acum, se părea că îi era hărăzit să moară în sclavie, în altă țară străină, fiindcă nu avea să mai apară alt Gavin care s-o salveze. Nimeni nu avea parte de un asemenea noroc de două ori.

Mai bine se omora decât să ajungă din nou sclavă. Nu avea de ce să-i fie greu...

Nu. Poate într-o zi avea să devină atât de disperată, dar deocamdată era vie și era în Anglia. Dacă Frederica spunea adevărul – iar cuvintele ei erau îngrozitor de plauzibile –, Gavin putea fi condamnat la moarte. Un caz așa de scandalos urma să fie judecat destul de repede, dar tot avea să dureze câteva săptămâni. Suficient timp ca Alex să reușească să scape din închisoarea aceea nenorocită.

Asta însemna că nu avea timp să-și plângă de milă. Încercând să nu-și închipuie cât de îndurerată era familia ei de presupusa ei moarte, se ridică în picioare. După un puseu înfricoșător de amețală, traversă celula și luă tava cu mâncare. Trebuia să capete putere, și pentru asta avea nevoie să mănânce.

După ce se așeză din nou pe saltea, descoperi castro-nul plin cu supă groasă, de legume. Deși era aproape rece, gustul nu era rău. Cu o jumătate de pâine și o bucată de brânză, avu parte de o masă substanțială.

Mai era și un ceainic cu ceai răcoritor. Bău cu nesăț și se simți revigorată.

Bănuia că mâncarea venea de la o tavernă pentru muncitori. Dacă și mesele viitoare aveau să fie la fel de bune, nu mai trebuia să-și facă griji că avea să moară de foame.

Fiindcă încă o deranja stomacul, puse tava deoparte pentru mai târziu, sperând că mâncarea nu avea să atragă șobolanii.

- Miau?

Uimită, Alex ridică privirea și văzu cum un motan se ghemuia printre gratiile celulei ei. PISOIUL mare, aparent agresiv, fixă cu privirea mâncarea rămasă și mieună din nou.

- Vino aici, scumpule.

Zâmbind, Alex rupse o bucată din brânză și o puse pe podea. Trebuia să se fi gândit că acolo unde sunt șobolani, sunt și pisici.

Motanul înfulecă repede tratația și mieună, cerând mai mult. După a doua bucată, îi permise lui Alex să-l scarpine pe cap. Avea pielea minunat de moale, iar trupul zvelt era cald.

- Ce zici dacă îți spun Căpitanul Motan?

Animalul toarse, în semn că era de acord.

- Prea bine, căpitane. O să fiu cea mai fericită dacă vii pe aici regulat și gonești șoarecii. În schimb, îmi voi împărți mâncarea cu tine. E bine?

Căpitanul Motan sări pe saltea, se răsuci de câteva ori, apoi ațipi cu lăbuțele din față ghemuite sub el. Simțindu-se mai bine, Alex începu să-și analizeze împrejurimile. Pe podea era împrăștiat rumeguș cu miros de vin: celula fusese plină de cutii de vin până de curând.

Closetul consta într-o gaură amplasată într-un colț. Îngenunche și o examinează cu atenție. O piatră fusese îndepărtată, iar jos era suficient spațiu liber pentru a servi drept oală de noapte pe o perioadă nedeterminată, deși mirosul avea să persiste.

Apoi studie grilajul care o ținea prizonieră. Barele erau noi, bine prinse una de alta și înfipte adânc în piatră. Imposibil de evadat.

Băgă mâna printre bare și examinează lacătul. Și el era nou și părea deprimant de eficient. Poate că un spărgător profesionist ar fi reușit să spargă încuietoarea, dar Alex se îndoia că ea avea să reușească, mai ales fiindcă

nu avea nici o bucată de metal suficient de mică încât să încapă. Probabil că numai soții Pierce aveau cheile, deci nu avea să reușească să convingă un paznic s-o lase să iasă.

Ce bine ar fi fost dacă gardianul ar fi trebuit să deschidă ușa ca să-i dea de mâncare!

Cu mișcările de *wing chun* pe care le știa, avea o șansă excelentă să doboare un bărbat, întrucât acesta nu avea să se aștepte să fie atacat de o femeie. Însă celula fusese amenajată astfel încât să nu fie nevoie să se deschidă ușa înainte ca Alex să fie scoasă definitiv și imbarcată pe o navă către Africa de Nord. Se cutremură gândindu-se la această perspectivă.

Dacă gratiile și lacătul erau de neatins, mai rămâneau pereții de piatră. Studie pasajul și construcția încăperilor de păstrare a vinului din partea opusă. Se afla la capătul pasajului, iar spațiile de depozitare se întindeau spre dreapta în tot câmpul ei vizual. Fiecare spațiu era separat de cel alăturat de un zid solid. Partea ei de pasaj părea să fie identică.

Se întoarse către peretele din dreapta și examinează zidul murdar, umed, pipăindu-l. Spațiile de depozitare din port fuseseră construite în urmă cu cel puțin treizeci de ani, iar în câteva locuri mortarul arăta semne de deteriorare.

Oare ce ar fi putut folosi ca instrument de lucru? Lingura grea, grosolană, de supă era singura opțiune. Reuși să zgârie o bucată de mortar cu mânerul. Se desprinse un fragment mic, iar Alex simți un licăr de entuziasm. Avea să dureze săptămâni întregi până ce putea îndepărta mortarul dintre pietre astfel încât să creeze o gaură suficient de mare, dar era realizabil. După ce avea să ajungă în spațiul de depozitare alăturat, putea să se ducă la intrarea principală și să fugă atunci când intra cineva.

De unde să înceapă? Se hotărî la un loc aflat destul de în față, la nivelul solului. Atât timp cât lăsa pietrele la loc după ce scotea morarul, nu avea s-o prindă nimeni dintre cei care priveau în celula ei.

Hotărâtă, se apucă de munca îndelungată, înceată a evadării.

capitolul 34

Celula lui Gavin din Turnul Sângeros era mai comodă decât sugera numele său. Deși în cea mai mare parte era compusă din pietre reci și era destul curent încât să facă lumânările să pâlpâie, camera avea un șemineu larg și mobilă sculptată în stil iacobin, inclusiv un pat prea scurt. Gavin stătea la fereastră, privind în gol către curtea Turnului, atunci când ușa se deschise cu un scârțâit.

- Întotdeauna tu ai fost cel care m-a scos din belele, nu invers.

Gavin se întoarse.

- Kyle! Cum ai aflat așa de repede?

- Suryo. A avut inspirația să-mi trimită un mesaj de îndată ce ai fost arestat. Troth a venit cu mine la Londra, dar o să te viziteze abia mâine, spuse Kyle strângându-i mâna. E foarte întristată de moartea Alexandrei, adăugă el încet. Cum te simți?

Gavin închise ochii o clipă.

- Deloc bine. Tot... tot nu pot să cred că Alex nu mai e, cu atât mai puțin că se presupune că eu aș fi ucis-o.

- Absurd, desigur. Ce s-a întâmplat?

- Nu ai îndoieli în legătură cu nevinovăția mea?

- Deloc, răspuse Kyle fără să șovăie. Nu-mi pot închipui că ai fi în stare să rănești o femeie. Ți amintești de femeia aceea pirat, atunci când am fost atacați în strâmtoarea Malacca? Eu aș fi împușcat-o dacă ar fi încercat să-mi taie capul, dar tu, chiar și în agitația bătăliei, ai avut stăpânirea să nu-i faci altceva decât s-o dezarmezi. Un bărbat care se comportă așa nu o omoară pe femeia pe care o iubește.

Gavin simți o recunoștință dureroasă pentru încrederea prietenului său. Reacția sa la presupunerea lui Kyle, cum că o iubea pe Alex, era și mai dureroasă

fiindcă își dădea seama, amarnic, că nu-i spusese niciodată lui Alex că o iubea. Abia înțelesese asta înainte ca ea să dispară. Din păcate, cuvinte rămase nespuse pentru totdeauna.

- Presupun că ar trebui să încep să mă gândesc de ce e procurorul așa convins că am ucis-o?

- Trebuie să faci mai mult decât să te gândești. Cazul acesta va fi judecat extrem de repede. L-am adus pe Sir Geoffrey Howard, cel mai bun avocat din Londra. Așteaptă afară fiindcă mai întâi voiam să vorbim între patru ochi. Să intre?

Gavin își dădu seama că nu avea să i se permită să se afunde în disperare prea multă vreme.

- Te rog.

Ce fel de ospitalitate putea oferi o persoană acuzată de crimă? Deschise o sticlă de sherry. Servitorii lui, cu toții uimiți de arestare, îl aprovizionaseră bine în închisoare.

Sir Geoffrey Howard era un bărbat slab, cu un chip brăzdat de riduri și ochi ageri.

- Milord Seabourne, spuse el ceremonios atunci când îl prezentă Kyle. Îmi pare bine că am șansa să vă consult în această privință.

Gavin bănuî că aparența calmă a bărbatului ascundea o minte curioasă, activă.

- Meritul îi aparține lordului Wrexham, care a avut mintea limpede. Eu n-am reușit. Vă mulțumesc că ați venit.

Sir Geoffrey se încruntă.

- Vi s-a mai întâmplat să nu aveți mintea limpede?

- Deloc, spuse Gavin speriat. Era doar un fel de-a spune.

Își dădu seama că avocatul se gândea deja la o strategie de apărare în care să susțină că nu se afla în deplinătatea facultăților mintale.

- Vă rog să luăm loc și să discutăm despre caz.

- Puteți să începeți prin a-mi povesti cu propriile cuvinte ce s-a întâmplat în ziua aceea tragică?

Luând câte un pahar de sherry, cei trei bărbați se așezară în jurul focului, care abia reușea să alunge răcoarea unei zile umede, cenușii. Gavin descrie încordat evenimentele care conduseseră la incendiu și la moartea lui Alex, în timp ce Sir Geoffrey își puse ochelarii și luă notițe precise. Vorbi puțin, adresând doar câte o întrebare de clarificare din când în când.

Gavin încheie:

- E ceva care ar putea determina un juriu să mă găsească vinovat?

- Un juriu? se încruntă avocatul. Pot să vorbesc liber, milord? Avem multe de discutat.

- Oricând doriți.

- Pentru început, veți fi judecat de Camera Lorzilor, fiindcă ei sunt egali dumneavoastră.

Gavin se încruntă la gândul că avea să fie judecat de un grup de aristocrați țâfnoși.

- Încă nu mi-am ocupat oficial locul. Nu pot să cer să fiu judecat de un juriu normal?

Howard clătină din cap.

- Nu aveți de ales. Jurisprudența în această privință este foarte clară.

Gavin înjură în gând.

- Alt defect al acestui sistem nenorocit, lipsit de democrație. Ce înseamnă o judecată în Camera Lorzilor?

- Partea bună e că puteți lua cuvântul în apărarea dumneavoastră, ezită Howard. De asemenea, nobilii au în general grijă de unul de-al lor, mai ales dacă dovezile nu sunt clare. Ultimul nobil condamnat pentru crimă a fost lordul Ferrers în 1760 și nici n-a încăput îndoială că și-a ucis bietul valet. Totuși, dacă ar fi fost acuzat că ucisese un bărbat într-un duel, ar fi fost achitat fără îndoială, fiindcă mulți nobili consideră că o afacere de onoare este un drept al oricărui gentleman.

- Dar eu nu sunt unul de-al lor, observă Gavin. Sunt un străin, sunt scoțian, sunt yankeu și sunt negustor. Locuiesc în Londra doar de câteva luni. În afară de Wrexham, nu am prieteni nobili. Majoritatea lorzilor

pe care i-am cunoscut sunt rude sau prieteni de-ai soției mele și e posibil să vrea să mă vadă spânzurat.

- Nu ești lipsit de prieteni, spuse Kyle. Ashburton este un om foarte corect și are multă influență. Dacă el crede că ești nevinovat, și alții vor fi înclinați să-ți acorde prezumția de nevinovăție.

- Veți avea nevoie de asta, spuse avocatul cu asprime. Un neajuns important al procesului în Camera Lorzilor este acela că puteți fi condamnat cu majoritate simplă. Într-o instanță normală, verdictul ar fi trebuit să fie unanim.

Vestea nu era una bună.

- Ce fel de dovezi are acuzarea? Nu au cum să existe martori la un eveniment care n-a avut loc.

- Nu am informații despre cazul acuzării, dar cred că se va profita de faptul că ați fost auzit certându-vă vehement cu soția și că în seara dinaintea morții ei ați omorât doi oameni cu mâinile goale.

- Dar a fost autoapărare!

- Da, dar asta vă face să păreți adeptul violenței. De asemenea, există dovezi că incendiul care v-a distrus depozitul a fost provocat și ați obținut destul de recent o asigurare substanțială.

Gavin se încordă văzând situația care se prefigura.

- Deci se va susține că eram supărat pe soția mea, că am omorât-o în timpul unei certe, iar apoi am dat foc depozitului ca să-mi acopăr crima și să iau banii de asigurare.

- Exact. Fiindcă nu există martori oculari, e foarte credibilă varianta asta.

- Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa!

- S-ar putea sugera că nu ați vrut s-o ucideți, însă ați fost luat de val și ați lovit-o, cu consecințe tragice. Omucidere, nu crimă.

- Naș lovi-o niciodată pe Alex!

Gavin se abținu de la alte proteste, știind că nu pe Sir Geoffrey trebuia să-l convingă de nevinovăția lui. Teoria omuciderii era înspăimântător de plauzibilă.

Oare asta avea să-l ducă la închisoare pe viață, nu la spânzurătoare?

Kyle interveni:

- Aș vrea să știu de ce Seabourne a fost pus sub acuzare atât de repede. În aparență, focul și decesul au fost un accident. Faptul că a fost arestat atât de repede sugerează că cineva l-a acuzat direct.

- Foarte inteligentă observația, Lord Wrexham. Asta s-a și întâmplat, spuse Sir Geoffrey privind pe deasupra ochelarilor. Îl cunoașteți pe lordul Wylver?

Gavin schimbă o privire mirată cu Kyle.

- N-am auzit de el în viața mea. Tu îl cunoști?

- E un viconte destul de incapabil din est, răspunse Kyle. Nu e genul de persoană care m-aș fi așteptat să se implice într-un asasinat.

- Totuși, la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la incendiu, s-a prezentat la sediul Poliției Metropolitane cu un dosar despre dumneavoastră și presupusa crimă, rosti sec avocatul. Susține că avea legături cu primul soț al lui Lady Seabourne și că din acest motiv e interesat să se facă dreptate. Sunteți sigur că nu vi l-ați făcut dușman, milord?

- Nu-mi închipui cum, răspunse Gavin. Mai degrabă trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva lordul Wylver acționează în numele unui dușman.

Kyle se încruntă.

- Vărul tău Philip urma să îl susțină pe Barton Pierce pentru locul în parlament ce îi revenea familiei Seabourne. Ideea a picat când tu ai preluat titlul, dar Pierce nu e genul care să renunțe. Poate că noul lui susținător este Wylver și că s-a folosit din nou de această relație când a văzut o modalitate de a obține ceva de pe urma morții lui Lady Seabourne?

- E posibil, desigur, făcu Gavin dând din cap. Dar nu-mi imaginez ce motiv ar putea avea. Mi se pare o măsură extremă să vrea să fiu acuzat de crimă.

- Ai spus că atunci când Pierce a aflat că ești contele de Seabourne s-a oferit să cumpere Casa Elliott. Poate crede că o acuzație de crimă te va obliga să vinzi.

- E cam tras de păr, dar nu imposibil, acceptă Gavin. Sir Geoffrey, trebuie să redactez un testament, astfel încât afacerile mele să fie bine administrate și să poată ajunge la fiica mea vitregă.

Katie era cea mai apropiată rudă pe care o avea. Kyle, care deținea un sfert din afacere, putea să se ocupe de Casa Elliott și să se asigure că nu avea să cadă în mâinile hrăpărețe ale lui Pierce.

- Un asociat va întocmi un testament pentru dumneavoastră, Lord Seabourne, spuse avocatul strângându-și notițele, ceea ce însemna că întâlnirea se încheiase. Dovezile împotriva dumneavoastră sunt în mare măsură circumstanțiale. Cu excepția cazului în care apar dovezi noi, foarte concludente, cred că aveți șanse de achitare excelente.

Și Gavin spera la fel. Când se ridicară în picioare, îl întrebă pe avocat:

- Ce s-a întâmplat cu lordul Ferrers, ultimul nobil acuzat de crimă?

- A fost spânzurat la Tyburn, spuse Sir Geoffrey. Dar, desigur, situația era destul de diferită.

Așa aveau lorzii grijă de unul de-al lor. În pofida durerii chinuitoare, nu avea de gând să moară fără să lupte.

Lumânarea se stinsese. Ca să nu urle și să nu se izbească de gratii, Alex scobea și scobea în mortar fără încetare. Încerca să nu se gândească la Katie. Era o fetiță veselă și rezistentă, dar trebuia să fie distrusă de pierderea mamei ei și de arestarea tatălui vitreg pe care îl adora.

Singura consolare a lui Alex era certitudinea că fiica ei nu avea să fie neglijată. În câteva zile urma să ajungă la bunici și nimeni nu o putea ajuta mai bine decât Catherine Kenyon. Dar avea să aibă parte de multe nopți în lacrimi, iar Alex suferea pentru durerea fiicei ei.

Pe coridor apăru un licăr slab de lumină. Alex se retrase repede în cealaltă parte a celulei și se așeză

pe saltea, ascunzând lingura sub pături. Se pregătea pentru o confruntare cu Frederica sau cu Barton Pierce, dar vizitatorul era același gardian solemn din ziua precedentă, care ducea o tavă și un felinar.

- Ce bine că ai venit! exclamă ea. Lumânarea asta s-a stins de o veșnicie.

- Aha, așa e, spuse bărbatul atârând felinarul de un cârlig și scoțând trei lumânări din buzunar. Știam că una n-o să ajungă. Astea ar trebui să fie de ajuns până mâine, adăugă el aprinzând o lumânare de la felinar, apoi întinzându-i-o, împreună cu celelalte, printre gratii.

- Ești atât de amabil. Cum te numești? Aș vrea să știu cum să îți spun.

- Jones, răspunse el șovăind.

Alex bănuia că nu era numele lui adevărat, dar cel puțin era un nume.

- Îți mulțumesc, domnule Jones, răspunse ea împingând printre bare tava din ziua precedentă.

El împinse tava cea nouă, apoi se încruntă privind-o pe cealaltă.

- Și lingura unde-i?

Alex se gândi repede.

- Se tot auzea ceva zgâriind acolo în întuneric, așa că am aruncat cu lingura în el.

Jones inspectă rapid pasajul și crama de vizavi.

- Să nu mai faceți asta, că o să vă las să vă descurcați fără lingură.

- O să am mai multă grijă, făcu ea tremurând. Acum, că e lumină, nu-mi va mai fi atât de teamă.

Bănuia că ar fi fost o greșeală să încerce să-l câștige pe Jones din prima, dar privirile și cuvintele blânde, feminine, pe care mama ei le folosea atât de des, păreau să aibă efect.

Își aminti brusc că avea ceva bani într-un buzunar interior al fustei. Verifică repede și își dădu seama că nimeni n-o jefuise cât timp era inconștientă, deci încă mai avea o bancnotă și o liră de aur. Păstră bancnota în caz că va avea nevoie de ea mai târziu și scoase moneda.

- Domnule Jones, tocmai mi-am dat seama că am asta. Poți să-mi cumperi un pieptene?

Moneda străluci în lumina felinarului, iar bărbatul acceptă fără ezitare. Plata unor conforturi suplimentare în închisoare era un obicei străvechi.

- Mai aveți nevoie de ceva, doamnă?

Ea lăsă privirea în jos, modestă.

- Voi avea nevoie de niște cârpe curate peste câteva zile, spuse, lăsându-i suficient timp cât să se simtă jenat. De asemenea, deși ar fi tare mult de mers pentru dumneata, ți-aș fi tare recunoscătoare dacă mi-ai putea aduce o găleată cu apă în fiecare zi, ca să pot să mă spăl.

- Nu suntem așa departe de ușa principală, dar o găleată n-o să încapă printre gratii, zise bărbatul în timp ce băga moneda în buzunar.

Adevărat.

- Un lighean de tablă o să încapă pe acolo pe unde îmi dai mâncarea. Pot să torn apă în el din găleată cu ceașca de ceai, zâmbi ea curajoasă. Timpul îmi prisosește.

Paznicul păru să se simtă stingherit de această aluzie la captivitatea ei.

- Am să aduc apa și cârpele, poate și un prosop și niște săpun?

- Ar fi minunat. Ești foarte amabil, domnule Jones, zâmbi ea cald.

Bărbatul se împlânzi simțitor.

- Ne vedem mâine, spuse el ducând două degete la șapcă.

Luă tava din ziua precedentă, își apucă felinarul și plecă. Gânditoare, Alex se așeză pe saltea cu mâncarea. Aflase că spațiul nu era enorm, iar sub haina lui observase un breloc mare cu chei. Când avea să fie gata să plece, putea să ajungă până la ușă luându-se după urmele impregnate în praf și în rumeguș, apoi să aștepte să intre domnul Jones, ca să poată fugi. Spera să nu fie nevoie să-i facă rău.

Tot supă avea de mâncare, de data asta un amestec gros de cartofi și ceapă. Cu pâinea și brânza, avea

mâncare destulă până a doua zi. Măsurat din ochi, ceaiul maro conținea aproximativ șase cești. Bău încet, ca să-i ajungă și ceaiul.

- Miau?

Căpitanul Motan apăru cu proverbiala promptitudine pisicească. Alex îi dădu porția lui de brânză.

- Te descurci tare bine. Nu cred că s-au apropiat șobolanii, deși sunt șopârle și păianjeni.

Nu dormise prea mult în întunericul amenințător, dar acum că avea din nou lumină simțea nevoia să se odihnească. După ce mănca aproape o treime din mâncare, lăsă tava jos și se ghemui sub pături. Când avea să primească ligheanul, îl va folosi ca să-și acopere mâncarea. Deocamdată, trebuia să spera că rozătoarele vor sta la distanță.

Căpitanul Motan sări pe saltea și se răsuci de câteva ori ca să-i dea de înțeles că voia un loc la capul ei. Alex acceptă bucuroasă. Dacă închidea ochii, poate putea să își închipuie că dormea cu Gavin...

capitolul 35

Clipa de care lui Gavin îi fusese groază sosi în a cincea dimineață de la arestare. Când se deschise ușa camerei, se încordă văzându-i pe Lord și Lady Michael Kenyon. Cum îi saluți pe părinții soției pe care ești acuzat că ai omorât-o?

Lord Michael îmbătrânise un deceniu de când se văzuseră ultima dată. Gavin n-ar fi fost surprins dacă ar fi scos un pistol și l-ar fi împușcat. Probabil că nici măcar n-ar fi încercat să evite glonțul.

Catherine risipi tensiunea traversând încăperea și îmbrățișându-l.

- Dragul meu Gavin. Ce situație cumplită, cumplită.

- Îmi pare tare rău, Catherine. Tare rău pentru tot, spuse el îmbrățișând-o puternic, profund recunoscător pentru compasiune. Ce face Katie?

- Este distrusă, dar încearcă să fie curajoasă. Mi se rupe inima, răspunse Catherine ștergându-și ochii cu mâna înmănușată. Stă cu noi în Casa Ashburton. Voia cu disperare să vină să te vadă astăzi, dar m-am gândit că este mai bine să n-o aducem până nu reușim să vorbim cu tine. A spus că nici măcar nu ți-ai luat la revedere.

Gavin înghiți în sec.

- Polițiștii se grăbeau. Și... n-am vrut să vadă cum mă luau, acuzându-mă că i-am ucis mama. De atunci mă întreb dacă am făcut ce trebuie.

- Când ai copii, mereu te întrebi dacă ai făcut ce trebuie, spuse Catherine așezându-se.

- Și când ai soție, la fel. Dacă aș fi avut mai multă minte, Alex ar trăi acum.

- Stai jos și spune-ne ce s-a întâmplat. Biletul de la Bard conținea foarte puține informații, interveni Lord Michael cu fermitate.

Pentru probabil a mia oară, Gavin repetă povestea. Soții Kenyon ascultară cu atenție, deși mâinile lor împreunate se crispară atunci când Gavin descrie cum fusese găsit trupul lui Alex. La sfârșit, Lord Michael spuse:

- Nu ai fi putut s-o convingi să nu facă ceea ce voia, Gavin. Mereu a fost încăpățânată. Ca mama ei, adăugă el zâmbind aproape imperceptibil către soția lui.

Deși amărâtă și cu cearcăne adânci, Catherine îi înapoie zâmbetul.

- Michael are dreptate. La poziția pe care o adoptase Alexandra față de sclavie, nu ai fi putut spune nimic care s-o convingă să se oprească din ceea ce făcea. Doar dacă...

Catherine își mușcă buzele și privi în altă parte. Erau o mie de „doar dacă” și nici unul nu putea schimba trecutul.

- A cercetat cineva cine ar fi putut intra în depozit când tu erai la grajd? întrebă Lord Michael.

- Un bătrân care locuiește vizavi susține că după mine n-a mai intrat și n-a mai plecat nimeni, recunosc

Gavin. Avocatul meu a apelat la Bow Street Runners¹ ca să vadă ce pot găsi, dar până acum nu au dat de nici un alt martor.

- Probabil că bătrânul nu putea să vadă partea dinspre râu a depozitului.

- Așa e, dar nici nu pare s-o fi văzut altcineva. Ar fi putut intra vreo cinci-șase bărbați pe acolo, dacă este s-o luăm așa. În partea dinspre râu, depozitul avea două uși foarte mari, care se puteau deschide pentru preluarea mărfurilor, plus o ușă normală care se folosea în rest, explică Gavin. Nu s-a văzut vreun semn că lacătul ușilor mari ar fi fost forțat. Fiindcă ușa cea mică a dispărut în râu când s-a prăbușit o parte din clădire, nu se poate demonstra că a intrat cineva pe acolo.

- Ai spus că au dovezi că incendiul a fost provocat?

- Printre dărâmături s-au găsit urcioare cu ulei de lampă sparte, răspuse Gavin. Din păcate, se pare că aparțineau Casei Elliott, deci, deși urcioarele demonstrează că incendiul a fost provocat, nu avem idee cine a făcut-o. Martorul nu crede că am stat în depozit suficient timp cât să răspândesc litri întregi, dar nu era sigur.

Gavin era recunoscător că nimic din ceea ce spusese nu îi făcuse pe soții Kenyon să pară circumspecți în legătură cu el.

- Și care e teoria ta?

- Nu știu, recunosc Gavin. Cea mai simplă explicație ar fi că Daisy, camerista, avea un iubit tâlhar care credea că ar reuși să jefuiască o femeie bogată cu ușurință. Dar Alex nu avea ce să caute cu bani sau bijuterii la birou și nimeni nu a fost văzut intrând prin ușa descuiată. Dacă iubitul lui Daisy nu voia decât să jefuiască depozitul, de ce nu ar fi spart ușa atunci când nu era nimeni acolo? Și de ce să provoace un incendiu atât de repede încât să n-aibă timp să fure prea mult? Nimic nu are sens.

¹ Primul corp oficial de detectivi din Anglia, care a funcționat în perioada 1749-1839 (n.tr.)

- Totul va fi clar când se va ști întregul adevăr, observă Catherine. Dar e greu de găsit adevărul atunci când nu ai decât întrebări fără răspuns. Înțeleg că Daisy a dispărut?

- Da. Trebuie să fi plecat imediat din Londra, altfel detectivii i-ar fi dat de urmă.

Nu numai că fugise, dar era și bine ascunsă. Sau poate chiar moartă, dacă toată afacerea asta cumplită făcea parte dintr-o conspirație mai amplă.

- Ashburton te salută, spuse Lord Michael. Te-ar vizita el însuși, dar crede că nu ar fi potrivit, fiindcă în curând va fi unul dintre judecătorii tăi.

Gavin dădu din cap, înțelegând. Gândindu-se că Lord Michael i-ar putea răspunde la o întrebare pe care Sir Geoffrey și Kyle o evitaseră, întrebă:

- Aveți idee ce crede lumea? Dacă se presupune că sunt vinovat, probabil și destui nobili vor crede același lucru.

- Presa de scandal te-a desființat, iar Ashburton a spus că cel puțin un nobil face același lucru.

- Lordul Wylver? Mi s-a spus că el a fost personal la poliție, ca să îi convingă că sunt vinovat de ceea ce, până nu a apărut el, nimeni n-a considerat că a fost o crimă, spuse Gavin sec. Susține că avea legături cu Edmund Warren, dar mătușa mea, Lady Jane Howard, are dubii și ea știe arborele genealogic al fiecărei familii aristocrate din Marea Britanie. Poate că Wylver doar nu mă suportă fiindcă sunt un nou-venit din colonii, fiindcă nu sunt demn să poluez încăperile maiestuoase ale Westminsterului.

Sau poate că Wylver acționa în numele altcuiva, dar nu putea demonstra asta. Deși Sir Geoffrey și Kyle urmăreau orice pistă la care se puteau gândi, nu găsiseră nimic. Iar timpul se scurgea repede.

Catherine se ridică în picioare.

- S-o aducem pe Katie înainte s-o luăm în Țara Galilor?

El ezită.

-Cum considerați că este mai bine. Vreau foarte mult s-o văd, dar nu și dacă această vizită i-ar face mai mult rău.

-Îi face mai mult rău să nu te vadă. E ca... Vocea lui Catherine se frânse. E ca mama ei, care întotdeauna prefera adevărul și acțiunea unor încercări bine intenționate de a o proteja.

-Atunci vă rog să o aduceți să mă vadă.

Mai ales fiindcă era posibil să fie pentru ultima dată.

-Atunci pe mâine, spuse Catherine îmbrățișându-l din nou de rămas-bun. Ai încredere că se va face dreptate, Gavin.

-Sper să nu vă înșelați. Pentru mine înseamnă foarte mult că nu mă credeți vinovat, adăugă conducându-i la ușă.

Lord Michael așteptă până ce ieșise Catherine, apoi spuse încet:

-Dacă aș crede asta, ai fi mort.

Apoi se întoarse și plecă.

Era ziua musafirilor. Cei care plecaseră din Londra pe tipul verii aflaseră de crimă și de arestarea ce îi succedase, iar o parte dintre ei se întorceau ca să-i complice și mai mult viața lui Gavin. Aparent, oricine se prezenta la Turn și părea de familie bună putea fi lăsat să intre. Desigur, nu de multă vreme, în schimbul unei taxe modice, vizitatorii puteau nu numai să vadă bijuteriile coroanei, ci și să probeze o coroană.

Spre mijlocul după-amiezii sosi Philip Elliott, aparent stingher. Gavin ridică privirea din farfuria din care mânca. Fără să se deranjeze să se ridice, spuse cu răceală:

-Ai venit să mă cerți fiindcă am pătat nobilul nume al familiei Seabourne sau speri că nu va trebui să părăsești reședința?

Tânărul se îmbujoră.

-Ca moștenitor al dumatăle, m-am gândit că este potrivit să te vizitez.

Cel puțin Philip avea maniere.

- Dacă ești curios, nu, nu mi-am ucis soția, dar nu am idee dacă și Camera Lorzilor va crede acest lucru. Dacă voi fi spânzurat, vei moșteni averea Seabourne fără nici un fel de datorie, dar averea mea personală va merge în altă parte, deci încearcă să-ți administrezi banii cu mai multă atenție.

Philip păru și mai stingher.

- De obicei nu sunt extravagant. După ani de lipsuri, mi-am pierdut puțin cumpătul atunci când am moștenit. Dacă... dacă devin din nou conte, voi fi mai prudent.

- Mă bucur să aud asta. Și oamenii care depind de averea Seabourne se vor bucura. Dacă ai nevoie de oameni care să servească la moșie, spuse el brusc, servitorii din Berkeley Square sunt capabili și onești.

Oameni angajați de Alex.

- Am să rețin asta.

Fiindcă nu aveau afaceri de discutat și între ei nu exista de fapt nici o legătură, se lăsă o tăcere jenantă până ce Gavin spuse:

- A fost frumos din partea dumatăle că ai venit. Apreciez, chiar dacă nu sunt foarte ospitalier.

- Nu pot spune că te învinuiesc. Te afli într-o situație teribilă. Te rog să crezi că nu sper ca un om nevinovat să moară doar ca să pot eu urca pe scara socială, spuse Philip, apoi făcu o pauză, cu mâna pe clanță. Îmi pare foarte rău de moartea lui Lady Seabourne. Era o femeie minunată.

Simpatia lui declanșă unul dintre valurile iuți de disperare care îl loveau pe Gavin de multe ori pe zi. Dădu din cap a mulțumire și se întoarse, chinându-se să se stăpânească. La un nivel primar, nu îi venea să creadă că era moartă. Mai ales noaptea, când încerca să doarmă, o simțea atât de aproape încât avea senzația că ar fi putut-o atinge.

Poate că spiritele celor uciși chiar nu păraseau această lume sau poate că moartea subită o luase prin surprindere și voia să rămână aproape de el. Spera că adevărată

era ultima variantă. Nu ar fi îndurat să știe că spiritul ei era neliniștit, dornic de răzbunare.

Gândul era dureros, așa că nu se afla într-o dispoziție bună mai târziu, când înăuntru năvăli maiorul Mark Colwell, îmbrăcat într-o uniformă militară murdărită pe drum. Gavin ridică privirea din documentele pe care i le adusese Suryo în ziua precedentă. Fiindcă era, în mod evident, străin, Suryo nu avusese voie să îl viziteze decât când venise cu Kyle. Totuși, un maior furios, cu o pasiune neîmpărtășită pentru Alex, fusese lăsat să intre cu ușurință. Nici gândul acesta nu-l făcu să se simtă mai bine.

Colwell îl privi amenințător încă de la ușă.

- Criminal nenorocit! Am să fiu cel mai fericit când vă vor spânzura.

- Cu siguranță nu ți-a trecut prin cap că aș putea fi nevinovat.

- Au avut suficiente dovezi să te aresteze. Mă rog ca nici Camera Lorzilor să nu-ți acorde prezumția de nevinovăție fiindcă ești conte, continuă Colwell, cu ură în ochi. Ai devenit nobil și nu mai ai nevoie de legăturile rudelor Alexandrei, așa că acum vrei o fată tânără, fără copii și cu avere mare. De asta ai ucis-o pe femeia cea mai dulce, cea mai frumoasă de pe pământ!

Orice simpatie ar fi avut Gavin pentru durerea lui Colwell se risipi instantaneu. Cu o mânie rece, se ridică de la birou și se repezi către oaspete.

- Nebun arogant ce ești! Te-ai agățat ani de zile de viziunea pe care o aveai despre Alex, dar habar n-ai nimic despre ea. Ai idee cât de puternică era? Cât de curajoasă? Cât de pasională? Cât de încăpățânată? Cât de idealistă?

Se opri la câțiva pași de celălalt bărbat, cu pumnii încleștați, luptându-se cu dorința de a-i da un pumn lui Colwell ca să-și bage mințile în cap. Pe un ton mai jos, spuse:

- Era soția mea, mama lui Katie, fiica lui Lord și Lady Michael Kenyon. Moartea ei e tragedia noastră. Nu are nici o legătură cu fanteziile tale. Acum pleacă.

Colwell se albi la față.

- Să putrezești în iad.

Apoi făcu stânga împrejur și ieși afară.

Cu obrazul încordat de furie, Gavin traversă camera ca să privească pe fereastră. Probabil Colwell avea legături cu jumătate din nobili, iar acum le spunea tuturor rudelor lui sus-puse că Gavin era un criminal ce trebuia pedepsit.

Ce țară ciudată și afurisită, în care soarta lui Gavin urma să fie decisă de un grup de bărbați bogați, aroganți, a căror singură calificare era un titlu moștenit. Nu le cerea nimeni să fie inteligenți, onești, raționali sau buni judecători. Dacă scăpa de spânzurătoare - iar Gavin se gândea că oricum nu avea șanse prea mari - urma să plece pentru totdeauna din Anglia.

Fără Alex sau Katie, nu îl mai reținea nimic acolo.

- Stop! Cine-i acolo? întrebă santinela.

- Cheile! răspunse yeoman-șef Warder.

- Cheile cui?

- Cheile Reginei Elisabeta!

- Dumnezeu s-o aibă în pază pe Regina Elisabeta!

- Amin!

Cei patru gardieni înarmați intonară un refren. Gavin privi în întuneric, ascultând ceremonia care se desfășura în fiecare seară la ora zece. Regina Fecioară murise în 1603, iar acum, două secole mai târziu, cheile ei afurisite tot se plimbau prin Turnul Londrei. Tipic englezesc.

Petrecu multă vreme la fereastra închisorii. Deși celula era spațioasă, paznicii politicoși, iar panorama splendidă, nu era decât un prizonier. În unele momente îi venea să se izbească de gratii, ca o pasăre în colivie, disperată să scape. Experiența aceasta îl făcea să înțeleagă, cu amărăciune, ce îndurase Alex în sclavie. Libertatea este naturală și invizibilă ca aerul pe care îl respirăm, până ce dispare.

Se bucura foarte mult că procesul urma să înceapă curând. Într-un fel sau altul, în scurt timp avea să părăsească acest loc.

Furia de la începutul zilei se transformase încet în tristețe. Pentru o clipă scurtă avusese tot ce-și putea dori un bărbat. Apoi, totul dispăruse înainte ca el să aibă timp să recunoască bucuria. „Odihnește-te în pace, Iskandra, oriunde s-ar afla spiritul tău.“

capitolul 36

Captivitatea lui Alex deveni o rutină. Își petrecea cea mai mare parte a timpului scobind fără încetare în mortar, luând pauze regulate în care își întindea mușchii cu exerciții de *wing chun*. Jones îi adusese un ciot de creion și, de fiecare dată când îi aducea masa, Alex făcea un semn pe peretele celulei. Se afla acolo de aproape șase săptămâni.

Faptul că reușise să se spele îi ridicase semnificativ moralul, iar de mâncare erau mulțumiți și ea, și Căpitanul Motan. Pisoii îi fusese trimis din cer, ca s-o ajute să nu-și piardă mințile. Încă scotocea prin cotloane după pradă și în ultima vreme prefera să depoziteze șobolani morți în afara celulei, ca Alex să-i poată admira. Ar fi putut trăi foarte bine și fără șobolani, dar îi făcea plăcere compania lui și oricând se întindea pe pat, el o însoțea repede la somn.

Până la momentul respectiv nu avusese nevoie de cârpele curate pe care i le adusese Jones. Era aproape convinsă că era însărcinată din nou. Spre deosebire de sarcina dezastruoasă pe care o îndurase în timpul călătoriei către casă, de data aceasta se simțea bine, doar că obosea repede. Așa se simțise când fusese însărcinată cu Katie. Cu voia Domnului urma să aibă alt copil puternic și sănătos. Refuza să se gândească la posibilitatea să fie trimisă în Africa de Nord. Nu avea să reziste să crească un copil în sclavie.

În orele lungi în care îndepărta încet mortarul avea timp să se gândească la Gavin și la căsătoria lor. Când se întâlneră, el îi fusese salvator și erou. Îi fusese foarte recunoscătoare, deși era conștientă că mai avea mult până să-și recapete uzul rațiunii.

După ce plecaseră din Maduri își redobândise încet echilibrul, dar întotdeauna se simțise o operă de caritate pentru Gavin. Avusese senzația că el o ocrotea fiindcă era prea gentleman ca să o abandoneze dezgustat. Nu reușise să se simtă egala lui, să aibă impresia că amândoi ofereau și primeau în aceeași măsură. Poate că o femeie avea nevoie să fie curtată de un bărbat adorator ca să își înceapă căsătoria simțindu-și puterea feminității.

Avusese parte de aceste trăiri cu Edmund, iar acest simț al puterii o ajutase să nu înnebunească atunci când el o înșelase. Dar cu Gavin nu avusese o asemenea perioadă: doar o căsătorie născută din obligația lui și disperarea ei.

Nu era de mirare că niciodată nu-și definise cu adevărat sentimentele pe care le nutrea pentru soțul ei. Știuse că îi e recunoscătoare, Dumnezeuule, chiar îi era recunoscătoare! Îi recunoscuse caracterul și farmecul, bunătatea de care dădea dovadă față de Katie, iar pe măsură ce temerile se risipeau, începuse să simtă o atracție puternică. Dar nu se întrebese niciodată dacă îl iubea. Acum, în tăcerea îndelungată a temniței, era mai sigură ca oricând.

Îl iubea la fel de mult pe cât îl admira. Iubea să vorbească, să râdă și să tacă alături de el, iubea faptul că o accepta ca pe o egală, ca nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse. De asemenea, îl dorea nespus. Niciodată nu apreciasse pe deplin cât de frumos putea fi trupul unui bărbat sau în ce fel împlinirea sexuală profundă crea legături emoționale indisolubile. Când dormea noaptea, se visa în siguranță în brațele lui, fiindcă alături de el își găsisse sufletul și salvarea.

Acum trebuia să se elibereze, ca să-l elibereze pe el.

Calculase că era nevoie să scoată douăsprezece pietre ca să facă o gaură suficient de mare încât să poată ieși.

Nu putea scoate pietrele decât când era gata să plece, fiindcă asta ar fi însemnat o gaură prea vizibilă. Așa că îndepărta cea mai mare parte a mortarului și se oprea atunci când piatra începea să se clatine. Umpluse golurile cu fâșii de cârpe, ca să ascundă spațiile libere de privirile prea curioase.

Se apropia încet de finalul perimetrului exterior al grupului de pietre pe care-l alesese. Cu puțin noroc, putea să le împingă cu totul atunci când sosea momentul. Asta spera, însă, având doar o lingură cu mâner bont și îndoit, munca mergea chinuitor de încet.

Auzi zgomote în pasaj și se ridică din poziția de lucru, deși o dureau mușchii încordați. Era Frederica Pierce, într-una dintre vizitele ei prea dese. Pașii ei mai ușori sunau altfel decât cei ai domnului Jones. Uimitor cât de bine îți poți învăța împrejurimile când nu ai alte lucruri de observat.

După ce se îndreptă și se scutură de rumeguș, Alex se întinse pe saltea ca și cum ar fi tras un pui de somn. Când apărură Frederica, se ridică alene, acoperindu-și un căscat delicat, ca și cum s-ar fi aflat în vacanță.

- Ai grijă pe unde calci, Frederica. Să nu fie vreun șobolan mort.

Cealaltă femeie tresări și făcu un pas în spate, aproape doborându-l pe paznic.

- Unde?

- Pisica obișnuiește să-i lase cam pe unde stai tu.

Alex privi cu satisfacție malițioasă cum țipă Frederica, strângându-și fustele.

Chiar era un șobolan mort. Fără să facă vreun comentariu, domnul Jones împinse mâncarea lui Alex în celulă, apoi puse șobolanul într-un sac pe care-l adusese cu acest scop. Când șobolanul dispărură, Alex spuse:

- Sunt sigură că ai niște vești nefaste pentru mine. Te rog să mă pui la curent. Totuși am nevoie de distracție.

Frederica îi aruncă o privire otrăvită.

- Procesul lui Seabourne începe mâine.

Așa de repede?

- Sunt sigură că se va bucura că se termină și că va fi din nou un om liber.

- Toată lumea e convinsă că e un criminal. Mi s-a spus că și majoritatea nobilimii e de aceeași părere. De-abia așteaptă să-l condamne pentru că și-a ucis blânda soție. Evident, prea puțini te cunosc personal.

Alex râse.

- Adevărul e că mulți chiar mă cunosc, deși sunt de acord că sunt sentimentali dacă au părerea asta despre mine. Alte noutăți?

Frederica ezită. De-a lungul timpului, Alex observase, cu satisfacție, că cealaltă femeie pierdea treptat controlul întrevederilor lor.

- Daisy a dispărut cu copilul. Și-a luat băiatul și a fugit din casa noastră de la țară.

- Bravo, Daisy! În sfârșit e cu adevărat liberă.

Chipul Fredericai se schimonosi.

- Barton a acuzat-o de furt ca să poată fi arestată. Va fi găsită. O negresă cu un copil nu ajunge prea departe fără să fie observată. De cum punem din nou mâna pe ea, târfa o să fie trimisă în America.

Alex se îndoia. Daisy era suficient de inteligentă și de hotărâtă încât să nu se lase prinsă. Trebuia să se ascundă în Londra, fiindcă nici un alt oraș nu era suficient de mare încât să nu fie găsită o negresă, dar avea să reușească. Deși Daisy o trădase, Alex îi dorea binele. Fata făcuse tot ce putea ca să se salveze pe ea și pe copilul ei. În circumstanțe similare, poate că și Alex s-ar fi purtat la fel.

- Ai mare ghinion cu servitorii, Frederica. Poate ar trebui să-i tratezi mai bine.

- Acum am o cameristă franțuzoaică. E mult mai bună ca sclava aia proastă.

Frederica pufni din nou, se întoarse și plecă.

Zâmbetul lui Alex dispăru când rămase singură. Fusesse o plăcere s-o necăjească pe Frederica, dar asta nu schimba faptul că încă era prizonieră. Așteaptă până

ce auzi, în depărtare, cum se închidea ușa temniței. Apoi se întoarse la treaba ei.

Timpul era din ce în ce mai scurt.

În autentic stil britanic, judecata lui Gavin avea să înceapă cu o procesiune îndelungată.

– Păcat că incendiul de anul trecut de la Westminster a distrus încăperea obișnuită. În asta abia intră două sute cincizeci de oameni, șopti Sir Geoffrey în timp ce își însoțea clientul în sală. Apropos, Înaltul Lord Steward desemnat să vă prezideze procesul este Lord St. Aubyn.

Numele nu îi spunea nimic lui Gavin.

– Asta e de bine sau de rău?

– Nu e de rău, făcu Sir Geoffrey ținându-și buzele. E dur, dar corect. Ați fi putut da de unul mult mai rău.

În timp ce încăperea lungă, cu tavan înalt, se umplea de nobilime, Gavin admiră maiestruozitatea strălucitoare a ceremoniei englezești. Îmbrăcați în robe stacojii largi și peruci care le anulau individualitatea, nobilii intrau în ordinea rangului și se așezau în bănci. Ducii pe primul rând, apoi marchizii, apoi conții, iar viconții și baronii ocupau rândul de sus.

În capătul celălalt al încăperii se afla un tron gol. Regele William nu avea să fie de față. Nobilii se judecau între ei.

În fața tronului, Înaltul Lord Steward își ocupă locul, care era practic un balot de lână, lung de aproape doi metri, acoperit cu pânză de culoare stacojie. Sir Geoffrey explicase anterior că balotul de lână era ales ca recunoaștere a faptului că, în perioada medievală, Anglia făcuse avere din comerțul cu lână. Lui Gavin i se părea bizar.

St. Aubyn, ales Înalt Lord Steward pentru această ocazie, avea în jur de șaiszeci de ani, însă părea isteț și în putere. În timp ce se dădu citire Ordinului regal de desfășurare a procesului, Gavin studie șirurile de lorzi. Fiindcă era duce, Ashburton avea o robă cu dantelă din fir de aur și patru fâșii de hermină într-o parte. Ashburton întâlni privirea lui Gavin și dădu ușor din cap.

Mai văzu și alte chipuri familiare, în principal oameni pe care îi cunoscuse în Casa Ashburton. Ducele de Candover și marchizul de Wolverton, conții de Strathmore și Aberdare și lordul Kimball care, în mod straniu, era și soldat, și artist.

Kyle era atât de grav încât era aproape de nerecunoscut. Lângă el se afla fratele lui geamăn, care semăna foarte mult cu el. În baza unui decret regal, acesta preluase un titlu din familia soției sale, pentru care nu existau moștenitori. Gavin îl cunoscuse pe Lord Grahame, o versiune mai relaxată a lui Kyle. Spera ca el să împărtășească încrederea lui Kyle în nevinovăția lui Gavin.

Dar cea mai mare parte a lorzilor îi erau necunoscuți. Erau între două vârste sau chiar mai bătrâni. Pe chipul unora se citeau urmele unei vieți destrăbălate, alții aveau lejeritatea tipică unor bărbați care își cunosc puterea. Judecătorii lui, cu Dumnezeu înainte. Se întreba care era lordul Wylver, bărbatul care pusese în mișcare această nedreptate.

Se mai citiră și alte documente, încheindu-se cu punerea sub acuzare. În mijlocul unui pasaj lung îi atrase atenția un paragraf:

- Numitul Gavin, conte de Seabourne, viconte de Handley, și-a rănit în mod mișelesc, intenționat și din răutate soția, Alexandra, contesă de Seabourne și a distrus clădirea prin foc, provocând astfel moartea numitei Alexandra, contesă de Seabourne.

Cuvintele căzură ca un ciocan, demonstrându-i că nu, nu era un coșmar. Gavin nu numai că își pierduse soția, ci era acuzat în fața tuturor că o ucisese.

- Atenție, atenție, atenție! Locotenent al Turnului Londrei, să vină în față Gavin, conte de Seabourne, prizonierul tău, la ordinul Camerei Lorzilor!

Conștient că toate privirile erau ațintite asupra lui, Gavin se îndreptă către boxa acuzaților flancat de guvernatorul adjunct al Turnului și de temnicerul-șef, care purta un topor masiv. Își făcu curaj, se înclină de trei ori și îngenunche. Nu îi plăcea că trebuia să-și exprime reverența pentru o instituție care îi displăcea, dar Kyle

îl convinsese că nu era deloc un moment bun să-și afișeze principiile republicane.

- Vă puteți ridica, spuse St. Aubyn.

Scrutând cu privirea, Înaltul Lord formulă o declarație lungă referitoare la natura acuzațiilor și la tribunal.

Când St. Aubyn încheie, grefierul de serviciu întrebă:

- Cum vă declarați, Gavin, conte de Seabourne, vinovat de tâlhăria și de crima de care sunteți acuzat sau nevinovat?

- Nevinovat, milorzi, spuse Gavin ferm, vrând să fie auzit de toți nobilii afurisiți din încăpere.

- Acuzat, cum veți fi judecat? întrebă din nou grefierul.

- De Dumnezeu și de semenii ei, spuse el strângând din dinți. Dumnezeu să vă ajute să judecați drept.

Această ultimă frază era singura cu care Gavin putea fi de acord.

Procesul fu deschis de acuzare, condusă de procurorul general, William Oliver. Acesta era un bărbat impunător cu voce sonoră, care, fără doar și poate, exulta fiindcă avea șansa să fie implicat într-un scandal atât de formidabil.

Gavin rămase impasibil în timp ce fură chemați la bară martorii. După ce aceștia erau examinați de procurorul general și de Sir Geoffrey, orice lord prezent putea adresa întrebări ca să-și satisfacă propria curiozitate.

Primii doi martori fură doi servitori ai lui Gavin, care mărturisiră cu stînghereală că își auziseră stăpânul și stăpâna ridicând vocea cu o zi sau două înainte de moartea acesteia. Întrebările lui Sir Geoffrey stabiliră că servitorii nu auziseră nimic amenințător. Vocile ridicate fuseseră remarcate doar fiindcă era ceva foarte neobișnuit.

Apoi depuse mărturie polițistul Mayne, care declară că ajunsese pe teren imediat după ce lordul Seabourne omorâse doi bărbați cu mâinile goale, unuia rupându-i gâtul, celuilalt spărgându-i capul. Din sală se auziră murmure atunci când polițistul descrie detaliile. Unii îl priviră pe Gavin ca și cum ar fi fost o viperă periculoasă.

Sir Geoffrey se ridică și întrebă:

- Domnule polițist Mayne, spuneți că erau cinci atacatori? După ce i se răspunse afirmativ, avocatul adăugă: Deci lordul lupta pentru viața lui cu o șansă de unu la cinci. Lady Seabourne era de față?

- Da, domnule, și ea era de față.

- Deci lordul lupta nu numai pentru viața sa, ci și pentru viața soției sale. În asemenea circumstanțe, orice bărbat ar lupta ca un tigr.

Sir Geoffrey așteptă ca observația să își facă efectul, apoi mai spuse:

- După părerea dumneavoastră, Lady Seabourne părea înspăimântată de soțul său?

- Nu, domnule, se uita la el ca și cum era cel mai minunat bărbat de pe pământ.

Procurorul obiectă, spunând că afirmația polițistului era o simplă opinie, dar cuvintele fuseseră rostite. Poate că aveau să-i influențeze și pe nobili.

Fură chemați mai mulți martori, ca să confirme ce se întâmplase în ziua incendiului. Jem Brown era băiatul de pe stradă care îi ținuse calul lui Gavin și care mai târziu îi spusese de incendiu. Procurorului i se răspunse că lordul părea supărat și că îi spusese lui Jem „să nu se însoare niciodată“.

Gavin ridică din umeri în sinea lui. Nici măcar nu-și amintea să fi făcut acea remarcă. La întrebările lui Sir Geoffrey, Jem recunoscuse faptul că Gavin nu păruse din cale-afară de furios și că și tatăl lui îi spunea tot timpul să nu se însoare vreodată.

După el, depuse mărturie bătrânul care privea toată ziua de la fereastră. Acesta spuse că Gavin zăbovisese un răstimp în depozit și că nu mai intrase nimeni înainte ca flăcările să distrugă clădirea. Sir Geoffrey arătă că bărbatul putea vedea doar partea din față a clădirii, nu și pe cea dinspre râu și că probabil lordul nu petrecuse suficient timp înăuntru încât să răspândească ulei într-un depozit așa de mare. De asemenea, fumul și flăcările apăruseră la destul de mult timp după ce plecase Seabourne.

Aproape se înserase, așa că sesiunea fu suspendată până a doua zi dimineața. În timp ce Gavin era condus în temniță de paznici, Sir Geoffrey îl opri ca să îi spună:

- Dacă astea sunt toate dovezile pe care le au, mâine am să le cer să renunțe la proces, pe motiv că nu și-au dovedit acuzațiile.

Suna bine, dar când Gavin văzu din nou mulțimea agitată care îi înconjură trăsura nu își făcu prea mari speranțe. Cu siguranță procurorul păstra ce era mai rău pentru la final și credea că acest lucru rău era destul ca să fie spânzurat.

Presimțirile negre ale lui Gavin se adevăriră. Primul martor chemat de procuror a doua zi fu un bărbat cu ochi perfizi, pe nume Throup. Arăta ca un hoț care încerca să pară respectabil.

După preliminarii, procurorul general Oliver întrebă:

- L-ați întâlnit vreodată pe prizonier, pe lordul Seabourne?

- Da, domnule, în ziua în care a ars Casa Elliott.

Văzând privirea întrebătoare a avocatului său, Gavin ridică din umeri, în semn că nu avea cunoștință. Bărbatul putea să se fi aflat în mulțimea care privea incendiul.

Maiestuos ca un leu în junglă, Oliver îl întrebă pe martor:

- Puteți să ne spuneți cu cuvintele dumneavoastră ce s-a întâmplat în ziua aceea?

Throup se uită la Gavin cu răutate:

- Tipu' de colo mi-a zis să-l ajut la depozit. Am așteptat la ușa din port pân-a deschis-o și mi-a dat drumu' înăuntru. Mi-a dat zece lire s-arunc cu ulei de lampă prin depozit și șase chibrituri să dau foc când termin. Dup-aia mi-a zis să ies pã ușa de la râu.

Gavin fu îngrozit de asemenea nerușinare.

- Minte!

- Prizonierul nu are voie să vorbească, avertiză Înaltul Lord Steward. Continuați, domnule Throup.

- Nu vi s-a părut neobișnuită solicitarea lui? întrebă procurorul general.

Throup ridică din umeri.

- Cine știe de ce fac bogătașii una, alta? O fi vrut să lustruiască podelele. Oricum, când a ieșit parc-am auzit un zgomot sus, da' am zis că mi se pare. Când am terminat dă stropit cu ulei, am dat foc destul dă departe de ușă, ca s-am timp să ies. Dupa-ia mi s-a părut c-aud de sus un țipăt, ca dă copil sau dă femeie, așa că m-am dus să mă uit repede.

Când martorul făcu o pauză, Oliver întrebă:

- Și ce ați găsit, domnule Throup?

- O femeie frumoasă cu păru' negru, întinsă pe podea și sângerând de la un glonț în burtă.

Sala răsună de exclamații șocate. Gavin sări în sus, întrebându-se dacă, deși restul fuseseră minciuni, informația aceea era adevărată. Oare Alex chiar fusese împușcată?

- Femeia era vie sau moartă?

- Pe moarte. M-am aplecat și-am întrebat-o cine a împușcat-o, răspunse Throup privind din nou către Gavin. Mi-a zis că bărba'suu.

capitolul 37

Auzind două perechi de pași, Alex își acoperi rapid urmele săpăturilor și se așeză pe podea, îndoindu-și mâinile amortite. Deși înfășurase mânerul lingurii cu cârpe, ca să fie mai ușor de manevrat, tot o săgeta durerea în mână, încheietură și braț. Dacă sau, mai bine zis, când urma să iasă de acolo, avea să aibă o scuză ca să nu mai coasă toată viața.

O cuprinsese neliniștea de când Frederica îi anunțase începutul procesului. Asta se întâmplase în urmă cu două zile. Păruse un semn bun că Frederica nu se întor-se, dar de îndată ce văzu că femeia era însoțită de soțul ei, sufletul i se frânse. Amândoi radiau de mulțumire.

Hotărâtă să nu dea dovadă de slăbiciune, spuse cu răceală.

- Bună ziua, Sir Barton. Sper că ești bine. Nu te-am mai văzut din ziua aceea memorabilă în care ți-am ucis valetul.

Pierce rămase imperturbabil.

- E o zi minunată. Mișelul soț al dumitale a fost condamnat la spânzurătoare.

Îngrozită, Alex se chinui să tragă aer în piept. Nu își închipuise niciodată că se va ajunge la așa ceva. Cine îl putea crede pe Gavin un ucigaș?

- Doar tu poți aprecia această încântătoare ironie, spuse fericită Frederica. Să știi că va muri pentru uciderea ta. Nici măcar nu-mi pot închipui cum te simți. Te rog, spune-mi cum e.

Alex o ignoră ca să se concentreze asupra lui Pierce, bănuind că, asemenea soției sale, nu avea să reziste să nu își laude propria inteligență.

- Pe cine ați angajat să depună mărturie mincinoasă?

- Ce deșteaptă ești. Chiar asta am și făcut. A trebuit să aleg cu grijă, fiindcă a depune mărturie în Camera Lorzilor trebuie să fie înfricoșător chiar dacă spui adevărul. Dar aveam omul perfect. Sly, bărbatul pe care l-ai întâlnit la depozit. Era furios fiindcă i-ai zgâriat brațul cu un glonț, dar cel mai mult s-a supărat fiindcă i-ai ucis tovarășul, pe Webb. Fiindcă Sly e un mincinos talentat, cu o experiență considerabilă, a reușit să le îndruge nobililor o poveste convingătoare.

Dorindu-și să fi avut mai mult succes, Alex întrebă:

- Ce poveste ați inventat?

- Că Seabourne l-a plătit pe Sly să arunce cu ulei de lampă prin depozit. După ce a dat foc, Sly te-a auzit strigând după ajutor, iar când a urcat te-a găsit sângărând din cauza unui glonț fatal, zâmbi Pierce satisfăcut. Cu ultima răsufare, ți-ai acuzat soțul de crimă.

- Nu avea cum să creadă asta toată lumea, spuse Alex încordată. E evident că Sly e un bandit.

- N-a crezut toată lumea, fu de acord Frederica. Însă au crezut destui. Seabourne a fost declarat vinovat

cu o marjă de cinci voturi. Se zice că toți cei care l-au cunoscut personal au votat pentru achitare, însă Sly a fost destul de convingător și există dovezi incontestabile că Seabourne e un om violent.

- Faptul că nu e un adevărat gentleman englez i-a făcut pe lorzi să îl creadă cu mai multă ușurință capabil de a-și ucide soția de viță nobilă, adăugă Pierce. Și puțini i-au crezut mărturia, că te-ar fi lăsat să rămâi singură în depozit ca să te întâlnești cu un sclav fugar. Nici un bărbat adevărat n-ar face asta, zâmbi el. Patronul și colaboratorul meu, lordul Wylver, s-a descurcat destul de bine să răspândească zvonul ăsta printre tovarășii săi.

- Bărbații adevărați n-au nevoie să-și trateze soțiile ca pe niște copii imbecili, spuse Alex, îndurerată de faptul că acele calități care îl făceau pe Gavin să fie deosebit erau folosite împotriva lui. Nobilii au ignorat complet afirmațiile avocatului apărării?

- Sir Geoffrey Howard a făcut tot ce-a putut, recunosc cu Pierce. A subliniat lipsa dovezilor directe și a adus martori precum hamalul care l-a împiedicat pe Seabourne să intre în depozitul în flăcări, într-o încercare sinucigașă de a te salva. Acesta era comportamentul unui bărbat care dorea să-și ucidă soția? Dar nimic nu a putut anula faptul că mi i-a omorât pe cei doi oameni și că dumneata însăși, cu ultima suflare, ai spus că te-a ucis.

Frederica aprobă solemn.

- Fiindcă e un ucigaș, nu s-a făcut decât dreptate.

- Autoapărarea nu e o crimă.

Însă Alex înțelegea în ce fel combinația de circumstanțe - viața aventuroasă a lui Gavin în insule din străinătate, cunoștințele sale în materie de luptă, un martor mincinos credibil - reușise să îi convingă pe nobilii închiși la minte care nu ajunseseră niciodată mai departe de Paris.

- Ultima speranță a avocatului apărării a fost s-o aducă pe mama dumitale, care să mărturisească că nu-i venea să creadă că te-a omorât Seabourne.

Alex își ținu respirația.

- Mama a fost acolo?

- Da, și a fost tare înduioșătoare, spuse Pierce. Mai ales când a pledat pentru viața lui Seabourne, spunând că, chiar dacă lorzii aveau să îl declare vinovat, execuția lui n-avea să vă aducă înapoi.

Frederica continuă povestea.

- Când lui Seabourne i s-a cerut să ia cuvântul pentru a-și pleda cauza, n-a spus decât că Dumnezeu îi e martor că n-a comis nici o crimă. Nu a fost deloc conciliant, și mulți dintre nobilii tradiționaliști s-au simțit ofenșați de atitudinea lui. Peste o săptămână va plăti pentru asta la închisoarea Newgate. De obicei spânzurările au loc dimineața, dar asta va fi la prânz, ca să demonstreze că dreptatea britanică e aceeași și pentru cei de sus, și pentru cei de jos.

Alex își încleștă mâinile, îngrozită de imaginea mamei ei rugându-se pentru viața lui Gavin. Însă, deși se bucura că familia și prietenii ei nu crezuseră minciunile lui Sly, lucrul acesta nu o prea consola având în vedere că Gavin era condamnat la moarte.

O săptămână. Numai o săptămână.

- Bucură-te de ultimele zile în Anglia, Alexandra, spuse Frederica privind-și adorator soțul. Barton a promis că la două zile de la execuție vei fi pe drum către coasta Africii de Nord, dar nu înainte să-ți descriu spânzurătoarea în detaliu. Barton a rezervat deja camere la hanul de peste drum de Newgate, ca să vedem cât mai bine moartea lui Seabourne.

Pierce își privi soția cu aceeași adorație, înconjurându-i talia cu brațul. În stilul lor perfid, se iubeau.

- Ne mai vedem, Alexandra, spuse Frederica întorcându-se să plece. Apropo, adăugă ea oprindu-se, ce nabi faci toată ziua? Aș muri de plictiseală.

Deși simțea că se sufocă, Alex se forță să zâmbească.

- E destul de odihnitor, să știi. Administrarea moșiei unui conte e o treabă obositoare. În aceste ultime săptămâni m-am relaxat și mi-am amintit de cărțile pe care le-am citit, de poeziile pe care le știu pe dinafară. Fiindcă întotdeauna mi-a plăcut să citesc, am o minte bine mobilată. Tu știi să citești, Frederica?

Cealaltă femeie își țuguie buzele.

- Am lucruri mai interesante de făcut cu timpul meu. Vino, Barton, vreau să merg acasă, spuse ea mângâindu-i chipul cu o promisiune arzătoare.

Alex rămase nemișcată mult timp după ce plecară. O săptămână și încă mai avea mult de lucru. Peretele era gros, iar mânerul lingurii îndoite, uzate, era un instrument prea puțin util. Cu o bucată bună de fier forjat, ar fi reușit să iasă de mult.

Nu avea sens să caute scuze. Încercând să-și liniștească bătăile inimii, își reluă lucrul cu o concentrare amară.

- E o crimă în toată puterea cuvântului!

Kyle se plimba fără oprire în camera sumbră din închisoarea Newgate, în care Gavin fusese adus să-și petreacă ultima noapte. Așa autoritățile nu erau nevoite să facă drum prin mulțime ca să-l aducă de la Turn până la eșafodul din curtea închisorii.

- Se întâmplă crime întotdeauna, spuse Gavin. Singurul lucru neobișnuit la asta e faptul că eu am bani, iar bogații sunt rareori victime ale nedreptății.

Agitat, Kyle întrebă:

- Cum poți fi așa de calm?

- Fiindcă n-am ce altceva să fac decât să mă vait și să scrâșnesc din dinți, iar nici asta nu mi-ar face bine. Gustă din brandy, e excelent.

Kyle acceptă băutura și se așeză. Nu prea aveau despre ce discuta, cu excepția execuției iminente a lui Gavin, iar subiectul nu era prea distractiv. Gavin își pusese în ordine afacerile și își luase rămas-bun aproape de la toată lumea. Doar Kyle și Suryo se aflau acolo în seara aceea și, dacă ar fi putut, l-ar fi dat afară pe Kyle, care nu se putea calma sub nici o formă. Suryo era o companie mai liniștită.

Se auzi o bătaie în ușă. Suryo deschise și intrară Ashburton și Lord Michael Kenyon. Expresiile posomorâte identice subliniau legătura de rudenie dintre cei doi.

Gavin se ridică.

- Vreți să vă servesc niște brandy? Afară pare destul de răcoare.

- Te rog, spuse Ashburton obosit, dându-și jos pelerina. Am avut o audiență la rege. William nu e de piatră, ca om de marină are o anumită simpatie pentru toți marinarii, dar spune că e dreptul Camerei Lorzilor să-și judece semenii și că nu poate interveni.

- Era de așteptat.

Gavin turnă brandy în două pahare. În atmosfera cenușie, apăsătoare, a închisorii din Newgate bea cel mai bun brandy franțuzesc din pocale de cristal. Asta îmbunătățea sau înrăutățea perspectiva morții de a doua zi?

Lord Michael luă un pahar și murmură o mulțumire înaintea de a se așeza pe scaun. Le dusesese pe Catherine și pe Katie înapoi în Țara Galilor, vrând să le știe cât mai departe de execuție. Mișcă brandy-ul din pahar.

- Am văzut moartea în multe forme. În general este inutilă, urâtă și o mare pierdere. Dar n-am mai văzut o moarte mai nemeritată ca asta.

Simțind nevoia de sinceritate, Gavin spuse:

- Într-adevăr? Am avut impresia că aveți câteva rezerve cu privire la nevinovăția mea.

- La început, da, recunosc lordul Michael. Dar nu și după ce martorul mincinos a spus că Alex fusese împușcată. La cât de bine te pricepi la luptele corp la corp, se poate crede cel puțin că ai rănit-o accidental pe Alex în timp ce vă certați, dar e de neconceput că ai împușcat-o. Atunci s-a prăbușit întreaga mărturie a lui Throup.

- Mare păcat că mulți dintre nobili nu sunt la fel de inteligenți ca dumneavoastră.

- Execuția pe nedrept a unui nevinovat e cel mai bun argument pentru a pune capăt execuțiilor, spuse Ashburton ursuz. Cred că am să propun o lege pentru abolirea pedepsei cu moartea.

- Nu va fi aprobată niciodată, spuse Kyle. Lumii îi plac prea mult execuțiile.

- Faptul că nu va fi aprobată nu înseamnă că nu trebuie să încerc, ripostă mânios Ashburton cel de regulă imperturbabil.

- Alex semăna tare mult cu dumneavoastră, spuse Gavin cu un zâmbet slab. Mai interesată de dreptate decât de o utilitate plictisitoare.

Se auzi o altă bătaie în ușă. De data asta deschise Gavin.

La ușă se afla un vicar cu o expresie solemnă și o Biblie.

- Am venit să îi ofer sprijin bărbatului condamnat.

Gavin oftă. Era destul de rău că avea să fie spânzurat, dar să se spună rugăciuni pentru el?

- Mulțumesc, dar am conștiința împăcată, așa că puteți merge acasă la familie.

Îi închise politicos ușa în nas. Apoi se întoarse către oaspeții săi și spuse:

- Ar putea fi o noapte foarte bună să ne îmbătăm. Ce spuneți?

Cu excepția lui Suryo, care nu bea alcool, se apucară de treabă. Pe măsură ce noaptea înainta, Gavin se gândi ce norocos era să aibă patru prieteni ca acești bărbați.

Mare păcat că nu avea șansa să îi cunoască și în continuare.

Sprijinindu-se de saltea, Alex își rezemă picioarele de bucata de perete pe care încercase s-o desprindă și împinse. Părându-i-se că simțise piatra mișcând, respiră adânc și împinse din nou. Trebuia să meargă. Scobise frenetic în mortar toată săptămâna și, conform ultimelor informații date de Frederica, Gavin urma să fie spânzurat peste câteva ore. Deși nu avea un ceas, refuza să creadă că putea fi prea târziu.

Piatra nu se clinti. Aproape plângând de frustrare, își trase înapoi ambele picioare, apoi le izbi de piatră cât de tare putu.

Bucata de zid se prăbuși brusc în spațiul de depozitare alăturat. Bucuroasă și ușurată, Alex sări în picioare, clătinându-se puțin. Pisicii care o privea cu interes de pe saltea îi spuse:

-Am să mă întorc după tine mai târziu, Căpitane. Poți să te muți cu noi și să devii motanul teribil din Mayfair.

După ce îl scărpină repede pe gât, în speranța că îi va purta noroc, își băgă brațele și capul prin gaură. Apoi își trase umerii și reuși să ajungă cu partea superioară a corpului în celula întunecoasă de alături. Afurisi atunci când auzi țesătura rupându-se, dar reuși să își împingă și șoldurile și se rostogoli pe pietre și pe podeaua acoperită de rumeguș. Dacă sarcina ar fi fost mai avansată, i-ar fi fost imposibil, însă trupul ei încă nu suferise modificări vizibile.

Aprinse lumânarea de rezervă de la cea din fosta ei celulă și o luă repede pe urmele de pași din pivniță. La intervale regulate întâlnește pasaje care se deschideau, prin bolte, în încăperi în care se aflau câte șase butoaie enorme. Suficient vin cât să îmbete toată Londra.

Pasajul se oprea la o ușă masivă de fier. Ținând aproape lumânarea, cercetă lacătul, apoi se uită dacă nu cumva în apropiere se afla o cheie de rezervă. Nu avu noroc.

Se temea că aveau să mai treacă câteva ore până la vizita zilnică a lui Jones, dar îi era greu să-și dea seama. Nu putea decât să aștepte, deși înțelegea cu durere cât de repede trecea timpul. Așeză lumânarea într-un suport de pe perete și începu unul din exercițiile de *tai chi* pe care le învățase de la Troth. Liniștea de acum avea să îi dea putere mai târziu.

Termină o tură și se pregătea să o înceapă pe a doua, când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Stinse imediat lumânarea și se retrase în întuneric, sperând că va putea țâșni pe ușă fără să fie nevoie să se înfrunte cu paznicul.

Nu era domnul Jones. Intră Frederica, cu un felinar în mână, urmată de soțul ei.

- Chiar n-avem timp să ne oprim aici, mormăi Pierce. Riscăm să ratăm spânzurătoarea.

- Durează doar o clipă, dragule. Vreau ca nenorocita asta să sufere cât mai mult. Gândește-te cât de încântător

va fi să-i spunem că sentința a fost schimbată, iar apoi să ne întoarcem mai târziu să îi dăm toate detaliile sordide.

Pierce râse apreciativ, iar Alex își mușcă buzele, degustată de cruzimea planului Fredericai. Împreună, cei doi erau mai răi decât își putea închipui.

Pierce trânti ușa și se întoarse s-o încuie în urma lui. Inima lui Alex începu să bată mai tare, dându-și seama că trebuia să acționeze imediat, fiindcă, de îndată ce aveau să ajungă la celula goală din spate, aceștia aveau să vadă că fugise.

Dorindu-și să aibă priceperea lui Troth la *wing chun*, sări în față cu un strigăt și îi smulse lui Pierce cheia din mână, apoi îl lovi în abdomen. Urlând de durere, bărbatul se clătină și se izbi de soția lui, care țipă și scăpă din mână felinarul. Acesta se sparse și se făcu întuneric.

Alex profită de confuzie ca să țâșnească pe ușă, trântind-o în urma ei. În timp ce băga cheia în broască, Pierce încercă s-o deschidă de pe partea cealaltă, îngăimând un val de injurături murdare. Alex trase de clanță cu toată greutatea ei și răsuci repede cheia. Mecanismul se închise cu un sunet clar.

Prin ușă, le spuse amenințător:

- Mai bine vă rugați să opresc execuția la timp, altfel o să muriți amândoi în chinuri de neimaginat.

Sperând că amenințarea ei avea s-o îngrozească pe Frederica, urcă treptele de piatră slab luminate, întrebându-se unde avea să iasă. Când deschise ușa de sus, tresări și aproape căzu înapoi pe scară, orbită de lumina soarelui. Se rezemă de ușă un minut, cu ochii închiși, până ce depăși primul șoc.

Deschise încet ochii, privind în jos, ca să se ferească de o parte din lumină. Prima dată se uită la soare. Încă nu ajunsese la zenit. După ochi, era între unsprezece și unsprezece și jumătate. Nu era prea târziu.

Apoi își studie împrejurimile. Ajunsese într-o clădire mică, din colțul unui șantier naval aglomerat. Se încărcău și se descărcău vagoane, în timp ce caii băteau

liniștiți din copite. Pe partea din spate a clădirii principale era o pancartă cu Pierce & Co. Trebuia să fie sediul afacerii lui Pierce din Ratcliff Highway.

Încercând să pară de-a casei, închise ușa și străbătu curtea, luând-o pe lângă partea opusă clădirii principale. Câțiva bărbați se uitară la ea, dar n-o întrebă nimeni nimic. Chiar și-așa, respiră ușurată când ajunse în stradă.

Grajdul pe care îl folosea Gavin de obicei era la câteva sute de metri distanță, așa că făcu stânga și alergă. Deși făcuse gimnastică în celulă, găfâia când ajunse la grajd. Se duse direct la biroul din stânga intrării.

Fitzgerald, proprietarul, ridică privirea și se albi la față.

- Maica Domnului! tresări el făcându-și cruce.

- Nu sunt o fantomă, domnule Fitzgerald. Dacă aș fi, sunt sigură că aș fi mai curată și mai bine îmbrăcată. Am fost răpită și ținută prizonieră în apropiere, făcu ea respirând greu. Spânzurătoarea... încă n-a început, nu-i așa?

Pe chipul proprietarul grajdului se citeau înțelegerea și uimirea.

- Nu, dar nu mai e mult. Doamne, Dumnezeule, ce putem face?

- Seabourne mai este la Turn? Sau e pe drum către Newgate?

- A trebuit să petreacă ultima noapte în închisoare. S-a spus că dacă îl aduc azi la Newgate cu trăsura, prietenii ar putea încerca să-l elibereze.

- Dați-mi cel mai bun cal și mă duc eu acolo, spuse ea ezitând, știind că distanța nu era mare, dar necunoscând prea bine drumul. Poate să mă îndrum cineva?

- Vin eu, răspunse bărbatul, ridicându-se în picioare. Dar singura mea șa pentru călărit pe o parte este stricată, milady.

- Călăresc normal, spuse ea nerăbdătoare. Dar trebuie să mergem acum!

Și spera ca Dumnezeu s-o ajute să ajungă la timp.

capitolul 38

- A sosit vremea, milord, spuse cu respect unul dintre cei doi polițiști.

- Prea bine, răspuse Gavin terminându-și ceaiul, o ceașcă din cel mai fin soi al Casei Elliott.

Deși consumase destul brandy în noaptea precedentă, evitase să se îmbete. I se părea inutil să își încetoșeze ultimele ore din viață. Ciudat cât de greu îi venea să accepte că moartea era iminentă și inevitabilă. De obicei, viața se curmă dintr-un accident sau dispare treptat, odată cu bătrânețea și cu boala. O execuție, însă, este o monstruozitate cu sânge-rece.

Se ridică și se privi în oglindă, asigurându-se că arăta prezentabil, apoi se întoarse către tovarășii săi. Ashburton plecase devreme, să facă o ultimă încercare disperată de a-i schimba sentința. Ceilalți trei păreau gata să cadă din picioare. În unele feluri, pentru ei era mai greu decât pentru el.

Îi strânse mâna lordului Michael.

- Să aveți grijă de Katie.

- O să avem, spuse morocănos bătrânul. Va ști adevărul.

- Mulțumesc pentru... tot, se adresă Gavin către Kyle.

Nereușind să vorbească, Kyle îl îmbrățișă repede, cu putere, apoi se îndepărtă.

Luându-i mâna lui Suryo, Gavin spuse încet:

- Ai fost mai mult decât un tată pentru mine.

- Iar tu ai fost fiul pe care nu l-am avut niciodată, răspuse Suryo, aplecându-se peste mâinile împreunate. Allah să-ți aibă sufletul în pază.

Gavin ieși din cameră fără să se uite înapoi. Prietenilor lui li se asiguraseră locuri chiar lângă eșafod. Nu era sigur dacă se bucura sau îi părea rău că aveau să fie de față. Îl liniștea faptul că martorii urmau să fie oameni cărora le păsa de el, dar durerea era mult mai mare.

În timp ce se apropiau de ușa pe care ieșeau prizonierii, Gavin auzi o mare de voci scandând: șapte, opt, nouă... Mulțimea număra bătăile clopotului.

La a douăsprezecea bătaie, Gavin și însoțitorii săi ieșiră din clădire la baza eșafodului, unde un șir de polițiști păstrase liberă o zonă mică. În fața lui se afla cea mai mare mulțime pe care o văzuse vreodată. Urletele cu care fu salutată apariția lui zguduiră ferestrele. În timp ce urca treptele eșafodului, se simți biciuit de valuri de entuziasm barbar și de curiozitate bolnavă.

La toate ferestrele tuturor clădirilor dimprejur se vedeau chipurile avide ale oamenilor care plățiseră bani frumoși ca să vadă de aproape spânzurătoarea. Hoți și muncitori, și flăcăi beți, tați care își țineau copiii pe umeri, negustori ambulanți care își rezemaseră cărucioarele de ziduri și care cereau bani ca să lase oamenii să urce pe ele.

Un polițist ridică vocea și spuse:

- La spânzurătoarea de la Tyburn, platforma pe care se aflau spectatorii s-a prăbușit și au murit douăsprezece persoane. Nenorocitul executat a murit cu un zâmbet pe buze văzând asta.

Gavin înțelese sentimentul.

Pe eșafod se strânseseră gardienii de la Turn și de la Newgate, călăul și asistentul lui și lordul St. Aubyn, cu o privire posomorâtă. În calitate de Înalt Lord Steward, își folosise autoritatea ca să sugereze că dovezile erau departe de a fi concludente, însă în van. Acum trebuia să prezideze o sentință cu care nu era de acord.

Și vicarul era de față.

- Vă rugați cu mine, Lord Seabourne? Dacă nu, eu mă voi ruga cu siguranță pentru dumneavoastră.

De data asta Gavin încuviință din cap. Acum i se părea o idee bună ceea ce în seara precedentă găsi-se irelevant. Apărură două pernuțe negre, iar el și vicarul îngenuncheară ca să spună împreună Tatăl Nostru. Deși Gavin renunțase de mult să meargă la biserică, bunicul său scoțian îl învățase să ducă o viață cu principii. Era suficient? Spera că da, fiindcă întotdeauna considerase că acțiunile unui bărbat contau mai mult decât cuvintele. Dacă nu trăise așa cum

se cuvenea, pocăința din ultima clipă nu era suficientă ca să îi salveze sufletul.

Când se ridică din nou, Gavin își dădu seama că simptomele fizice ale fricii începeau să îi cuprindă corpul. Inima îi bătea mai tare, începuse să respire mai repede, simțea o nevoie explozivă de acțiune: reacții care ar fi fost utile dacă ar fi fost în război sau dacă s-ar fi luptat ca să supraviețuiască. Acum nu făceau decât să îi fie cumplit de greu să își păstreze calmul.

În timp ce îi erau legate mâinile la spate, speră să nu se facă de râs. Fiindcă numai moartea îi mai rămăsese, voia s-o facă așa cum trebuie.

- Ultimele cuvinte, Lord Seabourne? spuse St. Aubyn.

Gavin se gândise să nu spună nimic, dar se trezi rostind:

- Dumnezeu să-i apere de nedreptate pe nevinovați.

St. Aubyn dădu din cap, strângându-și buzele.

- Gluga, milord?

Gavin aproape că refuză oferta călăului, nevrând să renunțe la ultima imagine a cerului palid, de toamnă, acoperit de nori răzleți. Apoi văzu ochii febrili, insistenți, care îl priveau și dădu din cap. Dacă la sfârșit chipul avea să-i fie contorsionat de panică, măcar să nu vadă nimeni.

Deși era largă, gluga aproape că îl sufocă, fiindcă îi curmă vederea. Își pierduse primul dintre simțuri. Mai avea auzul, iar bătăile puternice ale inimii acopereau setea de sânge a mulțimii. Căută disciplina mentală și emoțională pe care o învățase de la Suryo atunci când studiasse artele marțiale orientale. Detașarea aducea pace. Toți oamenii mor. El ocolise moartea de mai multe ori, iar acum îi venise vremea. Așa să fie.

Simți gădilătura funiei atunci când i se atârână ștreangul de gât. Se întrebă dacă preoții aveau dreptate, dacă în curând avea să fie cu Alexandra.

Pentru acest rezultat merita să se roage.

Alex tresări îngrozită atunci când văzu mulțimea care mișuna la Newgate. În timp ce își struneau caii, Fitzgerald spuse:

- Nu arată bine, milady. Veți ajunge mai repede pe jos.

- Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea descălecând și făcându-și drum prin mulțime. Vă rog, trebuie să ajung în față! strigă iar și iar, atunci când clopotul începu să bată de ora douăsprezece.

Încercă să-și croiască drum printre oamenii înghesuți. Un hamal masiv se întoarse și mugii:

- Ce atâta grabă?

- Sunt femeia pe care Seabourne e acuzat că a ucis-o, exclamă ea. Vă rog, ajutați-mă să salvez un om nevinovat de la moarte!

Hamalul pufni, văzând-o cât de jerpelită era.

- Dumneata ești Lady Seabourne? Și eu sunt regele Angliei!

Ea ridică mâna și îi arată inelele scumpe pe care soții Pierce încă nu i le furaseră.

- Pe Dumnezeu, jur că sunt Lady Seabourne. Vă implor, ajutați-mă!

Expresia lui se schimbă. Bărbatul se întoarse și începu să facă drum către eșafod.

- Faceți loc, faceți loc! urlă el. E ziua minunilor.

Alex îl urmă îndeaproape. Printre trupurile și capetele care se îmbulzeau, îl văzu pentru o secundă pe Gavin, în timp ce i se legau mâinile la spate. Părea distant și frumos, neatins de vulgaritatea aspră a mulțimii. Strigă, încercând să atragă atenția oamenilor de pe platformă, dar era prea zgomot ca să fie auzită o singură voce.

Hamalul se opri.

- Eu nu pot să merg mai departe, dar poate o luați pe sus dacă aveți curaj.

Nu era sigură ce voia să spună bărbatul, dar răspunse:

- Orice! Și mulțumesc.

Omul o luă de talie și o aruncă pe deasupra mulțimii, strigând:

-Ajutați-o pe femeie înainte ca guvernul s-o lase văduvă!

Mâinile o prinseră și o trecură mai departe într-un drum nebun, în timp ce bărbații râdeau și strigau: „Dați-o pe târfă mai departe!“ Oamenii beți care credeau că e un joc o pipăiau, dar ajungea mai aproape, din ce în ce mai aproape.

Dumnezeule, ștreangul era în jurul gâtului lui Gavin!

Cu chiu cu vai, aproape ajunsese la trepte și dintr-odată văzu chipurile uimite ale lui Kyle, Suryo și al tatălui ei vitreg.

-Opriti-vă! strigă ea, ieșind din mulțime și lovindu-se de doi polițiști uluiți.

-Dumnezeule mare!

Lord Michael se avântă către ea, în timp ce Kyle și Suryo săriră și urcară treptele. Însă atunci când colonelel o trase în spațiul de la picioarele scărilor, auzi sunetul mecanic ascuțit, inconfundabil, al trapei care cădea.

Mișcarea se încetini, iar trapa se deschise și căzu de sub picioarele lui Gavin. Ștreangul se strânse rapid, ucigător, înăbușind țipătul care amenința să-i iasă din gât.

Apoi cineva se izbi de el și îl trase într-o parte. Ștreangul tot îl strângea, dar avea picioarele pe eșafod și nu avea cum să cadă.

-Rezistă! auzi în ureche vocea lui Kyle.

Încercă să protesteze, gândindu-se la pedeapsa pe care avea s-o sufere prietenul lui fiindcă obstrucționase o execuție, dar nu mai avea aer.

Apoi ștreangul fu desfăcut brusc și i se ridică gluga de pe cap. Amețit, îl văzu pe Suryo cu un pumnal și observă cum bucățile de sfoară pluteau în cădere. Kyle vorbea în timp ce se ducea în spatele lui Gavin ca să desfacă legăturile ce îi încătușau încheieturile, dar îi fu imposibil să înțeleagă cuvintele.

Angajații de pe platformă se agitau, iar zgomotul mulțimii devenise o rumoare asemănătoare unei mări lovite de furtună. O femeie înaltă, zdrențăroasă, cu o coadă încâlcită atârânănd între umerii osoși, vorbea

cu St. Aubyn, mișcându-și vehement mâinile. Apoi se întoarse.

Alex. Imposibil. Era halucinația unui om pe moarte.

- Chiar sunt aici, zâmbi fantoma în colțul gurii. Îți datoram să te salvez.

- Alex? O atinse, simțindu-i carnea sub degete. Oare spiritele păreau adevărate pentru alte spirite? Nu. Nu... nu se poate.

- Crede-mă, dragostea mea.

Ea făcu un pas în față și îl îmbrățișă, caldă, tremurândă, exact ca Alex. Cu respirația întretăiată, o înconjură cu brațele și-și îngropă fața în gâtul ei.

Dacă acela era iadul, voia să aibă parte de el pentru totdeauna.

Când ajunseră la numărul 42 din Berkeley Square, Alex se clătina de oboseală. Trecerea brutală pe deasupra mulțimii o lăsase cu mai multe vânătăi, dar asta nu mai conta. După ce St. Aubyn îi trimisese pe toți înăuntru, unde era cât de cât liniște, le explicase totul și predase cheia pivniței de vinuri. St. Aubyn trimisese imediat polițiști care să îi aresteze pe soții Pierce, asigurându-i pe Gavin și pe Alex că de data aceasta chiar avea să se facă dreptate.

După o îmbrățișare care aproape îi rupse oasele lui Alex, colonelul plecă spre Țara Galilor, cu promisiunea că le va aduce pe Katie și pe mama ei la Londra în mai puțin de o săptămână. Kyle, jubilând, plecă spre Casa Wrexham ca să îi spună lui Troth vestea bună. Promise că îi vor vizita, dar nu până a doua zi. Moștenitorul lui Gavin, Philip, intră la el și îi strânse mâna vărului său cu o bucurie neprefăcută. Apoi, din fericire, Suryo îi dusese în siguranță acasă pe Gavin și pe Alex, în trăsura lui St. Aubyn.

În tot acest răstimp, Gavin abia scosese un cuvânt. Ea bănuia că încă era dezorientat. Ce însemna să îți accepți moartea, apoi să fii readus dintr-odată la viață? Se cutremură gândindu-se că fusese aproape, foarte aproape, să eșueze.

Bard se albi la față când deschise ușa și văzu în prag doi oameni pe care îi credea morți.

- Suryo, vrei să le explici tuturor ce s-a întâmplat, spuse Alex.

- Cu mare plăcere, milady.

Zâmbind cu gura până la urechi, Suryo îl conduse pe Bard în camera servitorilor, ca să afle toată lumea vestea bună deodată.

Fiindcă Gavin nu părea să știe ce să facă în continuare, ea îl luă de mână și îl conduse la etaj, spunând:

- Nu vreau decât liniște și pace cu tine.

Când ajunseră în intimitatea camerei ei, el se întoarse către Alex, dând din cap.

- Încă nu sunt sigur că nu ești fantezia unui muribund.

- Hai să vedem dacă reușesc să te conving.

Se lipi de el și îl strânse în brațe. Măinile lui începură să o pipăie, ca și cum se asigura, centimetru cu centimetru, că era adevărată.

- O să trebuiască să te obișnuiești din nou cu mine în preajmă, Gavin, fiindcă de acum înainte o să stau foarte, foarte aproape.

Trupul ei cald, scump, cunoscut, începu să îi alunge paralizia emoțională.

- Alexandra.

Respiră adânc, ca și cum încerca să își definească, în minte, diferența pe care o percepea la ea. O diferență pozitivă.

- O sută de ani să trăiesc și nimic nu se va compara cu bucuria de a te găsi în viață.

- Și eu pe tine, șopti ea, cu vocea frântă. A fost atât de aproape. Cumplit de aproape.

- Ești o eroină, Iskandra. Femeia cea mai curajoasă și cea mai neîmblânzită de pe lume.

Ea râse.

- Și cea mai zdrențăroasă. Slavă Domnului că mi-au adus apă să mă spăl, altfel nici nu vreau să mă gândesc în ce hal aș fi ajuns.

- N-ar fi contat. Tot ești cea mai frumoasă femeie de pe lume.

O sărută și, încet, esența caldă a soției lui începu să-i reînvie spiritul înghețat.

Sărutul deveni din ce în ce mai pasional și, dintr-odată, bucuria, uimirea și pasiunea începură să îi clocotească în vene. Ea îi răspunse cu același entuziasm. Se lipiră unul de altul nerăbdători și ajunseră în pat. Gavin se întinse pe spate pe saltea, trăgând-o deasupra lui.

- Nu, gâfâi ea. Nu de data asta.

Pentru o clipă el crezu că ultimele săptămâni de groază îi creaseră noi frici, însă, în loc să se retragă, ea îl înconjură cu picioarele și se rostogoli sub el.

- Astăzi, Gavin, nu mi-e teamă de nimic.

Gavin îndepărtă repede hainele, arzând de dorință. Șoldurile ei se ridicară să le întâlnească pe ale lui într-o împreunare fierbinte. Viața pe care o crezuse curmată le însuflețea trupurile fericite. Alex strigă și, pentru o clipă, el simți că spiritele lor se contopiseră într-unul singur. Tot ce era ea devenise parte din el, îmbogățindu-i existența.

Rămaseră lipiți, gâfâind, multă vreme, nevrând să se despartă. Într-un final el se întoarse pe o parte, strângând-o lângă el. Ea își strecură un picior între ale lui și își rezemă fruntea de obrazul lui.

- Nu m-am simțit niciodată așa de vie. Ca și cum toată lumea e-n sărbătoare. Iar tu, iubirea mea cea mare, ești mai minunat ca orice.

El o sărută pe frunte.

- Unul dintre lucrurile pe care le-am regretat cel mai mult a fost că nu ți-am spus că te iubesc. Am... am crezut că mi-am pierdut capacitatea de a iubi cu putere, Alexandra. De asta a durat atât de mult să-mi dau seama.

Ea îl privi printre genele negre.

- Și eu aveam aceeași problemă. Cred că s-a întâmplat fiindcă am făcut totul pe dos. Dezastru, căsătorie și abia apoi dragoste. Nu ne-a fost ușor să trecem peste tot ce s-a întâmplat, dar acum... Faptul că te-am găsit a făcut să merite tot ce am trăit în Indii, spuse ea mângâindu-i bărbia cu gingășie.

El râse.

- Nu m-ar fi deranjat o perioadă îndelungată și plictisitoare de curte, dar presupun că atunci nu mi-aș fi dat seama ce femeie incredibilă ești. Acum ești bine, nu-i așa? Pot să observ diferența.

Ea realizează că avea dreptate. Rănile din suflet i se vindecaseră, iar frica nu avea să o mai domine vreodată.

- Sunt mai mult decât bine, dragul meu, spuse ea luându-i mâna și așezându-o pe burta ei. Sunt destul de sigură că aici se află tânărul viconte Handley.

Când Gavin tresări, cu speranță și îngrijorare în ochi, ea adăugă încet:

- De data asta totul o să fie bine.

- De data asta și pentru totdeauna, zâmbi el cu o intimitate profundă, soțul ei, iubitul ei, perechea ei. Nu crezi că ne-am câștigat dreptul de a trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

epilog

Investirea unui nou membru al Camerei Lorzilor nu fusese nicicând un eveniment trecut sub tăcere, însă până atunci augusta instituție nu mai acceptase nicio dată o persoană ce fusese condamnată la moarte. Acest fapt crease o atmosferă... interesantă. Ca picat de pe altă lume, Gavin intră în sala spațioasă împreună cu cei doi susținători ai săi. Se simțea absurd în veșmintele de gală. Oare câte hermine muriseră pentru gloria familiei Seabourne? Mult prea multe. Și niciodată în viața lui nu mai purtase haine de catifea.

Vrând să-și limpezească mintea, ridică privirea către galerie, ca să o găsească pe Alex. Era așezată între fiica și mama ei, în mijlocul unui grup mai mare de prietene și de rude. Acolo erau și Troth, și Lady Jane Holland, și maiestuoasa ducesă de Ashburton. Imaginea îl relaxă, fiindcă în ultimele luni acestea îi deveniseră prietene, nu erau doar niște femei cu rang înalt și viță nobilă.

Alex purta un colier de care era atârnată perla barocă pe care o luase de la gâtul dragonului din Maduri și o atinse atunci când el o privi. Prin acest gest, voia să îi aducă aminte că dragonii din Camera Lorzilor păleau în comparație cu cei pe care îi înfrânsese în trecut.

El zâmbi, reușind pentru o clipă să uite de solemnitatea momentului. Trecuse doar o lună de la nașterea fiului lor, James Michael Elliott, iar formele lui Alex rămăseseră extrem de apetisante. Îi aruncă un sărut, probabil gândindu-se la noaptea precedentă, când se anunțase mai mult decât pregătită să își reia îndatoririle conjugale. Și o făcuse, cu entuziasm și imaginație...

Spunându-și că trebuia să-și ia gândul de la intimitățile nopții, studie rândurile de bănci pe care se aflau nobilii Marii Britanii. Astăzi nu îi mai erau judecători, ci egali. Chipurile multora erau lipsite de orice expresie,

sugerând, într-o oarecare măsură, stinghereala. La urma urmei, aproape că executaseră un om nevinovat, iar în unele cazuri judecata avusese la bază dezgustul pentru originea sa străină, nu faptele cazului. Alte chipuri erau mai binevoitoare, mai ales cele ale lorzilor care aveau conștiința împăcată în ceea ce îl privea pe Gavin.

În mod tradițional, un lord nou era prezentat de doi susținători de același rang, așa că Gavin era flancat de Kyle și de fratele acestuia, Lord Grahame. Era uluitor să îi vadă pe cei doi gemeni împreună, îmbrăcați la fel. Prinzându-i privirea, Kyle îi făcu cu ochiul. Sau cel puțin Gavin crezu că era Kyle.

La început Kyle, apoi Dominic îl prezentară pe scurt, măgulitor, pe al șaptelea Lord Seabourne. În acest moment, Gavin trebuia să își jure supunerea față de Coroană și de țară, apoi să se așeze în tăcere. Peste ceva timp, avea să rostească primul său discurs pe marginea unui subiect lipsit de controverse, iar cine vorbea după el urma să îl felicite pentru discurs. Nimic mai ordonat.

Totuși, atunci când se ridică în picioare, îl izbi din nou senzația de ireal. Cum era posibil ca un băiat care crescuse descolț în Aberdeen să intre în Camera Lorzilor? Cum era posibil ca un grosolan marin american să se stabilească în Anglia? O privi din nou pe soția lui. Mai mult, cum era posibil ca un om care se crezuse incapabil să iubească din nou să fie atât de norocos și să găsească o femeie ca Alexandra?

Cu agerimea care îl caracteriza, Gavin își dădu seama că, înainte de a începe acea minunată viață nouă pe care o alesese, trebuia să transforme această ceremonie într-o declarație a ceea ce era și reprezenta. Deși pe viitor avea să fie un conte îndatoritor, cu un comportament cuviincios, astăzi avea să spună ce avea pe suflet.

- Stimați lorzi, îmi oferiți o onoare neașteptată, spuse el, cu vocea înăspriată de timpul petrecut pe mare. M-am născut în Scoția și am crescut în America, iar mintea și sufletul mi-au fost modelate de revoltă și de idealuri republicane. Am îmbrățișat convingerea că toți oamenii sunt creați egali în fața lui Dumnezeu și am disprețuit

ideea unei aristocrații decadente. Privi în jurul său. Am descoperit cu groază că am moștenit titlul de conte și că nu mă puteam dezice de el, așa cum nu mă pot dezice de carnea și de sângele meu. Apoi, această instituție augustă m-a judecat și m-a condamnat la moarte.

Lorzii se încrunțară la acea mențiune directă a unei probleme atât de sensibile. Lui Gavin nu îi păsa. Nu avea înfloriturile oratorilor tradiționali, care luaseră lecții de retorică, și trebuia să se bazeze pe franchețea tipic americană.

- În acea zi am ajuns să respect cu adevărat această Cameră și pe oamenii care o compun. Nu pentru verdictul greșit al procesului meu, ci pentru că aceasta este dovada că nici măcar un nobil nu este mai presus de dreptatea britanică. Pentru prima dată am recunoscut că lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la America sunt înrădăcinate în uzanțele și în legile britanice și sper și mă rog ca aceste idealuri comune să facă astfel încât cele două țări să fie mereu prietene.

Își privi din nou soția. O femeie mai slabă ar fi fost șocată de felul în care luase cuvântul, împotriva obiceiurilor, dar Alex dădea din cap, aprobându-l cu fermitate.

- În ultimul deceniu, Mama tuturor parlamentelor a creat reforme pentru a îmbunătăți viața bărbaților, femeilor și copiilor din această mare națiune, iar munca abia a început. Sper să mă alătur aici altor oameni de nădejde, ca să putem modela împreună Marea Britanie a viitorului: o țară în care să stăpânească dreptatea, onoarea și compasiunea.

Deși lorzii tradiționaliști păreau deranjați, reformiștii dădeau din cap a aprobare. În partea cealaltă a încăperii, celălalt nobil născut în America, lordul Markland, râdea pe față. Astăzi, Gavin pusese punctul pe i, iar în viitor avea să lucreze cu oameni cu țeluri comune, ca să construiască o lume mai bună. Nu era un scop deloc rău în viață.

Depuse cu solemnitate jurământul de credință și deveni membru al Camerei Lorzilor pentru tot restul vieții. Sesiunea scurtă se încheie repede, iar la sfârșit mai

mulți nobili care îl simpatizau îl înconjurară pe Gavin ca să îi strângă mâna și să îi ureze bun venit.

- Unii dintre lorzi deja regretă că ai scăpat de spânzurătoare, spuse ducele de Ashburton cu o sclipire în ochi.

- O să regrete și mai mult până la sfârșit, râse Gavin.

Se întorcea către lordul Markland, când în față îi apăru Alex, care își făcuse drum prin mulțime. Luându-l de mână, ea spuse încet:

- Sunt atât de mândră de tine, iubitul meu.

El îi privi ochii albaștri, uitând unde se afla, în timp ce se minuna cum de se găsiseră unul pe altul.

- Premiile cele mai mari se câștigă cel mai greu, murmură el.

Apoi, fiindcă deja încălcase o mulțime de reguli și una în plus nu mai conta, o sărută.